Autorul #1 New York Times Bestseller al cărţii Puterea totală
Vince Flynn
Jurământul de loialitate
Un roman al lui Mith Rapp de Kyle Mills

Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Când am preluat această serie (cu atâţia ani în urmă) am făcut-o cu multă nelinişte. Toate complet nejustificate, după cum s-a dovedit. Nu numai că m-am simţit grozav, dar am învăţat foarte multe de la fanii lui Vince şi de la echipa sa uimitoare.
Aşa că, încă o dată, le mulţumesc sincer (fără o ordine anume) lui Kim Mills, Emily Bestler, Sloan Harris, Lara Jones, Simon Lipskar, Dina Williams, David Brown, Ryan Steck, Elaine Mills şi Rod Gregg.
Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără voi.

Atunci, în ce moment trebuie să ne aşteptăm la apropierea pericolului? Răspund că, dacă va ajunge vreodată la noi, trebuie să răsară printre noi. Nu poate veni din străinătate. Dacă distrugerea este soarta noastră, noi înşine trebuie să fim autorul şi săvârşitorul ei. Ca naţiune de oameni liberi, trebuie să trăim în toate timpurile, sau să murim prin sinucidere.
-ABRAHAM LINCOLN, 1838

PRELUDE

SUD-VESTUL UGANDEI
RAPP a dat din cap, deşi se îndoia că mişcarea subtilă ar fi fost vizibilă în lumina lunii. Mike Nash reuşise să treacă cu SUV-ul lor prin râu, dar apoi se împotmolise pe malul noroios la doar câţiva metri de pământul uscat. Fostul puşcaş marin se afla încă pe scaunul şoferului, scăldat în strălucirea indicatoarelor de bord şi atârnând prin geam o telecomandă de troliu.
Dincolo de asta, totul era nemişcat. Până şi briza se stinsese, lăsând doar zumzetul insectelor sub motorul care mergea la ralanti. Puţinele dovezi de umanitate care existau în această parte a Ugandei fuseseră lăsate în urmă cu o oră bună în urmă, când terenurile agricole întinse făcuseră loc unei pustietăţi pustii. Deasupra, Calea Lactee era pătată pe cer, creând un fals sentiment de pace şi anonimat.
În tinereţe, Rapp nu s-ar fi gândit prea mult la împrejurimile sale, dincolo de analiza nuanţelor lor tactice. Ar fi fost obsedat să identifice potenţiale ambuscade şi rute de scăpare, să judece viteza cu care putea alerga pe suprafaţa imprevizibilă şi să rămână în afara razei farurilor. Acum, însă, aproape că se putea păcăli singur să creadă că era un moment sigur pentru a respira.
„Mitch! Ce faci, omule? Irene aşteaptă."
Neavând copaci la dispoziţie, erau nevoiţi să folosească o ancoră la sol pentru a fixa troliul. Rapp s-a uitat în jur şi a găsit un petic de pământ suficient de moale pentru a înfige lama asemănătoare unei lopeţi. Când cârligul a fost suficient de bine îngropat, a ridicat o mână şi Nash a început să preia cablul. Până când a fost întins, Rapp se retrăsese încă şase metri în întuneric.

Îl privea pe vechiul său prieten cum dădea cu pană pe acceleraţie în timp ce lucra la telecomandă, rupând aspiraţia anvelopelor şi având grijă să nu exercite prea multă presiune asupra ancorei. Satisfăcut că Nash avea să aducă în curând vehiculul înapoi pe uscat, Rapp îşi întoarse atenţia spre cer.
Cu şase săptămâni în urmă, Irene Kennedy îi ceruse să accepte o misiune de protecţie a lui Nicholas Ward, primul miliardar din istorie. Cineva cu acces la nivel înalt la serverul central al CIA descărcase informaţii sensibile despre el şi declanşase o vânătoare disperată de cârtiţe la care doar cinci persoane din lume aveau acces. De atunci, situaţia a luat-o tot mai rău. Informaţiile furate ajunseseră în mâinile saudiţilor, care le folosiseră pentru a încerca să-l ucidă pe Ward, un om a cărui activitate în domeniul energiei alternative ameninţa să le facă rezervele de petrol fără valoare. Rapp a zădărnicit încercarea lor, dar într-un mod care a făcut să pară că saudiţii reuşiseră. În acel moment, lumea credea că Ward se afla în mâinile unuia dintre cei mai brutali terorişti din istorie şi că Rapp, Scott Coleman şi majoritatea membrilor echipei sale erau morţi.
A fost o strategie de totul sau nimic care fusese suficientă pentru a zgudui marile economii, dar nu şi pentru a le identifica cârtiţa. Cu puţin noroc, însă, acest lucru se va schimba în curând. Ward se folosea de proprietăţile sale internaţionale în domeniul telecomunicaţiilor pentru a urmări telefoanele cu cartelă utilizate de cârtiţă pentru a comunica cu stăpânii săi saudiţi. Era doar o chestiune de timp până când avea să afle un nume.
Fără acel nume, însă, încă nu aveau nicio idee despre cât de adânc era înfiptă cârtiţa în comunicaţiile Agenţiei. Din acest motiv, Irene Kennedy îl trimisese pe Mike Nash în Uganda, pentru ca el şi Rapp să se întâlnească faţă în faţă, pentru a-şi coordona următoarea mişcare. Simplu, cu tehnologie redusă şi sigur. Sau cel puţin aşa crezuse el.
La sosirea lui Nash, acesta îi înmânase o tabletă protejată prin parolă, care conţinea o înregistrare video în care Kennedy spunea că complotul împotriva lui Ward mergea mult mai sus decât familia regală saudită. Se pare că riscurile erau suficient de semnificative pentru ca, fără ca Nash să ştie, să vină în Uganda pentru a vorbi personal cu Rapp. Videoclipul se încheia cu indicaţii către un punct de întâlnire care era cât se poate de aproape de mijlocul pustietăţii.
Sunetul motorului SUV-ului a crescut în volum, iar Rapp şi-a îndreptat din nou atenţia către bărbatul de la volan. Era, fără îndoială, curajos, patriot şi inteligent ca naiba. Dar era oare loial? Ieri, ar fi fost o întrebare la care ar fi fost uşor de răspuns, dar un mesaj pe care Rapp îl primise cu câteva ore în urmă îl făcu să se întrebe.
Paranoia? Probabil că da. De fapt, aproape sigur. Dar nimeni nu murise vreodată din cauza unei paranoia excesive.

„Încotro?” a spus Nash.
Cele două ore preconizate se transformaseră într-un calvar de cinci ore care includea încă două traversări de râu şi încă o ocazie de a testa troliul. În cele din urmă, ajunseseră fără ieşire la un drum asfaltat.
„În regulă. Ne-am întors pe drumul cel bun. Acesta este acelaşi drum pe care am ieşit după benzinărie.”
Când au trecut printr-un mic sat care era ultimul lor punct de reper, era dimineaţa târziu. Rapp s-a întins şi a resetat kilometrajul vehiculului. „În douăzeci şi şapte virgulă trei de kilometri va fi un drum de pământ pe dreapta. Uşor de ratat pe întuneric, dar ar trebui să fim în regulă acum că a răsărit soarele.”
Conform înregistrării video a lui Kennedy, acel drum de pământ îi va duce într-o zonă împădurită, prea abruptă şi stâncoasă pentru a fi utilă pentru fermele care îi înconjurau din nou. Un luminiş aproape de mijloc era locul în care ea urma să aştepte.
Aşa cum era de aşteptat, virajul era evident, iar ei au început să urce pe o potecă accidentată care pătrundea în pădure. După încă câţiva kilometri munciţi din greu, Rapp arătă spre o mică pauză în frunziş. „Acolo.”
Nash a tras înăuntru şi s-a oprit. „Aici este?”
Rapp a răspuns deschizând uşa şi ieşind. Nash a făcut la fel, folosindu-se de o mână pentru a-şi proteja ochii de strălucirea soarelui. Curăţenia avea un diametru de aproximativ o sută de metri şi era înconjurată de copaci îndesaţi. Terenul se rostogolea puţin, rupt de câteva stânci, dar în rest nu era nimic deosebit.

Rapp a rămas lângă vehicul în timp ce Nash se îndepărta de acesta, întorcându-se în cele din urmă când între ei mai erau aproximativ douăzeci de metri.
„Vrei să-mi spui ce facem aici, Mitch?”.
„Trebuie să ne întâlnim cu Irene.”
„Irene? Despre ce naiba vorbeşti?”
Rapp a ieşit din spatele vehiculului şi a început să se îndepărteze de el. „Mesajul de pe tabletă era să ne întâlnim cu ea aici.”
Expresia lui Nash a devenit sceptică, cu doar o urmă de prudenţă. „Am lăsat-o arătând destul de confortabil în biroul ei, Mitch. Şi de ce m-ar fi trimis pe mine dacă plănuia să vină ea însăşi? Este ceva ce nu-mi spui?”
Rapp nu a avut timp să răspundă înainte ca bărbaţii să apară din copaci. Trei dintre ei, acoperiţi din cap până în picioare în camuflaj, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de protecţie, cu arme de asalt în mână. Poziţiile lor erau perfecte, permiţându-le să-şi ţină armele îndreptate, evitând în acelaşi timp orice potenţial foc încrucişat.
Rapp s-a oprit şi a privit pentru o clipă felul în care se mişcau, dar nu a întins mâna la Glock-ul care îi atârna sub braţul drept.
„Mai sunt încă patru în copaci, Mitch-şi ţintiră toţi spre capul tău. Fiecare dintre ei este un operator de top şi ştiu cine eşti. Chiar şi cu superioritatea numerică şi de poziţie, îţi garantez că sunt speriaţi. O singură mişcare din partea ta şi toţi vor începe să tragă.”
Rapp a dat din cap, simţind o explozie de furie care s-a risipit rapid în ceva mult mai rău. Ceva care făcea aluzie la ceea ce trăise când îi murise soţia. Un sentiment profund de pierdere însoţit de senzaţia ciudată că nimic nu va mai fi la fel pentru el.
„Ţine-ţi mâinile pe lângă corp şi totul va fi bine.”
„De ce mă îndoiesc de asta, Mike?”
Nash şi-a scos Colt-ul şi s-a îndepărtat încă trei metri. Era un birocrat acum, dar nu era atât de departe de rădăcinile sale militare încât să se simtă confortabil să aibă prea multă încredere în aceşti oameni pentru a-l proteja.
„Nu e ceva personal, Mitch.”
„Cum naiba să nu fie ceva personal? Suntem prieteni de ani de zile. Am luptat împreună. Am sângerat împreună. Şi acum stau aici şi aştept să fiu executat de tine. Pentru ce? O grămadă de bani saudiţi? Soţia ta câştigă mai mult decât poţi cheltui tu.”
„Nu bani, Mitch. Şi nici saudiţii. Preşedintele Statelor Unite. Probabil că ţi-e greu să-ţi dai seama de asta, dar eu nu lucrez pentru tine. Nici măcar nu lucrez pentru Irene. Lucrez pentru omul ales la Casa Albă.”
„Deci, ai trecut de partea unui politician? Asta nu mă face să mă simt mai bine.”
Nash s-a înţepenit. „Crezi că asta e ceea ce mi-am dorit? Îţi baţi joc de mine? Nu-ţi poţi imagina prin ce am trecut ca să încerc să nu ajungem aici. Oamenii lui Ward ar fi trebuit să moară în acel prim atac. Atunci s-ar fi terminat totul.”
„Ce e el pentru tine?”
„Pentru mine? Nimic. Dar pentru saudiţi, foarte mult. După ce ai salvat echipa de cercetare a lui Ward, preşedintele Cook mi-a cerut să obţin informaţii despre el. A spus că nu vrea ca Irene să ştie, dar nu m-am gândit prea mult la asta. M-am gândit că voia să afle lucruri murdare ca să-l şantajeze pe Ward ca să-l susţină sau aşa ceva. Dar apoi complexul lui Ward este atacat şi el este răpit. Nu a durat mult până mi-am dat seama în ce m-am băgat.”
„Dar nu te-ai dus la Irene.”
„Pentru ce? Să-i spun că, cu ajutorul meu, preşedintele Statelor Unite a conspirat cu un guvern străin pentru a scăpa de cel mai bogat om din istorie? Care ar fi fost scopul?”
Din păcate, probabil că avea dreptate. Cook avea majorităţi în ambele camere ale Congresului şi loialişti care conduceau Agenţia Naţională de Securitate, Serviciile Secrete şi Statul Major General. Zvonurile curente spuneau că era pe cale să îl înlocuiască pe directorul FBI cu o femeie care îl venera, iar după aceea, fără îndoială, ar fi pus ochii pe CIA. Din toate punctele de vedere, Cook era acum mai presus de

lege. Dacă ar fi început să împuște turiști prin poarta Casei Albe, era puţin probabil să fie chiar pus sub acuzare.
Nash a început să se grăbească. „Lumea pentru care am luptat a dispărut, Mitch. Am prăbuşit Uniunea Sovietică şi i-am ucis pe aproape toţi teroriştii islamici care s-au uitat vreodată la noi măcar într-o parte. Epoca războaielor între superputeri s-a încheiat – trebuie să fie aşa, altfel niciunul dintre noi nu va supravieţui. Prietenul tău Nicholas Ward crede că asta va aduce o epocă de aur. Dar tu ştii mai bine decât mine că asta e o prostie. Oamenii au nevoie de greutăţi. Au nevoie de ceva împotriva căruia să lupte. Cineva pe care să-l urască şi să se simtă superior. Fără aceste lucruri, îşi pierd identitatea şi simţul scopului. Şi nu pot face faţă. Fără un duşman adevărat, încep să se întoarcă unul împotriva celuilalt. Videoclipul cu Irene pe care tocmai l-ai văzut? Unul dintre oamenii preşedintelui a făcut-o în mai puţin de o zi cu un software pe care îl poţi obţine gratuit online. În câţiva ani, jumătate din videoclipurile pe care oamenii le vor vedea pe internet vor fi false. Furnizate de nebuni de dreapta, de nebuni de stânga, de puteri străine şi de oricine altcineva cu un laptop şi o educaţie de clasa a şasea. Dacă nu preluăm controlul asupra acestui lucru, vom ajunge la un război civil. Dar în loc să fie Nordul împotriva Sudului, vor fi patru sute de facţiuni diferite care se vor zvârcoli în întuneric. Pământeni platnici. Anti-vaxxeri. Naziști. Comuniști. Antifa. Cei cu intoleranţă la gluten...”
„Şi Cook va rezolva toate astea.”
„Cred că are o şansă mai bună decât majoritatea”, a răspuns Nash. „El nu-şi face iluzii în privinţa umanităţii. Ştie că nouăzeci şi cinci la sută dintre oameni vor lupta cu dinţii şi cu unghiile împotriva utopiei pe care toţi aceşti guru ai tehnologiei, precum Nicholas Ward, vor să le-o impună. Şi, mai important, el înţelege că îi vor trage în jos cu ei şi pe ceilalţi cinci la sută. Cook vrea doar să le ofere oamenilor conducerea de care au nevoie. Vrea să le facă viaţa mai simplă. Să le concentreze energia. Să le dea ceva de care să aparţină”.
„Şi celelalte cinci procente? Presupun că şi ei primesc ceea ce îşi doresc?”
„Da. Bogăţie, putere şi un zid înalt şi frumos între noi şi ei.”
„Ce viziune frumoasă.”
Nash a lăsat să iasă un râs amar. „Întreaga mea carieră a fost despre lupta pentru America şi pentru visul american, Mitch. Dar, la un moment dat, e timpul să te trezeşti. La un moment dat, trebuie să recunoşti că maimuţele vor găsi un motiv să arunce cu fecale unele în altele. Întrebarea este cât de mult eşti dispus să laşi să se lipească de tine. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să salvez oameni care nu vor să fie salvaţi. Acum e timpul ca eu să mă salvez pe mine şi familia mea. Peste 20 de ani, vreau ca copiii mei să se relaxeze în penthouse-uri, nu să se chinuie să caute resturi şi să se omoare între ei pentru fiecare teorie a conspiraţiei care apare pe Facebook. Slujba nu împiedică Al-Qaeda să elimine câţiva oameni ici şi colo. Nu mai este cazul. Acum este vorba de a opri mulţimea să se distrugă pe sine şi tot ceea ce au construit oameni ca noi.”
Rapp a dat din cap şi s-a uitat în jur la oamenii care ţineau armele îndreptate spre el. „Deci, care este planul, Mike? Nu am toată ziua la dispoziţie.”
„Planul...” Nash s-a uitat în jos la pistolul din mâna lui. „Planul este să curăţ cât mai mult din mizeria voastră.”
„Mizeria mea?”
„Da. Mizeria ta. I-ai făcut pe toţi să creadă că Ward şi oamenii lui sunt morţi şi că trebuie să rămână aşa. Dacă vor fi înviaţi, va fi un inconvenient pentru mulţi oameni cărora nu le place să fie deranjaţi. Presupun că le-ai ascuns pe undeva pe aici cu Scott? Spune-mi unde. O să trec pe acolo, o să beau câteva beri cu băieţii, apoi diseară o să rezolv problema şi o să plec înainte ca cineva să afle ce s-a întâmplat. După aceea, dacă toată lumea este de acord să îşi ţină gura, pot pleca.”
„Şi Irene?”
„O pot proteja. Cook mă va face noul director şi nu are niciun motiv să se certe. Tot ce trebuie să facă ea este să dispară la pensie.” A făcut o pauză de o clipă, în cele din urmă arătând cu un deget acuzator spre Rapp. „Ca întotdeauna, problema eşti tu. Tu eşti partea din acest sandviş de rahat cu care se va îneca toată lumea.”
„Şi de aceea nu voi pleca niciodată de aici.”

„Nu ştiu ce să zic. Poate că ştii. Ce-ar fi să-ţi ofer afacerea secolului? Îmi dai cuvântul tău că vei renunţa la asta. Că vei uita de mine, de Cooks, de Saudiţi, de Ward şi de toţi ceilalţi. Că te vei întoarce la Cape, vei concura cu bicicleta, vei petrece timp cu noua ta familie şi nu vei mai pune piciorul înapoi în SUA. Fă asta şi te voi duce cu maşina la aeroport."
Rapp a rămas tăcut.
„Da. La asta m-am gândit şi eu", a spus Nash, clătinând încet din cap. „Dar vreau să-ţi spun ceva. Am de gând să fac din tine un erou. Toate rahaturile pe care le-ai făcut şi despre care nu ştie nimeni? Am să le spun eu. Meriţi asta."
Rapp s-a îndreptat spre un afloriment de stâncă, urmărit de oamenii care îl acopereau. S-a aşezat şi şi-a sprijinit coatele pe genunchi. „Am primit un mesaj interesant în drum spre aici."
„Am vrut să te întreb despre asta."
„După cum ţi-am spus, oamenii lui Ward mai au câteva săptămâni până când vor pune nume pe reţeaua de arzătoare pe care o foloseai. Dar a pus cap la cap o parte din turnurile la care s-au conectat."
„Şi?"
„Deci, a observat ceva interesant. Că unul dintre acele telefoane s-a conectat de două ori la acelaşi turn la care mă conectez şi eu când sunt acasă, în Virginia."
Fruntea lui Nash s-a încruntat în timp ce încerca să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Rapp a decis să-l ajute.
„Se pare că memoria lui Nick Ward este mai bună decât a mea. Nu-mi amintesc să-i fi spus că bărbatul cu care mă întâlneam astăzi locuia în cartierul meu. Dar el mi-a spus."
„Nu înţeleg", a spus Nash, îndepărtându-se încă câţiva paşi şi aruncând o privire spre întăririle sale pentru a se asigura că toate erau încă pe poziţie.
„Nici eu nu am înţeles. Înregistrarea video de la Irene îmi spunea să mă întâlnesc cu ea în mijlocul pustietăţii. Vechea parolă din Belarus, pe care oricine suficient de sus în Agenţie putea să o obţină. Cârtiţa care era prea deşteaptă pentru ca cineva să o identifice. Dar apoi, turnul de telefonie mobilă a pus totul cap la cap pentru mine."
De data aceasta, când Nash s-a uitat la oamenii care îl acopereau pe Rapp, a făcut-o cu intensitatea cuiva care îşi dădea seama că ceva mersese foarte prost. A durat doar o clipă până când limbajul corpului său a dezvăluit că îşi dăduse seama ce era acel lucru. Se terminase deja când bărbaţii şi-au dat jos ochelarii de protecţie şi acoperirile de faţă.
Nash şi-a întors privirea înainte de a putea întâlni privirea lui Scott Coleman. De înţeles în condiţiile în care Coleman era probabil cel mai bun prieten al său din lume. Joe Maslick şi Bruno McGraw – de asemenea prezenţi – erau şi ei destul de bine cotaţi.
„Ce ai găsit în pădure?". a întrebat Rapp.
„Şapte mercenari", a spus Coleman.
„Toţi morţi?"
„Toţi, în afară de cel pe care l-am lăsat în viaţă pentru a-l interoga. Erau operatori solizi. Prea periculoşi ca să ne jucăm cu ei."
Rapp a dat din cap şi tăcerea din luminiş a început să se întindă. În cele din urmă, a rupt-o.
„Îţi dau un avans de cinci minute, Mike. De dragul vremurilor trecute."

Rapp a ţintit nu foarte atent şi a tras un singur foc în copaci. Sunetul împuşcăturii a fost asurzitor, iar pocnetul glonţului în timp ce tăia frunzişul avea să fie terifiant. Ceea ce era şi scopul.
După treizeci de minute de urmărire, panta pantei împădurite crescuse la probabil cinci procente. Abia perceptibilă pentru el, dar un obstacol semnificativ pentru Nash. Lucrurile ar fi stat altfel în timpul în care fusese puşcaş marin, dar acele zile erau demult apuse. Renunţase în mare parte la antrenamentele de cardio pentru ridicarea greutăţilor şi se umflase până la o greutate solidă de două sute zece kilograme. Bun pentru stabilizarea leziunilor suferite de coloana vertebrală pe vremea când încă era un om de onoare, dar nu atât de bun pentru alergarea în pantă.

Rapp şi-a ajustat ţinta cu câteva grade spre stânga şi a mai tras un glonţ. Îl mînase pe Nash în pantă cît mai mult timp posibil. Chiar şi după ani de pupincurism politic şi de lustruit scaune de birou, omul nu era de subestimat.
Rapp a pornit din nou înainte, făcând un oarecare efort să fie tăcut, dar fără să exagereze. Aceeaşi explozie care îi deteriorase spatele lui Nash îi afectase şi auzul. Era puţin probabil să poată separa ritmul mişcărilor umane de sunetul creat de briza intermitentă.
Acesta ar fi fost un sfârşit satisfăcător din punct de vedere istoric pentru ticălos. Oamenii evoluaseră nu foarte departe de unde se aflau acum, cu foarte puţine avantaje fizice. Nu erau rapizi. Sau puternici. Nu aveau gheare ascuţite sau dinţi mari. Singurul lor talent era abilitatea de a continua să meargă, epuizând prada până când aceasta se oprea în cele din urmă, ameţită şi incapabilă să se apere.
Rapp nu avea de gând să se implice într-o luptă corp la corp cu un fost puşcaş marin disperat care îl depăşea în greutate cu aproape patruzeci de kilograme. Nu, Nash avea să sfârşească în genunchi – gâfâind după aer şi aşteptând glonţul care avea să-l ucidă. Sau poate că asta nu era în întregime corect. Adevărul era că soldatul loial pe care Rapp îl cunoştea de atâta timp era deja mort. Era aşa de ceva timp. Glonţul nu făcea decât să oficializeze acest lucru.
În timp ce se strecura printre copaci, Rapp nu se putea abţine să nu se gândească la cum se întâmplase. Îşi amintea de bătăliile pe care le purtaseră, unele împotriva duşmanilor Americii şi altele între ei doi. Îşi amintea de meciurile de strigăte despre strategie, tactică şi personal. Îşi amintea că bea pe terasa lui Nash cu Maggie şi copiii şi că îl învăţa pe fiul lor cel mare să joace lacrosse.
Rapp a încetinit în timp ce furia lui albicioasă se estompa până la roşu stins.
Cu câţiva ani în urmă, îl forţase pe Nash să îşi asume meritele pentru ceva ce Rapp însuşi făcuse, transformându-l într-un erou. A primit Crucea Distinctă a Serviciilor Secrete, atenţia adulatoare a elitelor de la Washington şi o cantitate enormă de acoperire mediatică. Celebritatea neaşteptată îl făcuse să nu mai poată continua ca agent clandestin. Fără să aibă vreo vină, Nash s-a trezit brusc exclus din cariera pe care îşi construise toată viaţa.
Fusese supărat ca naiba şi, în retrospectivă, probabil pe bună dreptate. La vremea respectivă, Rapp îşi spusese că a făcut-o pentru binele omului. Că-şi pierdea avantajul şi că avea o familie care avea nevoie de el. Se convinsese că îşi proteja vechiul prieten. Dar oare asta a fost cu adevărat decizia lui? Şi motivaţiile lui erau chiar atât de pure? Fusese clar că cineva avea să îşi asume meritele pentru ceea ce se făcuse, iar Rapp nu voia să fie el. Problema era că nu doar fugise de lumina reflectoarelor, ci şi-l împinsese pe prietenul său în locul lui.
Rapp se opri, ascultând pădurea din jurul său pentru orice indiciu privind ţinta sa. Dar nu era nimic. Când era motivat corespunzător, Nash se pare că încă îşi putea mişca fundul gras pe un deal.
A pornit din nou înainte, dar a constatat că ritmul său încetinise şi mai mult. S-a gândit la o luptă deosebit de urâtă pe care el şi Nash o avuseseră cu ani în urmă. Se terminase cu Rapp lăsându-l pe bărbat întins pe marginea drumului.
Acum nici măcar nu-şi mai amintea de ce se certau.
A încercat să se concentreze din nou asupra sarcinii de îndeplinit, amintindu-şi că pedeapsa pentru că îl luase pe Mike Nash drept un alt birocrat manierat putea foarte bine să fie moartea. Dar concentrarea nu venea. Doar amintirile.
Adevărul greu de înfruntat era că el îl făcuse pe Nash omul care era astăzi. Îl trimisese pe puşcaşul marin la etajul executiv, lovind şi ţipând. Odată ajuns acolo, ce se aştepta să facă? Nash a excelat întotdeauna. La şcoală. În sport. În luptă. De ce nu ar fi examinat noul său câmp de luptă şi nu ar fi calculat cum să câştige pe el? De ce nu a recunoscut că Washingtonul era un mediu operaţional care nu recompensa loialitatea şi curajul. Recompensa trădarea şi interesul personal.
Adaptează-te sau mori.
În timp ce Rapp se strecura printre copaci, a reflectat la lucrurile pe care i le spusese Nash în acel luminiş. Era posibil să existe un sâmbure de adevăr în ele? De-a lungul relaţiei lor, probabil că fuseseră mai mult în dezacord decât de acord, dar Rapp îl luase întotdeauna în serios pe om. Uneori mai serios decât era dispus să recunoască.
Ticălosul.

Rapp ura îndoiala. Era aproape la fel de rău ca regretul pe scara lui de pierderi de timp de rahat. Dar el era acolo. Se plimba prin pădure şi se bălăcea în ea. Stabilind un ritm menit să se asigure că nu-şi va prinde niciodată ţinta.
Pe Dumnezeu, îl va face pe Nash să sufere, totuşi. Îl va alerga în continuare pe dealul ăsta până când pădurea se va deschide spre un teren agricol şi îl va forţa pe om să se întoarcă. Ar continua să tragă la întâmplare, suspendându-l pe Nash la limita panicii. Apoi, în cele din urmă, îi va aduna pe Coleman şi pe băieţi şi va pleca. Nash ar fi stat ascuns în pădure zile întregi, înfometându-se de moarte, fiind ros de gândaci şi, cu puţin noroc, ingerând o amibă care ar fi provocat o diaree cu adevărat catastrofală. În cele din urmă va ieşi la suprafaţă, murdar, nebărbierit şi deshidratat. Despărţit de sprijinul Agenţiei şi de familia sa. Fără să ştie în cine poate avea încredere.
Când, în sfârşit, se va strecura înapoi în Statele Unite, va fi problema lui Kennedy. Poate că ea l-ar fi trimis să supravegheze o staţie meteo din Siberia pentru tot restul carierei sale. Sau l-ar fi băgat într-un depozit uitat, plin de rapoarte de informaţii din Războiul Rece care trebuiau arhivate. Lui Rapp nu-i păsa, atâta timp cât nu trebuia să se mai uite niciodată la acel om.
Lumina soarelui se intensificase chiar în faţă, indicând o pauză în copaci. Rapp se întoarse să ocolească marginile acesteia înainte de a zări o siluetă aproape de mijloc.
Nash.
A ezitat o clipă, dar apoi s-a mutat într-o poziţie în care să fie vizibil, dar să aibă totuşi o acoperire rezonabilă. Nash nu-şi luase astfel de precauţii. Era în aer liber, cu arma atârnându-i liber în mână.
„Eşti chiar mai lent decât am crezut", a spus Rapp.
„Nu m-am gândit că era vreo grabă. Doar amâni inevitabilul, nu? N-am de gând să te las să mă împingi pe dealul ăsta până cedez. Aş vrea să mor cu ceva mai multă demnitate decât atât. Dacă tot mă duc la fund, o voi face cu o cămaşă fără voma şi cu pliul pantalonilor încă în picioare."
„Cum îţi convine ţie."
„A fost o călătorie sălbatică, nu-i aşa, Mitch? Lucrurile pe care le-am făcut? Lucrurile pe care le-am văzut? Chiar dacă am putea vorbi despre asta, nimeni nu ar crede niciodată."
Rapp doar a ridicat din umeri.
„M-am oprit să-ţi spun ceva. Şi nu mai am niciun motiv să mint, nu? Aşa că, ar trebui să iei asta în serios. Nimic din rahatul ăsta nu contează. Doar Claudia, Anna, Irene, Irene, Scott şi băieţii. Asta e tot. Toţi ceilalţi aşteaptă doar să te înjunghie pe la spate. Asta am învăţat călătorind prin sălile de conferinţe din lume. Murim cu toţii şi, peste câţiva ani, nimeni nu-şi va mai aminti că am existat. Nimic din ceea ce facem nu mai înseamnă nimic."
„Ai vreun punct de vedere?"
„Da, am. Fă pace cu preşedintele, Mitch. Nici măcar tu şi Irene nu vă puteţi opune la ceea ce va urma. Ştiu că nu vrei să i te alături, dar măcar fii suficient de inteligent ca să te retragi. Şi, deşi ştiu că nu prea m-ai ascultat de-a lungul anilor, ar trebui să te gândeşti la ceea ce îţi spun. Este un sfat bun."
Şi-a ridicat arma din dotare până când ţeava i-a fost băgată sub bărbie.
„Mike! Nu!"
Dar era prea târziu. Arma a sunat şi el s-a prăbuşit pe podeaua pădurii.

CAPITOLUL 1

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
Ploaia continua să vină. În foi mai devreme. Apoi în valuri. Acum părea să se învârtă în cerc, copleşind ştergătoarele de parbriz ale maşinii închiriate de Rapp şi rotindu-se în farurile acestuia. În spate, Irene Kennedy îşi pilota propriul SUV, urmărindu-l la o distanţă de doar câţiva metri. Strălucirea vagă a casei sale a început să fie perceptibilă prin parbrizul aburit, dar nu i-a adus prea mult confort.
Tocmai îi spusese lui Maggie Nash că soţul ei era mort. Minciuna atent elaborată despre eroismul lui nu făcuse prea mult pentru a ascunde faptul că acum era văduvă şi avea patru copii fără tată. Şi nici nu

înmuiase privirea din ochii ei. Cea care spunea: „Ce naiba căuta soţul meu, un director executiv cu probleme de spate, în Uganda? De ce este el – ca mulţi alţii – mort, în timp ce tu continui să respiri?”. O întrebare corectă la care nu avea un răspuns.
Conceptul modern, vag muzeistic al casei care se profila în faţă fusese iniţial imaginat de răposata lui soţie. Arhitecturală de ultimă oră din exterior, permiţând în acelaşi timp ca securitatea fără compromisuri să fie integrată de la fundaţie în sus. Când a fost finalizată pentru prima dată, se simţea puţin ca un buncăr. Nu că ar fi avut vreo problemă cu asta. Nimic nu se compară cu a fi înconjurat de mii de tone de beton pentru a-l face să doarmă noaptea. Cu toate acestea, odată cu adăugarea Claudiei, începuse să se simtă ca o casă. Mirosul de ciment şi de vopsea proaspătă fusese înlocuit cu cel de pâine coaptă, flori şi şampon de cocos. Zumzetul instalaţiei HVAC de ultimă generaţie fusese înlocuit cu povestea răsuflată a Annei şi cu zgomotul tigăilor.
Acum, pe măsură ce se apropia, se transforma din nou într-un buncăr. Morţi şi goi în valoare de opt milioane de dolari.
Poarta masivă s-a deschis atunci când a apăsat un buton de pe breloc şi l-a ţinut apăsat pentru a-i permite lui Kennedy să îl urmărească înăuntru. S-au aprins lumini de securitate suplimentare când au tras la uşa din faţă şi au sărit în ploaie. O cheie făcută la comandă l-a făcut să intre înăuntru, unde a dezactivat sistemul de securitate şi a început o diagnoză. Completase deja unul pe telefonul mobil, dar nu avea încredere în el. Orice lucru conectat la internet putea fi piratat. Sistemul fizic, însă, era construit în pereţi şi pentru a-l submina ar fi fost nevoie de mai mult decât nişte hackeri isteţi – ar fi fost nevoie de ciocane.
A arătat că totul este în regulă chiar în momentul în care Kennedy a intrat în vestibul. Şi-a ţinut umbrela afară pentru a o scutura înainte de a închide din nou uşa. A blocat cea mai mare parte din sunetul furtunii, lăsându-l din nou cu zumzetul HVAC-ului.
„Claudia mi-a dat o listă cu lucruri pe care vrea să le aduc în Africa”, a spus Rapp. „Ce-ar fi să iei o sticlă de vin şi apoi să ne întâlnim sus?”.
Kennedy a dat din cap în tăcere şi a pornit spre pivniţă.
„Ar fi bine să iau una bună”, a strigat el în timp ce alerga pe scări. „Mă îndoiesc că mai am mult timp şi nu sunt sigur că mă voi mai întoarce vreodată.”
De fapt, nu ar fi trebuit să fie acolo deloc. Dar să-l lase pe Kennedy să vorbească singur cu Maggie i se părea a fi calea cea mai laşă de ieşire. Purta o mare parte din responsabilitate pentru moartea soţului ei şi cel puţin putea să o privească în ochi când primea vestea.
Rapp a intrat în dormitorul principal şi şi-a folosit telefonul pentru a porni un generator de zgomot alb care se auzea prin difuzoare Bluetooth ascunse. Acesta ar fi ascuns orice conversaţie de la microfoanele ascunse care aproape sigur nu se aflau acolo. Mai bine să fie în siguranţă decât să îi pară rău.
A scos lista pe care i-o dăduse Claudia şi s-a băgat în dulapul în care intra foarte rar. Încurcătura de rochii, pantofi, eşarfe şi Dumnezeu ştie ce altceva părea la început aleatorie, dar la o examinare mai amănunţită a dat de înţeles că exista un plan general.
Încă nu reuşise să localizeze exact niciunul dintre lucrurile de pe listă când Kennedy a apărut cu o sticlă deschisă de Bordeaux.
„Care este diferenţa dintre un toc şi o pană?” a întrebat Rapp.
Ea a turnat câteva pahare şi apoi i-a făcut semn să iasă din dulap, luându-i telefonul în timp ce trecea. O privire rapidă la lista de pe ecran a fost tot ce i-a trebuit pentru a începe să recupereze lucrurile.
„Ce s-a întâmplat, Mitch?”
„Mike a fost cârtiţa ta.”
Ea a dat din cap în tăcere. „Pot să presupun că lucra la indicaţiile Casei Albe?”.
„Da.”
Preşedintele Anthony Cook era foarte diferit de predecesorii săi. Era autocrat, nemilos şi nu avea nicio dragoste pentru ţara pe care o conducea sau pentru oamenii care o locuiau. De fapt, părea să fie adevărat contrariul. Vedea fiecare defect, fiecare slăbiciune şi avea un dar incredibil de a le exploata. În mintea sa, cu cât putea să ridice mai mult poporul american unul împotriva celuilalt, cu atât mai mult îl putea controla. Singurele sale obiective păreau a fi să se bucure de adulaţia adepţilor săi şi de acumularea de putere.

În multe privinţe, soţia sa a fost şi mai rea. Nu era nici pe departe la fel de carismatică, dar era mai inteligentă şi mai calculată. Împreună, erau o forţă de luat în seamă. În orice caz, Mike Nash avusese dreptate în această privinţă.
Când Kennedy a vorbit din nou, a devenit clar că se gândise la ceva care o lovise mai aproape de casă.
„Tu l-ai omorât?"
„S-a sinucis."
„Vorbeşti la figurat?"
„Vrei să spui că vreau să spun că m-a înşelat şi asta e ca şi cum s-ar fi sinucis? Nu. Şi-a pus o armă sub bărbie şi a apăsat pe trăgaci înainte ca eu să-l pot opri."
S-a lăsat puţin în jos, în timp ce o parte din tensiunea pe care o purta s-a eliberat. El a privit câteva secunde cum ea înfăşura o curea deasupra unei comode de sertare.
„Şi acum ce facem, Irene?"
Ea nu a răspuns imediat, dar când a făcut-o, a fost cu o frază pe care rar o auzea de la ea. „Nu ştiu."
„Asta e tot? Tu m-ai băgat în asta, îţi aminteşti?"
„Te referi la vânătoarea de cărtiţe? Sau la viaţa asta?"
„Ambele."
„Cred că da. Poate că ar trebui să-ţi ceri scuze."
„Nu. Am avut un parcurs destul de bun."
„Chiar aşa?", a spus ea, întorcându-se spre el. „Pentru că a dus aici. În acest loc. La acest moment. Recunosc acum că m-am îndepărtat de adevăr, Mitch. De mult timp. Poate de când ne cunoaştem noi doi."
„Ce adevăr?"
„Că democraţia americană este mult mai delicată decât eram dispus să recunosc. Am ştiut întotdeauna că există o clasă conducătoare însetată de putere, dar nu mi-am permis să văd câţi oameni ar fi dispuşi să îngenuncheze în faţa ei. Poate că libertatea cere prea mult de la cetăţeanul mediu. Prea multă responsabilitate personală. Prea multe oportunităţi de eşec."
„Chiar înainte de a muri, Mike a spus că ar trebui să facem pace cu Cooks. Că nu-i putem învinge. Sau să schimbăm ceea ce va urma."
„Probabil că e un sfat bun."
„Şi el a spus asta."
A cărat un teanc de haine împăturite frumos din dulap şi le-a aşezat pe pat înainte de a se întoarce la paharul de vin. Rapp nu şi-a putut da seama dacă era imaginaţia lui sau dacă mâna ei tremura puţin în timp ce îl ducea la buze.
„Rolul CIA se va schimba sub conducerea bucătarilor, Mitch. Se va întoarce spre interior. Nu sunt preocupaţi de puterile exterioare, pentru că acestea nu reprezintă o ameninţare pentru ei. Sunt mult mai preocupaţi de duşmanii interni – adversarii politici, criticii şi, în cele din urmă, poporul american. Securitatea internă va deveni o organizaţie dedicată în întregime menţinerii puterii lor."
„Aceasta este o schimbare mare care implică o mulţime de oameni. Vor reuşi să o ducă la bun sfârşit?"
„M-am gândit mult la această întrebare şi răspunsul este da."
„Dar tu eşti încă în picioare. Se pare că planul era să-l punem pe Mike în scaunul tău, dar nu a funcţionat."
„Nu, nu a mers", a spus ea, uitându-se în paharul de vin.
„Dar, oricum ai crede că ai terminat", a îndemnat Rapp.
„Fără îndoială. Am o mulţime de sprijin public şi câţiva prieteni puternici în interiorul Beltway, aşa că bucătarii se mişcă cu prudenţă. Dar, având în vedere lipsa de reacţie pe care au primit-o până acum în urma epurării lor, nu au niciun motiv să se abţină."
„Şi credeţi că va fi eficientă", a spus Rapp.
„În mod incredibil. Gândiţi-vă cât de eficient a fost Stasi în controlarea cetăţenilor din Germania de Est, folosind doar notiţe scrise de mână, staţii de ascultare cablate şi filme alb-negru. Comparaţi asta cu video de înaltă definiţie, social media şi inteligenţa artificială. Tehnologia pentru a supraveghea fiecare cetăţean

din America există astăzi. Şi nu doar ceea ce fac şi spun aceştia. Ci şi ceea ce gândesc şi simt. Este doar o chestiune de extindere şi de a o pune în aplicare."
Rapp a dat din cap şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Nu pentru asta am semnat, Irene. Am fost fericit să-mi apăr ţara de duşmani externi, dar nu este treaba mea să o apăr împotriva ei înşăşi. Faptul că poporul american votează pentru aceste rahaturi nu este problema mea. Dar faptul că Cook l-a trimis pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei să mă omoare, da."
„Nu bei vin?" a spus Kennedy, evident nerăbdător să evite problema pentru încă puţin timp.
„Probabil că nu ar fi o idee bună."
A zâmbit cu amărăciune şi a mai răsturnat un pic în paharul ei. „Nu. Presupun că nu."

CAPITOLUL 2

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
EXPERŢII se înşelaseră încă o dată.
O informare a NOAA a sugerat că furtuna va trece fără să fie periculoasă, doar marginile sale urmând să atingă pământul. În schimb, coasta de est a Americii a fost lovită de ploi torenţiale şi de vânturi neobişnuit de puternice. În sud, o serie de oraşe mari au rămas fără energie electrică, iar inundaţiile au copleşit autorităţile nepregătite. Zona Washington DC se descurca mai bine şi, potrivit aceloraşi experţi, va continua să se descurce aşa pe măsură ce furtuna slăbeşte. Rămâne de văzut dacă această predicţie se va dovedi mai exactă decât prima.
Catherine Cook stătea în tăcere la fereastra biroului ei, privind copacii care se luptau împotriva asaltului şi ascultând zgomotul acestuia prin geam. Nu o privelişte la fel de bună ca cele oferite de ferestrele din spatele biroului soţului ei din Biroul Oval, dar totuşi o perspectivă extrem de interesantă. Mult diferită de cea din biroul pe care îl ocupase în calitate de primă doamnă a Californiei. Sau cea pe care o avusese la fondul de investiţii pe care îl condusese cândva.
Muncise toată viaţa ei pentru a ajunge unde se afla acum, dar tot ajunsese nepregătită pentru amploarea situaţiei. Problemele şi oportunităţile guvernării Californiei păreau banale prin comparaţie. Iar miliardele pe care le gestionase în perioada în care lucrase în domeniul financiar nu erau decât erori de rotunjire pentru Rezerva Federală.
Mai presus de toate, însă, era sentimentul copleşitor de oportunitate. În timp ce mulţi dintre colegii ei din New York nu o vedeau, fundătura de pe Wall Street era uşor de sesizat. Odată ce se dobândea tot ceea ce banii puteau cumpăra, totul devenea un joc. O competiţie meschină între oameni cu nesiguranţe pe care le confundau cu ambiţia şi superioritatea.
Conducerea Californiei fusese în mare parte la fel. Fără acces la aparatul de securitate naţională, fără armată şi cu o capacitate limitată de a angaja puteri străine, capătul drumului fusese mai puţin evident, dar la fel de real.
Totuşi, această fereastră era diferită. În ciuda ploii torenţiale, ea putea vedea la nesfârşit.
Ea şi soţul ei erau oamenii potriviţi, la locul potrivit, la momentul potrivit în istorie. Aveau ocazia de a reface nu doar America, ci totul. Libertatea de care se bucurase lumea liberă în ultimul secol nu era decât o anomalie. O pauză momentană între preoţii şi nobilii antichităţii şi politicienii şi miliardarii noii ere. O pauză momentană care se apropia de sfârşit.
Intrau într-o eră care putea fi dominată într-un mod diferit, dar mult mai profund decât în trecut. Achiziţionarea de teritorii – atât de importantă la un moment dat – devenise irelevantă. Următoarea iteraţie a societăţii urma să fie una supravegheată de o reţea de dictatori slab aliaţi, răspândiţi pe tot globul. Provocarea era să ne asigurăm că preşedintele american, şi nu liderii Chinei sau ai Europei, era cel care a inaugurat această schimbare. Şi pentru ca acest lucru să se întâmple, Washingtonul ar trebui să se transforme într-o putere centrală care să depăşească chiar şi Beijingul sau Moscova. Slăbiciunea şi compromisul nu mai puteau fi tolerate.
Atât de multe oportunităţi. Dar numai pentru cei care au curajul de a profita de ele.

Îndrăzneala în arena politică nu era ceva ce-i lipsise vreodată soţului ei, dar acum mediul lor de operare se schimbase. Iar pe un teren necunoscut, deveneau vizibile sclipirile a ceva ce nu văzuse niciodată la el: laşitatea.
Fusese ales pentru carisma sa, pentru felul în care arăta şi pentru siguranţa sa care inspira încredere. Putea să farmece, să înfurie şi să îngrozească cu o uşurinţă pe care nimeni în lume nu o putea egala. Anthony Cook era un paratrăsnet pentru emoţiile umane. Indiferent dacă acestea se dovedeau a fi dragoste sau ură, era irelevant. Oricum ar fi fost, domina totul şi pe toţi cei care intrau pe orbita sa.
Sau, cel puţin, asta fusese cândva. Înainte de a se încrucişa cu un bătăuş nesemnificativ al CIA, pe nume Mitch Rapp.
Catherine s-a întors spre un televizor care îl înfăţişa pe guvernatorul Carolinei de Nord mergând prin furtuna care îi devasta statul. În vremuri normale, soţul ei ar fi fost alături de el – arătând tânăr şi plin de vitalitate, cu cămaşa de rochie udă lipită de un trunchi musculos. Ar fi fost înfăţişat vorbind cu localnicii cu o expresie de profundă îngrijorare. Descărcând camioane. Stivuind saci de nisip. Dar nu mai mult. Practic, toate activităţile care se desfăşurau în afara porţilor Casei Albe se opriseră brusc. Se dăduse înapoi chiar şi de la atacurile partizane online care îi distrau atât de mult pe americani. Mintea lui era acum concentrată pe un singur lucru: contracararea ameninţării percepute ca fiind reprezentată de Mitch Rapp.
Se întoarse înapoi spre fereastră şi, după câteva clipe, auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Nu exista nicio îndoială cu privire la cine era. Doar o singură persoană din lume a intrat neanunţată în biroul ei.
„Credeam că aveţi o întâlnire cu Dick Trenton?", a spus ea fără să se întoarcă.
Trenton era un donator miliardar care se bucura de accesul său la preşedinte şi nu rata nicio ocazie de a sta vizavi de el în Biroul Oval.
„Am anulat-o."
„De ce?"
El a evitat întrebarea. „Încă nu ai nicio veste de la Mike Nash?"
Ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă, dar a rămas cu faţa la fereastră, preferând să se uite la imaginea lui înceţoşată reflectată în geam. „Nu. Dar asta nu este deosebit de surprinzător. A spus că va dura ceva timp."
„Dar cât de mult timp, Cathy? De unde ştim că nu s-a răzgândit odată ce s-a reîntâlnit cu Rapp şi cu ceilalţi?".
„Mike nu e un idiot, Tony. Înţelege încotro se îndreaptă lumea şi rolul pe care îl poate juca în ea. Nu are de gând să-şi facă duşmani din noi în speranţa de a obţine iertarea lui Mitch Rapp."
„Atunci poate că Rapp l-a ucis. Aşa cum a făcut cu toţi ceilalţi."
A închis ochii, blocând distragerile din jurul ei. „Mike este un fost puşcaş marin de recunoaştere şi unul dintre puţinii oameni din lume în care Rapp are încredere. Cel mai probabil, Rapp este deja mort şi Mike este în curs de a ajunge la Nicholas Ward. Odată ce se va face asta, îl vom înlocui pe Kennedy şi totul se va termina. Nimeni nu se va opune ca Mike să preia conducerea CIA. În orice caz, e mai apreciat la Washington decât Kennedy. Are un fel de a face oamenii să se simtă inconfortabil."
„Dar putem avea încredere în el să rămână pe calea pe care o construim?"
Aceasta era o întrebare mai dificilă. Nash avea încă un simţ arhaic al moralităţii de care nu se putea elibera complet. În cele din urmă, totuşi, nu trebuia să-i placă nimic din toate astea. Deocamdată, ar fi fost suficient ca el să înţeleagă că nu avea alte opţiuni.
„Nu putem face nimic în privinţa asta acum", a spus ea. „Dar există lucruri pe care le putem face în legătură cu chinezii care vă fac să păreţi slabi în Pacific. Şi trebuie să ne facem o strategie despre cum să profităm de lupta pentru imigraţie, despre care amândoi ştim că se apropie. Şi mai sunt şi aprobările dumneavoastră în scădere..."
S-a auzit o bătaie tăcută în uşă şi, o clipă mai târziu, asistentul ei a deschis-o. „Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar Stephen Wright tocmai a sunat să spună că este pe drum. A vrut să vă spun că este urgent."
Deloc surprinzător, asta i-a atras atenţia soţului ei. Wright era şeful recent instalat al Serviciilor Secrete şi cel care se ocupa de securitatea sa fizică atât de importantă.

„Când?” a spus Cook, învârtindu-se spre uşă un pic prea nerăbdător.
„Zece minute, domnule”.

Catherine Cook s-a aşezat în zona de scaune care domina centrul Biroului Oval. În schimb, soţul ei şi-a ales poziţia obişnuită din spatele mesei moderne care înlocuise Biroul Rezolut. Construită din sticlă, oţel şi lemn lustruit, se potrivea cu noul decor şi le amintea tuturor celor care intrau că trecutul era mort. Bătăliile care urmau să se dea puteau fi câştigate doar de cei capabili să se elibereze de limitele istoriei. Cook s-a ridicat în picioare când a intrat şeful său de la Serviciul Secret, dar Catherine a rămas pe canapea. Îl cunoştea pe Wright de aproape douăzeci de ani şi nu-l mai văzuse niciodată cu un aspect atât de hămesit. Părul său cărunt şi des era încă perfect aranjat şi bronzul său improbabil de uniform, dar transpiraţia îi strălucea pe frunte şi se aduna în ridurile din jurul ochilor. Nu că ar fi fost surprinzător. Era un fost judecător fără antecedente în conducerea unor organizaţii mari – guvernamentale sau de altă natură. Ceea ce avea, însă, era o viziune a unei noi ordini mondiale foarte asemănătoare cu a lor. Mai mult, era inteligent, demn de încredere şi se bucura foarte mult de statutul oferit de faptul că era membru al cercului lor intim.
Prima sa sarcină în calitate de director a fost să înceapă să elimine din personalul de securitate al Serviciului Secret pe cei care erau loiali fie lui Mitch Rapp, fie lui Irene Kennedy. În al doilea rând, a sporit protocoalele de securitate existente şi le-a schimbat pe cele pe care Rapp şi Kennedy le cunoşteau suficient de bine pentru a le ocoli. În cele din urmă, supraveghea în linişte unele dintre agenţiile care nu fuseseră încă aduse sub controlul lui Cooks – în special FBI-ul.
„Ce aveţi pentru noi?”, a întrebat preşedintele.
„Oamenii mei au pierdut-o temporar pe Irene Kennedy, dar apoi echipa de supraveghere care supraveghea cartierul lui Mitch Rapp a recăpătat-o. Ea s-a dus la casa lui Mike Nash...”
„Este acolo?”
„S-a întâlnit cu cineva pe alee, pe care nu l-am putut identifica din cauza vremii. Au intrat înăuntru timp de aproximativ patruzeci şi cinci de minute şi apoi au condus până la casa lui Rapp. Este dificil să faci supraveghere în interiorul zidului său. Mai ales cu dronele care nu pot zbura.”
Cook a tăcut pentru o clipă, ochii lui aruncându-se nervos prin birou. „Este el? Este Rapp?”
„Nu cred că trebuie să tragem concluzii pripite”, a intervenit Catherine. „Ar putea fi doar Mike. El şi Kennedy ar putea avea treabă acasă la Rapp. Cu siguranţă ar avea acces la ea. Mike este probabil unul dintre cei care au grijă de ea când este goală.”
Wright stătea acolo în tăcere, uitându-se la ei de colo-colo. Era ceva cu care se obişnuise de mult timp. Ei guvernau foarte mult ca o echipă şi de multe ori oamenii nu erau siguri unde se afla puterea în cameră.
„Este el”, a spus Cook.
„Tony, noi...”
„Nu mă lua de sus, Cathy!”. S-a întors spre Wright. „Echipa ta este pregătită?”
Ea a simţit cum i se ridică părul pe ceafă. „Ce echipă, Tony?”
„Da, domnule. Pe poziţii şi aşteaptă autorizaţia dumneavoastră.”
„Fă-o.”
Wright a dat scurt din cap şi a ieşit în grabă din cameră. Când uşa s-a închis, Catherine s-a repetat. „Ce echipă, Tony?”
Era greu de discernut dacă el îi ignora intenţionat întrebarea sau pur şi simplu îi era greu să o urmărească.
„Mike e mort”, a spus el categoric. „Şi, după toate probabilităţile, Rapp l-a torturat primul. Dacă aşa stau lucrurile, el ştie totul despre implicarea noastră cu saudiţii. Cu Ward. Şi ştie pentru ce l-am trimis pe Mike în Africa. Chiar acum, el şi Kennedy se află în fortăreaţa pe care a construit-o el, plănuind următoarea mişcare. „
„Trebuie să te calmezi, Tony. Chiar dacă tot ceea ce spui este adevărat, nu ştim care este următoarea mişcare. Acesta este oraşul nostru şi ţara noastră. Al nostru. Nu al lor.”
„Nu sunt dispus să fiu atât de dispreţuitor, Cathy. Dacă îi lăsăm să dispară, se vor reconecta cu Coleman şi echipa lui. Şi asta nu e tot. Încă mai au aliaţi peste tot...”

„Dacă Mike a ieşit din peisaj, atunci probabil că Nicholas Ward este încă în viaţă”, a spus ea, încercând să-l oprească înainte ca el să dispară complet în gaura de iepure în care se îndrepta. „Va trebui să ne gândim cum să ne descurcăm cu asta când va deveni public. Mai este şi problema de a nu mai avea un candidat credibil pentru a prelua conducerea Agenţiei. Mike urma să fie o numire populară care ar fi oferit o oarecare acoperire pentru cei care...”
„Politica? Chiar vorbeşti despre politică în timp ce Rapp şi Kennedy îşi fac strategii pentru a ajunge la mine?”
„Cred că este puţin probabil ca asta să facă. Recunosc că Rapp nu este unul care să ierte, dar Kennedy calculează tot ceea ce face. Şi o mişcare pripită împotriva noastră nu o să-i iasă bine.”
„Spune-i asta lui Christine Barnett.”
Christine Barnett fusese liderul partidului lor înainte de sinuciderea ei foarte neaşteptată. Teorii ale conspiraţiei şi suspiciuni abundau, dar nimeni nu reuşise niciodată să scoată la iveală ceva care să contrazică povestea oficială.
„Speculaţii, Tony.”
„Speculaţii? Christine credea că este a doua venire a lui Iisus şi avea un avans de opt puncte în sondaje. Apoi, chiar când era pe cale să obţină tot ce şi-a dorit vreodată, se sinucide? Nu-mi insulta inteligenţa. Sau pe a ta.”
„Un motiv în plus pentru a nu-i urmări pe Kennedy şi Rapp cu jumătate de măsură, Tony. Chiar acum, eşti în cel mai sigur loc de pe planetă, cu o armată dedicată literalmente siguranţei tale. Ne permitem luxul de a ne retrage şi de a respira.”
O altă expresie nefamiliară a apărut pe faţa soţului ei. Suspiciune?
„E uşor pentru tine să spui asta, Cathy. Rapp nu vine după tine. El vine după mine.”

CAPITOLUL 3

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
Telefonul mobil al lui RAPP a început să vibreze şi l-a scos din buzunar.
„Problemă?” a întrebat Kennedy din interiorul dulapului. Căuta în sertarele Claudiei ceva numit centură obi, în timp ce-şi lustruia al doilea pahar de vin. Era mai mult decât îşi amintea el să o fi văzut bând în toată relaţia lor. Şi de ce nu? Niciuna dintre perspectivele lor nu părea deosebit de însorită. Iar al lui tocmai se înrăutăţise.
„Tocmai am primit un avertisment de încălcare. S-a tăiat curentul la poarta principală a subdiviziunii.”
„Speram să fi plecat înainte să se întâmple asta. Îmi imaginez că preşedintele este nerăbdător să vorbească cu tine.”
„Pun pariu că da.”
„Pot să presupun că aveţi un plan pentru aşa ceva?”
A avut. Starea implicită a acelei porţi era blocată, aşa că tăierea curentului nu avea să aducă prea multe. Echipa de incursiune ar fi ştiut asta, totuşi, şi probabil că se foloseau de această mişcare doar ca o diversiune. După toate probabilităţile, aveau oameni pe poziţii în jurul proprietăţii şi în pădurea din spatele ei. În timp ce măsurile de securitate specifice încorporate în casa lui nu erau cunoscute la scară largă, nivelul general al acestora era un secret deschis. Nu ar fi vrut să rişte un atac frontal şi, în schimb, ar fi declanşat intenţionat o alarmă în încercarea de a-l scoate afară. Şi avea să funcţioneze. În cel mai literal şi exasperant mod imaginabil.
„Da”, a spus el la un volum care a făcut ca vocea lui să fie înghiţită de generatorul de zgomot alb al camerei. „Poţi să o anunţi pe Claudia ce s-a întâmplat şi să-i pui lucrurile ei în FedEx din partea mea?”.
„Dacă nu sunt la închisoare”, a spus Kennedy, turnându-şi încă un pahar. Şi nu cele două degete obişnuite. Dacă operatorii care se apropiau de proprietatea lui nu se mişcau repede, aveau să o găsească leşinată pe canapea.

Rapp derulă imaginile de pe camerele de supraveghere din cartier, oprindu-se asupra uneia care înfăţişa bărbaţi în echipament tactic venind peste gardul din perimetrul sudic. Prin ploaie, era greu să vadă detaliile, dar nu era necesar. Nu avea rost să încerce să facă o numărătoare. Arătau ca nişte furnici în roi de furnici.
Le-ar fi luat cam şapte minute să ajungă pe proprietatea lui, unde s-ar fi adăpostit. Dacă el nu o lua la fugă, ar fi făcut un asediu de modă veche. Timpul, liniile de aprovizionare şi numărul erau de partea lor.
A pornit spre uşă, dar înainte de a trece prin hol s-a întors spre Kennedy. „A fost interesant."
Ea a zâmbit şi şi-a ridicat paharul. „Aşa este."

Ploaia bătea cu adevărat tare când Rapp a ieşit afară. Dacă mai era ceva, cădea mai tare decât atunci când ajunseseră. Chiar şi cu luminile puternice de securitate, peretele perimetral era doar o ceaţă. Băltoacele îşi depăşiseră depresiunile obişnuite din curtea de dale şi apa se grăbea spre canalele de scurgere poziţionate strategic. Încă o dată, avusese noroc. Dronele de supraveghere ar fi fost ţinute la sol de vreme, iar câinii – mult mai periculoşi decât oamenii în astfel de situaţii – ar fi fost neutralizaţi. Totuşi, era îngrijorat de numărul de bărbaţi care îl aşteptau în pădurea din spatele casei sale. Erau douăzeci? Cincizeci? O sută? După cum îi plăcea lui Kennedy să sublinieze, preşedintele Statelor Unite avea o mulţime de resurse. Mult mai multe decât teroriştii şi vechii duşmani pe care casa fusese concepută să îi întoarcă din drum.
Rapp era ud până la gât când ajunse pe o insulă de peisagistică densă de pe peluza de vest a casei. S-a luptat să-şi croiască drum printre frunzişuri, luptându-se să îşi menţină impulsul de înaintare, în timp ce crengile îl apucau din toate părţile. Apa îi curgea într-un şuvoi gros din vârful nasului când a ajuns în centru şi s-a lăsat în genunchi. Cel puţin nu era rece. Temperaturile se situau încă în jurul valorii de şaptezeci de grade, dar aveau să scadă până la jumătatea anilor şaizeci mai târziu în acea noapte. Până atunci, însă, fie va fi în siguranţă şi uscat, fie în drum spre însorita Guantanamo Bay.
După ce a dat la o parte câteva mâini de frunze noroioase, a găsit trapa metalică pe care o căuta. Rotiţa care o deschidea era blocată, dar asta era o caracteristică, nu un defect. Îşi făcuse griji că Anna ar putea da peste ea în timp ce căuta mingea de fotbal care părea să îi scape mereu. După ce a mai săpat un pic, a găsit o bară de oţel pe care a trecut-o prin roată pentru a face o pârghie suplimentară.
Rapp se plânsese la nesfârşit de costurile exorbitante pentru a se asigura că proprietatea sa înconjurată de ziduri nu se transforma în cea mai mare piscină din Virginia în timpul ploii. Cam pe la jumătatea săpăturii, atitudinea lui făcuse un viraj de opt. Inginerul care lucra la proiect fusese mai mult decât puţin surprins când Rapp ceruse brusc o conductă de drenaj mult mai mare decât era necesar. Când apoi insistase ca aceasta să includă un punct de acces suficient de mare pentru ca un om să intre înăuntru, crezuse că îşi pierduse complet minţile. În cele din urmă, însă, atâta timp cât cecurile se achitau, nimeni nu părea atât de interesat să se plângă.
A fost nevoie de ceva mai mult efort decât era planificat, dar în cele din urmă a eliberat mecanismul de încuiere şi a tras capacul înapoi. Aplecându-se în gaură, a folosit o lanternă roşie pentru a ilumina pereţii mucegăiţi ai ţevii şi cei vreo cinci centimetri de apă care se scurgea prin fundul ei. Fantezia de a-i smulge capul lui Anthony Cook a fost suficientă pentru a-l motiva să se strecoare înăuntru şi să tragă trapa închisă în spate.
Învăţase să-şi controleze claustrofobia, dar nu şi furia pe care o simţea că fusese alungat din propria casă. Şi nu de către o gaşcă de nemernici ISIS purtând veste sinucigaşe sau de o echipă Spetsnaz rusă care căuta să-şi răzbune fostul lider. Nu, era urmărit de ţara pe care îşi petrecuse viaţa apărând-o. În cel mai rău caz, poate chiar de nişte copii pe care a ajutat să-i antreneze.
Forţa apei şi panta crescândă a ţevii au început să-l ajute în timp ce se strecura cu picioarele înainte prin spaţiul limitat. Când a ajuns la ceea ce el a calculat că era marginea proprietăţii sale, panta a devenit suficient de abruptă pentru ca gravitaţia să preia controlul. Simţea că prinde viteză, dar în întuneric era imposibil de spus cât de mult.
S-a dovedit a fi mai mult decât se aştepta atunci când conducta l-a scuipat în cele din urmă la aproximativ o sută de metri de limita proprietăţii sale. A simţit cum se ridică în aer, senzaţia de ploaie din nou şi, în cele din urmă, impactul cu panta noroioasă. S-a rostogolit fără control, rămânând în cele din urmă agăţat

într-un tufiş după încă vreo douăzeci şi cinci de metri. Mai bine decât să fie oprit de un copac, dar tot nu era una dintre cele mai graţioase sau mai demne evadări ale sale.
Stătea acolo încurcat în crengi, complet nemişcat, în timp ce încerca să discearnă dacă reapariţia lui fusese observată. În cele din urmă, însă, simţurile sale erau destul de inutile – copleşite de întuneric şi de izbucnirea furtunii. Din fericire, asta ar fi mers în ambele sensuri. Ar fi trebuit să aterizeze la propriu pe o patrulă pentru a fi detectat.
Rapp a mai aşteptat acolo încă cinci minute înainte de a se elibera din tufişuri şi de a începe să coboare muntele. A rămas jos, alunecând pe burtă, oprindu-se la fiecare câteva secunde pentru a evalua.
Obiectivul său se afla la aproximativ încă patru sute de metri în josul pantei şi a reuşit să traverseze cam jumătate din ea înainte ca ploaia să înceapă să se domolească, reducându-i eficienţa ca acoperire.
Situaţia lui era complicată şi mai mult de faptul că se confrunta cu un adversar foarte diferit de cei cu care era obişnuit. Bărbaţii care îl urmăreau erau probabil militari sau operatori din ramurile Securităţii Naţionale. Cine ştia ce li se spusese despre misiune şi despre omul pe care îl vânau? Ar fi fost plini de mândrie şi patriotism, dispuşi să facă orice pentru a-şi proteja ţara de duşmanii care îi pândeau din umbră. Nu-i putea omorî cu bună ştiinţă, dar probabil că ar fi lucrat în condiţii de angajament ceva mai puţin stricte.
Următoarea sută de metri a decurs destul de lin, deşi ploaia devenise acum intermitentă. După alte câteva minute, se opri complet şi o gaură se deschise în cerul acoperit. Ceaţa de lumină stelară era doar suficient de puternică pentru ca Rapp să distingă o mişcare spre vest. Îşi lăsă obrazul în noroi şi rămase nemişcat, folosindu-se doar de ochi pentru a urmări o siluetă vagă care se apropia de poziţia lui. Detaliile deveneau mai clare pe măsură ce distanţa se micşora – fiare, puşcă de asalt, mers atletic în ciuda cizmelor care vânau aderenţa. Şi mai îngrijorător era echipamentul de vedere pe timp de noapte montat pe cască. Rapp folosise o instalaţie similară într-o operaţiune cu aproximativ un an în urmă. Ochiul stâng era de amplificare a luminii, iar cel drept termic. Crea o imagine puţin dezorientată şi neclară în detalii, dar făcea o treabă bună în a evidenţia căldura corporală. Faptul că era acoperit de noroi şi că între ei se afla o încâlceală de frunziş ar fi atenuat efectul, dar nu se putea conta pe acest avantaj. Atunci când erai vânat cu termice, era esenţial să nu permiţi întunericului să te facă să te complaci în subconştient. Trucul era să te prefaci că porţi o salopetă portocalie strălucitoare în plină zi.
Majoritatea copacilor din jurul lui aveau trunchiurile prea înguste pentru a oferi o acoperire adecvată, dar exista unul la vreo doisprezece metri distanţă care părea viabil. Rămase pe burtă, mişcându-se constant şi ajungând la copacul respectiv fără artificii.
Problema era acum sincronizarea. Odată ce intra în câmpul vizual al bărbatului, trebuia să-şi ţină salopeta portocalie imaginară în întregime în spatele copacului. Asta însemna să se deplaseze în jurul lui în acelaşi ritm cu înaintarea urmăritorului său – un truc care trebuia făcut în întregime prin simţire.
După încă un minut, Rapp făcuse un cerc de patruzeci şi cinci de grade în jurul trunchiului fără să audă focuri de armă sau să strige după întăriri. Era tentant să rămână pe loc suficient de mult timp pentru ca bărbatul să pună o oarecare distanţă între ei, dar habar nu avea câţi dintre camarazii săi se aflau acolo sau cum erau organizaţi. Alte echipe puteau fi chiar la vedere, pregătindu-se să acţioneze asupra poziţiei lui. În acest scenariu particular, viteza îi dădea mai multe şanse de supravieţuire decât prudenţa.
A ajuns la râpa pe care o căutase fără alte contacte, dar era cât pe ce să rateze ceea ce căuta. Pădurea pusese cu adevărat stăpânire pe el de când fusese ultima oară acolo, făcându-l să genereze mai mult zgomot decât i-ar fi plăcut pătrunzând în ea. Din fericire, copacii din jurul lui încă picurau activ, generând un peisaj sonor dezorientant care, deşi nu era la fel de bun ca ploaia, ar fi fost suficient pentru a acoperi un mic peisaj improvizat.
Trapa pe care o descoperise era similară cu cea din curtea sa, cu excepţia faptului că era configurată pentru a fi deschisă cu uşurinţă şi avea o garnitură de cauciuc care o menţinea etanşă. După ce s-a strecurat înăuntru cu capul înainte, a închis-o în urma lui şi şi-a aprins lanterna. Ţeava era o rămăşiţă de la construcţia subdiviziunii şi era semnificativ mai mare decât cea prin care scăpase. Acoperită la ambele capete, era, de asemenea, destul de uscată. Umedă şi mirosind a mucegai, cu siguranţă, dar cel puţin lungimea ei de doi metri şi jumătate era lipsită de apă stătătoare.

Echipamentul lui Rapp era acolo unde îl lăsase cu mai bine de un an în urmă. Ţinutele militare, hainele civile, un sortiment de arme, banii şi actele de identitate erau toate închise în saci de plastic grei. Apa şi conservele de mâncare erau stivuite într-o parte, dar, în rest, confortul creat era rar. Un sac de dormit uşor şi un sac de bivuac rezistent la apă erau cam atât. Identificase nevoia unei latrine atunci când crease locul, dar forarea ţevii pentru a face una fusese mereu devansată de alte priorităţi. După câteva zile, această neglijenţă specială ar fi devenit probabil extrem de neplăcută.

CAPITOLUL 4

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA

TREI agenţi necunoscuţi ai Serviciilor Secrete au condus-o pe Irene Kennedy în Biroul Oval şi i-au indicat biroul modern care îl domina. Ea s-a poziţionat cu obedienţă în faţa acestuia, examinându-şi reflexia în ferestrele întunecate din spate. Nu era o privelişte frumoasă. Machiajul curgea, era ud până la piele şi picura pe podeaua de stejar nou-nouţă a preşedintelui. Practic nimic din trecut – nimic din tradiţie – nu mai rămăsese în cameră. Şi probabil că asta era potrivit.

Folosise parola principală a lui Rapp pentru a-i bloca casa în timp ce ea termina de strâns lucrurile Claudiei. De pe tableta lui, ea putuse să monitorizeze echipele care luau poziţie în afara zidului, dar niciuna nu se grăbise să treacă de el. Când îl ataca pe Mitch Rapp pe terenul său, prudenţa era mult mai bună decât curajul.

După ce a terminat încă un pahar de vin şi a lipit cutia Claudiei, a luat în considerare pentru scurt timp ideea de a rămâne. Probabil că era depozitată suficientă mâncare pentru un an, iar pivniţa de vinuri ar fi rezistat şi mai mult. Guvernul – guvernul ei – ar fi sabotat în cele din urmă panourile solare, iar generatoarele diesel de rezervă ar fi rămas fără curent. În acel moment, Anthony Cook le-ar fi ordonat oamenilor săi ezitanţi să încarce. Ar invada proprietatea cu armele lor automate şi berbecii lor, şi totul ar fi gata.

După câteva ore petrecute în faţa şemineului pentru a-i da timp lui Rapp să-şi pună în aplicare planul de evadare, efectele vinului începuseră să se diminueze. Şi odată cu ele, la fel şi atracţia de a petrece săptămâni întregi singur într-o casă aflată sub asediu. Totuşi, fusese o fantezie distractivă cât a durat.

A stat privindu-şi reflexia suficient de mult timp pentru a crea o baltă destul de mare înainte ca bucătarii să apară. Preşedintele s-a aşezat în spatele biroului său şi i-a concediat pe cei de la Serviciile Secrete care o păzeau. Catherine, în mod interesant, a ocupat una dintre poziţiile lor. Avea tendinţa de a se aşeza pe un scaun în lateralul biroului soţului ei sau, în circumstanţe mai dificile, stătea în spatele umărului său drept. Indiferent de motiv, părea mulţumită să observe această interacţiune de la distanţă. De ce? Din motive de siguranţă? Perspectivă? Catherine Cook avea un motiv pentru tot ceea ce făcea. Era o trăsătură pe care ea şi Kennedy o împărtăşeau şi care ar fi putut deveni baza unei relaţii de lucru funcţionale. Totuşi, acum nu mai exista nicio speranţă în acest sens. În retrospectivă, poate că fusese naiv să creadă că ar fi existat vreodată.

„Unde este Mitch Rapp?” spuse Cook, uitându-se direct la ea.

„A plecat din casă când oamenii tăi au tăiat curentul la poarta subdiviziunii. După aceea, nu ştiu unde s-a dus.”

„Te aştepţi să cred asta?”

„Nu am niciun motiv să cunosc planul de evadare al lui Mitch în cazul unui atac şi nici nu aş vrea să o fac. Ce s-ar întâmpla dacă aş fi capturat de unul dintre duşmanii lui şi aş fi interogat?”

Şi-a lăsat tonul să sugereze că ea credea că exact asta se întâmplase.

„Unde s-ar fi dus?”

„Din nou, nu am nicio idee.”

„Tu eşti cea care l-a antrenat să dispară”, a spus Cook, volumul vocii sale crescând în acelaşi ritm cu frustrarea sa.

„De fapt, Stan Hurley a făcut-o. Iar Stan avea o neîncredere sănătoasă față de guverne – inclusiv față de al său. Presupun că Mitch are case sigure în toată lumea şi un număr destul de mare de identităţi despre care eu nu ştiu nimic. Dar nu aş putea să vă spun cu siguranţă."
„Mike Nash", a spus preşedintele, părând să-şi dea seama că linia lui de interogare ajunsese într-un punct mort. Dar a decis să nu-l lase să scape cu aceste două cuvinte simple. Nu după ceea ce făcuse el.
„Ce-i cu el?"
„Vreau să vorbesc cu el."
„Cred că ai făcut destule."
Şi-a întins degetul arătător şi l-a îndreptat spre ea ca pe o armă. În realitate, era mult mai periculos decât atât. „Poate că îmi eşti inutilă, Irene, dar niciodată nu mi s-a părut că eşti proastă. Aproape toţi aliaţii pe care credeai că îi ai în acest oraş ţi-ar tăia acum gâtul ca să rămâi de partea mea bună. Iar cei care nu ar face-o sunt pe cale să plece. Ce moştenire vrei să laşi? Şi cât de greu vrei să fie restul vieţii tale?"
Avea dreptate. Ea nu era proastă. În ciuda deceniilor de serviciu, mai avea foarte puţini prieteni în interiorul Beltway. Era un oraş construit în jurul puterii, iar acea putere curgea acum de la bărbatul care stătea în faţa ei.
„Mike e mort", a spus ea în cele din urmă.
Expresia lui Cook a devenit albă. „Rapp l-a ucis?"
„S-a sinucis."
„Te aştepţi ca eu să cred asta?"
„Nu i-ai lăsat prea multe opţiuni", a spus ea, bănuind că erau efectele rămase ale vinului care vorbeau, dar nu mai era capabilă să îi pese. „I-ai spus să-ţi furnizeze dosarul CIA despre Nicholas Ward pentru ca saudiţii să-l poată folosi pentru a-l ucide. Când ai aflat că ai eşuat, l-ai manipulat pe Mike într-un mod care nu i-a lăsat altă opţiune decât să se ducă în Uganda şi să rezolve situaţia înainte să descoperim că el era cârtiţa pe care o căutam..."
Râsul lui Cook a fost suficient de puternic pentru a-i tăia calea, dar nu suficient de puternic pentru a ascunde o urmă de nesiguranţă. Avea dreptate să fie încrezător în poziţia sa, dar încrederea excesivă era o greşeală pe care nu voia să o facă. Sau, mai exact, o eroare pe care soţia lui nu i-ar fi permis să o facă.
„Ai vreo dovadă în acest sens, Irene? Chiar aşa ceva?"
„Nu am nevoie de dovezi, domnule preşedinte. Pentru că acesta nu este un război în care sunt interesată să lupt. Aţi obţinut această poziţie în urma unor alegeri corecte, Mike a luat deciziile pe care le-a luat de bunăvoie, iar eu nu sunt atât de naivă încât să cred că aş putea câştiga o confruntare între noi."
El a privit-o în tăcere multă vreme, dar, în cele din urmă, a părut să-i accepte explicaţia. „Dar cum rămâne cu Rapp? Nu este la fel de deştept ca tine."
„Mitch îşi ia singur deciziile."
„Şi ce vom face în privinţa lui?".
Ea abia reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet – primul din ceea ce părea a fi o perioadă lungă de timp. Tonul conspirativ al lui Cook era atât de uşor încât era aproape translucid. Un test. Poate că nici măcar asta nu era. Sugestia unui test. Era Kennedy susceptibil la forţele subtile care îl răsucise pe Mike Nash? Ar putea Cook să se uite în sufletul ei şi să găsească ceva ce-şi dorea? O slăbiciune care ar putea fi folosită pentru a o controla?
Nu. Dacă acea slăbiciune a existat vreodată, acum dispăruse. Ceea ce spusese despre faptul că nu voia să lupte era adevărat. Poate cele mai adevărate cuvinte pe care le spusese vreodată în timpul cât fusese director al CIA.
„Cred că pot să economisesc ceva timp spunându-ţi că eu nu sunt Mike. Tu nu ai făcut niciodată nimic pentru a-mi câştiga admiraţia sau loialitatea, în timp ce Mitch nu a făcut altceva decât asta. Mă opun cu violenţă acolo unde tu şi alegătorii tăi vreţi să duceţi această ţară. Dar recunosc, de asemenea, că nu sunt în măsură să fac nimic în această privinţă."
„Atunci cred că ştii ce urmează."
„Ştiu."
„Nu te întoarce la Langley. Nu vei reuşi să treci de poartă. Lucrurile tale personale îţi vor fi trimise."
S-a întors să plece fără să-l mai recunoască.

„Lasă asta”, a auzit-o pe Catherine spunând. „Dacă faci acest lucru simplu, suntem dispuşi să te trimitem cu un discurs strălucitor şi cu o Medalie a Libertăţii.”
Kennedy a deschis uşa şi a trecut în biroul exterior, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. De data aceasta, însă, ar fi fost probabil ultima. Viaţa ei de serviciu, bătăliile pe care le purtase şi sacrificiile pe care le făcuse nu ajunseseră decât o baltă noroioasă în faţa biroului preşedintelui.

CAPITOLUL 5

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
RAPP a activat lumina de la ceasul său şi s-a uitat în jos la cadran: 10:43 p.m. Peste un minut, avea să comemoreze cea de-a treia zi în care a trăit într-o ţeavă. Era un termen arbitrar, dar la fel de bun ca oricare altul. A căutat o cutie de WD-40 şi a pulverizat puţin pe mecanismul de blocare a trapei înainte de a începe să o răsucească încet. Nu avea nicio idee despre ce se întâmpla afară, ceea ce făcea ca tăcerea să fie critică. Speranţa era că va ieşi într-o pădure pustie, dar era la fel de probabil să se trezească înconjurat de echipe de căutare, câini şi reflectoare montate pe elicoptere.
Primul sfert de centimetru era promiţător, dar nu dezvăluia nimic altceva decât întunericul de dincolo. Şi-a apropiat faţa, simţind aerul rece pe piele şi luând câteva înghiţituri din el. Iniţial, lipsa unei latrine fusese acceptabilă. Dar, după eşecul neaşteptat al unuia dintre sacii de plastic pe care îi folosise, lucrurile deveniseră destul de coapte.
Lărgirea deschiderii încă câţiva centimetri i-a oferit o privelişte care nu-i oferea nimic mai ameninţător decât copacii care străluceau în lumina slabă a stelelor. Judecând după starea solului, ploaia trebuie să se fi oprit cu cel puţin o zi în urmă. Lipsa unei furtuni sau a oricărui vânt apreciabil ar fi făcut să fie uşor de auzit orice lucru ieşit din comun, aşa că a sprijinit trapa deschisă şi şi-a petrecut următoarea oră ascultând. Satisfăcut că cel puţin împrejurimile sale imediate erau clare, a împins doi litri de apă şi o pungă de haine sigilată în vid în lumea exterioară. După ce s-a târât după ele, a rămas din nou nemişcat, reexaminându-şi mediul de operare. Încă nu era niciun semn de prezenţă umană. Cerul era complet senin, iar temperaturile se situau în ceea ce el a presupus a fi în jur de şaptezeci de grade Celsius. Căutarea lui trecuse mai departe – probabil pe drumuri, aeroporturi şi prieteni sau rude care l-ar fi putut adăposti. Anthony Cook ar fi făcut, fără îndoială, toate demersurile.
Rapp s-a dezbrăcat, folosind apa îmbuteliată şi câteva şerveţele pentru copii pentru a se curăţa de noroi, transpiraţie şi mirosul de excremente. Procesul a durat ceva mai mult decât sperase şi ar fi beneficiat de un tampon Brillo şi de nişte înălbitor, dar în cele din urmă a reuşit să se facă prezentabil.
Hainele au fost concepute pentru a-l face să arate ca un drumeţ-semitehnic şi însoţite de un rucsac suficient de mare pentru a transporta lucrurile esenţiale, dar nu atât de mare încât să nu se poată mişca rapid. În dreapta jos fusese adăugat un buzunar subtil care îi adăpostea Glock-ul şi permitea o tragere încrucişată incomodă, dar funcţională.
Şi-a aruncat hainele murdare şi recipientele goale înapoi prin trapă înainte de a o închide şi de a o acoperi cu pământ. După o altă verificare rapidă a împrejurimilor, a pornit direct în pantă. Exista o potecă ce tăia baza muntelui, folosită mai ales de vânători, atât de liberă în această perioadă a anului. Dacă Claudia îşi făcuse treaba – şi întotdeauna o făcea –, avea să ajungă la vehiculul său de salvare cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. Cu puţin noroc, ar fi ieşit din spaţiul aerian american până după-amiază devreme şi s-ar fi întors în Africa până mâine.
Presupunând că acolo voia să ajungă.
S-a strecurat printre copaci, uneori luând calea de cea mai mică rezistenţă, alteori făcând ocoluri aleatorii. Nu era niciun semn că era urmărit, dar asta nu însemna mare lucru. Îşi făcuse nişte duşmani formidabili de-a lungul anilor: Al-Qaeda. ISIS. Jumătate din Congres şi două treimi din regalitatea saudită. Dar nimeni ca preşedintele Statelor Unite. Cook controla cel mai puternic aparat militar şi de informaţii din istorie, precum şi loialitatea liderilor mondiali din întreaga lume. În lumina acestui fapt, lucrurile începeau să se simtă destul de singure.

Bineînţeles, încă îi mai avea pe Coleman şi pe băieţi, dar până unde voia să-i tragă în acest spectacol de rahat? Nicholas Ward avea o aversiune reală faţă de Cooks şi destulă putere pentru ca aceştia să se gândească de două ori înainte de a se confrunta cu el, dar exista o limită a datoriei pe care o avea faţă de Rapp pentru că îi salvase viaţa.
Şi, în sfârşit, mai era Irene Kennedy. O femeie care îi fusese alături încă de la început, dar care acum avea probleme care rivalizau cu ale lui.
Se părea că totul se reducea acum la el, Claudia şi Anna. Dar era oare corect? Se făcuse atât de toxic încât nimeni cu jumătate de creier nu ar fi vrut să stea la o rază de explozie de el. Trecuse deja prin asta cu răposata lui soţie. Şi asta nu era o cruce care să se uşureze cu timpul. Dimpotrivă.
Avea planuri de evacuare formate cu zeci de ani în urmă şi actualizate la fiecare şase luni. Un chirurg plastician din Argentina. Bani. Identităţi. Dar secretul unui act de dispariţie de succes nu era chestiile sexy. A fost să laşi totul în urmă. Nu doar prietenii şi familia, ci şi pe tine însuţi în multe privinţe. Gata cu cursele de anduranţă. Fără operaţiuni de securitate de orice fel. Fără călătorii în locurile în care a trăit sau a lucrat în trecut. Dacă voia cu adevărat să se piardă şi să rămână pierdut, trebuia să se îngraşe 45 de kilograme, să se mute în Panama şi să îşi petreacă restul vieţii îmbătându-se pe terenul de golf.
Nu era o imagine prea plăcută, dar care era alternativa? Cook ar fi presupus că Rapp îl omorâse pe Mike Nash şi că ştia că în spatele trădării sale se afla Casa Albă. După aceea, reputaţia lui Rapp ar fi lucrat împotriva lui. Cook ar fi presupus că se aflau într-un meci pe viaţă şi pe moarte. Într-un colţ, preşedintele Statelor Unite, susţinut de armată, de Securitatea Naţională şi de aproape toate agenţiile de informaţii de pe planetă. În celălalt colţ, Mitch Rapp şi pistolul său Glock 19. Câştigătorul ia totul.

Fordul F-150 avea probabil cinci ani vechime, iar dovezile vieţii sale grele erau vizibile chiar şi în amurgul de dinaintea zorilor. Plăcuţele de înmatriculare din Virginia erau la zi, iar patul murdar era împrăştiat cu dejecţiile generale ale vieţii rurale. Cel mai important, era parcat chiar acolo unde ar fi trebuit să fie: un drum de pământ plin de gropi care era aproape abandonat în timpul verii.
Cheile erau îngropate sub o piatră lângă bara de protecţie din faţă, iar el le-a folosit pentru a avea acces. După ce a pornit motorul, Rapp a scos din torpedo un telefon prin satelit nou-nouţ. Instalând bateria, a folosit un protocol criptat pentru a se conecta la Claudia din Cape Town, Africa de Sud.
„Eşti în regulă?", a spus ea în semn de salut.
„Bine."
„Ai fost în ţeavă în tot acest timp?"
„Da."
„Ai instalat vreodată latrina?".
„Să nu vorbim despre asta", a spus el, accelerând pe drum.
„A trebuit să mut avionul în locaţia sa terţiară. Vei zbura singur prima etapă. Vremea pare bună şi este un avion cu care eşti familiarizat, dar fii atent."
S-a încruntat la insulta subtil voalată – dar, recunosc, meritată – la adresa abilităţilor sale de pilotaj.
„Am înţeles."
„Când ajungi la al doilea avion, spune-i pilotului unde vrei să mergi. O avertizare corectă: Sunt urmărit."
Era de aşteptat. Bucătarii ar fi acoperit toate bazele.
„Cât de mult efort depun pentru asta?"
„Una, poate două persoane. Nu există supraveghere electronică pe proprietate – eu măturam în mod regulat – dar probabil că au o anumită capacitate în afara zidurilor. Mă îndoiesc că se gândesc că vei apărea aici. E prea evident."
„Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?"
„O prietenă comună şi-a pierdut slujba."
Se referea în mod clar la Kennedy, dar voia să evite cuvintele-cheie pe care inteligenţa artificială a NSA le-ar putea semnala pentru o atenţie suplimentară.
„Sfârşitul unei ere", a spus Rapp, nesigur cum să se simtă în legătură cu asta. Mânie? Resemnare? Dorinţa de a deschide o sticlă bună de tequila şi de a arunca capacul la gunoi?
„Adevărat. Dar poate fi, de asemenea, începutul unei noi ere."

CAPITOLUL 6

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA

CATHERINE Cook a evitat traseul ei obişnuit prin peluză, rămânând pe trotuar. Temperaturile crescuseră până la 80 de grade, dar iarba era încă moale din cauza ploilor torenţiale pe care le suferise coasta de est. Cel mai important, însă, era faptul că inundaţiile din Caroline se diminuaseră suficient de repede pentru ca lipsa de interes a soţului ei să fie mai degrabă o ocazie ratată decât o armă pentru opoziţie.

Un bărbat cu încălţăminte mai sensibilă decât a ei a depăşit-o pe stânga, transpirând în haine tactice negre în spatele unui ciobănesc german. A vorbit scurt cu un grup de bărbaţi îmbrăcaţi la fel – aceştia ţinând în mână puşti de asalt – înainte de a-şi continua drumul. Manifestări ale securităţii tot mai opresive a soţului ei.

În afara porţii, traficul era deviat în jurul barierelor instalate recent, exacerbând problemele deja semnificative ale traficului din Washington. Personalul de securitate suplimentar a fost suplimentat de punctele de control şi de staţiile de scanare ridicate în grabă, dând punctelor de intrare o senzaţie distinctă de aeroport. Mai mult, o mare parte din personalul care nu era direct implicat în securitate fusese considerat neesenţial şi trimis acasă la serviciu până când se vor putea face verificări suplimentare ale antecedentelor. Ea însăşi pierduse o treime din personalul său.

Soţul ei fusese întotdeauna considerat o persoană care îşi asumă riscuri. Ştia ce voia şi se ducea după asta cu un nivel de agresivitate care era neobişnuit chiar şi în lumea ei de înaltă finanţă. Această pasiune şi impulsurile distructive care veneau uneori odată cu ea erau ceea ce îl făceau atât de uşor de înţeles de către omul de rând.

Era, de asemenea, ceea ce îi făcea să fie o echipă atât de eficientă. Natura ei lipsită de pasiune, analitică, tindea să funcţioneze ca o folie. În cele din urmă, compromisurile lor, obţinute cu greu, formau cea mai bună dintre toate lumile – strategii atent calculate, învelite în flerul mesianic de care omenirea avea nevoie din partea liderilor săi.

Ceea ce îi scăpase era faptul că soţul ei nu se confruntase niciodată cu o ameninţare fizică. Pasiunea pe care ea o confundase cu puterea se transforma în teroare pe măsură ce îşi dădea seama că a pierde în faţa lui Mitch Rapp nu ar fi fost acelaşi lucru cu o pierdere politică. În politică, au existat oportunităţi chiar şi în înfrângere. Modalităţi de a minţi, de a învârti şi de a da vina. Cu Rapp nu vor exista a doua şansă. Duşmanii săi înfrânţi nu se întorceau mai puternici pentru experienţa trăită. Şi nici nu se întorceau să lupte în altă zi.

Ca să înrăutăţească lucrurile, capacitatea ei de a-şi influenţa soţul părea să se diminueze. Pe măsură ce paranoia lui creştea, el căuta din ce în ce mai mult sfatul altora. La oameni care îi promiteau ceva ce ea nu putea: protecţie.

În cele din urmă, a existat ameninţarea reprezentată de Nicholas Ward. Acesta revenise în arena publică cu o zi înainte, anunţând că moartea sa fusese înscenată ca parte a unei strategii pentru a învinge un complot împotriva sa. O strategie care nu numai că îi salvase viaţa, dar îi permisese lui Mitch Rapp să anihileze una dintre cele mai brutale organizaţii teroriste din lume în acest proces. Povestea deturnase atât de mult ciclul de ştiri încât orice altceva în afară de un război cu Iranul ar fi fost insuficient pentru a o recupera.

Aşadar, în timp ce soţul ei se ascundea în spatele aparatului său de securitate din ce în ce mai elaborat, prima miliardară din lume ieşea în public, arătând echilibrată, strălucitoare şi decisivă. Mai rău, acum avea sprijinul organizaţiei lui Mitch Rapp şi Scott Coleman. Cu adăugarea aproape inevitabilă a lui Irene Kennedy, avea mai multă putere decât majoritatea ţărilor.

Faptul că Ward îşi asuma cu neruşinare meritele pentru ceea ce se întâmplase în Uganda era grăitor. Ştia că ea şi soţul ei acţionaseră împotriva lui şi făcea un spectacol de respingere. Transmitea mesajul că, deşi prefera să stea departe de lumina reflectoarelor, înţelegea cum să o folosească la fel de bine ca oricine.

Bineînţeles, adepţii teoriei conspiraţiei se distrau de minune şi ideile lor începuseră deja să apară în mass-media. Victoria paramilitară a lui Ward în Uganda şi învierea sa ulterioară au fost puse în legătură cu securitatea sporită de la Casa Albă. Peste tot apăreau poveşti elaborate despre un război din umbră între clasa miliardară şi elita politică. Singura variantă era care parte era cea bună şi care cea rea.
Din fericire, acesta era un lucru care putea fi transformat în beneficiul lor. Valoarea companiilor lui Ward se prăbuşise în timpul morţii sale temporare, iar inevitabila revenire putea fi folosită pentru a genera acuzaţii de profit, fraudă fiscală şi manipulare a acţiunilor.
Chiar mai bine, acţiunile lui Ward în Uganda păreau să fi cauzat moartea a numeroşi minori. Faptul că aceşti copii au fost măcelăriţi putea fi trecut cu vederea. Cu un pic de prestidigitaţie, aceştia puteau fi prezentaţi ca fiind nevinovaţi, care ar fi putut fi reabilitaţi dacă vieţile lor nu ar fi fost curmate de Ward în goana lui nemărginită după siguranţă şi tot mai multă bogăţie. Cu puţin noroc, ar putea fi capabili chiar să evoce un slab miros de rasism.
Acestea erau problemele pe care urma să se concentreze iminenta ei întâlnire cu soţul ei. Doar ei doi şi strategul lor politic principal. Fără distrageri, fără tangente şi fără alte consideraţii. Trebuiau să recâştige controlul asupra naraţiunii şi să-l restabilească pe Anthony Cook ca singurul furnizor de încredere de forţă, adevăr şi stabilitate. Pentru că, dacă nu făceau acest lucru rapid, tot ceea ce lucraseră pentru ei se va prăbuşi. Fără un păstor, oile se pierdeau rapid.

„Bună ziua, doamnă."
Catherine i-a făcut un semn aproape imperceptibil din cap secretarei soţului ei, în timp ce trecea pe lângă biroul femeii. Starea ei de spirit s-a întunecat când a deschis uşa Biroului Oval şi a văzut că strategul lor politic nu era nicăieri. Se pare că fusese înlocuit de directorul Serviciului Secret şi de Darren Hargrave, omul pe care îl aleseseră pentru a-i lua locul lui Irene Kennedy la conducerea CIA. Stăteau unul lângă altul, lângă zona de scaune a încăperii, vorbind cu soţul ei pe un ton grăbit, în surdină.
Cei trei bărbaţi îi acordau abia mai multă atenţie decât îi acordase secretara de afară, dar Catherine refuza să recunoască afrontul. În schimb, a luat loc pe una dintre canapele, examinându-i pe fiecare dintre ei pe rând. A fost nevoie de mai multă concentrare decât şi-ar fi dorit pentru a-şi ascunde îngrijorarea tot mai profundă.
În multe privinţe, Hargrave era opusul lui Stephen Wright. Directorul Serviciilor Secrete era chipeş, direct şi un om care compensa lipsa de creativitate prin atenţia la detalii. Hargrave poseda creativitate din belşug, dar în esenţa sa era un ticălos înjunghiator pe la spate, cu un dar de a distruge totul şi pe toţi cei din jurul său. Excepţia la acest lucru a fost Anthony Cook. Indiferent de motiv, Hargrave era complet hipnotizat de acest om. A-l numi loial ar fi prea puţin pentru a descrie relaţia sa cu preşedintele. Acolit ar fi un cuvânt mai potrivit. Sau discipol. Hargrave era mai puţin interesat să adune puterea pentru sine decât să se bucure de strălucirea soţului ei. Era, de asemenea, aproape patologic de gelos, folosind orice ocazie pentru a pune piedici subtile între Cook şi oricine altcineva care avea încrederea lui. De fapt, Catherine se întreba uneori dacă nu cumva soţia şi copiii lui Hargrave erau doar o acoperire. Dacă, de fapt, sentimentele lui pentru soţul ei erau mai profunde decât bănuiau oamenii.
Toate acestea fuseseră destul de convenabile în decursul celor cincisprezece ani de asociere dintre ei. Hargrave era un soldat nemilos, cu un devotament fără limite şi o morală flexibilă. Acum, însă, avea potenţialul de a deveni periculos. Îl monitorizase de-a lungul anilor şi putea deja să vadă ce urma să se întâmple. Avea să alimenteze cu grijă frica soţului ei, folosindu-se de ea pentru a deveni consilier, confident şi tutore. Dacă i se dădea destulă libertate de acţiune, s-ar fi prezentat ca fiind singura persoană căreia îi păsa cu adevărat, în timp ce toţi ceilalţi voiau doar să-l folosească pe preşedinte în scopuri proprii.
Au trecut câteva minute până când soţul ei s-a uitat în sfârşit în direcţia ei. „Rapp încă lipseşte."
„Întrebarea este dacă este pe fugă", a spus Hargrave, făcând semn cu capul spre ferestre. „Sau dacă se află chiar în faţa porţii. Aşteptând."
Catherine a privit expresia soţului ei cum se relaxa şi nu s-a putut abţine să nu admire modul de exprimare al lui Hargrave. Mitch Rapp se simţea dintr-o dată aproape omnipotent. Un bau-bau a cărui ameninţare

era mai insidioasă prin absenţa sa decât prin prezenţa sa. O umbră indistinctă chiar sub suprafaţa oceanului. Un scârţâit liniştit în noapte.
„Ce părere ai?", a spus ea, întorcându-şi atenţia spre Wright. „Te aşteaptă în faţa porţii tale, Steve?".
Şeful Serviciilor Secrete s-a uitat la ea şi apoi la preşedinte, în mod clar nu se simţea încă confortabil cu noul său rol. „Suntem destul de încrezători că Scott Coleman şi Bruno McGraw se află la complexul lui Nicholas Ward din Uganda, dar este imposibil să fim siguri sută la sută. Joe Maslick şi Irene Kennedy sunt amândoi la casele lor din Virginia, iar Charlie Wicker este în Wyoming. Avem o supraveghere solidă asupra tuturor celor trei. Claudia Dufort, şefa de logistică a lui Coleman şi partenera lui Rapp, este la casa ei din Cape Town cu fiica ei. Având în vedere toate acestea şi nivelul de securitate de aici, nu cred că un atac asupra noastră aici ar fi practic."
„Ar fi naiv să credem că Coleman şi echipa sa sunt singurele persoane la care Rapp poate apela", a subliniat Hargrave. „Am analişti care analizează dosarele tuturor operaţiunilor în care a fost implicat şi pot să vă spun că are aliaţi peste tot. Oameni cărora le-a salvat vieţile, oameni care îi datorează cariera, agenţi străini cu care a luptat. Chiar şi contractori privaţi care ar face orice pentru un preţ corect. S-ar putea să ai chiar acum în echipa ta de securitate oameni care au o legătură cu Rapp pe care noi nu am descoperit-o..."
„Am fost extrem de atenţi la selectarea persoanelor care se ocupă de securitatea preşedintelui", a intervenit Wright, în mod clar iritat de atacul la adresa competenţei sale. „Cei mai mulţi sunt prea tineri pentru a fi servit cu Rapp, iar restul au un istoric de angajare foarte clar care nu i-a plasat niciodată în sfera de influenţă a lui Rapp sau Kennedy. De asemenea, am schimbat orice protocol de securitate..."
Catherine a ignorat discuţia care a urmat. Fusese luată prin surprindere de atacul asupra casei lui Rapp – lucru care nu se întâmpla prea des. Soţul ei nu o consultase cu privire la mutare, fie pentru că Hargrave îl convinsese să nu o facă, fie pentru că ştia că ea s-ar fi opus. Fusese un act necugetat, condus de panică şi de linguşitorii cu care se înconjura. Prostia şi slăbiciunea – trăsături foarte bine afişate în discuţia aprinsă care se desfăşura în faţa ei – tindeau să fie fatale la acest nivel.
„Este Mitch Rapp măcar o ameninţare?", o întrerupse ea.
Întrebarea evidentă, dar aparent neaşteptată, a făcut ca sala să tacă.
„Asta nu este domeniul tău de expertiză", a spus soţul ei, întorcându-se spre ea. „Nici a mea nu este".
Dar se pare că era domeniul de expertiză al unui director interimar al CIA care, până cu o săptămână în urmă, fusese avocatul lor personal? Un şef al serviciilor secrete care încă se muta în biroul său? Privind retrospectiv, nu era surprinsă că ameninţarea unui pericol fizic îi răpea raţiunea soţului ei răsfăţat. Era surprinsă, însă, de cât de repede şi de temeinic se produsese transformarea.
„Mitch Rapp iubeşte această ţară", a spus ea. „Şi-a petrecut viaţa apărând ceea ce el crede că sunt idealurile ei. Aţi fost ales de poporul american şi guvernaţi exact aşa cum aţi spus că veţi face. Sunteţi sigur că vrea să asasineze un preşedinte în exerciţiu şi să destabilizeze şi mai mult o ţară care se confruntă deja cu dificultăţi? Şi chiar dacă vrea, orice mişcare pe care o va face îl va pune împotriva bărbaţilor şi femeilor care au jurat să vă protejeze. Oameni pe care îi cunoaşte şi îi admiră."
„Ce propui să facem pentru a testa această teorie?" a replicat Hargrave. „Să-l punem pe preşedinte să ţină un discurs de pe un podium deschis în Nebraska? Să arunce prima aruncare pe un stadion plin de fani de baseball?"
Cook l-a privit fix pe bărbat, iar acesta şi-a ferit ochii. Catherine s-a consolat puţin cu asta. Soţul ei nu era complet sub vraja lui Hargrave. Nu încă. Din păcate, fostul lor avocat avea să ajungă la aceeaşi concluzie. Se retrăgea pentru moment, recalibrându-se înainte de a-şi relua înaintarea lentă. Peste o lună, va fi soţul ei atât de rapid să-l pună la locul lui?
„Nu cred că trebuie să coborâm în ridicol", a spus ea. „Pe termen scurt, Tony ar trebui să rămână aici, în spatele securităţii pe care Secret Service a muncit atât de mult să o creeze. Vom folosi acest timp pentru a-l recuceri pe Rapp, pentru a ne rafina protocoalele de securitate şi pentru a continua să epurăm persoanele care îi sunt loiale lui şi lui Irene Kennedy."
„Sunt de acord", a spus Wright. „Văd asta ca pe o ameninţare în scădere. În momentul de faţă, nu avem sistemele noastre complet actualizate şi nu-i cunoaştem pe toţi cei care îi datorează lui Rapp sau lui Kennedy. În lunile următoare, însă, vom rezolva asta."

„Dar Rapp ştie şi asta”, a protestat Hargrave. „S-ar putea să fie cel mai de succes asasin din istorie. Nu o să-i scape că munca lui devine tot mai grea cu fiecare zi care trece. Dacă are de gând să facă o mişcare, trebuie să o facă cât timp mai există fisuri prin care se poate strecura.”
Cook a dat din cap în tăcere, gândindu-se la ceea ce auzise. „Ne vom reuni din nou peste două zile. Când o vom face, vreau să ştiu unde este Rapp şi vreau opţiuni.”

CAPITOLUL 7

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
Întotdeauna îi trebuiau câteva zile lui Rapp pentru a se reacomoda cu condusul pe partea stângă, iar concentrarea în întregime pe evitarea unei coliziuni frontale se simţea ciudat de terapeutică. Zborul lung spre Africa de Sud fusese consumat de gânduri despre Irene Kennedy, Anthony şi Catherine Cook, Mike Nash şi ţara pe care o iubea, dar pe care acum se străduia să o recunoască. Faptul de a-şi fixa mintea la sarcina de a nu deveni un ornament pe capota unuia dintre vehiculele agricole care se apropiau i-a permis să lase deoparte pentru o vreme orice altceva. Să se bucure doar de briza răcoroasă care intra pe fereastră, de podgoriile care îl înconjurau şi de munţii îndepărtaţi care străluceau sub cerul senin şi mort. Statele Unite se aflau acum la mii de kilometri în oglinda retrovizoare. Singura întrebare acum era dacă va fi suficient de departe?
A virat pe un drum cu pietriş şi, în vârful primei ridicături, a fost răsplătit cu o privelişte de care avea nevoie mai mult decât îşi dăduse seama – acoperişul de paie al unei case olandeze din Cape Dutch care se întrezărea peste un zid înalt şi alb. Mulţi dintre copacii din jurul perimetrului fuseseră tăiaţi pentru a îmbunătăţi vizibilitatea, lăsând zona puţin cam sărăcăcioasă până când au început viile vecinilor. În general, proprietatea dădea impresia că nu se schimbase prea mult în cea mai bună parte a unui secol. De fapt, casa includea sisteme de alarmă şi de supraveghere de ultimă generaţie, precum şi unele protocoale de apărare care i-ar fi impresionat chiar şi pe sud-africanii obsedaţi de securitate. Totuşi, la insistenţele Claudiei, totul a fost ascuns în mod inteligent. Când se aflau în America, ea s-a supus buncărului construit special pentru el. Dar când se afla în Africa de Sud, ea a ajuns să trăiască în oaza ei idilică de la începutul secolului trecut. Acestea erau compromisurile care îi erau atât de puţin familiare, dar aparent necesare dacă voia să aibă o viaţă dincolo de muncă.
Când Rapp a intrat pe poartă, a fost întâmpinat de o scenă de acum familiară. Doi rhodesian ridgeback au ţâşnit din jurul casei minuţios vopsite în alb, fixând SUV-ul său în momentul în care Claudia a apărut pe veranda din faţă. Au lovit partea laterală a vehiculului suficient de tare încât să îl zdruncine pe suspensie, generând un colaj de urme de gheare care au fost motivul pentru care a apelat la cea mai generoasă poliţă de asigurare pe care Hertz o avea de oferit. Totuşi, se auzeau mai puţine mârâituri şi salivări decât în trecut. Un pas în direcţia cea bună, dar nu unul suficient de mare încât să rişte să iasă înainte de sosirea întăririlor sale.
Aceasta a sosit o clipă mai târziu, sub forma unei fetiţe de şapte ani, cu o încâlceală de păr blond şi un incisiv lipsă. A sărit de pe verandă şi a alergat spre el, făcându-i cu mâna cu entuziasm înainte de a trece pe lângă câini. Încrezător că era în siguranţă, Rapp a deschis uşa şi a luat-o în braţe. Aisha şi Jambo lătrau şi lătrau, dar nu păreau să mai vrea să-l sfâşie. De fapt, s-ar putea să fi fost chiar încântaţi să-l vadă.
„Ce mai faci, piticanie?”
„Merge grozav! Putem să mergem la o plimbare mai târziu? Încă nu e târziu. Şi vremea este foarte bună. Mamei nu-i place să ies cu bicicleta în faţa zidului când nu eşti aici. E atât de plictisitor să te plimbi prin curte. Ar trebui neapărat să ieşim. Nu se va întuneca decât peste câteva ore! Şi mâine ar trebui să plouă.”
„Nu ştiu ce să zic. Sunt cam cu jet-lag şi bănuiesc că o să dai cu ciocanul în secunda în care vom pleca la drum.”
„Nu o voi face! Vom face o zi uşoară! Zona unu! Chiar şi pe dealuri.”
El a zâmbit în timp ce o purta spre casă. Ea deja prindea jargonul lui de antrenament.
„Dacă promiţi. Ritm de recuperare pe tot drumul.”
„Promit în totalitate. Vom merge tare joi.”

Au ajuns în cele din urmă la scară şi el a pus-o jos înainte de a-i da Claudiei un sărut rapid. Ea s-a uitat la fiica ei şi a arătat spre interior. „Am intrat în camera ta acum câteva minute şi cred că ştii ce sunt pe cale să-ţi spun.”
Întotdeauna îi vorbea în franceză Annei în speranţa de a o transforma într-o vorbitoare de nivel nativ. Asta şi starea camerei fetei deveniseră fundamentul unui război rece între ele. Ca de obicei, a primit răspunsul în engleză.
„Nu e chiar atât de dezordonată. Şi Mitch abia a ajuns aici! „
„Dacă vrei să mergi cu el mai târziu, îţi sugerez să te duci acolo sus şi să te apuci de treabă. Pentru că fundul tău nu se va apropia de scaunul de bicicletă până când totul nu va fi înapoi în dulapul tău. Şi nu mă refer la aruncat pur şi simplu acolo”.
„Bine!”, a spus ea supărată şi a plecat călcând în picioare. Rapp a tresărit. Şi ea învăţase asta de la el. Trebuia să fie puţin mai atent. Ceea ce nu aveau nevoie era să primească un telefon de la şcoală în care să-l anunţe că ea îl îngenunchease pe unul dintre colegii ei cu o bâtă de cricket.
Claudia l-a luat de mână şi l-a condus până la o uşă blindată cu oţel din spatele sufrageriei. Au trecut în ceea ce fusese cândva o baie fără ferestre. Pereţii erau acum blindaţi şi un dulap metalic plin de mâncare şi arme stătea în locul în care fusese cândva cada de baie. Diverse electronice erau stivuite ordonat pe un raft de lângă chiuvetă şi sub un banc de monitoare color. În centru se afla o masă minusculă cu trei scaune pliante.
Din nou, o palidă reflectare a ceea ce avea în State. Proviziile erau limitate, iar spaţiul nu dispunea nici de aer filtrat, nici de o alimentare sigură cu apă. Ca aspect pozitiv, era izolat fonic şi suficient de robust pentru a ţine la distanţă chiar şi atacatori destul de bine echipaţi pentru aproape o oră.
Odată ce uşa a fost bine închisă în urma lor, ochii Claudiei s-au umplut de lacrimi şi şi-a aruncat braţele în jurul lui.
„Ce?”
„Nu ştiam dacă o să te mai vedem vreodată. Cu tot ce s-a întâmplat, am crezut că ai putea dispărea pur şi simplu.”
„M-am gândit la asta”, a recunoscut el. „Şi este încă o opţiune”.
Ea i-a dat drumul şi s-a tras înapoi. „Nu, nu este.”
„Nu judeca până nu auzi toată povestea.”
S-au aşezat, dar înainte ca el să înceapă, ea a vorbit. „Ce s-a întâmplat cu Mike, Mitch?”
„Maggie nu ţi-a spus?”
Claudia şi Maggie Nash deveniseră prietene apropiate în perioada în care fuseseră vecine în Virginia şi, ca proaspătă văduvă, el a presupus că ea ar fi apelat la Claudia pentru sprijin.
„Mi-a spus că te-a salvat pe tine şi pe băieţi în junglă. A fost o poveste frumoasă. Prea frumoasă ca să fie adevărată, cred.”
„Mike era cârtiţa”, a spus Rapp categoric. „Lucra direct pentru Cooks.”
Şi-a dat o şuviţă de păr de pe frunte. Soarele african îl albise vizibil, în timp ce îi întunecase pielea în aceeaşi măsură. Contrastul era din ce în ce mai evident, la fel ca şi ridurile de pe marginile ochilor acum coborâţi. Ştia că oamenii le numeau riduri de râs, dar în cazul ei ar putea fi un pic cam optimist. Era greu să nu se întrebe dacă relaţia lor o rodea chiar mai mult decât cea anterioară. Oricum ar fi privit-o, fuseseră treizeci şi cinci de ani lungi pentru ea. Sigur, multe dintre problemele ei erau autoprovocate, dar, după vasta lui experienţă, asta nu le făcea mai uşoare.
„L-ai omorât?”, a întrebat ea în cele din urmă.
„Ce mai contează acum?”
„Face o mare diferenţă, Mitch. Trăieşti cu multe, dar Mike e diferit. Dacă e ceva ce vei purta cu tine, vreau să ştiu despre asta.”
„Nu. El s-a sinucis. Înainte să-l pot opri.”
„Şi ăsta e adevărul?”
„Da.”
„Îmi... îmi pare rău, Mitch. Ştiu cât de aproape ai fost.”

A ridicat din umeri, asigurându-se că părea mai dezinvolt decât părea. „Toată lumea moare. Iar noi ceilalţi mergem mai departe până când ne vine rândul.”
„Dar unde să mergem mai departe?”
„Asta e întrebarea. Cred că se poate spune cu siguranţă că Anthony Cook nu este mulţumit de mine.”
„Şi ce propui să facem în legătură cu asta?”
„Mă gândesc să o rog pe Irene să încerce să medieze un armistiţiu.”
Expresia ei sugera că nu era ceea ce se aştepta să audă.
„Surprinsă?”
„Un pic. Pare o acţiune neobişnuit de sensibilă.”
„Este ceea ce a vrut Mike. Ceea ce mi-a oferit şi nu am acceptat. Dacă aş fi făcut-o, el ar fi fost în viaţă şi nouă ne-ar fi fost mult mai bine.”
„Dar erai furios.”
„La naiba, da, am fost furios. Toţi aceşti ani şi el s-a întors împotriva mea pentru un politician de rahat pe care tocmai îl cunoscuse. Ce sunt...” Rapp s-a prins înainte ca amărăciunea pe care o simţea în legătură cu trădarea lui Nash să se instaleze. În schimb, a fluturat o mână în jurul lui, indicând-o pe ea şi casa. „Dar acum m-am pus într-o poziţie în care sensibilitatea este singura mea opţiune.”
„Şi asta e vina noastră? A mea şi a Annei?”
„Vina? Nu. Mi-am făcut alegerile şi nu am de ce să mă plâng. Dar probabil că ar trebui să o faci. Anthony Cook este un nebun megaloman. Şi toţi nebunii megalomani au un lucru în comun: în adâncul lor, sunt nişte laşi. Lui îi este frică de mine. Asta îl face să fie periculos.”
„Să-l ai ca duşman”, a spus Claudia, vorbind deliberat, „nu este deloc ideal.”
„Este un mod de a spune asta. Concluzia este că, dacă el nu este dispus să renunţe la asta, am probleme. Iar dacă rămânem împreună, ai şi tu.”
„Am avut această conversaţie de atâtea ori, încât simt că ar trebui să o înregistrăm şi să ne-o redăm unul altuia o dată pe an.”
„Înţeleg ce spui, Claudia, dar nu e vorba de un terorist care vrea să-şi facă un nume. Ar putea fi o dronă Reaper care ne înconjoară chiar acum. Iar când guvernul de aici se va plânge de noul crater din ţara lor viticolă, el va spune că vizează o celulă al-Qaeda, apoi va împrăştia destui bani pentru a face ca totul să dispară.”
„După cum am spus, nu este ideal”, a recunoscut ea. „Dar încă mai ai prieteni. Irene, Scott şi băieţii. Dacă aruncă o bombă asupra noastră, ei ar reacţiona. Şi nu este un grup cu care să începi un război cu uşurinţă.”
„Eu nu...”
„Nu am terminat.”
A tăcut.
„Asta e viaţa noastră, Mitch. Am decis în mod conştient să ne adunăm toate scheletele şi să le combinăm într-un singur dulap.”
„Un dulap cam înghesuit, totuşi, nu-i aşa?”
„Da, dar este ceea ce este. Nu poţi continua să vezi această familie ca pe o acomodare temporară care poate fi destrămată de fiecare dată când se întâmplă ceva rău. Suntem împreună în asta. Suntem mai puternici în felul ăsta. Trebuie să fim.”
S-a gândit la asta timp de aproape un minut înainte de a vorbi din nou. „Atunci, care este poziţia noastră?”
„Aşa cum ţi-am spus la telefon, suntem supravegheaţi de cel puţin un agent, probabil doi. Presupun că au şi telefoanele noastre obişnuite şi traficul necriptat pe internet.”
„Deci bucătarii ştiu că sunt aici.”
„Fără îndoială. Irene, Joe şi Wick sunt în SUA şi toţi sunt, de asemenea, supravegheaţi. Bruno şi Scott sunt în Uganda, la complexul lui Nicholas Ward, aşa că probabil că sunt în siguranţă pentru moment. SUA nu au prea multă infrastructură de informaţii acolo şi, după cum ştiţi, este o fortăreaţă.”
Rapp a dat din cap. „Atunci, deocamdată, mergem cu această strategie. Atâta timp cât eu şi băieţii suntem la vedere, Cook nu prea are de ce să-şi facă griji. Poate că putem reduce căldura în chestia asta.”
„Un gest de bună credinţă”, a spus ea.
El a zâmbit. „Mai degrabă o ţintă uşoară.”

Rapp a ieşit pe verandă, strâmbând din ochi la câinii care se repezeau spre el dinspre est. De data aceasta nu şi-a chemat garda de corp preadolescentă, ci s-a uitat intens la ei. Viteza lor a scăzut şi amândoi s-au oprit la câţiva metri distanţă, mulţumindu-se să-l privească de la acea distanţă. După câteva secunde, a făcut un pas înainte şi i-a scărpinat bine în cap pe fiecare dintre ei. Când a scos un telefon din buzunar şi a început să meargă, ei au rămas în urmă.
Samsung-ul era un model din comerţ, fără nicio securitate specială şi conectat prin intermediul planului de familie al Claudiei. Îl folosea rareori pentru că era prea uşor de compromis, dar în acest caz era ceea ce spera să se întâmple. După ce a selectat un nume din contactele sale, i s-a părut că a sunat un timp anormal de lung înainte de a fi preluat.
„Vă faceţi plajă?", a spus el.
„De fapt, eram afară, făceam puţină grădinărit."
„Ai spus grădinărit?"
„Pari surprins."
„Nu, deloc. Se pare că pensionarea e de acord cu tine."
„Pensionarea", a spus ea. „Aşa ne-am hotărât să o numim?".
„Pe baza a ceea ce am văzut la ştiri, da. Bucătarii nu prea îţi cântă laudele, dar sunt cordiali."
„Îmi imaginez că prima doamnă l-a convins pe soţul ei că nu există niciun profit într-un război între noi. Că cel mai bun lucru pentru ei este să mă lase să dispar."
Rapp şi-a umbrit ochii şi a privit cum soarele strălucea pe sticla spartă care surpa zidul. Praful de la viile din jur crea o ceaţă deasupra munţilor, în timp ce vântul începea să se înteţească. S-a întrebat dacă va fi suficient pentru a-i diminua entuziasmul Annei pentru o plimbare cu bicicleta.
„Ce zici de un război cu mine, Irene? Ei văd un profit în asta?"
A fost o pauză lungă înainte ca ea să răspundă. „Nu există nicio îndoială că preşedintele te vede ca pe o ameninţare. În momentul de faţă, resursele guvernului american sunt concentrate aproape în întregime pe securitatea sa personală."
„Nu ştiu prea multe despre politică, dar asta nu pare a fi o strategie câştigătoare. Oamenii nu aleg un preşedinte pentru a petrece patru ani ascunzându-se sub un birou."
„Îmi imaginez că consilierii săi de campanie ar fi de acord. Dar cum rămâne cu dumneavoastră? Ce părere aveţi despre asta?"
A luat loc pe o bancă de piatră, sprijinindu-se de peretele perimetral, în timp ce câinii se lăsau în iarba de la picioarele lui. Nu au stat prea mult, însă. Anna a apărut pe uşa din faţă şi a pornit spre dependinţa în care era ţinut echipamentul atletic. Râdea în timp ce aceştia dansau în jurul ei, încercând să-i lovească peste nas, dar de fiecare dată dovedindu-se a fi doar o fracţiune prea lentă. A privit-o în tăcere în timp ce traversa peluza. Un memento că nu avea de ales decât să ignore fiecare instinct pe care şi-l dezvoltase de-a lungul anilor. Mitch Rapp, familistul. Păstrătorul de pace. Izvorul raţiunii şi al compromisului. Era greu să nu râzi.
„Vreau un armistiţiu. Poţi să-l negociezi tu?"
Când Kennedy a răspuns, nu s-a obosit să-şi ascundă uşurarea. „O voi suna pe Catherine în această dimineaţă şi voi vedea ce pot face."

CAPITOLUL 8

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA
TOTUL părea familiar, dar, ca multe alte lucruri din Langley, era o iluzie. De fapt, nimic nu era la fel. Organizaţia pe care îşi petrecuse atâţia ani modelând-o dispăruse. Ideile, valorile şi credinţele pe care fusese construită fuseseră date la o parte cu o rapiditate şi o uşurinţă terifiante.
Irene Kennedy purta o insignă de vizitator şi era condusă prin clădire de o tânără nervoasă pe care nu o mai văzuse niciodată. Catherine Cook îi refuzase cererea de a se întâlni faţă în faţă şi insistase ca

Kennedy să se adreseze lui Darren Hargrave, cel care o înlocuise. Ea a presupus că era o atenţionare din partea preşedintelui că acum era persona non grata la Washington. Probabil că Catherine Cook ar fi preferat să se ocupe singură de acest lucru. Era o întâlnire care avea potenţialul de a defini perioada de mandat a soţului ei, iar prima doamnă era prea deşteaptă pentru a o încredinţa unui om atât de instabil ca Hargrave.
Reacţia oamenilor pe lângă care a trecut a fost interesantă prin previzibilitatea ei. Câteva cunoştinţe vechi, apropiate de pensionare, s-au oprit pentru a schimba vorbe voalate despre ceea ce se întâmpla cu organizaţia şi cu ţara. Cei mai mulţi, însă, doar şi-au ferit ochii şi au fugit.
În universul alternativ care era capitala naţiunii, cineva era fie la putere, fie invizibil. Era o adaptare pe care mulţi oameni influenţi nu reuşeau să o facă niciodată, ceea ce îi făcea să-şi petreacă restul vieţii cerşind resturi. Kennedy, pe de altă parte, aşteptase întotdeauna cu nerăbdare ziua în care ar fi lăsat totul în urmă. Evident, aceasta nu era modalitatea în care îşi imaginase acea ieşire, dar avea avantajele ei. O despărţire curată, fără încurcături care să-i oprească elanul.
Filozofia lui Mitch Rapp era şi mai neobişnuită. Preferinţa lui ar fi fost să treacă prin viaţă fără ca nimeni din Washington să ştie vreodată că există. În mod paradoxal, realizase prea multe pentru ca acest lucru să fie posibil.
Şi acum iată că era aici, fără să ceară recunoştinţa care i se cuvenea sau recunoaşterea pe care o merita. Şi nici compensaţii pentru lista nesfârşită de răni pe care le acumulase sau pentru pierderile personale. Doar să i se permită să-şi trăiască viaţa în pace. După tot ce făcuse, asta era tot ce putea spera.
Au intrat în lift şi au urcat la etajul şapte. Când Kennedy a ieşit, a găsit acelaşi decor, dar numai feţe noi. Aşteptat, dar totuşi dezorientat. Vechii colegi o avertizaseră că Hargrave era puţin interesată de operaţiunile Agenţiei în întreaga lume şi că se concentra în întregime pe eradicarea influenţei ei din organizaţie. Veteranii talentaţi erau retrogradaţi, forţaţi să se pensioneze sau mutaţi în posturi îndepărtate, doar pentru a fi înlocuiţi de oameni pe care ea nici nu ar fi visat să îi pună în posturi de responsabilitate. După numai o săptămână sub conducerea lui Hargrave, predicţia ei se adeverea. Concentrarea CIA trecea de la protejarea ţării la protejarea bucătarilor.
I s-a indicat un scaun în ceea ce fusese biroul ei exterior şi i s-a spus să aştepte. Va dura ceva timp, bănuia ea. Un joc meschin de putere căruia atât de mulţi din Washington nu puteau rezista. Încă un alt memento al insignifianţei ei nou-născute.
Kennedy a scos o tabletă din geantă şi a deschis cartea pe care o citea. În mod incredibil, nu conţinea absolut nimic despre geopolitică, economie sau strategie militară. În schimb, era un volum de memorii al unei femei care se mutase în Italia pentru a renova o casă veche. Kennedy o cumpărase în variantă cartonată când fusese lansată pentru prima dată, dar fusese nevoită să o doneze necitită la bibliotecă atunci când nu mai avea loc în raft. Acum parcurgea o treime din versiunea electronică şi se bucura nespus de mult.
„Doamnă?”
Kennedy şi-a ridicat privirea spre asistenta lui Hargrave. „Da?”
„Dispozitivele electronice sunt interzise.”
Ea a zâmbit şi s-a întors la lectură.

„E rândul tău, Irene.”
La aproape patruzeci şi cinci de minute de la sosirea ei, Darren Hargrave a apărut în sfârşit în ceea ce era acum uşa lui. Kennedy şi-a închis tableta şi s-a ridicat în picioare, dar, în loc să aştepte să-i strângă mâna, a dispărut înapoi în biroul său. Şi-a strâns lucrurile şi a intrat, închizând uşa doar pentru a-l găsi deja postat în spatele biroului său.
Bineînţeles, toate lucrurile ei personale dispăruseră. Aşa cum promisese, fuseseră livrate prin curier a doua zi după ce fusese concediată. Operele de artă, majoritatea împrumutate, lipseau şi ele, fiind înlocuite cu o multitudine de fotografii de opt pe zece cu Hargrave pozând cu alte persoane. Nu era ceva neobişnuit. Locuitorilor din Washington le plăcea să atârne poze cu ei înşişi în timp ce se întâlneau cu cei bogaţi şi puternici. La o inspecţie mai atentă, însă, a observat că gusturile lui Hargrave erau ceva mai

specifice. Fiecare tablou – şi erau mai multe decât putea număra fără să fie evident – îl înfăţişa pe Anthony Cook. Interesant era şi faptul că în niciuna dintre ele nu apărea o a treia persoană.
„Ia loc", a spus el, făcând semn spre un scaun din faţa biroului său.
Ea a făcut-o, ignorând faptul că comanda fusese dată cu tonul pe care cineva l-ar fi folosit în mod normal pentru a se adresa unui câine.
„Catherine mi-a spus că ar trebui să mă ocup eu de această întâlnire, aşa că iată-ne aici. Acum, ce pot face pentru dumneavoastră?".
„Presupun că până acum ştii că Mitch se află în Africa?".
El doar s-a uitat fix la ea. Un om ca Hargrave ar fi luat-o ca pe o insultă voalată. Un memento că nu reuşise nici să-l captureze pe Rapp în casa lui din Virginia şi nici să-l împiedice să părăsească ţara. De fapt, ea nu avea o asemenea intenţie. Deşi avea o aversiune puternică faţă de succesorul ei, nu-l putea învinovăţi pentru lipsa lui de succes. Dacă ar fi fost însărcinată cu capturarea lui Mitch Rapp, nu s-ar fi descurcat mai bine.
„De ce mi-ar păsa?", a ripostat el şi apoi a părut imediat să recunoască idioţenia răspunsului.
„Se pare că preşedintele este îngrijorat de faptul că Mitch ar putea dori să-i facă rău. Sunt aici pentru a vă convinge că nu este cazul."
A râs. „Mi s-a spus că eşti o femeie persuasivă, Irene. Dar nu sunt un idiot."
„Nici Mitch nu este. Recunoaşte că preşedintele era în drept să-i ceară lui Mike Nash să-i furnizeze informaţii din baza de date a CIA şi că era liber să facă ce credea de cuviinţă cu acele informaţii."
„Totuşi, e mai mult decât atât, nu-i aşa, Irene? Nash nu s-a dus în Uganda doar ca să vorbească."
„Mike ar fi putut pleca oricând. Faptul că nu a făcut-o a fost propria lui decizie."
„Te întreb din nou, Irene. Ce vrei?"
„Un armistiţiu."
El a studiat-o în tăcere timp de câteva secunde. „Termeni?"
„Nici unul. Vrea să fie lăsat în pace. Dacă preşedintele nu va face nicio mişcare împotriva lui, va da dovadă de aceeaşi reţinere."
„Aşadar, marele şi teribilul Mitch Rapp va întoarce şi celălalt obraz, nu?".
„Nu este atât de volatil pe cât îl face lumea să pară, director Hargrave. Şi are o familie acum."
Succesorul ei a luat în considerare acest lucru câteva momente. „Ei bine, poate că el nu are condiţii, dar cred că noi am avea."
„Cum ar fi?"
„Ca el şi oamenii lui să rămână la vedere şi niciunul dintre ei să nu mai pună vreodată piciorul în Statele Unite."
„Când spui „oamenii lui", la cine te referi?"
„Scott Coleman şi echipa sa."
„Imposibil. Ei au vieţi aici şi nu au nimic de-a face cu relaţia dintre Mitch şi preşedinte. Guvernul are cu siguranţă capacitatea de a-i supraveghea atunci când se află pe teritoriul american, dar este o pierdere de timp şi de resurse. Chiar dacă Mitch ar vrea să-i facă rău lui Anthony Cook – ceea ce nu vrea neapărat –, ar fi reticent în a-i implica pe cei apropiaţi lui."
„Dar Rapp, atunci?"
Ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Îmi imaginez că îl pot convinge să stea departe de SUA atâta timp cât familia Cook este la putere. În ceea ce priveşte faptul de a fi la vedere, ar fi probabil de acord să nu încerce în mod activ să se sustragă supravegherii. Dacă oamenii tăi l-ar pierde din orice motiv, ar putea să sune şi el le-ar putea spune unde se află. De asemenea, cred că ar fi rezonabil să-i acordăm o fereastră de trei luni pentru a-şi încheia afacerile aici."
„Nici vorbă de aşa ceva. Las-o pe prietena lui să se ocupe de asta."
Încă o dată, Kennedy s-a trezit dezorientată de ceea ce se întâmpla. Fără Mitch Rapp, probabil că nici măcar nu ar fi existat o Americă. După ce un terorist intern a pus la pământ reţeaua electrică a ţării, el fusese cel care l-a capturat pe om şi a descoperit cum să facă să circule din nou curentul electric. În absenţa acestui lucru, America s-ar fi prăbuşit în foame, frig şi violenţă. Anthony Cook recunoscuse acest lucru în cadrul unei întâlniri recente.

„Va trebui să-l întreb”, a spus Kennedy în cele din urmă. „Dar cred că va fi de acord”.
„Atunci voi face acelaşi lucru cu Tony”.
A întins mâna spre geanta de lângă scaunul ei şi s-a ridicat. „Mulţumesc.”
El a scos un dosar dintr-un teanc aflat în stânga lui, refuzând să o mai recunoască.

CAPITOLUL 9

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

RAPP a aruncat o privire la monitorul de ritm cardiac de pe ghidon şi a văzut o cifră care era puţin îngrijorătoare. O sută optzeci şi trei. Televizorul cu ecran mare din faţa lui îi înfăţişa avatarul său înconjurat de alţi ciclişti pe un drum plat mort. Jocul video îi permitea să îşi conecteze antrenorul de bicicletă la curse în timp real care atrăgeau concurenţi din întreaga lume. Aceasta începuse destul de încet, dar la kilometrul treizeci, un mic grup care includea câţiva tineri profesionişti se desprinsese. Într-un moment de nebunie temporară, a decis să meargă cu ei.
Programul său de antrenament – un document pe care, în general, îl trata ca şi cum ar fi fost livrat pe tăbliţe de piatră – îl programase pentru o sută de mile la un ritm cardiac moderat de o sută treizeci şi cinci. Să iasă pe un drum deschis, unde putea fi uşor doborât de un foc de puşcă sau chiar de o maşină, totuşi, nu i se păruse o idee prea bună. Aşa că, deşi această cursă virtuală nu era ideală, era mult mai sănătoasă decât să-şi amorţească furia şi frustrarea cu orice găsea în fundul dulapului cu băuturi alcoolice.
Drumul simulat se înclina, iar antrenorul şi-a mărit rezistenţa ca răspuns. Rapp s-a mişcat şi s-a ridicat în picioare, sudoarea curgând în cascadă pe podea, în ciuda uşilor de la compartimentul clădirii exterioare care erau deschise la aerul de şaizeci de grade de afară.
O sută optzeci şi şapte de bătăi pe minut.
Pe ecran, un puşti care călărea pentru o echipă belgiană l-a ocolit şi a plecat pe drum. Nimeni nu a fost atât de nebun încât să încerce să-l urmeze. Rapp purta încă prea multă greutate în umeri şi în piept ca să se gândească măcar la asta. Şi apoi au fost anii. Fiecare dintre ei mai greu decât îi păsa să-şi amintească. În schimb, a rămas în mijlocul grupului de urmărire, în timp ce ritmul îşi făcea simţită prezenţa şi începea să se despartă de călăreţi.
O sută nouăzeci şi una de bătăi pe minut.
Fusese o vreme când acest număr nu ar fi fost atât de alarmant. Acum, însă, trebuia să recunoască faptul că, dacă ritmul devenea mult mai greu, un puşti de şaizeci şi două de kilograme care călărea în subsolul său din Anvers ar putea face ceea ce încercaseră atât de mulţi înaintea lui: să-l ucidă pe Mitch Rapp.
Plămânii i se simţeau de parcă erau plini de acid de baterie, iar durerea din picioare îi amorţise într-un mod care sugera că aveau să se oprească destul de curând. Mai puţin de o jumătate de minut până în vârful căţărării. Trebuia doar să reziste încă treizeci de secunde.
O sută nouăzeci şi trei de bătăi pe minut. Antrenoarea lui avea să-i citească actul de revoltă când va vedea acest fişier de date. Poate că l-ar putea convinge pe Marcus Dumond să-l spargă şi să facă o cursă de rezistenţă de şase ore.
Metallica care îi răsuna în căşti a fost brusc înlocuită de un ton de apel de modă veche. Numărul lui Irene Kennedy a apărut pe telefonul ataşat la barele lui, dar nici asta, nici faptul că vederea periferică începea să i se înceţoşeze nu a fost suficient pentru a-l face să renunţe. Aplecându-se în faţă şi închizând ochii, a sprintat spre vârf. Abia când grupul a început să coboare pe partea cealaltă, a răspuns.
„Da”, a gâfâit el, în timp ce călăreţii curgeau în jurul lui şi dispăreau pe drum.
„Mitch? Eşti în regulă?”
Şi-a odihnit braţele şi fruntea pe ghidon. „Voi fi.”
„Ai timp să vorbim?”
„Da. Dă-i drumul.”
„Am vorbit cu Darren Hargrave despre tine ieri şi m-a sunat înapoi în această dimineaţă pentru a-mi spune că soţii Cooks au fost de acord cu termenii pe care i-am stabilit.”
Rapp s-a împiedicat de pe bicicletă şi a căzut pe podeaua rece de piatră. „Ce... ce condiţii?”

„Să stai la vedere şi să nu te întorci în SUA cât timp ei sunt la putere.”
S-a folosit de un prosop pentru a-şi şterge sudoarea de pe faţă. „Pot trăi cu asta. Nu se ştie niciodată. Poate că va pierde următoarele alegeri”.
„Asta este cu siguranţă speranţa mea, dar nu cred că este ceva pe care să te bazezi. Există o şansă bună ca el să servească toţi cei opt ani. Şi cred că există, de asemenea, o şansă rezonabilă ca soţia sa să câştige nominalizarea după ce el va termina.”
„Deci, potenţial şaisprezece ani.”
„Da. Presupunând că nu vor găsi o cale de prelungire.”
„Asta pare exagerat.”
„Ar fi o greşeală să-i subestimăm.”
Numărul şaisprezece părea oarecum abstract până când şi-a dat seama că Anna ar putea, în mod realist, să aibă proprii ei copii înainte de a pune piciorul înapoi în ţara lui. Iar el ar fi aproape eligibil pentru securitatea socială.
„Şi cu ce mă ajută asta în schimb?”
„Cred că ne putem aştepta la o supraveghere continuă a ta, a lui Scott şi a oamenilor lui cheie, dar în afară de asta, bucătarii uită că ai existat vreodată.”
„Îl crezi?”
„Uite ce pot să-ţi spun. În acest moment, este speriat. Serviciile Secrete îi restructurează securitatea într-un mod conceput special pentru a opri o tentativă de asasinat din partea ta. După ce se va face asta şi va trece ceva timp în care tu îţi vei respecta partea ta de înţelegere, el ar trebui să se simtă semnificativ mai în siguranţă. În acel moment, probabil că vei fi bine.”
„Probabil?”
„Nu am de gând să te mint, Mitch. Anthony Cook este un om motivat de putere şi de dominaţia asupra celorlalţi. Îi cunoşti genul la fel de bine ca şi mine. Întrebarea este dacă această nevoie este mai puternică decât instinctul său de supravieţuire.”
Numărul de la care sunase era criptat, dar nu era unul dintre protocoalele lor foarte sigure. Era posibil ca NSA să asculte, dar lui nu-i păsa.
„Văd că asta îmi lasă trei opţiuni.”
„Trei?” a spus Kennedy. „Spune-mi.”
„Unu, aş putea încerca să-l elimin. Dar ar fi o sarcină grea şi garantat că se va întoarce şi mă va muşca de fund.”
„Sunt de acord. Care este a doua ta opţiune?”
„Să dispar. Îmi fac bagajele în seara asta, mă strecor de aici şi îmi petrec restul vieţii sub radar.”
„Văd o mulţime de dezavantaje în acest plan, Mitch. Dacă dispari din peisaj, el va crede că e pentru a veni după el. Toată lumea te va vâna. Hai să vorbim despre a treia opţiune.”
„Asta e cea mai simplă. Îl cred pe cuvânt. Viaţa mea aici nu este ceva de care să mă plâng. Pot să mă întorc la curse, să mă vindec şi, dacă mă plictisesc, pot face nişte treburi cu Scott.”
„Nu vreau să sune ca şi cum te-aş pune la colţ, Mitch, dar cred că asta este singura cale viabilă de urmat. Este posibil ca Cook să nu fie în stare să lase totul baltă, dar eu înclin în direcţia că vrea doar să lase totul în urmă. Şi pot să garantez aproape sigur că şi prima doamnă vrea asta.”
„Bine. M-ai convins. Dar înainte de a fi de acord, trebuie să vorbesc cu Scott şi cu băieţii. Vor ajunge să fie supravegheaţi şi, cel puţin pentru o vreme, va exista riscul ca ei să se grupeze. Oportunitatea de a-i elimina în ceva ce pare a fi o operaţiune care a mers prost ar putea fi prea tentantă pentru Cook. Dar dacă ei sunt de acord cu asta, atunci avem o înţelegere.”

CAPITOLUL 10

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA

„Tocmai am primit un telefon de la Irene Kennedy”, a spus Darren Hargrave. „Rapp a fost de acord cu condiţiile noastre”.
Preşedintele Anthony Cook a scanat Biroul Oval, oprindu-se mai întâi asupra expresiei îngrijorate a lui Stephen Wright şi apoi asupra celei mai enigmatice a primei doamne. Cu toţi ceilalţi stând aproape de mijlocul încăperii, ea îşi alesese un loc pe una dintre canapele.
Se părea că soţia lui se confruntase în sfârşit cu o problemă pe care mintea ei strălucită nu o putea rezolva. Defectul ei fatal fusese întotdeauna credinţa că ceilalţi oameni – cel puţin într-o anumită măsură – erau sclavii aceleiaşi logici reci care îi domina existenţa. De fapt, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Mintea omului obişnuit era un val de emoţii contradictorii, fără limite de intelect sau de calcul. Iubire, ură, frică, lăcomie, poftă – toate luptând pentru dominaţie, avansând şi retrăgându-se, controlând şi justificând fiecare acţiune şi reacţie.
În timp ce sfaturile ei erau poate valoroase atunci când avea de-a face cu cineva ca Irene Kennedy, era complet pierdută în ceea ce-l privea pe un bărbat ca Mitch Rapp. El era mai inteligent şi mai bine pregătit decât majoritatea, dar era stăpânit de aceleaşi impulsuri şi pasiuni. Cook, spre deosebire de soţia sa, înţelegea acele impulsuri pentru că şi el le simţea. Era ceea ce îi alimenta popularitatea, făcându-l uşor de înţeles de către alegătorul mediu. Era, de asemenea, ceea ce îi permitea să înţeleagă ameninţarea pe care Mitch Rapp o reprezenta într-un mod în care soţia sa nu ar fi putut niciodată.
Sau a fost mai mult decât atât? Visase la preşedinţie aproape toată viaţa lui, dar ea fusese cea care îi arătase că nu trebuia să fie un scop în sine. Că poate fi o piatră de hotar. Cu toate acestea, cu ochii ei aţintiţi în întregime asupra acelui premiu, devenea el doar o altă rotiţă în maşina ei? Pierderea următoarelor alegeri ar fi fost devastatoare pentru atingerea obiectivelor ei. Pe de altă parte, moartea lui ar fi doar un obstacol. Unul pe care l-ar putea folosi pentru a se propulsa la preşedinţie. Cu câţiva ani mai devreme decât plănuiseră, desigur, dar putea să se recalibreze. Catherine Cook putea întotdeauna să se recalibreze.
„Ai încredere în el?” a spus Cook în cele din urmă.
Hargrave a râs. „Glumeşti? După cum vede el lucrurile, l-ai trimis pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lui să-l ucidă. Şi nu cred că este cineva atât de prost încât să creadă povestea sinuciderii lui Nash. Rapp l-a torturat până la moarte, aşa cum face cu toţi duşmanii lui.”
Cook a simţit un vag val de greaţă care l-a cuprins la cuvintele bărbatului, dar nu l-a lăsat să se vadă. „Aşa că oferă armistiţiul în încercarea de a câştiga timp.”
„Este exact ceea ce mă aşteptam, domnule. Are nevoie să ne ţină departe de el, ca să îşi dea seama cum să acţioneze înainte ca noi să vă punem securitatea la punct.”
„Am înţeles că acum îi urmărim pe toţi cei din cercul său intim”, a intervenit Catherine.
Hargrave a ridicat din umeri. „Încă nu avem o supraveghere sigură a lui Scott Coleman, dar credem că se află încă la complexul lui Ward din Uganda. Bruno McGraw a apărut recent în Grecia şi oamenii noştri de acolo îl supraveghează. Dar, din nou, nimic din toate acestea nu este o surpriză. Deşi este adevărat că toţi sunt la vedere, sunt, de asemenea, separaţi unii de alţii în Europa, Virginia, Africa de Sud şi Wyoming. În cel mai bun caz, ne face imposibil să-i eliminăm pe toţi într-o singură operaţiune. În cel mai rău caz, îi pune în poziţia de a veni spre noi din prea multe direcţii pentru ca noi să ne descurcăm. Şi în acest moment al pregătirii noastre, probabil că va funcţiona. Aceştia nu sunt nişte amatori sau fanatici. Vorbim despre echipa care a asasinat pe toată lumea, de la şeful ISIS la preşedintele Rusiei şi până la Christine Barnett.”
Cook s-a întors spre directorul său de la Secret Service înainte ca prima doamnă să poată aduce un contraargument. „Steve?”
„Facem progrese constante şi în fiecare zi nava noastră devine mai strânsă. Dar suntem pregătiţi pentru un atac concertat al cuiva ca Mitch Rapp? Nu.”
Cook a dat încet din cap. În ciuda oamenilor din biroul său şi a milioanelor de adepţi din întreaga ţară, se simţea din ce în ce mai izolat.
„Sunt de acord”, a spus el în cele din urmă. „Faptul că Rapp şi oamenii lui sunt dintr-o dată atât de vizibili şi răspândiţi mi se pare un truc. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să ne facă să ne concentrăm în direcţia greşită. Aşa cum a spus Darren la ultima noastră întâlnire, Scott Coleman şi oamenii lui nu sunt singurii

loiali lui Rapp de acolo. Habar nu avem ce fel de planuri ar putea face cu agenţi despre care nu ştim nimic."
„Exact gândurile noastre", a spus Hargrave. „Am echipe care caută în baza de date a Agenţiei exact genul de oameni despre care vorbiţi. Suntem deja la peste o sută, dintre care aproximativ jumătate sunt străini. Şi să nu uităm că Rapp este un om bogat de sine stătător şi că fratele său este miliardar. Cu astfel de resurse, ar putea angaja un antreprenor sau o serie de antreprenori cu care nu are nicio relaţie de urmărire. Tot ce ar trebui să facă este să le ofere un plan şi acces."
„Şi ce propuneţi să faceţi în acest sens?" a spus Catherine din poziţia ei de pe canapea. „Aţi încercat deja să ajungeţi la el acasă şi nu aţi reuşit. De ce eşti atât de reticent să iei în considerare posibilitatea ca el să fie dispus să renunţe la asta? Mitch Rapp este un ucigaş cu sânge rece, dar nu a fost niciodată o persoană care să se ascundă în spatele minciunilor şi al înşelăciunilor. Dacă vrea să ucidă pe cineva, nu este timid în privinţa asta."
„Ce vrei să spui?", a spus preşedintele.
„Vreau să spun că, dacă vă duceţi din nou după el, ar fi bine să reuşiţi. Pentru că, dacă nu o veţi face, nu vor mai exista negocieri sau armistiţii. Va fi el sau noi."
„El sau eu", a corectat Cook. „Eu sunt cel care se află în vizorul lui, Catherine. Nu tu. Nu Darren. Nici Steve. Eu."
A refuzat să se uite în altă parte. „Un motiv în plus pentru a proceda cu prudenţă, nu crezi?"
„Absolut", a spus Hargrave, cu un zâmbet abia perceptibil jucându-i-se pe buze. Cook a recunoscut expresia. Ştia ceva ce toţi ceilalţi nu ştiau.
„Ce ai găsit, Darren?"
„Ei bine, evident, trebuie să fim de acord cu oferta lui de armistiţiu. După aceea nu putem fi văzuţi trecând la ofensivă. Dar asta nu înseamnă că altcineva nu poate."
„Nu am chef de drama ta astăzi", a spus Cook. „Scuipă-l afară."
Zâmbetul şefului CIA s-a lărgit. „Aşa cum am spus, am parcurs toate dosarele clasificate ale CIA despre Rapp şi despre persoanele cu care a intrat în contact de-a lungul anilor. În mod surprinzător, cea mai interesantă relaţie a sa se dovedeşte a fi cu un ucigaş plătit pe nume Louis Gould."
„Gould?" a spus Cook. „Am fost informat despre el şi soţia lui la un moment dat. Dacă îmi amintesc bine, amândoi sunt morţi. Sunt de ceva vreme."
„Louis este cu siguranţă mort. Ucis de mentorul lui Mitch Rapp. Soţia lui, însă, este o altă poveste. Nu vă puteţi imagina cât efort a fost depus pentru a crea impresia că este moartă şi pentru a şterge toate referinţele la acest efort din bazele de date ale Agenţiei. De fapt, au făcut o treabă atât de minuţioasă, încât au lăsat o serie de lucruri nerezolvate. Găuri pe care doar cineva care le-ar fi observat cu mare atenţie."
„De ce ne pasă?" a spus Catherine, fără să se obosească să îşi ascundă iritarea tot mai mare.
„În baza noastră de date nu mai existau fotografii ale Claudiei Gould, dar Mossadul a reuşit să pună mâna pe una." A băgat mâna în buzunar şi a scos o fotografie granulată a unei femei tinere care stătea la ceea ce părea a fi o cafenea europeană.
„Vă prezint pe iubita lui Mitch Rapp, Claudia Dufort."
Cook a luat fotografia şi a examinat-o. „Sunteţi sigur de asta?"
„Sută la sută la sută."
„Interesant", a spus Stephen Wright. „Dar cu ce ne ajută?"
„Claudia Gould nu era doar soţia lui Louis; ea se ocupa de toate cercetările şi de logistica operaţiunilor sale. Şi, ca partener cu drepturi depline, şi-a făcut o mulţime de duşmani. De aceea a fost necesar ca ea să dispară. Şi, deşi Agenţia nu are prea multe informaţii despre viaţa ei ca Claudia Dufort, avem foarte multe informaţii despre activităţile ei şi ale soţului ei din anii trecuţi. Asta include o listă destul de solidă de oameni pe care i-a înşelat. Ce se întâmplă dacă unul dintre acei oameni ar afla că ea nu este moartă? Că, de fapt, duce o viaţă frumoasă în Africa de Sud?"
Cook s-a gândit la asta pentru o clipă. „S-ar duce după ea, nu după Rapp. Şi dacă suntem atenţi la modul în care împărtăşim informaţia, nu ar exista niciun motiv pentru ca el să creadă că avem vreo legătură cu asta."

„Exact”, a spus Hargrave. „În acel moment, cel mai rău scenariu al nostru este ca Rapp să oprească un atac asupra ei şi să fie mistuit de teama că vestea că ea este în viaţă a ajuns pe stradă. Sau poate că eşuează şi apoi este mistuit de vinovăţie şi de ideea de a se răzbuna.”
Cook a dat încet din cap. „Oricum ar fi, obţinem un răgaz pentru a-mi consolida securitatea.”
„Exact.”
„Ai spus că acesta este cel mai rău scenariu al nostru. Care este cel mai bun caz?”
„Să primească un glonţ pentru ea sau pentru fiica ei şi să sfârşească ca daună colaterală. Dacă se întâmplă asta, toate problemele noastre sunt rezolvate.”

Catherine Cook i-a privit pe Hargrave şi Wright cum au ieşit din Biroul Oval şi apoi şi-a îndreptat atenţia către soţul ei. Părea obosit. Nesigur. În loc să emane putere, părea să ascundă slăbiciune. Era o schimbare subtilă, dar pe care poporul american o sesiza cu un nas ascuţit. Odată ce se instala în subconştientul lor, veneraţia lor pentru preşedintele lor se transforma în ură. Fără să ştie vreodată de ce, se îndepărtau de el în favoarea cuiva care le putea oferi ceea ce aveau nevoie.
Soţul ei i-a întâlnit privirea. „Ce?”
„Cât de multă securitate va fi de ajuns, Tony? De ce va fi nevoie ca să spui că eşti în siguranţă în faţa lui Mitch Rapp şi a oamenilor lui? Cât timp va fi nevoie? Şi siguranţa va fi doar aici, în închisoarea pe care ţi-ai creat-o? Sau într-o zi vei putea să te întorci în ţara pe care ar trebui să o conduci? Pentru că presa şi alegătorii dvs. au început deja să observe. În timp ce Nicholas Ward se confruntă cu teroriştii africani, tu te ascunzi în spatele biroului tău.”
Aşa cum era de aşteptat – şi intenţionat – furia lui s-a aprins. „Noi controlăm Congresul, controlăm majoritatea agenţiilor guvernamentale care înseamnă ceva şi am dovedit că am puterea de a face ca oamenii să fie aleşi sau daţi afară pe...”
„Toate acestea pot dispărea peste noapte, Tony. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Am văzut cum li s-a întâmplat şi altor politicieni şi să credem că suntem imuni ar putea fi fatal. Uite, sunt de acord că trebuie să luăm măsuri de precauţie şi să vă sporim securitatea, dar la un moment dat trebuie să se pună capăt. Trebuie să avem un plan cu obiective concrete şi măsurabile. Iar când le vom atinge, trebuie să mergem mai departe.”
„Dintr-o dată eşti expert în securitate?”
„Dintr-o dată Darren este?”, a replicat ea. „Este un psihopat manipulator care este obsedat de tine. Şi asta l-a făcut uşor de folosit, dar simt că nu mai eşti la volan.”
„Este loial, Cathy. E un lucru rar în acest oraş. Poate mai rar decât am crezut.”
Nu era sigură dacă asta o viza pe ea, dar acum nu era momentul să încerce să afle. „Îi pasă de tine aşa cum îi pasă unui parazit de gazda sa, Tony. Vrea să se hrănească cu tine. Să-i scoată pe toţi ceilalţi de pe orbita ta şi să fie singurul rămas. Mitch Rapp este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Întotdeauna va exista un nou unghi, o nouă ameninţare de care doar el te poate proteja. Gândeşte-te la asta, Tony. Câţi oameni a distrus Darren Hargrave de-a lungul anilor în care l-am cunoscut? Câte cariere a încheiat? Nu cădea în capcana asta. Te rog.”
Cook s-a întors spre ferestre şi a privit prin ele luminile de dincolo. „Nu mă las păcălit de Darren, Cathy. Îl înţeleg mai bine decât oricine altcineva. Mai bine decât se înţelege el însuşi. Fără mine, el încetează să mai existe. Analogia cu orbita pe care ai folosit-o este una bună. Eu sunt soarele pentru el. Dacă sunt ucis, totul se întunecă.”
„N-am crezut niciodată că o să-ţi spun asta, Tony, dar eşti naiv. Darren este cea mai periculoasă persoană din lume pentru tine. Nu poate da o şansă acestui armistiţiu, pentru că, dacă funcţionează, el devine doar un alt jucător din Washington. I-ai arătat o cale de a te poseda şi va risca totul – inclusiv viaţa ta şi a lui – pentru a obţine acel premiu.”
Cu spatele tot cu spatele la ea, Cook începu să scuture încet din cap. „Toţi ceilalţi din acest oraş au un plan B. În acest moment, au nevoie de mine pentru a-şi menţine puterea. Dar, dacă aş fi plecat, ar trece la următorul la rând sau poate chiar ar găsi o modalitate de a se folosi de absenţa mea pentru a-şi îmbunătăţi poziţia. Dar Darren nu are un plan B. El nu vrea să fie preşedinte. Sau senator. Sau chiar director al CIA. Vrea doar să-mi simtă recunoştinţa. Şi dragostea mea.”

CAPITOLUL 11

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

RAPP a scormonit într-un sertar şi a găsit în cele din urmă obiectul pe care îl căuta: o vestă Safariland de nivel II. Deşi nu ar fi oprit mare lucru, era destul de confortabilă şi era mai bună decât nimic. A îmbrăcat-o peste un maiou din plasă şi apoi a acoperit totul cu un hanorac verde mat. Pantalonii scurţi şi pantofii asortaţi au rupt cu moda actuală a hainelor de alergare viu colorate, dar l-ar fi ajutat să se camufleze în cazul în care alergarea pe traseu nu ar fi decurs conform planului. Iar dacă lucrurile chiar mergeau prost, avea un Glock 30 şi un încărcător de rezervă în rucsac.

Trecuseră două săptămâni de când se încheiase armistiţiul cu bucătarii. În acest timp, nu se aventurase dincolo de zidurile proprietăţii Claudiei. Fusese o pauză surprinzător de relaxantă, care îi permisese să pună în ordine unele aspecte neglijate ale vieţii sale şi să pună în sfârşit la punct ultimele retuşuri la sala de sport de acasă. Totuşi, nu se putea ascunde la nesfârşit. La un moment dat va trebui să iasă din nou în lume şi să vadă dacă bucătarii vor încerca să i-o ia.

Acea zi a fost astăzi.

Plănuia să o pună pe Claudia să-l ducă până la marginea de nord-est a unui sistem local de trasee şi apoi, trei ore mai târziu, un taxi îl va aştepta în partea de sud-vest. La ultima numărătoare, echipa americană care îl urmărea se umflase la trei persoane, dar niciunul nu părea a fi trăgător. Şi chiar dacă s-ar fi înşelat în privinţa asta, le-ar fi fost greu să pregătească o ambuscadă de ultim moment într-o zonă publică de agrement. Nu suficient de greu încât să fie dispus să lase vesta şi arma acasă, totuşi.

Rapp a ales un CamelBak din colecţia sa şi îl umplea în chiuveta de la baie când a început să se audă „Back in Black” de la AC/DC pe telefonul mobil. Acesta era conectat la sistemul de securitate al casei şi fiecare subsistem avea propriul ton de apel. Melodia respectivă se referea la senzorii de mişcare de pe drumul privat care ducea la poarta lor. Era duminică, aşa că nu era programată nicio corespondenţă sau livrare, deşi asta nu însemna neapărat ceva. Noua lui viaţă făcea imposibil să controleze variabilele aşa cum era obişnuit. Partenerii de joacă, vecinii care treceau pe aici şi animalele care rătăceau de la fermele din apropiere erau o problemă constantă. Dacă nu ar fi fost bucătarii, probabil că ar fi dezactivat alarma respectivă în timpul zilei.

A apucat telefonul de pe tejghea şi s-a conectat la camerele de supraveghere corespunzătoare. Ceea ce a văzut nu era o vacă rătăcită sau un lucrător al podgoriei care căuta un loc unde să ia o pauză. În schimb, a fost întâmpinat cu imaginea a două SUV-uri de ultimă generaţie care se îndreptau cu viteză spre poarta lui. Probabil închiriate, dar asta nu i-a spus nimic despre cine se afla înăuntru, în afară de faptul că nu erau din zonă. Probabil că se va dovedi că nu era nimic, dar viteza cu care se deplasau îl făcea să se simtă inconfortabil.

„Anna!”, a strigat el, ieşind în fugă pe hol.

„În camera mea, Mitch.”

A găsit-o stând la birou, aranjând animale de pluş în loc să termine temele pe care le amânase tot weekendul.

„Haide”, a spus el, întinzând o mână. „La parter.”

„De ce? Ce...”

A apucat-o de braţ şi a tras-o de pe scaun. „Să mergem!”

Când au ajuns la trepte, el a luat-o sub un braţ şi le-a luat câte trei pe rând.

„Claudia!”

„Camera de zi”, a sunat ea înapoi, iar el a simţit un val de uşurare. Datorită cerului acoperit şi a temperaturilor răcoroase, ea nu era afară dându-şi peste cap cu amenajarea peisagistică.

„Camera de siguranţă! Acum!”

„Ce este?”, a auzit-o spunând în timp ce el a deschis uşa cu miez de oţel şi a aruncat-o pe fata care se zbătea înăuntru. Se antrenaseră pentru asta, iar Claudia a trecut pe lângă ea fără să aştepte un răspuns.

Rapp şi-a băgat telefonul în buzunarul cu fermoar al hanoracului şi a folosit nişte bandă adezivă pe care o găsise într-un sertar pentru a fixa o cască Bluetooth. O clipă mai târziu, a preluat un apel de la Claudia. „Monitoarele se conectează. Un SUV s-a oprit în faţa porţii şi un altul derapă în spatele ei. Nu se văd alte potenţiale ameninţări”.
Deraparea până la oprire nu era o manevră obişnuită pentru contractorii FedEx sau chiar pentru rudele alcoolice ale vecinului de alături. Şansele ca aceasta să fi fost o alarmă falsă dispăreau rapid.
„Pasagerul din SUV-ul din faţă coboară. Arată... aş jura că e latin. O mulţime de tatuaje, fără arme evidente, dar are ceva în mână. Bine... Îl lipeşte de zăvor. Trebuie să fie un explozibil.”
Vocea ei nu trăda nimic – nici teamă, nici îndoială, nici ezitare. Uneori era uşor să uiţi, dar când era nevoie, Claudia Gould era o profesionistă desăvârşită.
„Va funcţiona”, a spus Rapp pe un ton la fel de profesionist. „Asta nu este poarta din Virginia”.
De fapt, era doar un simplu set de bare de fier cu un mecanism de închidere standard şi balamale cu amănuntul. Odată ce zăvorul era înfrânt, singurul lucru care o ţinea închisă ar fi fost maşinăria şubredă care le permitea să o deschidă şi să o închidă prin telecomandă.
A fost tentat să se ducă la ferestre, dar a rezistat. Claudia deţinea imagini audio-video de înaltă definiţie ale casei şi ale terenului, precum şi controlul asupra fiecărui sistem electronic relevant. Nu avea niciun motiv să se pună în pericol decât dacă era absolut necesar.
„Să activez alarma, Mitch?”
Era conectată la o companie privată de intervenţie armată care ar fi trimis pe cineva şi ar fi anunţat poliţia. În cele din urmă, însă, aceştia nu ar fi făcut decât să sporească imprevizibilitatea situaţiei. În cel mai bun caz, i-ar fi stat în cale, iar în cel mai rău caz, s-ar fi sinucis.
„Negativ”, a spus el. „Doar dacă nu mă duc la pământ”.
Sunetul înăbuşit al unei explozii a ajuns până la el când a intrat în bucătărie şi a deschis un sertar din insula de granit. Era pe glisiere cu extensie completă, dar se oprise la trei sferturi din cursă. O smucitură puternică a rupt bucata de lemn care îl bloca, dezvăluind un Glock 19 şi două încărcătoare de rezervă în spate. Avea ascunzători similare în toată casa, dar niciuna nu era atât de accesibilă pe cât şi-ar fi dorit. Preţul de a trăi cu un copil de şapte ani.
„Se folosesc de unul dintre SUV-uri pentru a împinge poarta şi...”
A auzit-o pe Anna spunând ceva neinteligibil. Orice ar fi fost, a primit un răspuns imediat din partea mamei ei. „Întoarce-te înapoi pe podea şi taci din gură!”
Deloc surprinzător, au urmat suspine abia auzibile.
„Este în regulă”, a spus Rapp cu calm. „Câte un pas pe rând. Au terminat deja?”
„Da. Un om pe jos. Ţine în mână un pistol, dar nu văd de ce fel. Ceilalţi sunt încă în vehicule. Unul se îndreaptă spre uşa din faţă, celălalt spre peretele de est.”
Ceea ce s-a întâmplat în continuare nu era greu de prevăzut.
„Câinii vin prin spate, Mitch. Anna! Stai sub masă şi ţine capul jos! O să fie bine.”
Rapp a alergat în sufragerie, dar a rămas lângă peretele din spate. Sunetul motoarelor în turaţie a fost urmat de focuri rapide din ceea ce părea a fi o singură armă. S-a mutat într-o poziţie în care putea vedea ce se întâmpla prin fereastra cea mai vestică a sufrageriei. Împuşcăturile au tăcut când Aisha şi Jambo s-au ciocnit cu bărbatul. Acesta a pierdut controlul asupra armei sale şi a fost nevoit să încerce să se lupte cu mâinile goale. Câteva momente mai târziu, îngrijorările lui Rapp cu privire la faptul că câinii Annei erau mai mult lătrat decât muşcătură au fost înlăturate. Botniţele lor erau pătate de roşu, iar victima lor nu mai reprezenta o ameninţare.
„Cel pe jos pare să fi ieşit din luptă”, a spus Claudia. „Bărbaţii coboară din ambele vehicule”.
„Poţi să-mi faci o numărătoare? Nu pot vedea din poziţia mea”.
„Nu încă”, a spus ea. „Câinii se duc după maşină de-a lungul zidului.”
Rapp s-a deplasat spre dreapta până când acel vehicul a intrat în vizor. Ambele animale şi-au atins ţintele: primii doi bărbaţi care ieşiseră din portierele SUV-ului din partea şoferului. Ambii intruşi au fost aruncaţi înapoi şi amândoi au căzut la pământ, unul dintre ei trăgând din reflex, dar fără să atingă nimic. Cel mai mic dintre cei doi câini a fost cel mai deştept. S-a dus direct la gât şi a început să-l scuture pe bărbat de acesta.

Celălalt îşi ţinea ţinta de braţ. Părea să fi intrat în panică până la punctul în care uitase rostul armelor şi, în loc să tragă, o folosea pe a lui ca pe o bâtă ineficientă.
„Am la vedere vehiculul de lângă perete”, a spus Rapp. „Vorbeşte-mi despre celălalt.”
„Aşteptaţi... Bine. Au ieşit. Cinci oameni în total.”
Toţi ieşiseră şi din cea din est. Cei doi bărbaţi rămaşi ieşiseră cu înţelepciune pe partea cealaltă şi veneau prin faţă şi prin spate. Faptul că acum câinii erau mai mult sau mai puţin staţionari îi făcea ţinte uşoare. Au căzut într-o ploaie de gloanţe, dar nu înainte de a lăsa doi oameni morţi şi unul rănit. Şansele împotriva lui Rapp fuseseră reduse semnificativ, dar, în acelaşi timp, o serie de întrebări fuseseră ridicate. Cea mai importantă, cine erau nemernicii ăştia? Nu erau profesionişti. Păreau mai degrabă un grup de executanţi ai cartelurilor de droguri cu care se confruntase cândva în California.
„Zece oameni în total.” Vocea Claudiei din nou în cască. „Doi sunt la pământ; unul este încă activ, dar cu braţul stâng rănit. Ambii câini sunt la pământ.”
Vocea Annei s-a ridicat, dar din nou a fost tăiată de mama ei. „Ţi-am spus să stai jos şi să-ţi ţii gura!”. De data aceasta, plânsul Annei s-a ridicat la nivelul de a ţipa de-a dreptul.
„Cei trei bărbaţi din vehiculul de est se duc în jurul acelei părţi a casei”, a spus Claudia, tonul ei revenind la unul de o seninătate care inspira încredere. „Cel rănit sângerează rău, dar nu face nimic în privinţa asta. Este înarmat cu un pistol. Ceilalţi doi au puşti de asalt. Toţi bărbaţii din celălalt vehicul par să intre pe uşa din faţă. Încă două puşti de asalt, ceilalţi trei au pistoale. Nu se vede niciun veston antiglonţ, dar ar putea avea veste uşoare sub haine. Unul dintre ei poartă o centură tactică cu pungi care par să conţină grenade. Este posibil ca bărbaţii care merg prin spate să fie şi ei echipaţi cu explozibili, dar nu am unghiul de vedere pentru a confirma acest lucru.”
„Care este situaţia uşilor interioare?”
„Majoritatea sunt deschise, dar le-am încuiat pe toate. Dacă le închideţi, vor rămâne aşa.”
Din fericire, vechea casă era împărţită într-o mulţime de camere individuale – compartimentate într-un mod care favoriza un singur om împotriva unei forţe mai mari. Rapp a început să parcurgă parterul, trăgând uşile de uşă pe măsură ce înainta. Cu ajutorul Claudiei, ar fi putut intra în orice încăpere ar fi dorit, dar atacatorii săi s-ar fi văzut în mare parte repuşi pe holurile strâmte, pe paliere şi în zona principală de locuit.
Un alt avantaj pe care îl avea era înţelegerea materialelor care compuneau interiorul casei. Unele uşi erau doar din lemn, dar altele aveau miezuri rezistente la gloanţe. În mod similar, unii pereţi erau compuşi din bolţari şi izolaţie, alţii din piatră originală, iar alţii erau întăriţi cu fibră de sticlă balistică. Toate erau subtil codificate prin culori, astfel încât să nu fie nevoit să îşi amintească care era care în toiul bătăliei. Adăugaţi câteva piese de mobilier ranforsate cu Kevlar şi cu asta a avut de lucru. Nici pe departe nu se apropia de standardul casei sale din SUA, dar nici nu era un capăt de lume.
„Doi bărbaţi din faţă s-au desprins şi ocolesc partea de vest a casei. În total, vor fi cinci în spate, dintre care unul este rănit. Cei trei din faţă se împrăştie. Unul spre uşă, unul spre prima fereastră din sufragerie, iar cel rămas, cu o puşcă de asalt, spre prima fereastră din sufragerie. Bărbatul de la uşa din faţă vorbeşte, probabil la un microfon de gât. Se coordonează, iar el pare să fie la conducere.”
Toate ferestrele erau baricadate – nimic deosebit, dar nu era banal să treci prin ele. Chiar şi cu explozibili ar fi fost un procent scăzut. Gratiile tindeau să nu aibă o suprafaţă suficientă pentru a absorbi multă forţă, iar pereţii exteriori în care erau încastrate erau de piatră. Uşile din faţă şi din spate erau cel mai bun pariu pentru acces, deşi, de asemenea, nu erau banale. Ambele erau cu miez de oţel, cu mai multe zăvoare moarte şi balamale întărite. Un explozibil insuficient de puternic ar fi mai degrabă în stare să le blocheze decât să le deschidă.
„Descuie uşa din faţă”, spuse Rapp.
„Am înţeles. Deblocarea uşii din faţă. Bine, se pare că vor sparge ferestrele din faţă. Cred că vă puteţi baza pe nişte artificii, dar ar trebui să fiţi bine acolo unde staţi. Bărbaţii din spate plasează ceva ce pare a fi o încărcătură pe uşă.”
Rapp s-a mutat într-o poziţie în spatele scării de la intrare, ceea ce îi oferea o vedere spre sufragerie într-o direcţie şi spre sufragerie în cealaltă. Şi-a pus spatele la perete, rămânând în mijloc pentru a se proteja la maximum de orice potenţială explozie.

„Pregăteşte-te pentru ferestre. Omul de la uşă se întinde spre mâner”.
Sunetul de sticlă spartă a fost urmat de scârţâitul uşii din faţă care se deschidea. O clipă mai târziu, o explozie din spate a zguduit casa.
„Uşa din spate a dispărut, la fel şi o parte din perete. Uşa din faţă este deschisă, iar geamurile din faţă sunt sparte. În spate nu intră încă nimeni. Este mult fum şi ceva foc. Vrei să pornesc stropitoarele?”.
„Nu, dacă nu scapă de sub control. Hai să le limităm cât mai mult vederea şi capacitatea de a respira.”
„Am înţeles. Bărbaţii din spate par să se certe pentru cine intră primul”.
Asta sugera că nu erau complet idioţi. Odată ce au trecut de camera de toaletă, aveau să găsească un hol plin de fum, mărginit de uşi încuiate şi izolat de casa principală de o alta.
„Bărbatul pe care îl bănuiesc că este la conducere se pregăteşte să intre pe uşa din faţă, Mitch. Doar cu pistolul de mână. Se află cu spatele la peretele exterior din stânga ta şi se uită în jurul stâlpului. Bine. A intrat. Se uită spre tine şi urcă scările. Întoarce la dreapta... Se concentrează asupra sufrageriei. Acum!”
Rapp s-a deplasat de-a lungul peretelui suficient de mult pentru a-l vedea pe bărbat. Un singur glonţ l-a nimerit în tâmpla stângă şi a împroşcat peretele cu ţesut cerebral, sânge şi cioburi de oase. Rapp se retrase din nou.
„Bărbatul de la fereastra din sufragerie strigă la cel de la fereastra din sufragerie”, a spus ea, deşi el îi putea auzi din poziţia lui. Spaniolă.
„Nu par să ştie ce să facă. Doi bărbaţi intră prin spate, în timp ce ceilalţi trei rămân afară. Este încă mult fum, dar focul pare să se stingă de la sine.”
„Am înţeles.”
Rapp a început să se uşureze spre stânga, dar apoi a căzut pe podeaua de gresie când Claudia a apărut din nou.
„Grenada intră pe fereastra din sufragerie!”
Explozia a aruncat o credinţă grea în cealaltă parte a camerei, iar el a văzut-o spărgându-se de perete. Grozav dacă ţinta lor era televizorul cu ecran mare care devenise câmpul de luptă Grand Theft Auto al familiei, dar altfel o risipă de explozibil perfect bun. Din nou, s-a întrebat cine erau nemernicii ăştia. Dacă asta era tot ce puteau să facă bucătarii, înseamnă că operaţiunile speciale americane se dusese de râpă.
„Încă îmi este greu să văd clar în holul din spate, dar cei doi bărbaţi par să fi ajuns la uşa din capăt. Cei doi bărbaţi din faţă se îndreaptă spre uşa încă deschisă. Cred că unul dintre ei are o grenadă în mână, dar nu se vede niciun alt explozibil. Dacă vă mişcaţi acum, puteţi reuşi.”
A sărit în picioare şi a traversat în sprint intrarea, trântind uşa din faţă şi apoi retrăgându-se spre vechea sa poziţie. O grenadă nu ar fi fost suficientă pentru a pătrunde decât dacă explozia ar fi putut fi concentrată. Poate că ar fi putut să-şi folosească vehiculul în acest scop, dar, sincer, nu păreau atât de inteligenţi.
„Am voie să intru în sufragerie?”.
„Da. S-au oprit de-a lungul peretelui. Trântirea uşii pare să-i fi surprins.”
„Dă-mi poziţia exactă a celui mai apropiat de mine”, a spus el în timp ce înainta. Canapeaua ardea în stânga lui, dar nu se vedea nicio flacără deschisă.
„Poate la un metru la est de verandă. Celălalt este într-o poziţie similară în partea de vest. Sunt unul în faţa celuilalt, cu umerii la poate jumătate de metru de casă. Bărbaţii din spate par să fi pus o încărcătură pe uşa care duce spre partea principală a casei. Dacă este la fel de puternică ca prima, vor avea acces complet după ce va fi detonată.”
Nu a răspuns, în schimb a luat poziţie în faţa ferestrei sparte. Din cauza unghiului, era imposibil să-i vadă pe bărbaţii de lângă verandă, dar cei mai apropiaţi ar fi fost la mai puţin de trei metri. Îi putea auzi vorbind neinteligibil în timp ce strecura arma printre gratii. Ţintind pe baza descrierii Claudiei, a golit încărcătorul şi apoi a fugit imediat spre sufragerie, băgând unul nou în timp ce mergea.
„O lovitură! Omul e la pământ, dar nu-mi dau seama cât de grav e rănit. Celălalt se dă înapoi de-a lungul peretelui, trăgând spre fereastra de la care ai tras. La doi metri de prima fereastră din sufragerie, rămânând aproape de perete. Un metru, tot concentrat pe fereastra din sufragerie, fără să se uite în spatele lui.”
Rapp rămase aproape de fundul sufrageriei, mizând pe faptul că întunericul relativ şi ceaţa din ce în ce mai mare de la canapeaua în flăcări îl vor ascunde. Ţinta lui s-a apropiat de fereastră o clipă mai târziu, trăgând în continuare în gol, fără să ţină seama de tot ceea ce îl înconjura.

Barele şi ceea ce mai rămăsese din geam făceau ca împuşcătura să fie complicată, aşa că Rapp a aliniat-o cu grijă. O apăsare uşoară a trăgaciului a trimis un glonţ chiar în spatele ochiului stâng al bărbatului, răsturnându-i capul înainte de a dispărea din vedere.
„A căzut!" a spus Claudia în cască. „Mort sau pe moarte. Bărbaţii de pe hol se retrag. Cred că vor să arunce în aer uşa, aşa că stai departe. Bărbatul de pe partea de est a verandei nu este mort şi încearcă să se ridice în picioare."
Rapp se îndreptă spre fereastră şi se uită pe fereastră. Cu siguranţă, omul reuşise să se pună în patru labe. S-a uitat în sus exact la timp pentru a vedea flash-ul de la gura ţevii care l-a ucis.
„Nu mai aveţi nicio ameninţare în faţa casei. Mai sunt încă cinci în spate. Toţi sunt afară acum. Cel rănit încă sângerează, dar se ţine bine pe picioare. Focul de pe canapea devine destul de serios. Pot să îl sting?"
„Dă-i drumul", a spus Rapp, auzind cum se activează aspersoarele din sufragerie înainte de a-şi astupa cu un deget urechea deschisă, anticipând ceea ce avea să urmeze. Nu a trebuit să aştepte prea mult. Din nou, casa s-a zguduit, dar de data aceasta cutremurul a fost însoţit de fum şi de tencuiala vaporizată care se revărsau prin primul etaj.
„Uşa este doborâtă", a spus ea inutil. „Toţi cei cinci bărbaţi sunt încă afară, doi dintre ei cu spatele la partea de est a uşii. Trei în aceeaşi poziţie pe partea de vest. Niciunul nu se mişcă încă. Camera de pe hol e încă funcţională, dar e prea mult fum şi praf ca să pot vedea ceva."
Ezitarea a fost o greşeală din partea echipei de asalt. Dacă toţi cinci ar fi atacat imediat pe acel coridor cu arma celui din frunte, Rapp ar fi avut probleme serioase. În schimb, a reuşit să ajungă nestingherit în dulapul din spatele sufrageriei. Declicul liniştit al Claudiei care îl descuia a răsunat în timp ce el se întindea spre clanţă. Înăuntru, un aparat de respirat 3M atârna de un cuier şi l-a îmbrăcat înainte de a-şi îndrepta atenţia spre puşca Benelli M4 de deasupra montantului. Cârligele de lemn care o fixau de perete nu aveau un mecanism de eliberare şi a fost nevoie de aproape toată greutatea lui pentru a le rupe. Încă o măsură de siguranţă concepută cu Anna în minte.
„Un om a intrat pe hol", a spus Claudia, în timp ce Rapp se îndrepta spre ea. „Doi îl acoperă. Încă unul care intră. Se mişcă încet, la un interval de aproximativ un metru, dar e greu de văzut."
Rapp s-a poziţionat lângă deschidere, ascultându-i pe bărbaţii care tuşeau înăuntru. Ochii lor ardea şi lăcrimau chiar mai rău decât ai lui. Asta, combinat cu fumul încă dens din coridor, i-ar fi făcut practic orbi.
„Toţi cinci sunt acum în hol, Mitch. Ghemuiţi şi mişcându-se încet. Liderul se află probabil la trei metri de tine."
El a ridicat degetul mare, pe care ea ar fi putut să-l vadă pe cameră.
„Liderul este acum la un metru şi jumătate de tine."
Rapp şi-a învârtit puşca în jurul montantului şi a apăsat pe trăgaci. Muniţia cu două cartuşe şi-a lovit ţinta în partea superioară a pieptului, lăsându-l să cadă.
Până când echipa sa a ripostat la foc, Rapp se retrăsese din nou mult în spatele deschizăturii.
Şase doborâţi, mai erau patru.
„Noua pistă se află la aproximativ trei metri în spate, pe un genunchi, în plin centru al holului", a spus Claudia, deşi abia reuşea să-i distingă cuvintele din cauza focurilor de armă. „Pistolul lui nu mai are muniţie şi se întinde într-un buzunar pentru ceea ce presupun că este un alt încărcător. Bărbatul de pe poziţia a doua se află la aproximativ un metru în spate, trăgând peste el cu o puşcă de asalt. Ceilalţi doi ţin aceleaşi intervale, rămânând jos şi nu trag."
Acurateţea relatării ei a fost uşor confirmată de modelul de găuri de glonţ care era cusut pe spatele scării, la aproximativ un metru şi jumătate. Rapp se lăsă cu un umăr pe podeaua de gresie şi aduse din nou puşca la îndemână. Prin fum, îl văzu pe noul călăuză introducând un încărcător nou în armă. Explozia puştii lui Rapp i-a luat partea dreaptă a capului înainte de a putea să o folosească. Bărbatul din spate şi-a ajustat ţinta spre lumina de la gura ţevii, dar Rapp se retrăsese deja. Gloanţele au ricoşat pe podea şi au bătut în spatele scărilor.
„Şapte la pământ", a spus Claudia peste focurile de armă. „Au mai rămas trei. Unul pe hol trăgând în tine. Se dă înapoi şi pare că s-ar putea să se îndrepte spre bucătărie. Ceilalţi doi sunt afară, împotriva zidului dinspre vest."

Ea ar fi încuiat uşa de la bucătărie, dar dacă îşi amintea corect, nu era blindată. Sunetul de lemn care s-a făcut aşchie care a devenit audibil o clipă mai târziu a confirmat acest lucru.
„A trecut", a spus Claudia. „Bărbaţii din spate îşi menţin poziţia, strigând unii la alţii."
Rapp s-a împins în picioare, dar nu a mai făcut nicio mişcare. Bărbatul din bucătărie nu avea altă cale de ieşire. Uşa de sticlă care ducea în curte era baricadată, la fel ca şi ferestrele. Dar asta nu era neapărat o poziţie tactică rea. Rapp nu era nerăbdător să iasă pe hol cu cei doi bărbaţi din spate. Nu se ştia când şi-ar fi putut recăpăta curajul.
Răspunsul la această întrebare a venit din partea Claudiei o clipă mai târziu. „Oamenii de afară se îndreaptă spre front. Unul înconjoară partea de est a casei şi unul partea de vest. Bărbatul din bucătărie este nevătămat şi este ghemuit în spatele părţii de nord a insulei. Îmi pare rău, dar acolo îmi ţin Le Creuset-ul."
Acestea erau vasele emailate extrem de grele pe care le prefera. Făceau o carne de vită bourguignon a naibii de bună, dar ofereau şi o bună acoperire pentru oricine se refugia în spatele lor. Cealaltă parte era plină de ustensile de gătit la întâmplare, care nu s-ar fi oprit prea mult.
Rapp a pornit pe hol, alunecând de-a lungul peretelui până când a ajuns la uşa spartă a bucătăriei. Fumul se degajase suficient pentru a oferi o vizibilitate decentă, dar încă îi ardea ochii.
„Am deblocat toate uşile de pe hol, dacă ai nevoie de ele. Poziţia omului din bucătărie este neschimbată. Cei doi bărbaţi care ocolesc casa tocmai au ajuns la marginile ei. Amândoi se opresc să vadă dacă e liber să se întoarcă. Uşa de la intrare este încă încuiată şi nedeteriorată. Nu există o cale uşoară pentru ei de a intra înăuntru."
Rapp a făcut semn camerei de pe hol că înţelesese, apoi a învârtit puşca de vânătoare în jurul tocului uşii şi a tras peste blatul de granit. Mişcarea a generat mult zgomot şi a aruncat tencuiala pe poziţia bărbatului. Rapp a golit apoi arma în partea Le Creuset a dulapului înainte de a trece la Glock 30 din rucsacul său. Următoarele câteva gloanţe au fost îndreptate spre podeaua de lângă marginea din faţă a insulei. Aceasta se afla la aproximativ cinci centimetri deasupra gresiei, pe picioare din oţel inoxidabil.
„Funcţionează! „ a spus Claudia în cască. „Se mută în partea cealaltă!"
De fapt, bărbatul a făcut un pas mai departe, întinzând un braţ sub insulă pentru a trage în direcţia generală a uşii. Asaltul nu reprezenta o ameninţare reală pentru Rapp, dar îi dădea o idee mai bună despre poziţia adversarului său. Acum liber de oalele de fier ale Claudiei, el reprezenta o ţintă viabilă. Rapp a tras un model de cinci gloanţe în spatele dulapului. Sunetul de cioburi de sticlă, lemn şi ceramică spulberate a fost însoţit de un ţipăt agonizant.
„Cel puţin o lovitură", a spus Claudia. „Dar nu-mi dau seama cât de grav..."
Rapp sprintase deja pe podeaua bucătăriei, înlocuindu-şi încărcătorul pe măsură ce înainta. A sărit pe insulă, alunecând parţial pe ea înainte de a-şi folosi mâna liberă pentru a se prinde de margine şi a-şi opri elanul. Această poziţie i-a permis să atârne o mână peste spătar şi să tragă cinci focuri de armă în ceea ce a calculat că era direcţia generală a ţintei sale.
„Şi-a aruncat arma!" a strigat Claudia în cască.
Rapp s-a împins înainte suficient de mult pentru a vedea că bărbatul fusese lovit în umăr şi în stomac. Un glonţ în vârful capului a terminat treaba.
„Ce se întâmplă în faţă?", a spus el după ce s-a dezbrăcat de aparatul respirator şi a alunecat înapoi pe podea.
„Ambii bărbaţi sunt în vehiculul care era lângă uşă şi se îndreaptă spre poartă."
„Am înţeles", a spus el, alergând spre intrare şi luând cheile de la maşina Claudiei de pe un cârlig. Ea i-a deschis uşa de la intrare, iar el a folosit telecomanda pentru a-i porni SUV-ul de la distanţă în timp ce alerga prin curtea goală.
„Ia-o pe Anna şi vino în faţă", a spus el, alunecând la volan şi împingând vehiculul cu spatele la terasa din faţă. A deschis uşa din partea şoferului şi s-a urcat între scaunele din spate exact când a apărut Claudia. O purta pe Anna în braţe, folosindu-se de o mână pentru a-i ţine faţa îngropată în umărul ei. Nu deosebit de eficient – fata devenea prea grea pentru mama ei – dar eficient pentru a o împiedica să vadă pagubele şi cadavrele pe care le lăsase în urmă.
Claudia a lăsat-o să cadă pe scaunul şoferului şi apoi a împins-o pe podeaua din partea pasagerului.

„Nu te mişca!”, a spus ea, urcând în maşină şi accelerând spre poartă. Anna a făcut cum i s-a spus, ghemuindu-se pe bordul podelei, plângând.
Rapp se gândise să rămână pe loc şi să cheme poliţia, dar fără să ştie exact cu ce se confruntau, a renunţat la idee. Chiar dacă bucătarii hotărâseră că armistiţiul nu le convenea, s-ar fi ferit să ordone o luptă în fugă prin ţinutul viticol al Africii de Sud.
S-a aplecat în zona de încărcare a SUV-ului, folosind un buton ascuns pentru a deschide o trapă în podea. Iniţial, aceasta conţinea un mic spaţiu de depozitare suplimentar şi unelte pentru schimbarea anvelopelor, dar compania de blindaj făcuse unele modificări. Uneltele se aflau acum sub şasiu, iar spaţiul puţin adânc era umplut cu spumă decupată pentru a adăposti o puşcă de asalt HK416, două Glock 19 şi numeroase încărcătoare de rezervă.
„Ţineţi-vă bine!” a strigat Claudia. A virat, tăind ceva cu marginea stângă a apărătorii de perii a vehiculului. Anna a ţipat de groază, iar Rapp a fost aruncat pe spate suficient de tare încât să îl blocheze între scaunele pasagerilor din faţă. Când a aruncat o privire, faţa Claudiei era o mască de concentrare calmă. Făcuse mai multe cursuri de conducere evazivă de-a lungul anilor şi, sincer, se pricepea destul de bine la asta.
Au derapat periculos de aproape de un şanţ de irigaţii, dar ea a reuşit să se descurce cu fineţe să ajungă în siguranţă, în timp ce el s-a eliberat de pe scaune. Vehiculul cu care se ciocniseră era cel care dispăruse prin poarta lor cu câteva minute mai devreme. Se pare că cei doi bărbaţi aflaţi înăuntru îşi făcuseră curaj şi se retrăseseră în viţă de vie pentru a le întinde o ambuscadă. La fel ca şi planul lor anterior, însă, nu le ieşise tocmai bine. Panoul din dreapta le era distrus şi părea că frecase anvelopa în timp ce îi urmăreau. Şansele ca ei să o prindă pe Claudia în tancul supraalimentat pe care îl pilota erau cam zero, dar totuşi întinse mâna spre HK.
„Încetineşte.”
„Putem să-i depăşim, Mitch.”
„Vreau să pun câteva întrebări.”
Ea a ezitat – fără îndoială pentru că Anna era în maşină – dar în cele din urmă a făcut ce i-a cerut. Distanţa dintre ei a început să se micşoreze în timp ce bărbatul de pe scaunul pasagerului se zbătea cu o puşcă de asalt prin geamul deschis. În acelaşi timp, Claudia a apăsat butonul care a deschis geamul din spate al SUV-ului.
Rapp a tras câteva rafale controlate în direcţia şoferului. Suspensia îmbunătăţită pe care o plătise cu vârf şi îndesat s-a dovedit a fi meritat, iar el a reuşit o grupare de 20 de centimetri, în ciuda suprafeţei accidentate a drumului. Era greu de văzut prin strălucirea care venea din ceea ce mai rămăsese din parbriz, dar şoferul părea să fi primit mai multe gloanţe în gât şi în faţă. Vehiculul a derapat spre dreapta, în timp ce bărbatul care se aplecase acum pe geamul pasagerului încerca să apuce volanul. Nu s-a putut însă angaja să lase arma jos, iar întârzierea l-a costat. Anvelopa care freca aripa a lovit marginea şanţului şi a explodat. Asta a fost suficient pentru ca pasagerul să fie ejectat prin geam şi să se rostogolească vehiculul.
„Stop!” a strigat Rapp, privindu-l pe bărbat cum face o săritură în aer şi intră în liane.
Claudia a derapat până la oprire, iar el a ieşit într-un nor de praf. O examinare rapidă a vehiculului distrus a confirmat că şoferul era mort şi că pericolul de incendiu era scăzut.
Cel de-al doilea bărbat a fost puţin mai dificil de localizat, după ce a rupt diverse rânduri înainte de a ateriza. Rapp a urmărit pagubele, îndoindu-se mai mult de supravieţuirea bărbatului cu fiecare pas.
O cizmă ornată de cowboy a devenit vizibilă în nişte sârmă folosită pentru a susţine plantele, oferind puţină speranţă. Această speranţă s-a risipit când Rapp a descoperit că, deşi cizma mai conţinea încă un picior şi partea inferioară a piciorului, restul proprietarului său era încă dispărut.
Şi-a recuperat telefonul, deconectând linia încă deschisă cu Claudia înainte de a forma un alt număr. Scott Coleman a răspuns chiar în momentul în care Rapp a ajuns înapoi la drum şi a început să alerge spre SUV-ul care mergea la ralanti.
„Bună. Cum e viaţa frumoasă?”
„Nu ceea ce speram. Am nevoie de o extracţie pentru trei persoane.”
„La naiba... Unde eşti?”

„La un sfert de milă de poarta mea, în SUV-ul Claudiei”.
„Răniţi?”
„Niciuna.”
„Am înţeles. „Dispari cam 15 minute şi te sun eu înapoi cu ora şi locaţia.”

CAPITOLUL 12

DEASUPRA SUD-VESTULUI UGANDEI

Covorul de smarald care se rostogolea la sute de metri sub picioarele lui Rapp era reconfortant de familiar, la fel ca şi spălătura rotorului care îl biciuia prin uşa deschisă a elicopterului. Mai puţin familiară era fetiţa care stătea lângă el. Îi confecţionase un ham pentru ea din chingi şi îl conectase la fuselaj. În ciuda faptului că stătea în uşă cu picioarele atârnând în spaţiu, nu i se vedea nicio teamă prin părul care îi biciuia faţa. Doar furie şi tristeţe.

Plimbările cu elicopterul ca acestea îl ajutau întotdeauna să gândească. Timp în care nu avea nimic de făcut decât să privească lumea trecând şi să mediteze la inevitabilitatea ei. Rămânea de văzut dacă Anna va avea aceeaşi reacţie. Fără îndoială că fusese martoră la cel puţin o parte din ceea ce făcuse el din poziţia ei din camera de siguranţă şi era clar că ştia că câinii ei dispăruseră. Cum va reacţiona?

Soarele a atins orizontul, stropind cu portocaliu peisajul ondulat şi făcând ca temperatura să scadă. A înfăşurat un braţ în jurul umerilor fetei de lângă el, dar ea nu părea să observe. Rapp i-a urmărit privirea spre culorile tot mai intense, încercând să-şi concentreze mintea asupra întrebării despre ce naiba tocmai se întâmplase.

Era clar că bărbaţii care atacaseră casa Claudiei nu erau membri ai unei echipe americane de elită sau chiar mercenari profesionişti. Pe baza tatuajelor, a limbii spaniole şi a felului în care se comportau, ar fi presupus că erau executanţi ai cartelurilor latino-americane.

La prima vedere, părea un grup ciudat de recrutat de către Cooks, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult avea sens. Unul dintre discipolii lor conducea acum DEA, ceea ce le dădea acces la conducerea cartelurilor. Cât de greu ar fi fost să le ofere câteva favoruri în schimbul ajutorului cu o mică problemă pe care o aveau în Cape Town? Poate eliberarea discretă a unor oameni din închisoare. Sau promisiunea de a se uita în altă parte la anumite transporturi mari. Apoi, odată ce Rapp era mort, puteau folosi o operaţiune nesancţionată pe care o desfăşurase împotriva cartelului Esparza pentru a face să pară că se implicase în traficul de droguri. Foarte ordonat. Bucătarii au continuat să se ridice la înălţimea reputaţiei lor. Dar nu pentru mult timp, dacă el avea ceva de-a face cu asta.

În momentul în care au început să coboare, Anna dormea cu capul în poala mamei sale. Peisajul de dedesubt fusese un negru aproape uniform în ultima jumătate de oră, dar acum se vedea ceva ce părea a fi un singur punct de lumină la nord. Nicholas Ward îşi construise un complex în vârful muntelui în acea zonă îndepărtată din Uganda şi, în ciuda faptului că era cel mai bogat om din istorie, petrecea mult timp acolo. Scuza lui era că avea un proiect de cercetare pentru animale de companie în apropiere, dar era mai mult decât atât. La fel ca şi casa Claudiei din Africa de Sud, avea avantajul de a se simţi izolat de lumea reală. O lume care, împotriva oricărui motiv, devenea tot mai periculoasă şi mai imprevizibilă pe măsură ce omenirea progresa. Epoca luminată pe care tehnologia şi democraţia ar fi trebuit să o inaugureze părea să fi fost anulată.

Pilotul lor s-a orientat spre lumină şi, câteva minute mai târziu, au aterizat pe o platformă de beton executată cu gust pentru a arăta ca o dale de piatră. Rapp s-a deconectat de la linia de siguranţă şi a recuperat-o pe Anna. Era moartă pentru lume – somnul impenetrabil al unui copil de şapte ani care avea multe de scăpat.

Au coborât din avion şi s-au îndreptat spre o figură umbrită la marginea inelului de lumină.

„Te-am instalat în bungalow-ul tău obişnuit”, a spus Scott Coleman. „Toată lumea este în regulă?”

„Da”, a răspuns Rapp, deviind spre o pasarelă de lemn la est. Lanternele slabe înfipte în pământ se aprindeau în timp ce mergeau, luminând calea. S-au abătut de la ea după aproximativ o sută cincizeci de metri, luând o alee similară spre o clădire mică ascunsă în copaci. Soba cu lemne din zona de living a fost

aprinsă, luminând un interior modern prin faţada de sticlă cu două etaje. Claudia a glisat uşa înapoi şi Rapp a întins-o pe Anna pe o canapea care fusese trasă în pat. Bucătăria compactă arăta ca şi cum ar fi fost aprovizionată recent, iar pe tejghea se afla o găleată de gheaţă plină de beri.
„Avem haine pentru amândoi în pod, precum şi câteva laptopuri securizate conectate la reţeaua complexului", a spus Coleman. „Anunţaţi-mă dacă am uitat ceva şi o să vă aduc mâine, când se trezeşte personalul."
Claudia s-a apropiat şi l-a îmbrăţişat pe fostul SEAL. „Mă bucur să te văd, Scott."
„Şi mie. Îmi pare rău pentru circumstanţe."
„Ce-ar fi să te instalezi", a spus Rapp, luând câteva beri din găleată şi îndreptându-se spre uşa deschisă. „Scott şi cu mine avem câteva lucruri de discutat."
Au ieşit afară şi Rapp a scanat cerul, căutând printre stele mişcări care să indice o aeronavă. Coleman părea să-i citească gândurile.
„Ugandezii au creat o zonă de interdicţie aeriană de optzeci de kilometri în jurul locului. Avem o acoperire radar solidă şi o capacitate sol-aer destul de sofisticată. Terenul, combinat cu zidul perimetral, ar putea opri o divizie Panzer. Camerele de luat vederi şi senzorii din pădure sunt de ultimă generaţie."
„Personal?"
„Un contingent de cincisprezece operatori de primă mână şi, teoretic, putem obţine sprijin aerian din partea ugandezilor în treizeci de minute. De asemenea, tocmai am terminat de montat pe pereţi tunuri de mineri cu câmpuri de tragere suprapuse. Sunt controlate de la distanţă cu ajutorul unui nou software foarte şmecher. Ar trebui să le verifici când ai ocazia."
„Căile de evacuare?"
„Patru pe uscat şi avem trei elicoptere."
Rapp i-a întins una dintre beri şi a tras o gură din a sa. Cu puţin peste o lună în urmă, Nicholas Ward finanţase o operaţiune de mare succes împotriva unui cult paramilitar care teroriza vestul Ugandei. De asemenea, furnizase o mulţime de locuri de muncă, finanţase ONG-uri şi construise spitale şi şcoli. Ca să nu mai spunem că a canalizat în linişte milioane de euro în conturile bancare elveţiene ale unor oficiali guvernamentali cheie. În timp ce Ward putea fi un pic cercetaş, el înţelegea cum funcţionează lumea. Nu făceai o mie de miliarde de dolari pe parcursul a şaizeci şi unu de ani fără să ştii cum se fac lucrurile.
„Deci, te simţi bine în legătură cu securitatea?"
„Cine e inamicul?"
„Dacă aş spune Anthony Cook?"
Coleman a zâmbit şi a clătinat încet din cap. „Uite, Mitch, poate că aceasta este cea mai bine protejată instalaţie privată de pe planetă, dar împotriva bombardierelor stealth? Nu."
„Ward este aici?" spuse Rapp, schimbând subiectul. „L-am văzut peste tot la ştiri."
„Nu, este în Statele Unite. Învierea lui bruscă a fost cam complicată. Presa vinde o mulţime de ziare punându-l în opoziţie cu familia Cooks, iar SEC ameninţă să vină după el pentru fraudă cu valori mobiliare."
„E supărat?"
Coleman şi-a scurs o parte din bere şi a clătinat din cap. „Nu. Ştie că ar fi fost mort dacă nu erai tu. Iar faptul că ai un trilion de dolari te face să fii mai presus de lege. Acestea fiind spuse, cred că este interesat să dezamorseze situaţia dacă poate. Nimeni nu vrea o ceartă cu Casa Albă."
„Cu excepţia cazului în care nu o poţi evita", a spus Rapp. „Credeţi că bucătarii pot ajunge la guvern aici?".
„Irene spune că nu. Preşedintele ugandez este suficient de deştept încât să ştie că se vor folosi de el şi apoi îl vor atârna la uscat. Nick, pe de altă parte, este un tip cinstit, cu un interes real pentru ţară."
„Cât de sigură este ea de asta?"
Coleman a arătat cu gâtul sticlei sale. „Ar trebui să o întrebi chiar tu. Stă la două bungalouri mai jos."
„Ea este aici? Acum?"
„Da."
„De ce?"

„Depinde pe cine întrebi. Nick crede că e în curs de angajare, iar ea crede că e în vacanţă. Nu sunt sigur care dintre ei va ieşi învingător.”

CAPITOLUL 13

RAPP s-a trezit în momentul în care soarele a pătruns prin faţa de sticlă a bungalow-ului. Claudia îl împinsese în extrema dreaptă a patului pentru a-i face loc Annei, care se strecurase în pat cândva după miezul nopţii. În mod normal, nu ar fi fost deosebit de tolerant să îşi petreacă noaptea clătinându-se pe marginea saltelei, dar era dispus să facă o excepţie în acest caz. Dacă ghemuindu-se lângă mama ei o putea ajuta pe Anna să-şi revină după cele întâmplate, o căzătură sau două pe podeaua de lemn ar fi fost un preţ mic de plătit.
Când razele puternice au ajuns la câţiva centimetri de el, s-a desprins de plapumă şi s-a îndreptat în tăcere spre dulap. Acesta s-a deschis pe balamale bine unse şi a scos câteva haine înainte de a coborî scara în spirală în boxeri.
Pe tejghea era o presă franceză, dar, având în vedere planul deschis al etajului, ar fi trezit toată casa încercând să găsească o cratiţă pentru a încălzi apa. În schimb, şi-a tras pe el blugii şi un hanorac înainte de a se strecura pe uşa din faţă.
Afară, aerul era liniştit şi proaspăt. Mirosul plantelor înflorite era copleşitor, iar singurul foşnet din copacii din jur provenea de la păsările cocoţate în ei. Nicholas Ward a cheltuit milioane de dolari pentru a crea acest paradis în vârful muntelui şi, ca de obicei, a avut un succes nebunesc. Faptul că, cu o zi înainte, Rapp participase la o bătălie în urma căreia casa Claudiei fusese distrusă şi zece oameni morţi părea o halucinaţie. Altcineva ar fi putut aproape să se convingă că nu se întâmplase. Din păcate, dorinţa nu era unul dintre darurile lui.
Rapp a încălţat o pereche de flip-flops şi a mers pe aleea care trecea prin faţa bungalow-urilor. A găsit ceea ce căuta la două unităţi mai jos. Irene Kennedy nu fusese niciodată o persoană prea somnoroasă şi, deşi nu era o băutoare de cafea, nu-i lipsea niciodată rezerva de ceai cu multă cofeină.
Stătea în faţa unui foc de tabără aprins împotriva frigului de dimineaţă. O ceaşcă de porţelan supradimensionată îi ţinea mâinile calde şi a luat o înghiţitură din lichidul aburind înainte de a da din cap spre o cană de go-cupă de pe masa de lângă ea.
„Asta e a ta.”
„Urăsc să fiu previzibil”, a spus el, ridicând-o. Nu era ceai, după cum s-a dovedit. O friptură franţuzească bună.
Rapp s-a lăsat pe un scaun Adirondack şi şi-a sprijinit picioarele pe marginea focarului. În faţa lui, fumul se ridica într-o coloană perfectă spre un cer cristalin.
„Ce-ai mai făcut?”, a spus după aproape un minut de tăcere. „Se întâmplă ceva interesant?”
A râs, dar nu se putea hotărî să abordeze subiectul fără un pic mai multă cofeină. „Nu-mi vine nimic în minte. Ţie?”
„Mă relaxez pentru prima dată în ultimii ani. Recuperez nişte lectură. Genul ăsta de lucruri.”
„Frumos loc pentru a face asta.”
„Nick a fost foarte generos.”
„Serios? Nu vrea nimic în schimb?”
„Oh, încearcă să mă angajeze, desigur.”
„Şi?”
„Mă prefac că sunt deşteaptă şi că nu observ.”
„Îl păcăleşti?”
„Nu.”
„Este ceva la care te gândeşti?”
„Aş minţi dacă aş spune că nu mi se pare o idee intrigantă. El chiar ar putea fi capabil să remodeleze lumea într-un mod în care guvernele nu mai pot. După o carieră petrecută stingând un incendiu după altul, ceva de genul acesta ar putea fi exact ceea ce am nevoie.”

„Şi ar putea oferi o anumită acoperire. Are mai mulţi bani şi mai multă influenţă politică decât majoritatea ţărilor."
„Poate. Dar ar putea fi adevărat şi contrariul. A merge să lucrezi pentru el nu înseamnă exact să te ascunzi într-un grup de reflecţie sau într-un post de profesor. S-ar putea să înrăutăţească problemele dintre el şi Cooks."
Rapp o cunoştea de suficient de mult timp ca să ştie că ultima ei propoziţie fusese creată pentru a-l împinge să recunoască elefanţii din încăpere. Anthony şi Catherine Cook.
„E o oală pe foc în bucătărie", a spus ea, oferindu-i o amânare neaşteptată. „Ce-ar fi să mai aduci un pahar?".
El s-a ridicat şi a intrat înăuntru, descoperind că nu era deloc o amânare. Lângă aparatul de cafea se afla o copie tipărită a unui articol din Cape Times. Acesta includea o fotografie a curţii Claudiei, făcută prin poarta ei deteriorată. O ambulanţă era parcată în faţă şi doi bărbaţi încărcau în ea un cadavru acoperit cu cearşafuri. Cuvântul baie de sânge era folosit de mai multe ori în articol, dar detaliile erau sumare. Numele proprietarilor fuseseră omise, precizându-se doar că aceştia erau dispăruţi. Numărul victimelor era de „până la 12", iar o sursă anonimă din cadrul departamentului de poliţie a fost citată spunând că niciuna nu părea a fi din zonă. Ultimul paragraf era dedicat solicitării ca oricine avea informaţii pertinente să se prezinte.
Şi-a umplut ceaşca şi s-a întors la poziţia sa din faţa focului.
„Precizie?" a spus Kennedy, referindu-se la articol.
„Doar zece victime, dacă nu pui la socoteală câinii. Cu siguranţă nu sunt localnici. Aş jura că erau latino-americani. Poate mercenari, dar dacă e aşa, cineva nu şi-a primit banii."
„Şi cine este acel cineva?"
„Amândoi ştim răspunsul la asta."
„Ai o mulţime de duşmani, Mitch. Bucătarii sunt doar doi dintre ei. Iar ei au resursele necesare pentru a face ceva mai eficient şi mai puţin probabil să ajungă pe prima pagină a ziarului."
„Poate. Sau poate că nu. Ei nu sunt omnipotenţi. Cel puţin nu încă. Nu pot să trimită pur şi simplu Delta. Cunosc prea mulţi dintre tipii ăia şi ar fi puţin cam evident ca o echipă americană de operaţiuni speciale să tragă în ţinutul viticol sud-african. Mai bine să găsească pe cineva care să fie mai apropiat. Cineva pe care nimeni să nu poată da de ei."
„Recunosc că ceea ce spui este plauzibil, dar avem nevoie de mai mult decât de o presimţire pentru a intra în război cu preşedintele Statelor Unite. Ar fi devastator pentru ei, pentru tine şi pentru ţară."
„Este mai mult decât o presimţire, Irene. Nu ţi se pare puţin ciudat că, imediat după ce ai negociat un armistiţiu cu rahatul ăla pupător de cururi de Darren Hargrave, o echipă de asasini din afara oraşului apare în casa lui Mitch Burhan, un ofiţer pensionat al armatei americane?".
„Din nou, nu spun că te înşeli, dar piesele nu se potrivesc complet pentru mine", a spus ea. „De exemplu, de ce non-locali? Cu toate bandele din Africa de Sud, de ce să nu alegi una dintre ele? Ar fi mai puţin suspect, iar ei ar avea mai multă experienţă de operare la nivel local".
„Poate."
„Uite, înţeleg că ai fost atacat în casa ta de două ori în trei săptămâni. Şi asta ultima dată cu Claudia şi Anna implicate. Dar dacă începi un conflict deschis cu bucătarii, nu mai e cale de întoarcere. Chiar dacă tu..." Vocea ei s-a întrerupt. „Mi-e greu chiar să spun asta cu voce tare. Chiar dacă reuşeşti să îl asasinezi pe preşedintele Statelor Unite, eşti destinat să pierzi. Nu-ţi vei recupera niciodată viaţa. Sau orice fel de viaţă, de fapt. Îţi vei trăi toţi anii care ţi-au mai rămas singuri şi pe fugă."
„Ce vrei să spui?"
„Eşti în siguranţă aici, iar Nick te va lăsa să rămâi cât timp doreşti. O să dureze ceva timp, dar lasă-mă să încerc să aflu ce se întâmplă. Poate că nu mai sunt directorul CIA, dar încă mai am contacte care mă pot ajuta."
„Şi dacă aflăm că bucătarii sunt în spatele acestei acţiuni?"
Ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Atunci ne vom reutila. Dar foarte, foarte atent."

Rapp a mers încet pe cărarea care îl ducea înapoi la bungalow-ul său, încă nesigur de următoarea mişcare. Timpul petrecut cu Kennedy nu-i adusese atâta claritate pe cât sperase. Poate că cel mai inteligent lucru de făcut era să continue să meargă. Să pătrundă în junglă şi să nu mai fie văzut niciodată.
Când a ajuns la intersecţia care ducea spre Claudia şi Anna, s-a oprit. Drept înainte, gardul perimetral era vizibil în depărtare. Printre copacii din stânga lui, Claudia stătea pe verandă, fără să ţină cont de nimic altceva decât de laptopul din faţa ei.
S-a uitat la felul în care îi curgea părul de sub căciula tricotată. La obrajii înroşiţi şi la ochii întunecaţi, parţial ascunşi de ochelarii pe care îi folosea pentru citit.
Era una dintre cele mai impresionante – şi complicate – persoane pe care le cunoscuse vreodată. O mamă iubitoare şi o parteneră loială, dar şi fosta soţie şi fosta complice a unuia dintre cei mai de succes asasini privaţi din istorie. Strict vorbind, ea nu fusese niciodată cea care apăsase pe trăgaci, dar aceasta era o distincţie fină pe care o lăsase în urmă cu mult timp. La fel ca el, ea îşi petrecuse ani de zile trăind cu sabia şi într-o zi ar putea muri cu ea. Amândoi făcuseră această alegere şi amândoi o acceptaseră pentru ceea ce era.
Dar Anna nu avea nici un cuvânt de spus în toate astea. Se născuse într-o groapă, iar el nu se putea abţine să nu simtă că îi arunca cu lopata pământ pe ea. Făcuse o treabă destul de bună menţinând iluzia că îi putea garanta siguranţa şi că îi putea oferi viaţa pe care o merita, dar asta tocmai implozise. Era timpul să treacă mai departe. Dar nu strecurându-se peste gard. Asta era calea de ieşire a laşilor.
Îşi simţea sudoarea rece pe frunte în timp ce pornea spre bungalow. În ciuda zgomotului paşilor lui pe faleză, Claudia a rămas concentrată pe ecranul computerului. Sau poate că nu era deloc ecranul. Poate că pur şi simplu nu se putea hotărî să se uite la el pentru că ajunsese la aceeaşi concluzie.
Aşa spera el. Ar fi fost mult mai curat.
„Putem vorbi?”, a spus el, luând loc de cealaltă parte a mesei lângă ea.
Asta a fost suficient pentru a o face să îl privească în ochi, dar nu suficient pentru a o determina să vorbească. Ea nu avea de gând să-i uşureze situaţia. Povestea vieţii lui.
„A fost prea aproape, Claudia. Puteai să fii ucisă. Anna ar fi putut fi ucisă. Şi chiar dacă nu a fost, ce-i va face asta? A văzut cel puţin o parte din ceea ce s-a întâmplat şi de atunci nu mi-a mai spus nimic. Îi este frică de mine acum? De ce nu i-ar fi?”
Claudia se holba la el, părând aproape catatonică. În cele din urmă, a clipit. „Te rog să te opreşti.”
„Uite, ştiu că tocmai am avut această conversaţie şi că am avut-o de mai multe ori decât putem număra. Dar aceasta este ultima.”
„Mitch, te rog. Opreşte-te.”
Era ceva în tonul ei care l-a făcut să tacă. Aceasta nu era o conversaţie pe care niciunul dintre ei nu voia să o aibă, dar părea mai mult decât atât. Era ceva ce el nu vedea.
„Ce?”
Ea a întors laptopul spre el. Ecranul înfăţişa o imagine de înaltă rezoluţie a bărbatului mort din intrarea ei. A făcut zoom pentru a evidenţia un tatuaj care îi acoperea partea stângă a gâtului, urcând până la linia maxilarului. Era format din trei litere întrepătrunse cu cranii şi trandafiri.
„Aceştia nu sunt duşmanii tăi, Mitch. Sunt ai mei.”

CAPITOLUL 14

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
„SUBTIL”, a spus Catherine Cook de îndată ce Darren Hargrave a închis uşa Biroului Oval. „Presa din Cape Town o numeşte deja Baia de sânge de la Franschhoek şi spune că proprietarii casei sunt dispăruţi. Pot să presupun că Rapp i-a ucis pe toţi oamenii dumneavoastră şi a scăpat?”
„Nu erau oamenii mei”, a spus Hargrave, părând mai puţin defensiv decât ar fi bănuit. Devenea din ce în ce mai încrezător în poziţia lui. Poate prea încrezător, dar ar fi fost o greşeală să se bazeze pe asta.

„Era o echipă de asasini trimisă de Gustavo Marroqui”, a continuat Hargrave. „Un lider de bandă din Guatemala cu care Louis şi Claudia Gould au o istorie foarte urâtă. O echipă similară a apărut la o casă în care locuiau în Bosnia, în urmă cu câţiva ani, dar au fost avertizaţi şi au reuşit să scape. Este absolut credibil ca Marroqui să fi descoperit că ea este în viaţă şi este absolut sigur că, dacă ar fi făcut-o, ar fi acţionat împotriva ei. Ca şi Mitch Rapp, Gustavo Marroqui nu este un om care să lase lucrurile să treacă.
”
Catherine s-a aşezat pe un scaun în zona de şedere din Biroul Oval, în timp ce soţul ei părea mulţumit să privească din spatele biroului său.
„Deci, aceasta este definiţia ta pentru un succes?”, a întrebat ea.
„O sută la sută”, a răspuns Hargrave. „Am ştiut întotdeauna că şansele ca o gaşcă de membri ai unei bande din Guatemala să reuşească împotriva lui Mitch Rapp erau mici, dar nu contează. Am realizat exact ceea ce ne-am propus. Nu-i va lua mult timp lui Rapp să-şi dea seama că aceştia erau oameni din trecutul Claudiei şi nu al lui. Când o va face, nu va avea de ales decât să se ducă după Marroqui – un om pe care nici măcar CIA nu-l poate localiza şi care deţine practic guvernul guatemalez. Asta îl lasă pe Rapp – şi probabil şi pe oamenii lui – absorbit de ceva ce nu are nimic de-a face cu preşedintele.”
„Nu crezi că momentul ales va părea puţin suspect pentru Rapp şi Kennedy?”
„Sunt sigur că Irene va recunoaşte posibilitatea ca noi să fi descoperit identitatea Claudiei Gould şi să o fi divulgat lui Marroqui. Dar îl va lăsa pe Rapp să intre în război cu America pentru această posibilitate? Fără nicio dovadă? Mă îndoiesc serios.”
„Cum rămâne cu ancheta poliţiei? Sud-africanii...”
„Cathy...”, a spus soţul ei pe un ton care sugera că lupta ei era pierdută. Ea a tăcut, dar Hargrave a simţit miros de sânge şi a decis să insiste.
„Probabil că sud-africanii şi-au dat deja seama de unde au venit morţii. Este literalmente tatuat pe pielea lor. Dar, din nou, asta nu are niciun dezavantaj pentru noi. De fapt, i-ar putea face să creadă că Rapp este implicat în traficul de droguri din America Latină. Dacă este aşa, i-ar putea motiva să înceapă să cerceteze mai adânc identitatea lui sau chiar să-l deporteze. Ambele lucruri nu ar face decât să sporească agitaţia din viaţa lui şi l-ar face şi mai puţin probabil să acţioneze împotriva noastră.”
Explicaţia lui s-a încheiat cu un zâmbet arogant pe care soţul ei nu l-ar fi putut vedea din poziţia lui. Fusese o încăierare semnificativă în războiul în escaladare dintre ei şi nu exista niciun dubiu că el câştigase. Deşi bănuia că maşinaţiunile lui care îl implicau pe Rapp erau periculoase şi inutile, nu putea nega că micul lui complot funcţionase. În eventualitatea puţin probabilă că Rapp nu intenţiona să îşi onoreze armistiţiul, orice vendetă pe care o plănuia va trebui acum să mai aştepte. Gustavo Marroqui nu se va opri până când Claudia Gould nu va fi moartă.
„Unde este?” a spus Catherine, dorind să şteargă rânjetul îngâmfat de pe faţa lui Hargrave. „Unul dintre avantajele de a-l avea pe Rapp în Franschhoek a fost că l-am putut ţine sub supraveghere.”
„Credem că se află la complexul lui Nicholas Ward din Uganda, împreună cu Kennedy şi Scott Coleman.”
„Credeţi?”
„Oamenii noştri l-au urmărit până la o pistă de aterizare privată unde el, Claudia şi fiica ei s-au urcat într-un avion privat. Au aterizat pe aeroportul Entebbe şi apoi au condus până în Kampala, unde i-am pierdut. Totuşi, pe baza imaginilor din satelit, un elicopter a aterizat la complexul lui Ward nu după mult timp. Cred că este rezonabil să credem că el se afla în el.”
„Dacă toţi sunt împreună acolo, asta oferă o oportunitate?” a întrebat preşedintele Cook.
„Pentru numele lui Dumnezeu, Tony”, a spus Catherine, dar nimeni nu părea să audă.
„În acest moment, nu cred că da, domnule. Securitatea în tabăra lui Ward este extraordinară. Evident, suntem capabili să-i eliminăm, dar ascunderea implicării noastre ar fi imposibilă. O strategie mult mai viabilă ar fi să mergem după Rapp în Guatemala. În cele din urmă va trebui să meargă acolo şi nu este mediul său normal de operare. Odată ajuns în ţară, va fi vulnerabil în faţa agenţilor noştri sau poate doar în faţa lui Marroqui. Dacă vom dezvălui cine este şi care este obiectivul său oficialilor guvernamentali potriviţi, va găsi în Guatemala un loc foarte periculos.”

„Dar chiar dacă va reuşi să-l ucidă pe Marroqui, va dura ceva timp”, a mai spus preşedintele. „Până atunci, îmbunătăţirile mele în materie de securitate vor fi în vigoare şi îi vom fi epurat din guvern pe toţi cei loiali lui Rapp şi Kennedy.”
„Da, domnule. În acel moment, vom fi într-o poziţie mult mai puternică.”
Catherine s-a scufundat puţin mai adânc în perna din spatele ei. Hargrave nu avea să admită niciodată că securitatea era suficientă. De fapt, ea se întreba dacă el chiar avea de gând să trimită oameni în Guatemala. Dacă Mitch Rapp ar fi fost ucis vreodată, ameninţarea la adresa soţului ei – şi dependenţa lui de Hargrave – ar fi dispărut.

CAPITOLUL 15

SUD-VESTUL UGANDEI

CU Eficienţa ei obişnuită, Claudia compilase deja o informare şocant de detaliată despre organizaţia criminală condusă de Gustavo Marroqui. Drogurile, prostituţia, crima la comandă, traficul de persoane, pornografia – în mare parte cea infantilă – şi corupţia guvernamentală erau doar vârful icebergului. Dacă era ilegal, Marroqui era implicat. Se estima că avea o avere de un sfert de miliard de dolari, dar Rapp nu ar fi fost surprins dacă încă mai fura din magazinele de proximitate.
Gruparea guatemalezului cuprindea nu mai puţin de treizeci de bande de stradă interconectate, pe lângă grupul de elită de care se înconjura. A petrecut ani de zile într-o luptă sângeroasă pentru dominaţia ţării sale şi asta a fost o mare parte din ceea ce a făcut din ea capitala mondială a crimelor. Acum, însă, câştigase mai mult sau mai puţin. Cu siguranţă, MS-13 a continuat să fie o forţă semnificativă, dar teritoriul lor a fost ciopârţit, lăsându-i să se lupte cu alte bande, chiar mai marginalizate, pentru resturile lui Marroqui.
Rapp a trecut la ultima pagină a raportului şi a răsfoit restul conţinutului acestuia. Concluzia era că situaţia era mai gravă decât credea el. Şi nu cu puţin. Să-l urmăreşti pe Marroqui în Guatemala ar fi fost, într-un fel, mai greu decât să acţionezi împotriva lui Anthony Cook la Washington. Asasinarea unui preşedinte ar fi fost o operaţiune curată şi sofisticată. Operatori profesionişti, sincronizare în fracţiuni de secundă, echipament de ultimă generaţie. Să-l doboare pe Marroqui pe teritoriul său era ceva complet diferit. Cel mai probabil o încurcătură plină de sânge.
A aruncat dosarul pe masă şi nu s-a putut abţine să nu-şi lase un zâmbet să i se joace pe buze. Într-un copac de lângă el, o pasăre viu colorată îşi cânta din toată inima. Cerul era încă lipsit de nori, iar temperaturile crescuseră până în jurul valorii de şaptezeci de grade. O briză sufla dinspre nord, aducând cu ea parfumul pădurii tropicale.
La naiba, se simţea mai bine.
Greutatea a ceea ce se întâmplase în Africa de Sud fusese prea grea chiar şi pentru el să o poarte – lucru de care nu-şi dăduse seama până când Kennedy nu i-o luase de pe umeri. Rapp încă mai bănuia că în spatele a ceea ce se întâmplase ar putea fi Cooks, dar ea îi susţinuse cu tărie această teorie. Deşi era cu siguranţă posibil ca Darren Hargrave să fi descoperit adevărata identitate a Claudiei şi să-l fi anunţat pe Marroqui, nu era cel mai probabil scenariu. Adevărul era că Claudia încă se mai folosea din când în când de vechile ei contacte din lumea criminală. Evident, ea se înclina spre oamenii în care avea încredere, dar escrocii erau escroci. Niciunul nu era un partener de încredere în mod deosebit şi ar fi fost nevoie de o singură scăpare pentru ca să se afle că era în viaţă.
În ciuda faptului că nu era pe deplin convins, Rapp era dispus să procedeze provizoriu, pornind de la ipoteza că momentul în care se întâmpla asta era doar o coincidenţă nefericită. Şi dacă era aşa, atunci toate acestea erau din vina Claudiei. Era ceva în care ea nu părea să vadă umorul, dar lui îi plăcea la nebunie.
După toate probabilităţile, conversaţia cu discuri sparte de care Claudia se săturase atât de mult să aibă parte nu va mai trebui să apară niciodată. Ceea ce spusese data trecută avea dreptate. Amândoi aveau schelete în dulapuri şi, când unul dintre ele se târa inevitabil afară, le era mai bine împreună decât separat. Bătălia de la casă le demonstrase eficienţa ca echipă într-un mod foarte visceral, dar mersese mai departe de atât. Cu Kennedy scos din Agenţie şi căutând probabil să urmeze o slujbă confortabilă în sectorul

privat, el a fost izolat de resursele de informaţii şi logistice pe care se baza pentru a opera. Talentele considerabile ale Claudiei în acest domeniu ar fi ajutat foarte mult la umplerea golului. Pe de altă parte, moartea soţului ei o lăsase fără nicio capacitate operaţională de încredere – un gol pe care el era foarte bine pregătit să îl umple.
Uşa de la bungalow s-a deschis şi a apărut Anna. S-a oprit în faţa pragului, contemplându-l intens în pijamaua Fetiţelor Powerpuff. Rapp s-a trezit la fel de îngheţat. Ce văzuse ea? Pe bărbatul care făcuse tot ce era necesar pentru a o ţine în siguranţă? Sau un măcelar care executase cu calm zece oameni în timp ce ea privea în înaltă definiţie?
În cele din urmă, a pornit spre el. Uşurarea pe care a simţit-o când ea s-a urcat în poala lui a fost surprinzător de intensă. Ciudat că, nu cu mult timp în urmă, ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a o înapoia mamei ei.
Ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui, dar a rămas tăcută. Indiscutabil, în calitate de adult, era responsabilitatea lui să spună ceva reconfortant. Poate chiar profund. Dar ce anume? Ar trebui să explice cum funcţiona lumea şi rolul său unic în ea unui copil de şapte ani? Sau era mai bine să se prefacă că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat vreodată? Copiii aveau o atenţie redusă, nu? Iar spargerile de locuinţe nu erau ceva neobişnuit în Africa de Sud. Chiar şi la vârsta ei, ar fi auzit poveşti de la colegii de clasă. În câteva zile, asta ar fi fost deja o sută de mile în oglinda retrovizoare. Nu-i aşa?
„Vrei să-ţi pregătesc micul dejun?”, a spus el, ratând profund cu destulă diferenţă, dar poate păşind reconfortant.
„Nu. O face mama. A spus că o să-l aducă afară.”
„Ce face?”
„Nu ouă cu şuncă sau ceva de genul ăsta. Un fel de iaurt şi fructe.”
Ea a tăcut şi el a lăsat să se întindă aproape un minut înainte de a vorbi.
„Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nu am vrut să le fac rău acelor oameni. Dar nu am avut de ales dacă voiam să vă protejez pe tine şi pe mama ta.”
„Nu i-ai protejat pe Aisha şi pe Jambo.”
Câinii. Nu era un răspuns pentru care era pregătit. Ea nu părea deranjată de faptul că el îi omorâse pe acei oameni. Era deranjată de faptul că nu-i omorâse suficient de repede.
„Nu am putut ajunge la ei la timp. Dar au reuşit să tragă înainte să cadă.”
„Mitch! „, a venit vocea precaută a Claudiei din interiorul bungalow-ului. Se pare că trăgea cu urechea. Era prea târziu, însă. Anna s-a uitat la el cu buza superioară uşor încovoiată şi cu o strălucire în ochi care l-a făcut să se simtă puţin ameţit. Îşi amintea că tatăl ei avea aceeaşi expresie atunci când credea că îl prinsese pe Stan Hurley. Cu doar câteva clipe înainte ca Hurley să-i smulgă gâtul.
Paşi s-au făcut auziţi pe cărarea din spatele lui şi şi-a întors gâtul ca să-l vadă pe Scott Coleman apropiindu-se. Fostul SEAL îi făcu o frecţie rapidă în creştetul capului Annei înainte de a se lăsa pe un scaun.
„Ce mai faci, puştoaico?”
„I-au ucis pe Aisha şi Jambo.”
„Da, am auzit. Îmi pare foarte rău. Dar ei te-au iubit şi au vrut să te protejeze. Au fost fericiţi să moară făcând asta.”
„De unde ştii?”
„Pentru că eu şi Mitch am fi fost.”
Rapp a simţit o tresărire de gelozie. Coleman era un talent înnăscut. Niciodată nu era nervos în preajma ei. Nu simţea niciodată nevoia să calculeze fiecare cuvânt care îi ieşea pe gură. Acasă, în Virginia, ieşeau şi lucrau ore întregi la ferma improvizată a subdiviziunii, stând de vorbă despre nimic. Fără tăceri stânjenitoare. Fără neînţelegeri sau priviri stânjenitoare.
Rapp şi-a tratat relaţia cu ea ca pe un câmp minat pe care, cu suficient de multă previziune calmă, putea fi navigat în siguranţă. Coleman nu a avut o astfel de prejudecată. Ştia că uneori era necesară o explozie.
Ea l-a privit pe bărbat o clipă şi apoi a izbucnit brusc în lacrimi. Rapp a simţit cum îi strângeau dinţii în timp ce ea se strângea mai tare împotriva lui, dar Coleman doar i-a rechiziţionat cafeaua şi a privit impasibil.

În mod normal, ea se liniştea destul de repede, dar nu era cazul de data aceasta. Când plânsul ei s-a transformat în jale convulsivă, Rapp a încercat să o strângă mai tare. Apoi a mângâiat-o pe spate. Dar nimic nu a funcţionat. În cele din urmă, Claudia a ieşit cu micul dejun şi o salvare.
A reuşit să o desprindă pe fată de pe Rapp şi a condus-o în casă în timp ce cei doi bărbaţi priveau. Când uşa s-a închis în urma lor, Coleman a început să scuture încet din cap.
„Gustavo Marroqui. Ticălos norocos. Nu-mi vine să cred că ai scăpat."

„Ai terminat?"
„Da", a spus Irene Kennedy. „Mulţumesc. Totul a fost delicios, ca de obicei."
Claudia a mutat farfuriile tuturor la o masă de lângă canapeaua de afară. Mâncaseră în tăcere, dar acum era timpul să vorbească despre afaceri – ceva ce nu părea nerăbdătoare să facă. Nu era surprinzător. Deşi nu se scuza niciodată în legătură cu viaţa ei anterioară, nu discuta despre ea decât atunci când era absolut necesar. Şi chiar şi atunci, vorbea ca şi cum ar fi povestit întâmplări pe jumătate amintite despre o cunoştinţă.
„Cu ani în urmă, Louis a fost..." Vocea i s-a şovăit şi a aruncat o privire înapoi spre bungalow pentru a se asigura că Anna era închisă înăuntru. „Louis şi cu mine am fost contractaţi să-l ucidem pe fratele mai mare al lui Gustavo, Alvaro, care conducea operaţiunea lor la acea vreme."
„De către cine?" a întrebat Kennedy.
„Au existat multe tampoane, dar presupun că a fost guvernul guatemalez. Alvaro acumula multă putere şi aducea diverse bande în organizaţia sa. Mergea împotriva politicii guvernului de a juca diferitele facţiuni una împotriva celeilalte pentru a le menţine slabe."
„Şi aţi avut succes?" a spus Coleman.
„Da. Dar politicienii nu au obţinut rezultatul la care se aşteptau."
Kennedy a suspinat în tăcere. „Este aceeaşi greşeală făcută la nesfârşit. Să nu scapi niciodată de cineva dacă nu eşti sigur că înlocuitorul său nu este mai rău."
„Iar Gustavo nu este doar mai rău, ci este cel mai rău, nu-i aşa?". a spus Coleman. „Nu este el tipul care dezmembrează familii întregi de oameni, le coase la loc cu părţi de porc şi le lasă prin oraş ca pe nişte sculpturi?".
„Da", a spus Claudia, uitându-se la masa din faţa ei.
„Ăsta e genul de lucru care îţi aduce ceea ce vrei într-un loc ca Guatemala", a spus Rapp.
„Şi este ceea ce l-a ţinut în viaţă când atât de mulţi oameni – inclusiv eu – îl vor mort", a spus Kennedy.
„Este o alegere uşoară pentru oficialii guvernamentali şi de aplicare a legii de acolo. Să fii de acord cu el şi să primeşti milioane în mită sau familia ta să ajungă o instalaţie de artă modernă".
„Aşadar, v-aţi gândit să scăpaţi de el?". a întrebat Rapp.
„M-am gândit să ajut Guatemala să scape de el. Dar este imposibil de spus unde începe el şi unde se termină guvernul."
„Şi asta îl face să fie greu de găsit", a spus Rapp.
„Practic imposibil", a spus Kennedy. „Foarte puţini oameni ştiu unde se află, iar acei oameni sunt sută la sută loiali – fie pentru că fac parte din organizaţia sa, fie pentru că se tem de el."
„Ei bine, practic imposibil sau nu, trebuie să îi dăm de urmă. Cum o facem?"
Coleman s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Cu dificultate. Chiar dacă am putea să ne rostogolim până în Guatemala şi să găsim oameni care ştiu unde se află, cum vom obţine aceste informaţii? Ei ştiu că sunt supravegheaţi. Şi, având în vedere repercusiunile pe care le-ar avea asupra familiilor lor dacă l-ar trăda, vor rezista o vreme – chiar şi sub un interogatoriu destul de dur."
„Dându-i timp lui Marroqui să schimbe locaţia", a spus Rapp.
„Corect. „
„Nu există nicio îndoială că este vorba de o operaţiune în două părţi", a spus Kennedy. „Prima este găsirea omului. Până atunci, cel puţin Claudia nu este la îndemână."
„Dar nu ne putem petrece următorii cinci ani aici", a spus Claudia. „Şi ar putea dura literalmente atât de mult timp pentru a reuşi acolo unde jumătate din agenţiile de informaţii din lume au eşuat."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Poate că nu."

„Adică ce?” a întrebat Kennedy.
„Am întâlnit un tip în Mexic acum ceva timp care ar putea să ne ajute.”
„Cine?” a întrebat Kennedy.
„Damian Losa.”
„L-ai cunoscut pe Damian Losa?” a spus Claudia, uimită. „Personal?”
„Cine este Damian Losa?” a întrebat Coleman.
„Un om de afaceri din America Latină cu un portofoliu destul de divers”, a răspuns Kennedy. „În principal trafic de narcotice şi de arme, dar şi un număr semnificativ de activităţi legale şi cvasi-legale în întreaga lume.”
„Aţi avut vreodată relaţii cu el?”. a întrebat Rapp.
„Nu. Dar unii dintre omologii mei au avut. Am înţeles că poate fi surprinzător de rezonabil atunci când îi sunt servite interesele. Într-un fel, este o versiune mult mai puternică, mult mai bogată şi mult mai inteligentă a lui Gustavo Marroqui. Acest lucru i-a conferit un statut oarecum protejat în ceea ce priveşte agenţiile de informaţii din lume. Oricât de jenat aş fi să o spun, uneori o persoană ca el poate fi utilă.”
„După ce l-am cunoscut, sunt de acord cu această evaluare”, a spus Rapp. „Pare a fi Hyde pentru Jekyll al lui Nick Ward.”
„De fapt, probabil că asta este o comparaţie mai potrivită”, a recunoscut Kennedy.
„Deci, crezi că ar şti unde este Marroqui?” a întrebat Coleman.
Rapp a ridicat din umeri. „Dacă cineva ştie, acela ar fi el.”
„Ţi-ar spune el?”
„Nu ştiu. Ne-am înţeles bine. De fapt, a încercat să mă angajeze.”
„Nu”, a spus Claudia, vorbind pe un ton suficient de ferm pentru ca toată lumea să se întoarcă spre ea. „Să-i ceri ajutorul lui Losa ar fi o greşeală. S-ar putea să pară foarte şmecher şi profesionist, dar să nu pierdem din vedere ceea ce este.”
„Şi ce anume?” spuse Rapp.
„Un om căruia nu vrei să-i rămâi dator.”
„Nu te contrazic, dar nu văd că avem prea multe opţiuni. Alte opţiuni?”
„Am putea să formăm o echipă privată de informaţii şi să o trimitem pe teren în Guatemala”, a spus Claudia. „Nick ar putea, probabil, să împrumute nişte resurse tehnologice. Dacă avem timp, am putea fi capabili să-l găsim.”
„Da, dar cât timp?” a spus Rapp.
„Un an”, a recunoscut ea. „Poate mai mult.”
„Poate niciodată”, a spus el, scoţându-şi telefonul. „Oricare ar fi riscurile, există şi recompense. Dacă reuşim să eliminăm pe cineva ca Marroqui – mai ales dacă o facem repede – vom trimite un mesaj clar tuturor celor care ar fi putut auzi zvonuri că eşti în viaţă.”
Cu toţii au privit nervoşi cum căuta numărul stocat şi apoi a trimis un scurt mesaj.
„Nu mai fiţi atât de îngrijoraţi”, a spus el, punând telefonul pe masă. „A trecut mult timp. Mă îndoiesc că va răspunde măcar...”
Telefonul lui a început să sune. Numărul de pe ecran era cel căruia tocmai îi trimisese un mesaj.
„Recunosc”, a spus Rapp şi apoi a răspuns. „Mulţumesc că m-ai contactat.”
„Trebuie să recunosc că sunt surprins să aud de la tine”, a spus Damian Losa cu un accent care se afla la mijloc între britanic şi Ricardo Montalbán. „Am auzit că ţi-ai găsit un loc în organizaţia lui Nicholas Ward şi că este posibil ca Irene Kennedy să te urmeze.”
„Eşti bine informat.”
„Sunt la curent cu bârfele. Acum, ce pot face pentru tine, Mitch?”
„Aş vrea să-l localizez pe Gustavo Marroqui.”
A fost o scurtă pauză pe linie. „Am citit că un grup de guatemalezi a atacat o familie în Africa de Sud acum câteva zile. Proprietarul casei i-a executat pe toţi şi apoi a dispărut împreună cu soţia şi fiica lui cea mică. Aţi putea să ştiţi ceva despre asta?”
„S-ar putea.”
„Nu ştiu să fi avut vreodată de-a face cu Gustavo.”

„Nu am avut.”
„Atunci cum am ajuns aici, Mitch?”
„Are vreo importanţă?”
„Am supravieţuit atâta timp pentru că nu iau decizii fără să am toate informaţiile disponibile. Dacă tu crezi că mă voi implica în ceva ce nu înţeleg, m-ai judecat greşit.”
Inconvenabil, dar nu chiar neaşteptat.
„Ceea ce urmează să vă spun nu merge mai departe de noi.”
„Ai cuvântul meu.”
„Nu mă urmărea pe mine. O urmărea pe femeia cu care locuiesc.”
Rapp a auzit bătăi de câteva taste la celălalt capăt al firului. „O Claudia Dufort.”
„Numele ei de familie real este Gould.”
De data aceasta, pauza de peste linie a fost mai lungă. În cele din urmă s-a încheiat într-un râs. „Claudia Gould? Ai gusturi ciudate în materie de femei, Mitch”.
„Vrei să mă ajuţi?”
„Cu riscul de a părea mercenar, ce câştig eu?”
„Îţi rămân dator”, a spus Rapp, căruia îi era greu să nu se înece cu cuvintele.
Nu a durat mult până când Losa a luat o decizie. „Dă-mi douăzeci şi patru de ore şi îl voi pune pe asistentul meu să-ţi trimită un mesaj cu coordonatele pe care le cauţi.”
Rapp a deconectat apelul. „Spune că vom avea o locaţie până mâine la ora asta.”
„Atât de uşor?” a spus Coleman.
Rapp a clătinat din cap. „Cred că probabil că asta se va întoarce împotriva mea. Dar deocamdată, da. Aşa de uşor. Pot să presupun că eşti gata pentru o călătorie rapidă în Guatemala?”.
Fostul SEAL a zâmbit. „Orice pentru o piña colada bună. „

CAPITOLUL 16

GUATEMALA CITY
GUATEMALA
DACĂ se putea spune ceva despre Claudia, era că avea prieteni în locuri joase.
Rapp stătea pe bancheta din spate putrezită a unui SUV care părea că se va dezmembra singur. Şoferul naviga pe un amestec de asfalt şi pământ care şerpuia printr-o mahala de la periferia oraşului Guatemala. Pe lângă bărbaţii din faţă, alţi doi erau înghesuiţi de o parte şi de alta a lui. Toţi erau cu vreo douăzeci de ani mai tineri decât el şi toţi erau acoperiţi de tatuaje care îi identificau ca fiind membri ai Mara Salvatrucha. Mai bine cunoscut sub numele de MS-13.
Faimoasa bandă era din ce în ce mai mult depăşită de organizarea superioară a lui Gustavo Marroqui şi de pătrunderea în cele mai înalte eşaloane ale guvernului local. De asemenea, avantajos era sprijinul indirect de care se bucura din partea Statelor Unite şi a altor ţări, ai căror politicieni beneficiau de faptul că erau asociaţi cu lupta împotriva celei mai infame bande din lume. Nimic nu se compară cu fotografiile cu membri MS-13 morţi pentru a distrage atenţia oamenilor de la puterea crescândă a lui Marroqui în America Latină.
Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu. Nu era un adagiu care să fi funcţionat atât de bine pentru Rapp în trecut. Dar întotdeauna a existat o primă dată.
A întins mâna peste bărbatul fără cămaşă de lângă el şi a coborât fereastra cu câţiva centimetri. Mirosul de transpiraţie – în parte al lui – devenea copleşitor.
Fluxul de aer rece era o îmbunătăţire, în ciuda faptului că purta un iz de canalizare, motorină şi degradare de la clădirile din blocuri de zgură din jurul lor. Zidurile şi acoperişurile ondulate erau luminate în faruri, unele pictate cu graffiti, altele cu rugină. Sclipirea hainelor colorate care se uscau pe frânghii îi atrăgea din când în când atenţia, dar cea mai mare parte a acestei părţi a oraşului era întunecată. Stâlpii electrici întinşi cu cabluri erau din belşug, dar luminile de pe ei erau fie arse, fie stricate intenţionat. Având în vedere deteriorarea poziţiei sale în Guatemala, MS-13 adoptase o strategie neobişnuită pentru ei – un profil scăzut. Operaţiunile desfăşurate odinioară cu impunitate intenţionată se desfăşurau acum în

clandestinitate. Aroganţa unor tineri capabili de o violenţă incredibilă fusese atenuată de conştientizarea faptului că altcineva, acolo afară, era capabil de şi mai mult.
Într-un fel, mi se părea ceva familiar. Talibanii erau maeştrii intimidării, dar când armata americană era prin preajmă, aveau tendinţa de a-şi ţine gura şi de a se târî înapoi în găurile lor. Din nefericire, aici se termina familiaritatea. Rapp nu ştia practic nimic despre ţara sau oraşul în care se afla, nu vorbea limba şi nu avea niciun sprijin nici din partea guvernului guatemalez, nici din partea serviciilor de informaţii americane care lucrau în ţară. Şi, deşi MS-13 nu era primul partener de pat ciudat din cariera sa, în mod normal nu era atât de dependent de ei. Din toate punctele de vedere, era acum un membru de onoare. Eşecul sau succesul acestei misiuni depindea de cât de fiabili se dovedeau a fi noii săi aliaţi.
Bărbatul din stânga lui a desfăcut o bere şi Rapp l-a privit cum o scurge dintr-o singură tragere lungă. După numărătoarea lui, era a opta de când îl luaseră cu treizeci de minute în urmă. Nu tocmai inspiratoare de încredere şi unul dintre motivele pentru care Scott Coleman opera independent cu o altă facţiune MS-13. Era cel mai bun lucru pe care îl puteau găsi pentru a răspândi riscul.
Rapp a verificat ecranul telefonului său, dar nu a găsit nimic de la fostul SEAL. Uşor îngrijorător, dar nu încă generator de panică. Coleman era, de fapt, cel care făcea munca grea în această operaţiune particulară şi era logic să fie deconectat.
Damian Losa identificase locaţia actuală a lui Marroqui ca fiind un vârf de munte puternic fortificat şi bine protejat în partea de sud a ţării. În mod ironic, nu era cu mult diferită de cea pe care Nick Ward o instalase în Uganda şi probabil că era al naibii de aproape la fel de sigură. Niciun drum nu se apropia la mai puţin de cincisprezece mile de ea, terenul era extrem de accidentat şi totul era înconjurat de un zid de beton puternic păzit. Ceea ce îi lipsea, însă, era capacitatea antiaeriană a lui Ward. Cel puţin asta era speranţa.
Pe cât de popular era Rapp în Uganda pentru că se ocupa de problema terorismului, Coleman era şi mai popular în Letonia pentru că îi ajutase să facă faţă unei incursiuni a ruşilor. Acest lucru i-a făcut relativ uşor să vorbească la telefon cu generalii lor şi să comande în linişte nişte armament de nivel militar. Adăugaţi la amestec câţiva contrabandişti profesionişti şi în curând ar fi intrat în posesia unui obiect care ar fi trimis un avertisment clar pentru oricine altcineva de acolo care îi purta pică Claudiei Gould.
Şoferul a virat într-un spaţiu acoperit cu prelată dintre două case şi a încetinit. Tunelul improvizat era abrupt – probabil o pantă de zece la sută – şi se întindea mai mult decât ar fi crezut Rapp că este posibil. În cele din urmă, au ajuns la o uşă mare acoperită cu graffiti, care a fost trasă înapoi de un paznic înarmat. Au trecut prin mai multe uşi similare înainte de a ajunge într-o parcare acoperită cu şi mai mult metal ondulat şi care conţinea poate alte zece maşini. Până atunci, zgomotul vag pe care Rapp îl observase când intraseră în tunel se transformase într-o muzică rap spaniolă asurzitoare. Spre ceea ce el a calculat că era nordul, lumini colorate se învârteau printr-o deschizătură în perete.
Trei dintre noii săi tovarăşi s-au îndepărtat când au coborât din maşină, dar şoferul i-a făcut semn să îl urmeze. S-au strecurat prin spărtură şi Rapp s-a trezit într-o incintă acoperită în mod similar, probabil de o sută de metri pătraţi. Oamenii înghesuiţi în ea erau împărţiţi aproximativ între bărbaţi asemănători cu cei cu care sosise şi femei tinere şi atrăgătoare. Probabil selectate tocmai pentru aceste trăsături de la o populaţie locală care nu prea era în măsură să se certe.
Mulţimea care dansa s-a despărţit pentru el şi ghidul său, privindu-i în timp ce treceau. Clădirea fusese asamblată din dărâmături, dar era accentuată cu înfloriturі opulente. Un Ferrari care părea că nu fusese niciodată condus era parcat pe o platformă în mijloc. O fântână de marmură pulveriza apă din sculpturi cu aspect italian. Un bar bine aprovizionat, care ar fi fost ca acasă într-un cazinou din Monaco, domina peretele îndepărtat. Lucruri pe care oamenii le cumpărau atunci când întreprinderea lor criminală genera o mulţime de bani, dar nu multe ocazii de a-i cheltui.
Au ajuns în cele din urmă într-o zonă care avea cabine care aminteau de un club de noapte de lux. Rapp a fost condus la un colţ de scaune în care se aflau mai mulţi bărbaţi în jur de treizeci de ani, împreună cu cea mai tânără, mai frumoasă şi mai slab îmbrăcată dintre femeile din încăpere. Pe masă se afla o tavă argintie plină cu shot-uri şi linii de ceea ce putea fi sau nu putea fi cocaină. Escorta lui s-a desprins, dar era clar că Rapp trebuia să continue înainte şi să se prezinte pentru inspecţie.

Când a ajuns la câţiva metri, un bărbat s-a apropiat din dreapta. Purta o cămaşă de mătase complet descheiată pentru a dezvălui un set impresionant de pectorali şi un set şi mai impresionant de tatuaje. A început să ţipe în spaniolă şi apoi l-a împins pe Rapp cu suficientă forţă pentru a-l face să se împiedice înapoi în masa dansantă de oameni din spate. Bărbatul din spatele cabinei – în mod clar cel care conducea – nu a făcut nicio mişcare pentru a interveni.
Nu era o situaţie ideală. În total, în sală se aflau cel puţin cincizeci de membri ai bandei în stare de ebrietate, el nu avea nicio întărire şi, mai rău, avea nevoie de ajutorul lor. Să-l bată pe nemernicul ăsta până la sânge nu avea să ducă la nimic bun. Dar nici să se încline în faţa lui. În cele din urmă, era o situaţie care trebuia gestionată cu diplomaţie.
Nu era chiar punctul lui forte, dar nu era niciodată prea târziu să înveţi.
Bărbatul întinse mâna pentru a-l împinge din nou, iar Rapp îl apucă de degetul mare. O smucitură puternică, combinată cu o măturare a piciorului, l-a pus la pământ pe ceafă. Era ameţit, dar în loc să profite de asta pentru a-l termina, Rapp şi-a ajustat strânsoarea şi l-a tras înapoi în picioare. Râzând, Rapp a luat câteva shot-uri de pe tavă, i-a întins unul bărbatului confuz din faţa lui şi l-a trântit înapoi pe celălalt. A coborât ca acidul de baterie.
Bărbatul a rămas încremenit cu paharul în mână, în timp ce Rapp şi-a dat seama că dansul se oprise şi că toată lumea din sală se uita. Tot ce trebuia să facă nenorocitul ăsta era să bea shot-ul. Dacă făcea asta, toată lumea ar fi salvat aparenţele şi amândoi ar fi supravieţuit. Dacă nu, lucrurile aveau să devină interesante.
Secundele păreau să treacă într-un ritm comic de lent. Unu... doi... trei...
Bărbatul a râs şi şi-a înghiţit băutura, lovindu-l pe Rapp pe umăr şi arătând spre cabină. Două fete s-au strecurat afară pentru a-i face loc, iar oamenii de pe ringul de dans s-au întors la şlefuit, la băutură şi la orice altceva mai făceau.
„Mi s-a spus că eşti cineva care îşi susţine gura cu fapte”, a spus bărbatul din spate cu un accent american perfect. Probabil unul dintre numeroşii membri MS-13 care crescuseră în Los Angeles şi apoi fuseseră deportaţi.
Rapp doar a dat din cap.
Asta părea să-l mulţumească şi a arătat spre liniile de pudră de pe tava din faţa lor. De aproape, aveau o culoare cenuşie şi o calitate granulară ciudată.
„Ce este asta?” a întrebat Rapp.
„Un amestec brevetat”.
Dacă era un lucru pe care Rapp îl învăţase de-a lungul anilor, acela era să fugă de orice lucru descris ca fiind un amestec brevetat sau o delicatesă. Totuşi, asta nu era o opţiune. Era în mod clar un alt test.
S-a aplecat în faţă, a închis o nară cu degetul arătător şi a descoperit că, orice ar fi fost, lovea ca un nenorocit de catâr. Şi-a pierdut temporar simţul de sus şi de jos, înclinându-se spre stânga suficient de mult încât fata de lângă el a trebuit să-l împingă înapoi în poziţie verticală. O scuturare puternică a capului i-a lăsat părul lipit pe faţa îmbibată de sudoare. Când a încercat să vorbească, a descoperit că limba îi era suficient de amorţită încât să dea cuvintelor sale o tragere groasă.
„E un rahat bun.”

Rapp aluneca de-a lungul peretelui, stând cât mai departe de masa dansatoare. Avea a cincea bere în mână, iar alcoolul abia acum începea să calmeze nervozitatea pe care o primise de la orice îşi băgase în nas. Marginile clădirii erau presărate cu diverse opţiuni de şedere, iar el s-a oprit asupra uneia care semăna cu un pat matrimonial acoperit de perne. Erau deja două fete tolănite pe el, dar erau suficient de mici pentru a lăsa destul loc. Niciuna nu a protestat când s-a prăbuşit în spaţiul dintre ele. Şansele ca el să doarmă în acea noapte erau exact zero, aşa că s-a limitat să privească în sus, în reflectoarele care jucau deasupra mulţimii.
Nu era sigur cât timp a stat întins acolo până când telefonul a început să vibreze în buzunar. Două minute? Două ore? Suficient timp pentru ca fetele să fi adormit şi acum să se ghemuiască în lateralele lui. Le-a mişcat unul dintre picioare şi a scos telefonul, introducându-şi un set de căşti cu fir în încercarea de a amortiza muzica.

„Dă-i drumul!”, a strigat el, ţinând microfonul cu cablu aproape de gură.
„O să trăieşti să vezi răsăritul soarelui?” a spus Scott Coleman.
„Şaizeci şi patruzeci de ani. Tu?”
„O femeie de care oamenii par să se teamă m-a luat sub aripa ei. Nu ştiu ce va trebui să fac pentru a plăti pentru protecţie, totuşi.”
„Sunt sigur că te poţi descurca.”
„Nu ştiu. Mă depăşeşte în greutate cu vreo 50 de kilograme şi jumătate din faţa ei este tatuată ca să arate ca un craniu. Ceva legat de o personalitate divizată, cred. Spaniola mea este destul de slabă.”
„Ce se spune pe pachetul nostru?”
„A ajuns în Puerto Barrios acum câteva ore. Ultimul raport pe care l-am primit a fost că a trecut de vamă şi se află într-un camion care vine spre noi. Ar trebui să ajungă la timp.”
„Şi avionul nostru?”
„Este gata şi aşteaptă instrucţiunile noastre. Totuşi, nu vreau să dau numele pistei de aterizare până în ultimul moment. Nu se ştie niciodată cine ascultă.”
„Am înţeles. Ne vedem mâine. Şi între timp, ai grijă la fund.”
„Nu trebuie să fac asta. Clarita o face pentru mine. Serios. Chiar acum. Se holbează la el.”
Rapp a întrerupt apelul.

CAPITOLUL 17

PRIN geamurile puternic fumurii, Rapp a putut vedea că mahalaua sărăcăcioasă făcuse loc unei zone comerciale de clasă mijlocie. Nu se întunecase încă la şase şi jumătate seara, dar era suficient trafic pentru ca coloana lor improvizată de maşini să se amestece în peisaj. A scrutat trotuarele pline de pietoni şi apoi a privit dincolo de ei, spre contururile vârfurilor vulcanice de la periferia oraşului. Reuşise în cele din urmă să adoarmă când petrecerea se stinsese în jurul orei unsprezece dimineaţa. în ciuda a ceea ce i se păruse o comă de şapte ore, încă se simţea ca şi cum ar fi fost rostogolit pe versantul unui munte. Îi trecuse prin minte să-şi întrebe gazda ce anume trăsese pe nas, dar apoi se hotărâse că nu prea voia să ştie. Partea bună a lucrurilor era că prestaţia sa din noaptea precedentă părea să-l fi urcat în ierarhia ierarhică. Călătorea în acelaşi vehicul în care sosise, dar de data aceasta a ocupat locul pasagerului din faţă. La volan se afla Carlos, bărbatul pe care îl pusese la fund cu o seară înainte. Tânărul guatemalez nu-i purta ranchiună, stând de vorbă într-o engleză prietenoasă, dar practic de neînţeles. Hainele scumpe dispăruseră, fiind înlocuite de o pereche de blugi murdari, pantofi de alergare şi un trunchi complet gol. Prin tatuaje, Rapp putea vedea o hartă impresionantă de găuri de gloanţe, răni de cuţit şi arsuri. Nu exista niciun dubiu că bărbatul participase la o mulţime de lupte în cei douăzeci şi ceva de ani ai săi, dar, pe baza numărului de cicatrici pe care le acumulase, s-ar putea să nu fi câştigat niciuna.
Rapp urma să se întâlnească cu Scott Coleman la o pistă de aterizare a traficanţilor de droguri, la ceva mai puţin de două ore distanţă. Teoretic, arma pe care o ceruseră de la letoni urma să fie acolo, împreună cu avionul desemnat să o transporte. Era însă greu de spus dacă acest lucru avea să se materializeze cu adevărat. MS-13 nu era tocmai cunoscută pentru precizia sa operaţională, iar el nu reuşise să dea de fostul SEAL de când vorbiseră cu o seară înainte.
În acel moment, Rapp a calculat şansele de a reuşi să se ocupe cu Gustavo Marroqui la aproximativ egalitate de bani. Când sunetul mai multor puşti automate a izbucnit câteva minute mai târziu, a fost nevoit să-şi revizuiască estimarea la mai puţin de zece la sută.
Maşina lor de frunte a fost ţinta focului de la două vehicule parcate de o parte şi de alta a străzii, făcându-l să se oprească brusc în timp ce civilii se împrăştiau în toate direcţiile. Rapp îşi scoase Glock-ul din husa de sub braţul drept şi se răsuci instinctiv pe scaun. Aşa cum era de aşteptat, maşina lor de urmărire a început să primească focuri de armă o clipă mai târziu, de data aceasta de la trei bărbaţi care apăruseră în vitrinele magazinelor.
Cei doi bărbaţi de pe bancheta din spate a SUV-ului lui Rapp au coborât geamurile, şi-au pus puştile de asalt la umăr şi au început să tragă. Nu aveau însă un unghi de tragere, ceea ce făcea ca efortul lor să fie puţin mai mult decât un exerciţiu de risipire a muniţiei şi de punere în pericol a civililor.

„Nu mai trageţi!” a strigat Rapp.
Fie nu au auzit, fie nu au înţeles. Carlos a accelerat, iar Rapp s-a întors cu faţa spre înainte în timp ce vehiculul sărea bordura. „Asta nu e o ieşire!”, a strigat el în timp ce guatemalezul a ţintit spre un spaţiu prea îngust între magazine şi maşini parcate. La fel ca şi tovarăşii săi, însă, părea neinteresat de gândurile lui Rapp în această privinţă.
La naiba cu asta.
Rapp a deschis uşa şi a sărit afară, reuşind să rămână în picioare în timp ce elanul său l-a izbit în partea laterală a unui camion de livrare de răcitoare de apă pe care îl identificase cu câteva momente înainte. Impactul îi intensificase durerea de cap chinuitoare, dar îi îmbunătăţise semnificativ situaţia tactică. Metalul şi betonul nu erau atât de eficiente în a opri gloanţele pe cât credeau majoritatea oamenilor, dar pe apă se putea conta de obicei.
Vuietul focului de mitralieră a început să se clatine pe măsură ce trăgătorii din faţă îşi consumau muniţia şi erau nevoiţi să reîncarce stângaci. Carlos a descoperit prea târziu că Rapp avusese dreptate cu privire la mărimea golului pe care urma să îl facă şi a virat, spulberând faţada de sticlă a unui magazin şi izbindu-se de următorul.
Garda la sol a camionului de apă era suficient de mare pentru ca Rapp să se rostogolească pe sub el şi să iasă în stradă, între el şi o maşină care fusese abandonată de ocupantul ei îngrozit. Când a făcut-o, a zărit trei dintre trăgătorii din faţă, care acum îşi concentrau încărcătoarele proaspete asupra vehiculului imobilizat al lui Carlos. În spate, oamenii lui Carlos erau prinşi în maşina de urmărire, stând jos, primind foc din toate unghiurile. În mod ciudat, nimeni nu părea să-i acorde atenţie lui Rapp. De ce era un mister, dar nu avea rost să privim calul de bătaie în gura calului de dar.
Se ridică pe un genunchi şi ţinti atent. Primul său glonţ l-a nimerit în cap pe unul dintre trăgătorii din faţă, iar al doilea a pătruns în coasta altui bărbat chiar sub umăr. Amândoi s-au prăbuşit, iar Rapp s-a deplasat spre partea din faţă a camionului. Cel de-al treilea bărbat nu părea să aibă nici o idee că s-a întâmplat ceva cu tovarăşii săi şi s-a investit din plin în a împroşca vehiculul lui Carlos la foc automat. Unul dintre bărbaţii de pe bancheta din spate aproape reuşise să iasă, dar acum zăcea cu faţa în jos pe asfalt, cu un picior încurcat în centura de siguranţă. Nici Carlos, nici celălalt bărbat care se afla pe bancheta din spate nu era vizibil, iar Rapp a presupus că au fugit în magazinul de încălţăminte în care era parcat parţial vehiculul.
Trăgătorul rămas în faţă părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie şi a încetat să mai tragă, fugind într-o direcţie care să-l ducă pe lângă SUV-ul lui Carlos şi să-i permită să tragă în oricine se afla în spatele acestuia.
Rapp a ieşit din adăpost şi a luat un AK-47 căzut, trăgând o rafală controlată spre cel care fugea. Spre surprinderea lui, a ratat – făcând o gaură în peretele unui magazin de haine din stânga bărbatului. Judecând după modelul strâns pe care îl lăsase, era clar că nu ţinta îi fusese de vină, ci mai degrabă combinaţia dintre o lunetă stricată şi o armă de rahat. Aparent, munca acestor bărbaţi tindea să fie de aproape.
Înainte de a avea timp să compenseze pentru configuraţia proastă, bărbatul trecuse de bara de protecţie din faţă a SUV-ului şi îşi ajusta ţinta spre cineva din spatele acestuia. De data aceasta, Rapp a tras din instinct. Nu a fost deosebit de curat, dar unul dintre gloanţe a lovit antebraţul bărbatului cu suficientă forţă pentru a-l face să piardă strângerea armei.
Rapp a traversat strada în sprint, rămânând jos, în timp ce trăgătorii concentraţi asupra maşinii lor de urmărire începeau să îl observe. A reuşit să se întoarcă la adăpostul camionului cu apă şi a tras în jurul acestuia spre trei bărbaţi care se apropiau. L-a nimerit pe unul înainte de a-şi epuiza încărcătorul, determinându-i pe ceilalţi să se pună la adăpost. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Carlos apărând din spatele maşinii sale, dar în loc să ia o armă şi să vină în ajutorul lui Rapp, a început să lovească cu sălbăticie în ceva care nu se vedea pe jos. Aproape sigur omul pe care îl împuşcase Rapp. Braţul drept al lui Carlos atârna moale şi era acoperit de sânge care curgea dintr-o rană în biceps. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi avut o completare frumoasă la colecţia de cicatrici.
Cei doi trăgători rămaşi se despărţiseră şi încercau să le ia poziţia. Rapp alergă spre Carlos, care era încă concentrat asupra bărbatului inconştient de la picioarele lui. Acesta a scos un şuvoi de înjurături în

spaniolă în timp ce Rapp îl apuca şi îl târa mai adânc în magazin. Acesta era lipsit atât de clienţi, cât şi de angajaţi, ceea ce sugera o ieşire prin spate. Rapp a smuls câteva cămăşi de pe un raft şi l-a condus pe Carlos în camera din spate, unde l-a împins de un perete.
„Ascultă-mă", a spus în timp ce rupea mâneca uneia dintre cămăşi şi a început să o înfăşoare în jurul rănii bărbatului. „Trebuie să continuăm să ne mişcăm. Dacă ei ştiu că sunt aici, nu sunt doar cei şase tipi. Vor fi cincizeci."
Bărbatul părea confuz în timp ce Rapp lega bandajul improvizat. A presupus că era vorba de bariera lingvistică, dar când a început să repete mai încet, Carlos a vorbit peste el.
„Nu eşti tu, tío. Omul pe care îl omori este vărul meu nemernic." A rânjit şi i-a dat o palmă pe umăr lui Rapp. „El face asta mereu."
Rapp a şters cât de mult sânge a putut şi apoi l-a ajutat pe guatemalez să îmbrace o cămaşă curată. Capul ras şi tatuajele nu aveau să-i permită niciodată să se integreze în societatea politicoasă, dar era mai bine decât nimic. Au găsit ieşirea din spate şi Rapp l-a împins pe Carlos prin ea înainte de a folosi un extinctor pentru a sparge mânerul interior al uşii. Cu puţin noroc, asta ar fi încetinit orice urmărire.
Aleea mergea mai departe decât se aştepta, traversând mai multe străzi în timp ce se îndrepta spre est. Primele câteva erau golite de oameni, dar sunetul împuşcăturilor nu se putea duce decât până la un punct. Până când au parcurs cinci străzi, viaţa oraşului revenise la normal.
„Ştii să conduci?" a întrebat Rapp în timp ce se alăturau unui grup de pietoni care aşteptau să traverseze strada.
„Nicio problemă", a venit răspunsul mai puţin convingător. Sângele îi curgea de pe manşeta cămăşii, iar oamenii din jurul lor începuseră să se îndepărteze. Când semaforul a devenit roşu, traficul s-a oprit.
Maşina din faţă ar fi fost cel mai uşor de luat, dar Rapp era destul de sigur că avea o transmisie manuală pe care Carlos ar fi fost imposibil de manevrat. A doua din rând era un sedan Hyundai de ultimă generaţie, care ar fi fost în regulă, dar geamurile erau rulate şi femeia din interior îi privea cu suspiciune. Fără îndoială că erau bine închise.
Al treilea vehicul s-a dovedit a fi ceea ce căutau: o Toyota Yaris bine îngrijită. Singura persoană vizibilă înăuntru era şoferul – un tânăr inconştient care ţinea o ţigară pe fereastra deschisă.
Rapp a virat la dreapta, păstrând un ritm dezinvolt şi profitând de faptul că ar fi arătat ca un turist pentru majoritatea oamenilor. Bărbatul din maşină era atât de concentrat pe fumat şi pe muzica care răsuna la radio, încât nu l-a văzut pe Rapp decât atunci când s-a trezit tras din vehicul şi târât pe trotuar. Puştiul părea că vrea să se bată, dar motivaţia lui s-a şubrezit când l-a văzut pe tovarăşul însângerat şi tatuat al lui Rapp. În cele din urmă, a decis cu înţelepciune să fugă spre siguranţa relativă a trotuarului.
Rapp a alunecat pe capotă şi s-a urcat pe partea pasagerului, în timp ce Carlos se chinuia să se strecoare la volan. Semaforul s-a schimbat, iar cele două maşini din faţă au lăsat puţin cauciuc în timpul fugii lor. În spate, câteva claxoane s-au înălţat şi o sirenă a răsunat undeva în depărtare.
O clipă mai târziu, accelerau lin pe şosea.

Părea să fie virajul corect, dar instrucţiunile GPS-ului erau interpretabile în această parte rurală a Guatemalei. Rapp a condus Yaris-ul pe un drum de pământ abrupt şi a încetinit la mai puţin de 16 kilometri pe oră. Vehiculul pe care îl deturnase nu era tocmai ideal, dar a reuşit să îl convingă să meargă fără să rupă o punte sau să facă pană. Încă un mic miracol care se adăuga la faptul că poliţiştii locali nu reuşiseră niciodată să pornească o urmărire.
Patruzeci de minute mai târziu, a găsit ceea ce căuta în vârful cătărării: un Cessna turbopropulsor care fusese optimizat pentru transportul de narcotice. Pilotul stătea chiar dincolo de raza de acţiune a farurilor, luminat doar de strălucirea ţigării din gură. Potrivit Claudiei, era unul dintre cei mai buni – un prodigiu în spatele manşonului şi un om care îşi petrecuse zeci de ani luptând cu calm împotriva întunericului, a furtunilor şi a DEA.
Rapp a ieşit din maşină şi a intrat în aerul rece de munte. Ploi uşoare trecuseră intermitent pe deasupra capului în timpul drumului, dar în acest moment rămăsese doar umiditatea.
„Benjamín?"
Bărbatul a dat din cap. „Mitch?"

Rapp a ocolit partea din spate a avionului şi s-a apropiat, arătând spre ţigara dintre buzele guatemalezului. A scos un pachet şi a scuturat una înainte de a recupera o brichetă. Rapp a înfăşurat mâna în jurul ei, închizând ochii împotriva flăcării.
„Este ceva în neregulă cu prietenul tău?". a spus Benjamín, arătând spre Carlos prăbuşit pe scaunul pasagerului din maşină.
„Cred că e posibil să fie mort."
„Ce?"
„Sângera destul de rău şi nu a mai spus nimic de ceva vreme."
Părea nesigur că nu pricepea nuanţele din engleza lui Rapp.
„Ar trebui să... să facem ceva?"
Rapp a tras un fum uşor din Marlboro. Nu era chiar un fumător, dar, de-a lungul anilor, descoperise că era un exerciţiu de legătură surprinzător de eficient. Ca să nu mai vorbim de o modalitate destul de funcţională de a omorî timpul.
„Nah."

Au mai trecut douăzeci de minute până când strălucirea ternă a farurilor a devenit vizibilă la vest. Rapp a ridicat o mână pentru a-şi proteja ochii de LED-urile montate pe bara de rulare a Fordului F-350 care se apropia, coborând-o din nou atunci când vehiculul a virat la o sută optzeci de grade. Atât el, cât şi pilotul au pornit înainte, în timp ce şoferul manevra bancheta pick-up-ului într-o poziţie apropiată de uşa de marfă deschisă a avionului.
Lada de lemn din spate era semnificativ mai mare decât se aştepta Rapp, atârnând peste hayonul deschis şi ridicându-se la un metru şi jumătate deasupra laturilor cutiei. O macara hidraulică fusese montată pe pat şi cârligul său de marfă se legăna leneş în timp ce Scott Coleman tăia luminile şi ieşea.
„Arăţi ca naiba", a spus el în timp ce se apropia.
„Mă simt ca naiba", a răspuns Rapp. „Cum a mers noaptea cu Carlita?".
„Nu vreau să vorbesc despre asta."
„Atunci de ce nu vorbim despre asta?" a spus Rapp, arătând spre camionetă.
„Frumos, nu?"
„Nu chiar compact."
„Poate că este doar o mulţime de material de împachetat", a spus Coleman, scormonind în camion şi scoţând la iveală câteva rangă. „Hai să aflăm."
A fost nevoie de un efort destul de mare, dar în cele din urmă au reuşit să spargă lada. Au rămas cu un tub de aproximativ trei metri lungime şi puţin peste un metru în diametru. Partea frontală era acoperită de o cupolă de sticlă transparentă, cu aripioare stabilizatoare chiar în spatele ei. La celălalt capăt se aflau aripioare de ghidare semnificativ mai mari şi marcaje care îl identificau ca fiind de origine sovietică.
„Am spus că vreau să dobor o casă, Scott. Nu un oraş."
„Nu suntem siguri că Marroqui are capacitate antiaeriană, aşa că m-am gândit să lansăm ceva de la înălţime. Problema este că, dacă vrei să faci asta, ai nevoie de îndrumare. Acesta a fost cel mai mic lucru pe care letonii îl aveau prin preajmă şi care are combinaţia potrivită de caracteristici. În plus, ai spus că vrei să faci o declaraţie, nu? Ei bine, nimic nu spune „du-te dracului" mai bine decât 11 sute de kilograme de explozibil combustibil-aer".
Rapp a dat din cap în întuneric. Omul avea dreptate.

CAPITOLUL 18

„Prea mult sau doar suficient?" a strigat Scott Coleman peste vântul care sufla prin uşa deschisă a turbopropulsorului. Zburau la douăsprezece mii de picioare deasupra unui peisaj negru şi nelocuit. Aşa cum fusese prognozat, norii continuau să se risipească, lăsând loc unor pete de stele ceţoase. Câteva lumini roşii slabe luminau ceea ce fusese cândva zona de pasageri a aeronavei, dar care acum era o cală de marfă dezgolită.

Fostul SEAL tocmai terminase de lipit spuma de protecţie pe aripioarele de coadă ale bombei, într-o configuraţie care să le protejeze la trecerea prin uşă, dar care să fie apoi smulsă de vânt în cădere. Operaţiunea era mai mult artă decât ştiinţă, totuşi. Sovieticii proiectaseră arma pentru a fi lansată printr-un mecanism ceva mai sofisticat decât doi tipi care să o arunce pe partea laterală a unui avion de contrabandă.
„Mie mi se pare în regulă!” a strigat Rapp înapoi.
Coleman i-a ridicat degetul mare şi s-a îndreptat spre o consolă dotată cu un joystick, un monitor şi o cantitate deconcertantă de scris în chirilică. Bomba avea o cameră în conul nazal care putea fi folosită pentru a găsi şi fixa o ţintă. Odată ce se făcea acest lucru, aripioarele – sperăm că nedeteriorate de la ieşire şi nu mai erau acoperite de căptuşeală – urmau să preia controlul.
O întrebare la care încă nu s-a răspuns a fost dacă Marroqui a respectat protocoalele de blackout pe timp de noapte. În timp ce armele moderne ar fi avut infraroşu, lumină stelară, laser şi orice alte sisteme supraevaluate pe care contractorii din domeniul apărării le-ar fi putut inventa, această relicvă se baza în întregime pe un sistem video alb-negru cu rezoluţia unei reluări din I Love Lucy. Din fericire, ceea ce le lipsea inginerilor sovietici în materie de fineţe tindea să compenseze prin forţă brută. Precizia exactă nu era cu adevărat necesară pentru această bestie.
Pilotul lor a apărut din cabina de pilotaj şi a ridicat un pumn – semnalul că se aflau la cinci minute de ţintă şi că avea de gând să-i aducă la altitudinea operaţională de douăzeci şi cinci de mii de picioare. Rapp şi-a pus o mască de oxigen şi şi-a ataşat sticla la centură. Coleman a făcut acelaşi lucru şi s-au legat la câteva cabluri care le-ar fi permis să ajungă la uşa deschisă, dar să nu cadă prin ea.
Senzaţia de gravitaţie s-a intensificat pe măsură ce au început să urce. Rapp şi-a pus o jachetă de puf şi ochelari de protecţie şi apoi a alunecat înainte pe burtă până când frânghia ataşată la hamul său s-a strâns. Chiar şi prin cască, vuietul motoarelor şi al vântului era asurzitor în timp ce îşi atârna capul în spaţiu. Niciun semn de ceva la sol, dar, pe baza lipsei de stele, părea probabil că treceau prin unul dintre norii intermitenţi.
În dreapta sa, Coleman se juca cu consola video, aruncând din când în când o privire la traducerea destul de aproximativă a instrucţiunilor de pe Google. Rapp se concentră asupra lui pentru o clipă, regretând toate momentele în care îi luase de bună pe tocilarii de la Langley. Abilităţile lor cu limbile străine, computerele şi o sută de alte lucruri îi salvase fundul de mai multe ori decât îi păsa să-şi amintească. Dacă nu sfârşeau prin a se prăbuşi pe versantul unui munte sau prin a se vaporiza cu noua lor jucărie sovietică, poate că ar fi trimis gogoşi.
„Ai găsit ceva?” a strigat Coleman prin căştile sale.
„Nu încă.”
Luminile interioare ale avionului pâlpâiau, sugerând că ajunseseră la douăzeci şi cinci de mii de picioare. Rapp a continuat să cerceteze solul, în cele din urmă a sesizat ceva în vederea sa periferică sensibilă la lumină.
„Benjamín. Vezi asta?”
„Sí! Chiar acolo unde coordonatele pe care mi le-ai dat mi-ai spus că ar trebui să fie.”
Avionul şi-a continuat cursul în timp ce strălucirea slabă se intensifica. După încă un minut sau cam aşa ceva, aceasta s-a rezolvat în lumini care formau un cerc aproximativ în marea de întuneric. Nu este surprinzător. În măsura în care Marroqui se aştepta la probleme, ar fi presupus în mod rezonabil că acestea ar fi venit de la sol. Pe baza acestui fapt, inundaţiile de securitate din perimetrul său aveau mult sens. Cel puţin aveau până când a trimis o echipă de asasini în zona viticolă din Africa de Sud.
„Un minut!”, a spus pilotul lor.
Rapp şi Coleman au luat poziţie de o parte şi de alta a bombei. Aceasta era prea lungă pentru a fi îndreptată direct spre uşa deschisă, dar era mai mult sau mai puţin înclinată în acea direcţie.
„Pregătiţi-vă... La semnalul meu... Acum!”
Avionul s-a înclinat puternic, înclinându-se în jos pe partea uşii pentru a oferi o asistenţă gravitaţională în timp ce începeau să împingă arma. Chiar şi cu înclinaţia, a fost greu ca naiba. Progresul a fost mai lent decât se aştepta, până în momentul în care nasul a părăsit fuselajul aeronavei. În ciuda faptului că încetiniseră până abia depăşiseră viteza de impas, vântul a prins aripioarele din faţă şi a învârtit arma de

parcă ar fi fost făcută din papier-mâché. L-a lovit pe Coleman cam la înălţimea gambei, doborându-l la pământ şi încurcându-i linia de siguranţă într-una dintre aripioarele din spate.
Rapp a plonjat peste el în timp ce frânghia se întindea, scoţând un briceag din buzunar şi deschizându-l. În cele din urmă, însă, a fost inutil. Aripioara a tăiat linia înainte de a putea fi trasă afară şi bomba a dispărut în întuneric. Dintr-o dată eliberat de greutatea sa, avionul a revenit brusc la nivel şi pilotul lor a accelerat.
Rapp l-a ridicat pe Coleman şi l-a târât spre consola video, începând o numărătoare inversă silenţioasă în mintea lui. Aproximativ treizeci de secunde până la impact.
Fostul SEAL avea nasul plin de sânge şi părea ameţit, dar cu ajutorul lui Rapp a reuşit să pună mâna pe joystick. La început, ecranul era întunecat.
Douăzeci şi cinci de secunde...
Coleman a manipulat maneta şi, o clipă mai târziu, a apărut imaginea luminilor de securitate ale lui Marroqui.
„Douăzeci de secunde până la impact!" a strigat Rapp.
Coleman a adus reticulul în mijlocul cercului şi a apăsat un buton. Pe ecran au apărut cuvinte pe care Rapp a presupus că confirmau fixarea ţintei, iar picioarele lui Coleman s-au prăbuşit sub el. L-a legat pe bărbat cu ceea ce mai rămăsese din frânghia de siguranţă şi a pornit spre uşă, dar a fost orbit de o strălucire puternică înainte de a putea să o închidă.
Vechiul rahat sovietic chiar funcţionase.
A căzut pe burtă şi a alunecat din nou spre marginea uşii. Urmările atacului lor nu erau tocmai subtile. Micul inel de lumină electrică fusese înlocuit de un foc furibund cu un diametru probabil de douăzeci de ori mai mare.
Voise să facă o declaraţie şi se părea că reuşise. Aruncaseră în aer întregul vârf al muntelui.

CAPITOLUL 19

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
Directorul interimar al CIA, Darren Hargrave, a trecut pe lângă asistentul preşedintelui, simţind acelaşi sentiment de euforie pe care îl avea întotdeauna. Nu, nu era adevărat. Devenise şi mai puternic. Mai intoxicant.
Biroul fusese complet transformat atât la propriu, cât şi la figurat. Când începuse să facă muncă juridică pentru familia Cook, cu atâţia ani în urmă, aspiraţiile lor politice erau puţin mai mult decât nişte vise. Şoapte. Dar potenţialul lui Anthony era imposibil de ignorat. El a combinat calitatea de alfa a lui Teddy Roosevelt cu frumuseţea lui John F. Kennedy şi cu abilitatea stranie a lui FDR de a emana forţă şi compasiune în acelaşi timp. La aceasta a adăugat înţelegerea faptului că constrângerile care îi ţineau puterea sub control erau imaginare. Un vis deşirat al unor oameni morţi de mult.
Cook era în sfârşit acolo unde trebuia să fie. Şi, în calitate de director al CIA, Hargrave era în măsură să îl ţină acolo timp de patru ani, opt ani şi chiar mai mult. Întotdeauna ştiuse că Cook îl va conduce spre măreţie, dar realitatea îi depăşise acum chiar şi cele mai nebuneşti aşteptări.
A deschis uşa de la Biroul Oval, fără să se obosească să ceară permisiunea sau să aştepte să i se anunţe sosirea. Cook era singur, aşezat la biroul său, vorbind la telefon. O ocazie rară pentru o audienţă privată. Soţia lui – demonul care îi şoptea la ureche – era în Ohio, încercând să acopere absenţa tot mai evidentă a soţului ei din viaţa publică.
Cook a pus în cele din urmă telefonul în jos, concentrându-şi atenţia asupra lui Hargrave, dar fără să-i ofere niciun fel de salut. Nu era o reacţie surprinzătoare. Citise, fără îndoială, raportul preliminar al CIA despre recentele tulburări din Guatemala.
„Ceea ce mi-aţi trimis nu valora nici cât hârtia pe care a fost tipărit", a spus în cele din urmă preşedintele. „Doar o grămadă de speculaţii ale unor politicieni guatemalezi corupţi."
„S-a întâmplat literalmente cu doar câteva ore în urmă şi într-o parte extrem de îndepărtată a ţării. Aflăm mai multe cu fiecare minut".

„Învăţăm mai mult”, a spus Cook, privirea lui intensificându-se într-un mod care era în egală măsură emoţionant şi terifiant. „În decurs de câteva zile, Mitch Rapp pare să fi făcut ceva ce agenţiile de informaţii combinate ale lumii nu au putut face: să-l ucidă pe Gustavo Marroqui. Şi nu numai atât, a reuşit să vaporizeze şi muntele pe care trăia omul.”
„Vă reamintesc că acest lucru nu este dovedit, domnule. Marroqui şi-a făcut o mulţime de duşmani şi...”
„Vrei să spui că asta a fost făcut de o bandă rivală?” a spus Cook cu furie. „Marroqui are acea ţară în buzunar. Nimeni nu s-a apropiat de ani de zile să încerce să-l atace. Acum, la o săptămână după ce l-a atacat pe Mitch Rapp, complexul său şi tot ce se află pe o rază de o jumătate de milă de acolo se transformă într-un stâlp de foc?”
„Sunt de acord că este o posibilitate îndepărtată”, a spus Hargrave, dând înapoi. „Un scenariu mult mai probabil este că Rapp a reuşit să pună mâna pe o armă de uz militar şi fie a introdus-o clandestin în complexul lui Marroqui, fie a aruncat-o dintr-un avion.”
„Deci acum este posibil ca Rapp să aibă acces la arme de grad militar”, a spus Cook, apăsându-şi palmele pe tâmple.
„Este posibil”, a recunoscut Hargrave. „Dar aceasta este o informaţie utilă în timp ce continuăm să vă adaptăm securitatea.”
„Am crezut că aveţi oameni în Guatemala. Că vă veţi ocupa de el acolo.”
„Interceptarea lui a fost întotdeauna o şansă mică, domnule. Să desfăşoare operaţiuni din umbră este ceea ce face el şi, să fim sinceri, o face bine. Mai mult, o are pe Irene Kennedy, care cunoaşte capacităţile noastre în lume mai bine decât oricine altcineva, şi pe Claudia Gould, care probabil că are contacte extinse în mediul infracţional subteran din Guatemala.”
Cook a continuat să-şi maseze tâmplele pentru o clipă înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său. „Unde se află acum?”
„Nu ştim, domnule. Dar îi supraveghem pe majoritatea membrilor echipei sale. Joe Maslick, Bruno McGraw şi Charlie Wicker.”
„Vrei să spui cei trei oameni de care nu avea nevoie pentru a ucide pe cineva care avea aproape la fel de multă securitate ca şi mine şi care locuia într-o ţară în care Rapp nu a operat niciodată?”.
Îl înfuria pe Hargrave faptul că un executant nesemnificativ ca Mitch Rapp avea puterea de a afecta un om atât de mare ca Anthony Cook, dar îşi amintea că putea ieşi ceva bun din asta. Numai prin adversitate preşedintele ar fi învăţat să-i diferenţieze pe cei care ţineau cu adevărat la el de lipitorile care mişunau în jurul lui.
„Da, domnule, dar...”
„Nu există daruri, Darren. Aş fi putut fi eu. Pot fi eu. Din câte ştim, el stă acum în Maryland rural şi programează o rachetă teleghidată să intre pe fereastra mea. La ce sunt bune măsurile tale de securitate împotriva acestui lucru? Şi la ce-mi vor folosi scuzele tale când din Casa Albă nu va mai rămâne decât un crater?”.
„El nu ar face asta. Ar fi prea multe daune colaterale.”
„Habar nu ai ce ar face sau nu ar face un om ca Mitch Rapp.”
„Ba da, domnule. Evident, includem aceste noi informaţii în analiza noastră cuprinzătoare a securităţii dumneavoastră. Chiar acum, ne gândim să extindem spaţiul aerian restricţionat din jurul vostru, reducând excepţiile pentru lucruri precum traficul şi avioanele de ştiri şi construind o capacitate de interceptare mai robustă. Deşi continui să cred că este o strategie puţin probabilă pentru Rapp, din cauza numărului de vieţi nevinovate care ar fi pierdute, este ceva ce avem tehnologia necesară pentru a contracara.”
„În cele din urmă.”
„Se fac progrese constante, domnule, dar trebuie să recunosc că Rapp a reuşit să neutralizeze ameninţarea Marroqui mai repede decât se aştepta. Dar Claudia Gould are mai mult de un inamic. Dacă guatemalezii au aflat despre ea, nu cred că ar fi o exagerare să ne aşteptăm ca şi alte persoane din trecutul ei să fi dat peste aceleaşi informaţii.”
„Chiar dacă este adevărat, Rapp a spus destul de clar ce se întâmplă cu oamenii care vin după ea. Oamenii vor ţine cont de asta şi vor reevalua dacă o mică răzbunare merită să îşi piardă viaţa.”

„Ea are un trecut destul de colorat, domnule preşedinte. Unii dintre duşmanii ei nu sunt uşor de intimidat.”
„Şi tu ai putea să mai dai un pont despre unul.”
Hargrave a dat scurt din cap.
„Crezi că ne va da timpul de care avem nevoie?”
„Este imposibil de spus cu certitudine, domnule, dar cred că da. Şi chiar dacă nu, cu siguranţă ne va aduce mai aproape. Fiecare oră în care este distras ne pune într-o poziţie mai puternică.”
„Şi după ce totul va fi la locul lui?”
„Atunci, bineînţeles, vom începe să ne îndreptăm spre o soluţie mai permanentă a problemei. Mitch Rapp este un operator extrem de experimentat, cu mult sprijin, dar este doar un om. Este dificil de ucis? Da. A dovedit asta de nenumărate ori. Dar imposibil? Cu greu.”

CAPITOLUL 20

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
CYRAH Jafari nu se putea abţine să nu-şi admire împrejurimile. Ajunsese în Africa de Sud cu aproximativ o săptămână în urmă şi îşi petrecuse timpul familiarizându-se cu zona Franschhoek. Întregul Western Cape era uimitor, dar acest drum era deosebit de special. Era neasfaltat, dar bine întreţinut şi mărginit de o parte şi de alta de viţă de vie. Dincolo, o serie de dealuri pline de verdeaţă se transformau treptat în vârfuri maiestuoase şi pietroase. Chiar şi cu ochelari de soare întunecaţi, era nevoită să strâmbe din ochi prin soarele care se revărsa prin parbriz.
Proprietatea pe care o căuta s-a dovedit a fi reprezentată cu exactitate de fotografiile pe care le văzuse – un zid alb şi curat care bloca totul din vedere, cu excepţia acoperişului gri de paie care se întrezărea deasupra. Pe măsură ce se apropia, o poartă de metal ondulat devenea vizibilă, dar i se spusese clar că nu avea voie să se apropie. În schimb, a căutat spre est poteca îngustă care îi fusese descrisă.
Aceasta a apărut după încă o sută de metri şi ea a încetinit maşina spre dreapta, având grijă să nu ridice praf care ar fi fost vizibil de la distanţă. Poteca printre viţă de vie ducea la un şopron care conţinea echipamente agricole, rămânând doar suficient spaţiu pentru ca ea să se strecoare înăuntru.
A ieşit şi, după ce a încuiat uşa, a folosit oglinda laterală pentru a-şi verifica înfăţişarea. Ochelarii de soare şi o pălărie tricotată nu lăsau să se vadă mai mult decât obrajii cu gropiţe şi buzele pline. Haina pe care şi-o pusese pentru a combate temperaturile scăzute era lipsită de formă într-un mod vag elegant – o descriere care se potrivea şi cu o pereche de blugi largi.
Cele mai memorabile trăsături ale ei – ochii, părul şi silueta atletică – erau bine ascunse, dar într-un mod mult mai puţin rigid decât în Iran, unde crescuse. La treizeci şi cinci de ani, încă mai poseda ceea ce majoritatea oamenilor ar descrie ca fiind o frumuseţe inocentă – o drăgălăşenie implacabilă de care era greu de scăpat cu stilurile vestimentare occidentale. Exista ceva în anonimatul unei educaţii musulmane care, în multe privinţe, putea fi reconfortant. În siguranţă. O minciună, bineînţeles, dar nu întotdeauna una neplăcută. Atâta timp cât ea era cea care o controla.
Cyrah şi-a pus pe umeri o geantă de pânză şi a pornit înapoi pe jos pe drumul de pământ. Era în pericol să întârzie.
Poarta avariată fusese formată iniţial din bare de fier deschise, dar acum erau învelite în metal pentru a se proteja de ochii curioşi. Fusese trasă înapoi doar cât să o lase să treacă, dar acest fapt fusese camuflat de o maşină de poliţie goală, oprită chiar în faţa ei. Pe baza informaţiilor care îi fuseseră date, proprietatea era nelocuită şi aşa fusese de la atac. Aşa cum fusese relatat pe larg de către mass-media, proprietarii au învins în mod miraculos o echipă de asasini guatemalezi formată din zece oameni şi au fugit în locuri încă necunoscute.
Când se afla la doar câţiva metri de poartă, un bărbat caucazian purtând uniforma unui oficial de poliţie de rang inferior a apărut în gol. Ochii lui adânci şi barba subţire se potriveau cu descrierea pe care i-o făcuse Cyrah femeia care stabilise această întâlnire.

Ofiţerul Michael Pistorius nu a făcut niciun efort pentru a o saluta, în schimb a privit-o în tăcere înainte de a porni prin curte. Ea l-a urmat, dar într-un ritm care îi permitea să ia cunoştinţă de împrejurimi. Casa era de culoare albă tradiţională Cape Dutch, cu un pridvor central şi un rând de ferestre de la primul etaj care fuseseră parţial acoperite cu placaj. Patru mansarde cu geamuri intacte sugerau un al doilea etaj şi adăugau interes acoperişului înclinat. Terenul era o combinaţie de gazon bine îngrijit, pietriş şi dale, cu o abundenţă de plante cu flori. La est se afla o clădire independentă de dimensiuni considerabile, cu uşile de tip bay bine închise.
„Grăbiţi-vă! Nu avem prea mult timp", a spus Pistorius, folosind o cheie pentru a deschide uşa din faţă.
Cyrah a dat din cap şi a trecut în interiorul întunecat al casei. Pagubele extinse au fost imediat evidente, la fel ca şi o baltă de sânge uscat, conturată cu bandă albastră pe podeaua intrării.
„Ai banii mei?", a spus el, arătându-şi dezgustul faţă de ea.
„Bineînţeles." Ea a scos un teanc de bani din geantă şi i-a înmânat.
„Dar telefonul tău?"
„Închis, aşa cum ne-am înţeles."
„Lasă-mă să văd."
Ea l-a scos din buzunar şi i-a arătat ecranul întunecat.
„Fără poze", i-a reamintit el. „Şi orice detalii specifice pe care vrei să le tipăreşti în articolul tău trebuie să fie aprobate de mine."
Ea a ridicat din umeri. „Întotdeauna îmi protejez sursele. Oamenii pentru care lucrez sunt mai interesaţi de sânge şi senzaţionalism decât de verificarea faptelor."
„Şi cine sunt acei oameni mai exact?"
O altă ridicare din umeri. „Oricine este dispus să plătească cel mai mult."
A făcut semn cu capul spre zona de zi. „Nu atingeţi nimic."
„Pot să folosesc aplicaţia mea de lanternă dacă promit..."
Ea a tăcut când el a scos o lanternă de la centură şi i-a oferit-o.
Pagubele erau într-adevăr impresionante. Un bufet era sfărâmat pe podea, pereţii albi fuseseră întunecaţi de fum, iar canapeaua fusese parţial mistuită de foc, dezvăluind ceea ce părea a fi straturi de Kevlar. Unii pereţi fuseseră străpunşi, în timp ce alţii erau intacţi. Nu este neobişnuit pentru o casă veche – pereţii originali erau adesea construiţi din piatră sau cărămidă, în timp ce pereţii despărţitori mai noi ar fi fost făcuţi din gips-carton. Totuşi, nu părea să fie cazul aici. Nu exista niciun model arhitectural coerent şi, în cele din urmă, a găsit o scobitură suficient de mare pentru a confirma prezenţa materialului balistic.
„Avea şi arme ascunse", a spus Pistorius. „O mulţime de ele".
„Serios?", a răspuns ea, luminând lanterna spre mulajul de lângă tavan. Era ceva la ea care o deranjase şi acum ştia ce era. Vopseaua avea un cod de culori pentru a indica rezistenţa pereţilor. Nu ar fi fost evident la o lumină normală, dar raza puternică a LED-ului exagera nuanţele diferite acolo unde se întâlneau colţurile.
„Mai aveţi opt minute", a spus Pistorius, părând din ce în ce mai nervos.
„Am înţeles că există o cameră sigură?".
El a dat din cap şi i-a făcut semn să o urmeze.
Nu era deosebit de elaborată – în principiu, tot ce se putea amenaja mai bun în acel spaţiu. O bancă de monitoare era, fără îndoială, alimentată de camere ascunse care acopereau fiecare cameră din cel puţin un unghi. Echipamentul redundant de comunicaţii şi de reţea era la fel de sofisticat, inclusiv comenzile pentru ceea ce păreau a fi încuietori de uşă de la distanţă.
Părea aproape sigur că Mitch Burhan – un fost membru al Beretei Verzi – primea informaţii în timp real despre mişcările duşmanilor săi din această cameră. În combinaţie cu o cantitate cu adevărat extraordinară de tupeu şi îndemânare, reuşise să doboare opt ucigaşi puternic înarmaţi aici şi încă doi pe drum. Chiar şi cu pregătirea şi trecutul său, nu era o performanţă mică.
„Pot să mă duc la etaj? „
La etajul al doilea, era suficient soare care intra prin ferestre pentru ca lanterna să nu mai fie necesară şi i-a dat-o înapoi lui Pistorius. Amenajarea era destul de simplă – un dormitor principal cu baie proprie, un al

doilea dormitor amenajat pentru oaspeţi şi o cameră care era în mod evident locuinţa Annei, în vârstă de şapte ani. Cele două din urmă împărţeau o baie în hol.
Lupta nu ajunsese în mod clar la acest nivel şi nu existau pagube apreciabile. Cyrah a intrat în dulap şi a întins mâna spre un sertar, dar umbra ei de poliţist a protestat imediat.
„Ce faci?"
„Caut doar câteva detalii personale. Genul acesta de poveşti se referă la interesul uman. Oamenii vor să ştie cine sunt aceşti oameni. Cum au..."
„Nu", a spus el cu fermitate. „Ţi-am spus să nu atingi nimic şi am vorbit serios. Mai ai trei minute."
„Dacă e o problemă de bani..."
„Două minute şi cincizeci şi cinci de secunde."
Ea cunoştea bărbaţi ca el şi a recunoscut că nimic în afară de un ciocan cu gheare în craniu nu avea să-l facă să se răzgândească. Tentant, dar nepractic.
Şi-a terminat turul celui de-al doilea etaj şi apoi a coborât din nou. Era o uşă mutilată care zăcea pe gresia din spatele intrării şi ea s-a uitat pe un hol care ducea spre o ieşire acoperită cu placaj. Bazându-se pe pagubele limitate din faţa casei, aici se întâmplase probabil incursiunea principală. Dar era strâmtă, favorizând un singur om împotriva unei forţe mai mari.
„Treizeci de secunde."
Ar fi vrut să vadă bucătăria, dar în schimb se îndreptă înapoi spre uşa din faţă. Nu era nimic de învăţat acolo. În cele din urmă, vizita fusese, probabil, net negativă. Îşi dezvăluise existenţa unui poliţist necinstit şi nu realizase mare lucru în afară de confirmarea a ceea ce ştia deja: familia se aştepta la probleme şi era pregătită pentru ele. Ceea ce nu înţelesese pe deplin – nu internalizase pe deplin – era cât de periculoşi erau proprietarii acestei case. Claudia, în special, i-a stârnit interesul şi admiraţia. Când acei oameni atacaseră, ea îşi adunase fiica, intrase în camera de siguranţă şi apoi îl dirijase calm pe Burhan în lupta sa. O femeie formidabilă. Ar fi fost păcat să o ucidă.

Cyrah a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, dar a văzut doar drumul de pământ şi munţii. Pistorius securiza probabil casa într-un mod care să ascundă faptul că permisese o vizită a cuiva pe care îl credea reporter.
Când vehiculul ei a ajuns la şoseaua rurală asfaltată, şi-a folosit telefonul pentru a trimite un cod care să-i anunţe pe colegii ei că era liber. A durat mai mult decât în mod normal pentru a primi confirmarea că mesajul fusese primit, dar nu a fost surprinsă. Asociaţii ei nu îi împărtăşeau entuziasmul pentru această slujbă şi foloseau orice ocazie pentru a-i reaminti subtil acest lucru.
Nu că ar fi fost nevoie. Ea le înţelegea perfect poziţia. Avuseseră deja un an extrem de reuşit, realizând patru asasinate în prima jumătate a acestuia. O speranţă politică asiatică, un playboy european, un miliardar îmbătrânit din Qatar şi un soţ infidel care subestimase atât răzbunarea soţiei sale, cât şi ingeniozitatea ei. Acest lucru le adusese puţin mai puţin de şapte milioane de euro după cheltuieli, care, împărţite în trei părţi, i-au permis să îşi mărească averea cu peste două milioane de euro.
Unul dintre colegii ei dorea să îşi ia restul anului liber pentru cursuri suplimentare de formare, pentru modernizări tehnologice şi pentru a face o analiză detaliată a celor câteva greşeli făcute în timpul operaţiunilor din timpul anului. Celălalt dorea să facă toate aceste lucruri, plus să selecteze câteva lucrări uşoare. Din moment ce onorariul lor era stabilit, nu exista niciun stimulent pentru a se ocupa de ceva periculos sau complicat. În mintea lor, banii uşori erau mai buni decât banii grei.
Logica era inatacabilă, dar viaţa nu era despre logică. Era vorba de viaţă. Era vorba despre emoţie, provocare şi adrenalină. Era vorba despre găsirea propriilor limite şi depăşirea lor. Să descoperi de ce eşti capabil şi de ce nu eşti capabil.
Pe măsură ce prudenţa asociaţilor ei devenea din ce în ce mai mult ca o cămaşă de forţă, Cyrah a început să evadeze din ea prin activităţi personale. Căţărarea pe stâncă. Bungee jumping. Scufundări în peşteri. Acestea au ajutat la umplerea golului din sufletul ei, dar nu într-un mod care să o satisfacă în mod deosebit. Nimic nu se putea compara cu fiorul vânătorii şi nu prea avea sens pentru ea să-şi rişte viaţa pe gratis când putea să o facă pentru un profit semnificativ.

Aşa că, atunci când au primit dosarul despre Claudia Gould, Cyrah a sărit în sus. Nu numai pentru că Claudia fusese jumătate din una dintre cele mai de succes echipe de contractori privaţi din istorie, ci şi din cauza seriei de evenimente pe care le declanşase atacul asupra casei din Franschhoek. Faptul că Claudia şi partenerul ei reuşiseră să învingă echipa de asasini a lui Gustavo Marroqui era impresionant, dar nimic în comparaţie cu ceea ce a urmat. În decurs de doar nouă zile, nu numai că îl localizaseră pe Marroqui, dar îl şi uciseseră. Şi nu cu o împuşcătură sau plătind vreun asociat nemulţumit. Nu, au anihilat întregul vârf al muntelui pe care trăia.
Claudia Gould nu a fost doar o femeie incredibil de periculoasă, ci şi o femeie cu stil. Cineva care a avut curajul să spună că nu trebuie să fie contrazisă şi apoi să susţină cu tărie această afirmaţie prin acţiune. Cyrah a simţit un puls surd de emoţie la realizarea faptului că nu era în siguranţă. Oricât de atentă ar fi fost, oricât de bine întocmite ar fi fost planurile ei, nu avea cum să se protejeze pe deplin de Claudia Gould. Şi oricine ar fi fost suficient de arogant încât să creadă că ar fi putut, ar fi sfârşit probabil ca Gustavo Marroqui.

CAPITOLUL 21

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
Vremea se răcise, abia depăşind patruzeci de grade Fahrenheit, cu nori grei care se rostogoliseră în noaptea precedentă. Şirurile de viţă de vie de o parte şi de alta a drumului noroios pe care Rapp îl parcurgea păreau deosebit de nemişcate, în timp ce dispăreau în depărtare în ceaţă.
Lui şi lui Coleman le luase două săptămâni întregi ca să iasă din Guatemala. Moartea lui Gustavo Marroqui fusese un eveniment mult mai important decât anticipaseră. Guvernul se prăbuşise în haos, politicienii corupţi pierzându-şi acoperirea. Războiul între bande a izbucnit în toată ţara, iar cineva din MS-13 furnizase autorităţilor descrierea lui. Aşa că, fără întăriri, cu o spaniolă de şcoală primară şi cu rezerve de bani în scădere, au fost nevoiţi să plece pe cont propriu. Ziua în care reuşiseră în sfârşit să treacă graniţa în El Salvador fusese una dintre cele mai fericite din viaţa lui.
Rapp a privit în sus prin plafonul de la capota maşinii, dar nu a văzut nimic dincolo de cerul acoperit. În ciuda acestui fapt, era sigur că era urmărit. Îşi rezervase zborul din America Centrală sub numele de Mitch Burhan şi nu făcuse niciun secret din faptul că închiriase maşina la aeroportul din Cape Town. Nu exista niciun dubiu că fusese reacordat, la fel ca şi Scott Coleman când tranzitase Entebbe în drumul său spre complexul lui Nick Ward.
Astfel, Rapp şi echipa sa de bază ar fi fost din nou toţi contabilizaţi. Fusese de acord să rămână la vedere şi era în interesul său să respecte această înţelegere în acest moment. Încă mai avea suspiciuni că Cook nu respecta de fapt termenii armistiţiului lor, dar pentru moment avea sens să se prefacă. Să arunce lucrurile în aer în acest moment ar fi deschis un alt front de luptă cu care nu era pregătit să se confrunte. Mai bine să lase acel război pentru mai târziu. Sau, cu puţin noroc, niciodată.
Poarta care ducea spre casa Claudiei era trasă cu cheia şi acoperită cu metal ondulat. Rapp a încetinit maşina până la o viteză mică, dar a continuat să conducă. Nu avea rost să iasă în ploaie când putea lăsa bara de protecţie din faţă să facă treaba.
Odată intrat în curte, a tras până la verandă şi a ieşit. Banda de poliţie flutura în vânt, iar el a tras-o înainte de a deschide uşa. Un test rapid al unui întrerupător de lumină a sugerat că curentul era oprit – probabil că fusese oprit la reţea pentru a preveni ca vreun cablu zgâriat să ia foc. Cadavrele dispăruseră, dar încă mai simţea miros de moarte sub ceea ce presupunea că era o conductă de canalizare găurită.
Cam tot ce era în sufragerie era pierdut. Pe faianţă rămăseseră contururi de bandă adezivă, iar pe tavan existau pagube produse de apă care începuseră să mucegăiască. Pereţii erau într-o stare la fel de proastă, unii luaseră foc în plus faţă de explozibili. Şi mai rău era lucrarea de artă iubită de Claudia.
A continuat în bucătărie şi a găsit-o într-o stare ceva mai bună. Pe baza petei de pe podea, congelatorul se topise. Poate că asta şi nu canalizarea era cauza mirosului, dar nu l-a deschis ca să afle. În schimb, a luat din cămară o pungă de chipsuri tortilla şi o Coca-Cola caldă. După ce a îndreptat un scaun pătat cu sânge uscat, s-a aşezat pe insula plină de poftă de mâncare şi s-a înfipt în ea.

În mod clar, nu era o treabă pentru un galon de chit şi nişte vopsea. Era domeniul unui arhitect şi al unei echipe complete de constructori. Întregul etaj de jos era o lucrare de curatenie, ceea ce ar fi fost costisitor şi ar fi necesitat mult timp – mai ales dacă asigurarea lor nu acoperea echipele de asasini guatemalezi. Pe de altă parte, i-ar fi permis Claudiei să adauge accentele moderne despre care vorbea mereu, iar lui să instaleze un sistem de securitate mai integrat.
Sau poate că timpul lor în Africa de Sud se terminase. Rahatul care se întâmplase acolo i-ar fi putut pune din nou pe radarul lungii lor liste de duşmani. Probabil că era mai bine să păstreze distanţa pentru o vreme şi să se ocupe de renovări pe internet. Apoi, când lucrările ar fi fost gata, ar fi putut decide dacă era viabil să se mute înapoi sau dacă ar fi trebuit să pună proprietatea pe piaţă şi să dispară.
De obicei, acest tip de act de dispariţie era soluţia atunci când te puneai la zid, dar se îndoia că mai era măcar o opţiune. În primul rând, nivelul de disciplină şi atenţia la detalii pe care o cerea s-ar fi dovedit probabil imposibil pentru o fată de vârsta Annei. În al doilea rând, dispariţia de pe faţa pământului ar fi încălcat termenii armistiţiului cu Anthony Cook şi orice armistiţiu pe care l-ar fi putut avea sau nu ar fi putut avea s-ar fi dus pe apa sâmbetei.
După treizeci de minute, consumase două băuturi răcoritoare şi întreaga pungă de Doritos, răspunsul Africii la Doritos, dar nu ajunsese la nicio concluzie. De fapt, nu căutarea sufletească era motivul pentru care se afla acolo, dar părea o bună utilizare a timpului liber. Probabil că nu va dura.
A alunecat de pe scăunel şi voia să urce la etaj pentru a vedea dacă existau pagube, dar apoi a zărit o maşină de poliţie care se strecura prin poartă. A examinat-o printr-o rară fereastră neîntreruptă şi apoi a pornit spre intrare.
Chiar şi după trei săptămâni, presa nu a putut renunţa la baia de sânge de la Franschhoek, o mare parte din interesul continuu fiind generat de faptul că proprietarii casei erau încă de negăsit. Dacă aveau vreo speranţă să se întoarcă vreodată, trebuia să liniştească lucrurile şi să se pună de partea corectă a legii.
„Bună ziua!” l-a strigat Rapp pe bărbatul care coborâse din crucişătorul său. Era singur, probabil cu cinci centimetri mai înalt decât Rapp, cu capul ras şi uniforma impecabilă.
„Sunt Thato Gumede”, a spus el printr-un accent african plăcut. „Am plăcerea de a mă adresa lui Mitch Burhan?”.
„În carne şi oase”, a spus Rapp, păstrându-şi tonul mai uşor decât justificau probabil circumstanţele. Ceea ce nu avea nevoie acum era să fie târât într-o sală de interogatoriu. „Eşti doar tu?”
Bărbatul s-a oprit în iarbă la vreo trei metri distanţă. Nu mai ploua, iar el părea să judece la o distanţă sigură.
„După ce s-a întâmplat aici, nu cred că întăririle mi-ar fi de folos.”
Rapp nu era sigur cum să răspundă, aşa că nu a făcut-o.
„Pot să te întreb unde sunt partenera ta şi fiica ei?”.
„Într-un loc sigur.”
Bărbatul a dat din cap. Nu părea prost şi era clar că dorea să menţină situaţia cât mai echilibrată. A fost o uşurare semnificativă. Dacă ar fi apărut vreun cowboy care căuta să-şi arunce greutatea, lucrurile s-ar fi putut deteriora destul de repede.
„Poţi dovedi asta?”
„Absolut. Înainte de a pleca, permiteţi-mi să vă dau cartea de vizită a avocatului nostru. Îţi poate face rost de tot ce ai nevoie, inclusiv programarea unei convorbiri Zoom cu Claudia şi Anna.”
Erau reprezentate de una dintre cele mai prestigioase firme din ţară – ceva care, speram, ar fi sporit puţina credibilitate care îi mai rămăsese. Să spulberi o gaşcă de latino-americani în zona viticolă de lux a Africii de Sud nu era o modalitate prea bună de a te înregimenta în ţara ta adoptivă.
„Deci, ce s-a întâmplat aici, domnule Burhan?”
Rapp s-a aşezat pe unul dintre scaunele cu spătar de pe verandă şi l-a invitat pe Gumede să facă acelaşi lucru. Acesta a refuzat politicos, preferând să stea în iarba umedă decât să se apropie.
„Eram toţi trei acasă când două SUV-uri au intrat pe poartă şi zece bărbaţi înarmaţi ne-au atacat.”
„Dar au fost ucişi cu toţii în timpul tentativei”.
„Da.”
„De către tine.”

„Da.”
„Singur. Nu mai era nimeni altcineva aici?”
„Nimeni în afară de Claudia şi Anna.”
„Căpitanul Mitchell Burhan”, a spus Gumede, începând să recite identitatea elaborată pe care Rapp o crease pentru a-şi stabili reşedinţa în Africa de Sud. „Fost membru al Beretelor Verzi. Concediat cu onoruri din armată după ce a servit în diverse zone de luptă, mai ales în Afganistan.”
„Ăsta sunt eu.”
„După ce aţi părăsit armata, v-aţi dus să lucraţi pentru o companie de securitate puţin cunoscută. Ce făceai acolo?”
„Protecţie personală, în principal. Câţiva clienţi privaţi, dar în principal diplomaţi americani care călătoreau în Orientul Mijlociu.”
„Acum ai de gând să-mi spui că unul dintre aceşti diplomaţi sau clienţi privaţi te-a făcut să-l înfurii pe Gustavo Marroqui?”
Rapp şi-a înăbuşit un zâmbet. Tipul ăsta credea că ştia exact cu ce avea de-a face şi era atât de aproape de a avea dreptate încât nu avea niciun motiv să se opună.
„Mi-am făcut o mulţime de duşmani de-a lungul anilor. Uneori este greu să mi-i amintesc pe toţi.”
„Dar sunt suficient de proaspeţi în mintea ta pentru a fi pregătit pentru ei. Casele sud-africane sunt cunoscute pentru securitatea lor, dar a ta duce asta la un alt nivel.”
„Speră la ce e mai bun, dar pregăteşte-te pentru ce e mai rău.”
„Trăiesc după acelaşi adagiu, domnule Burhan, dar acest lucru pare totuşi extrem pentru un soldat pensionat şi gardă de corp. Un amestec de pereţi antiglonţ şi antiglonţ, cel puţin douăsprezece arme ascunse, Kevlar în diverse piese de mobilier. O cameră de siguranţă cu acoperire video suprapusă şi încuietori de uşă controlate de la distanţă. Impresionant.”
„Mulţumesc.”
„Dar chiar şi cu toate astea...” Gumede a continuat. „Să învingi zece oameni aşa cum ai făcut-o tu. Pare extraordinar chiar şi pentru un Beret Verde.”
„Un pic de îndemânare. Un pic de noroc. Câţiva câini al naibii de buni. Şi, sincer, adversari care nu erau chiar cei mai buni.”
Gumede a schimbat subiectul cu o bruscheţe menită să-l dezorienteze. „Aţi citit rapoartele despre asasinarea lui Gustavo Marroqui? Se pare că de un fel de explozibil de mare putere. Posibil aruncat dintr-un avion.”
„Cred că am văzut ceva despre asta pe CNN”, a spus Rapp pe un ton menit să arate clar că el personal se dusese în Guatemala şi îl aruncase pe nenorocitul ăla în stratosferă.
„Înţeleg”, a spus Gumede, lăsând la fel de clar că înţelesese subînţelesul. „Înţeleg că oameni ca tine se duc adesea să lucreze pentru alte tipuri de agenţii guvernamentale după ce se retrag din forţele speciale. Cele care au”- vocea lui s-a stins pentru o clipă-”misiuni mai largi”.”
„Uneori. „
Din nou, africanul a dat din nou din cap gânditor, gândindu-se în mod clar cât de mult voia să se implice în asta. „Am făcut o serie de cercetări oficiale despre tine la guvernul american şi au fost foarte comunicativi cu informaţii superficiale. Dar când încerc să sap mai adânc, mă lovesc de un zid extrem de politicos de birocraţie.”
„Birocraţii”, a spus Rapp cu simpatie. „Ce ai de gând să faci?”
„Ce să fac, într-adevăr. Iar birocraţii de aici nu par să vrea să facă din acest incident nefericit mai mult decât este necesar. Ei îl consideră un exemplu clar de autoapărare şi cred că instanţele de judecată vor proceda la fel.”
„Foarte sensibil din partea lor.”
„Mai mult laş decât sensibil, cred eu. În cele din urmă, totuşi, continuarea acestei situaţii este rea pentru reputaţia lor, rea pentru turism şi are potenţialul de a provoca dureri de cap diplomatice cu care nu vor să se confrunte.”
„Problema este rezolvată, atunci.”
„Pot să vorbesc deschis, domnule Burhan?”

„Aş prefera să o faceţi.”
„Cred că eşti un sociopat şi un ucigaş cu sânge rece. Şi, deşi cred că v-aţi folosit aceste trăsături în slujba guvernului dumneavoastră, cred, de asemenea, că la un moment dat v-aţi implicat în traficul de droguri. Acum, dacă a fost în beneficiul Agenţiei Centrale de Informaţii sau pentru propriul cont bancar, nu pot spune. Şi nu contează, pentru că sunt suficient de înţelept pentru a şti că nu pot face nimic în această privinţă.”
Rapp s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Nu se putea abţine să nu-i placă acest nemernic. Dacă lumea ar fi avut cu un miliard mai mulţi ca el, Rapp ar fi avut o carieră mult mai liniştită.
„Vă apreciez sinceritatea, domnule ofiţer. Aşa că permiteţi-mi să vă întorc politeţea. Nu sunt şi nici nu am fost vreodată implicat în traficul de droguri pe cont propriu. Mai mult, orice am făcut în trecut este doar atât: în trecut. Scopul meu acum este să trăiesc o pensie liniştită. Şi oricât de incomod ar fi acest tip de lucru pentru tine, este mult mai incomod pentru mine. Dar, după cum aţi observat, mă ocup de asta.”

CAPITOLUL 22

O SECŢIUNE din tavan cedă complet şi Rapp abia reuşi să evite să i se prăbuşească în cap. A scăpat levierul pe care îl folosea şi a prins ce a putut într-o roabă plasată strategic. În ciuda faptului că oprise apa în cea mai mare parte a casei, o parte din tencuială era încă suficient de umedă pentru a se lipi de podeaua de gresie antică pe care Claudia o iubea atât de mult. Restul îl învăluia într-un nor pe care îl putea mirosi prin masca care nu se etanşa complet de barbă.
A împins roaba prin ceaţă până la uşa din faţă. O rampă improvizată i-a permis să evite treptele verandei şi a continuat pe iarbă până la un tomberon mare de lângă zidul perimetral. Odată ajuns acolo, şi-a scos masca şi a folosit o lopată pentru a începe să transfere molozul.
În cele din urmă, a făcut un pas înapoi, acoperindu-şi ochii de soare şi luându-şi un moment pentru a-şi examina progresul. Poarta nu fusese reparată şi era încă acoperită cu metal ondulat care era destul de eficient în a descuraja fotografii de presă şi curioşii în general. Bineînţeles, puteau folosi în continuare drone, dar nu văzuse încă niciuna. Dacă asta se schimba, avea un pistol de calibrul doisprezece lângă uşă.
Congelatorul fusese curăţat, la fel ca şi avariile de la conducta de canalizare, care se ocupase de cele mai rele mirosuri. Un electrician testase cât de mult din instalaţia electrică era practic şi tăiase toate circuitele dubioase de la cutia de întreruperi. Astfel, o mare parte din parter rămăsese fără curent electric, dar, cu ajutorul unor prelungitoare creative, a reuşit să facă să funcţioneze frigiderul, cuptorul cu microunde, luminile de lucru şi uneltele electrice de bază. Deşi nu toate în acelaşi timp.
Cea mai mare parte a mobilei şi a obiectelor de artă de la primul etaj îşi găsise o nouă casă la groapa de gunoi. Mai târziu, în acea săptămână, un camion de mutare era programat să ducă restul lucrurilor la o unitate de depozitare securizată din afara Cape Town. Apoi, locul urma să fie gata să fie predat arhitectului cu care Claudia venise să se întâlnească.
După aceea, nu era sigur. Să facă o treabă bună de renovare a casei ar fi durat cel puţin şase luni, iar după aceea planul lor provizoriu era să se întoarcă. Până atunci, presa ar fi trecut mai departe, orice zvonuri despre Claudia care ar fi putut să prindă contur în cercurile criminale s-ar fi stins, iar armistiţiul său cu Casa Albă s-ar fi uzat.
Ce ar fi putut să meargă prost?
Telefonul din buzunar a început să vibreze, iar el şi-a scos mănuşile de lucru pentru a-l scoate.
„Lucrurile sunt încă pe drumul cel bun?” a spus Claudia când a răspuns la telefon.
„Mai mult sau mai puţin. Va trebui să mă străduiesc să pregătesc totul pentru cei de la mutări, dar e fezabil. Cutiile şi materialele de împachetat ar trebui să fie livrate astăzi.”
„Sunt multe, Mitch. Eşti sigur că nu vrei să vin şi eu să te ajut? Scott s-a întors şi, între el şi Irene, se pot descurca cu Anna.”
„Nu. Mă ocup eu de asta. Nu-ţi mai face griji.”
„Nu-mi fac griji. Dar e vina mea şi eu stau în jurul piscinei în timp ce tu trăieşti într-o casă fără curent şi cu o toaletă care curge.”

„Sunt sigur că vei găsi o cale să te revanşezi faţă de mine”, a spus el. „Cum merg lucrurile la tine? Ne-ai găsit deja un loc unde să locuim? „
„Nu, dar voi avea câteva opţiuni pe care să le analizaţi când vă veţi întoarce. Evident, totul are avantajele şi dezavantajele sale. Ne pierdem într-un oraş mare, cum ar fi Paris, Londra sau Istanbul? Sau vrem să dispărem în ceva mai rural? Sunt câteva locuri frumoase în Asia, dar eu înclin mai mult spre America Latină. Mi-ar plăcea ca Anna să înveţe puţină spaniolă, ceea ce nu ar fi greu, având în vedere bazele ei în franceză. Şi, deşi îi admir devotamentul faţă de afrikaans, nu sunt sigur că va fi atât de utilă pe termen lung.”
„Ce zici de ideea mea cu Alaska?”
Citise că era posibil să coboare pur şi simplu dintr-un tren în mijlocul pustietăţii şi să revendice nişte suprafeţe de teren. Ar putea să construiască o cabană lângă un lac şi să se deconecteze de la lume pentru o vreme. Vânătoare. Să pescuiască. Ar fi bine ca puştoaica să dobândească nişte abilităţi de supravieţuire sub centura ei.
„Ignor asta.”
Tonul ei a sugerat că ar fi inutil să insiste asupra problemei, aşa că a schimbat subiectul.
„Ce mai face Anna?”
„Mai bine. Nu se mai satură de piscină, iar Scott o duce mâine la un safari cu gorile. Dar îi este dor de prietenii ei. Mi-ar plăcea să o aducem pe Ahmale cu avionul, dar nu suntem foarte populari printre ceilalţi părinţi în acest moment.”
„Ai vorbit cu ea despre faptul că nu ne putem întoarce pentru o vreme?”.
„Nu. Cred că este prea devreme. Este rezistentă, dar vreau să îşi revină mai mult înainte de a trebui să se confrunte cu asta. De asemenea, cred că ar fi mai bine dacă ai fi aici când îi dăm vestea. Nu că încerc să te forţez să faci asta, dar trebuie să prezentăm un front unit. Eşti de acord?”
Telefonul său a început să vibreze din nou şi a aruncat o privire la literele de pe ecran.
GAz.
Erau unele pe care credea că nu le va mai vedea niciodată şi, mai important, erau unele pe care nu ar fi vrut să le mai vadă niciodată. Grisha Azarov era un asasin rus cu care se întâlnise cu ceva timp în urmă în Arabia Saudită. La acea vreme, omul fusese destul de mult în vârful lanţului trofic. Aproape că îl omorâse pe Coleman în Pakistan, iar când Rapp s-a confruntat în cele din urmă cu el, nu fusese deloc plăcut. Rapp a ieşit învingător, dar victoria a implicat să fie aruncat de pe o platformă petrolieră şi să fie nevoit să-şi stingă părul în flăcări într-o dună de nisip.
În cele din urmă, totuşi, Rapp a decis că nu exista niciun motiv pentru a-l ucide pe acel om. Atacurile sale nu erau personale – ele fuseseră executate la ordinul guvernului rus. Cu foştii săi stăpâni morţi, singurele interese ale lui Azarov erau anonimatul şi un instructor de surf californian pe care îl cunoscuse. Ultima dată când auzise, rusul se căsătorise, se îngrăşase 25 de kilograme şi dezvoltase o pasiune pentru iarba de calitate.
„Eşti încă acolo?” a spus Claudia.
„Da.”
„Pot să înţeleg din tăcerea ta că tu crezi că ar trebui să mă descurc singur cu Anna?”.
„Nu. Sunt de acord că e mai bine să ne ocupăm amândoi.” Literele au continuat să pulseze pe ecran. Neîncetat, aşa cum fusese cândva omul pe care îl reprezentau. „Ascultă, am primit un telefon. Putem continua asta mai târziu?”
„Sigur.”
Ea a deconectat şi el a răspuns la cealaltă linie. „Probleme?”
„Nu pentru mine”, a venit răspunsul cu accent. „Pentru tine.”
De la majoritatea oamenilor, asta ar fi sunat ca o ameninţare. Dar nu şi din partea lui Azarov. Nu era genul.
„Despre ce vorbim?”
„Am primit recent un dosar pe unul dintre vechile mele conturi de e-mail. Acesta conţine o cantitate semnificativă de informaţii despre Claudia. Faptul că este într-adevăr fosta soţie a lui Louis Gould,

pseudonimul ei actual, o fotografie, adresa ei din Africa de Sud, o descriere a maşinii ei, locurile în care face cumpărături, şcoala Annei... Aţi înţeles ideea."
„Ştii de unde a venit?"
„De pe un cont anonim de Gmail. Îmi imaginez că nu poate fi urmărit."
„Care este oferta?"
„Niciuna. Doar un singur rând în care mă întreba dacă aş fi interesat să ies cu ea în oraş. Presupun că cel care a trimis asta se bazează pe faptul că îi port pică pentru o ceartă pe care am avut-o cu soţul ei cu ani în urmă. Mi-a cauzat o mulţime de probleme la Moscova şi am avut intenţia de a-l ucide. Dar mi-a scăpat printre degete, iar prietenul tău Stan Hurley mi-a luat-o înainte."
„Când a sosit mesajul?"
„Poate acum trei săptămâni?"
Fălcile lui Rapp s-au încleştat. „Câte zile mai exact?"
A fost o scurtă pauză înainte ca rusul să vorbească din nou. „Nouăsprezece."
„La naiba", a murmurat Rapp, numărând invers. Era a doua zi după ce-l omorâse pe Gustavo Marroqui. Cineva cu capacităţi serioase de informaţii luase act de faptul că guatemalezul fusese neutralizat şi mutat în josul listei de duşmani ai Claudiei. Orice speranţă că atacul asupra casei fusese o coincidenţă sau ghinion tocmai implodase. În acest caz, numele lui Darren Hargrave era scris peste tot. Iar nenorocitul ăla lingău de cizme nu făcea caca fără binecuvântarea lui Anthony Cook.
„Nu am vrut să mă implic, Mitch. Dar Cara a subliniat că dacă poziţiile noastre ar fi fost inversate, tu ai fi răspuns la telefon. A durat ceva timp, dar în această dimineaţă, am decis că avea dreptate."
„Ai răspuns la mesaj?"
„Îmi pare rău. Le-am spus că nu."
„În aceeaşi zi în care l-ai primit?"
„Da."
Un şir de înjurături în nu mai puţin de cinci limbi i-a trecut prin minte lui Rapp, dar de data aceasta şi-a ţinut gura închisă. Dacă Azarov ar fi păstrat tăcerea cu privire la interesul său, ar fi putut câştiga ceva timp. Dar dacă ar fi refuzat categoric, Hargrave ar fi trecut deja la următoarea persoană care o dorea pe Claudia moartă.
„Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Grisha. Apreciez apelul. Dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, o să-mi amintesc că ai făcut-o."
„Îţi voi transmite dosarul. Mult noroc. Amândurora."
Linia s-a întrerupt.
Rapp a apucat mânerele roabei goale şi a trimis-o să se prăbuşească pe iarbă. „La naiba!"

CAPITOLUL 23

SUD-VESTUL UGANDEI
SOARELE răsărise, dar era încă jos la orizont când elicopterul aterizase. Rapp a sărit pe heliportul lui Nicholas Ward, cu o geantă de voiaj legată pe un umăr. Claudia şi Anna priveau de la o distanţă sigură, iar tânăra a ridicat braţele când el s-a apropiat. Rapp a înţeles aluzia şi a luat-o în braţe în timp ce aeronava a decolat din nou.
„Nu credeam că te vei mai întoarce vreodată. Mergem să vedem gorile! Vrei să vii şi tu? Pun pariu că mai e loc. E un camion mare şi am închiriat ca şi cum am fi închiriat totul."
„Sună amuzant, dar va trebui să sar peste asta. Am ceva de lucru."
„Mama a spus că va vedea dacă Ahmale poate veni weekendul viitor. Nick nici măcar nu este vreodată aici şi spune că putem folosi piscina lui oricând vrem. El munceşte chiar mai mult decât tine. L-am văzut ieri la televizor. E foarte plictisitor când e la televizor. Nu ca în viaţa reală."
„Anna, Mitch s-a ocupat de casă toată săptămâna şi a călătorit toată noaptea", a spus Claudia. „Măcar ai putea să te plimbi singură".
Ea şi-a dat ochii peste cap şi s-a smucit din strânsoarea lui.
„De fapt, de ce nu fugi înainte şi nu-i faci lui Mitch cerealele tale speciale. Nu a luat încă micul dejun".

Anna a tresărit la asta. Se pare că învăţase să creeze un preparat pe cinste din muesli, lapte, iaurt şi fructe locale – de obicei servite într-o coajă de nucă de cocos care curgea. Claudia a aşteptat până când aceasta a dispărut pe potecă înainte de a se poziţiona blocându-i calea.
„De ce eşti aici, Mitch? Trebuia să te mai duci abia peste câteva zile şi trebuia să te întâlneşti cu arhitectul nostru."
Şi-a scos telefonul, a recuperat dosarul trimis de Grisha Azarov şi i l-a înmânat. Ea a derulat câteva secunde, sângele scurgându-se de pe faţa ei.
„Asta nu e bine.... Nu e bine deloc."

Irene Kennedy a terminat de răsfoit e-mailul lui Azarov şi apoi i-a dat telefonul lui Scott Coleman pentru ca acesta să poată face acelaşi lucru. Stăteau vizavi de Rapp şi Claudia, în umbra proiectată de bungalow-ul lor. Toată lumea a rămas tăcută în timp ce fostul SEAL studia dosarul şi apoi a aruncat telefonul pe masă.
„Nu văd decât o singură explicaţie pentru asta", a spus Rapp.
„Ştiu", a spus Kennedy. „Dar cred că este prea devreme pentru a ajunge la concluzii definitive."
„Serios?"
„Uite, am eradicat din baza de date a CIA toate informaţiile despre falsificarea morţii Claudiei şi crearea noii ei identităţi. De fapt, am mers atât de departe încât l-am pus pe Marcus să creeze un vierme care să găsească şi să şteargă orice referire la asta."
Ori de câte ori Kennedy recurgea la a afirma lucruri evidente, o făcea în încercarea de a-şi da timp de gândire. Rapp ştia asta, dar furia lui ajunsese în punctul în care nu era dispus să intre în joc.
„Nu există nicio modalitate de a eradica atât de multe fişiere care să fie măcar aproape curată, Irene. Chiar dacă viermele lui Marcus ar funcţiona perfect, asta nu face decât să înlocuiască un set de probleme cu altul. Te trezeşti cu naraţiuni incomplete, referinţe care nu duc nicăieri şi rapoarte care nu au sens. Şi asta ignorând faptul că mulţi dintre cei care ne-au ajutat să o facem să dispară încă lucrează la Agenţie. Sigur, i-am ales pe cei în care puteam avea încredere, dar unde se află loialitatea lor acum? Sper că tu ştii, pentru că după ce s-a întâmplat cu Mike, eu sigur nu ştiu."
„Niciun sistem nu este infailibil", a recunoscut ea.
„Iar asta este exact genul de operaţiune sordidă şi trădătoare pe care ar fi inventat-o Darren Hargrave."
„De asemenea, este logic că Grisha ar fi în fruntea listei sale", a recunoscut Kennedy. „Informaţiile despre întâlnirea lui cu Louis sunt bine documentate în baza de date a CIA, dar relaţia ta cu el nu este. Acele informaţii erau atât de sensibile încât nu am înregistrat niciodată nimic despre ele. Nu a existat niciodată un dosar de șters."
„Hargrave este un ticălos, dar trebuie să-i acorzi credit", a spus Coleman. „A fost o mişcare abilă. Dacă Mitch chiar se ducea după preşedinte, fereastra lui se închide pe măsură ce îşi întăresc securitatea. Acest lucru le permite să îl lege pe Mitch fără să se implice pe ei înşişi. Poate chiar să-l ucidă".
„Uite", a spus Kennedy pe tonul liniştitor pe care avea tendinţa să îl adopte atunci când lucrurile explodau. „Sunt de acord că sunt şanse mari ca Darren Hargrave să fie în spatele acestei situaţii. Dar dacă a fost făcut cu ştiinţa lui Cook este..."
„Haide," o întrerupse Rapp. „Hargrave este atât de băgat în fundul preşedintelui, încât Cook îi poate simţi gustul fixativului. El..."
„Oricum ar fi", a spus Kennedy, recâştigând controlul conversaţiei, „trebuie să înţelegem cu ce avem de-a face şi care sunt opţiunile noastre. Să ne grăbim să intrăm într-un război cu preşedintele Statelor Unite nu va merge bine. „
„Nu sunt deloc de acord", a spus Scott Coleman, iar toată lumea s-a întors imediat spre el. Avea un respect profund pentru – şi mai mult decât o mică teamă de – Irene Kennedy. Rapp nu-şi amintea ca el să fi luat vreodată o poziţie fermă împotriva uneia dintre poziţiile ei.
„Nenorociţii ăştia nu se vor lua pur şi simplu de Mitch şi ne vor lăsa pe mine şi pe băieţi să scăpăm. Dacă nu ne vor ucide de-a dreptul, vor găsi o cale să ne aresteze pentru trădare sau crimă şi vor organiza un proces de mare spectacol. Nu suntem chiar un grup de călugăriţe. Cu toţii am făcut unele lucruri care nu ar putea arăta prea bine la ştiri. Eu zic să mergem după nenorociţii ăia. Îl omorâm pe Cook, pe soţia lui

ciudată şi apoi îl aruncăm pe Darren Hargrave într-un tocător de lemne. Înainte ca ei să poată închide porţile în jurul lor."
O tăcere uluită a învăluit masa pentru câteva clipe, înainte ca Kennedy să o spargă. „Înţeleg că există un ceas care ticăie, Scott. Îl pot auzi la fel de clar ca toţi ceilalţi. Dar trebuie să ne asigurăm că nu există alte opţiuni."
„Şi dacă nu sunt?"
„Atunci nu putem face aceeaşi greşeală pe care au făcut-o ei şi să ratăm. Trebuie să avem o idee clară despre ceea ce facem şi despre cum putem fi absolut siguri că vor ajunge cu toţii în tocătorul de lemne."
Fostul SEAL se lăsă din nou pe spate în scaunul său. „Pot trăi cu asta".
„Între timp", a continuat Kennedy, „cred că are sens să înţelegem cine ar putea acţiona potenţial împotriva Claudiei şi să îi neutralizăm înainte de a deveni o ameninţare. Poate chiar să-i folosim în avantajul nostru".
Soarele se strecură până la marginea mesei şi Rapp se uită la cer. Era greu să nu se gândească la asemănările dintre situaţia lui şi cea a lui Gustavo Marroqui. Diferenţa era că duşmanii lui nu aveau nevoie să arunce o bombă cu surplus sovietic dintr-un avion de narcotice. Puteau să zboare cu un B-2 şi să arunce ceva de ultimă generaţie.
Claudia a scos o bucată de hârtie neobişnuit de mototolită din blugi şi a desfăşurat-o pe masă. Părea mai puţin pusă la punct de situaţie decât ceilalţi şi Rapp bănuia că ştia de ce. Nu mai era vina ei. Acea piatră de moară era din nou în jurul propriului său gât.
„Am făcut o listă cu persoanele care ar putea fi încă motivate să mă ucidă şi care au capacitatea de a o face."
„Câţi?" a spus Rapp.
„Şase."
Mai puţini decât se aşteptase. Soţul ei fusese un nenorocit sociopat, dar nu putea nega abilităţile. Nu era un om care să lase mulţi duşmani în urmă.
„Nume?"
„Malthe Kierkegaard, Oren Avraham, Earnst Lang, Aat Rueng, Josef Svoboda şi Enzo Ruiz."
Coleman a lăsat să iasă un fluierat scăzut. „Nu vreau să fiu negativist, dar sunt nişte oameni acolo pe care nu ai vrea să vină după tine."
„Putea fi şi mai rău", a spus Rapp. „Să începem cu începutul. Malthe Kierkegaard."
Coleman a clătinat din cap. „Nu se oferea niciun ban în acel e-mail către Grisha. Kiki nu ar fi călcat pe un gândac fără un salariu garantat. Costă o sută de mii de dolari doar pentru a-l face să se gândească să accepte o slujbă. Nu mă întrebaţi de unde ştiu."
„De acord", a spus Kennedy. „Dar trebuie să-l contactăm şi să-i spunem să ne anunţe dacă cineva îi trimite acel dosar. De asemenea, trebuie să îi spunem clar că trebuie să răspundă spunând că va face treaba. Asta ne va face să câştigăm timp şi poate chiar ne va ajuta să găsim persoana care l-a trimis. Muncă uşoară şi spuneţi-i că îl vom plăti oricât vrea".
„Nicio problemă, mă ocup eu de asta."
„Cine a fost următorul?" a spus Rapp.
„Oren Avraham."
„E mort", a spus Kennedy.
„Serios?" a răspuns Rapp. „Nu am auzit asta. Sunteţi sigur?"
Ea a dat din cap. „Pe fundul Oceanului Indian."
„Ei bine, poftim. Următorul?"
„Earnst Lang."
„Nu ai folosit una dintre companiile sale offshore pentru a finanţa o operaţiune acum câţiva ani?" a întrebat Coleman.
„Da", a confirmat Kennedy. „A fost ceva cu care CIA nu putea avea nicio legătură."
„Mai puteţi ajunge la el?" a întrebat Rapp.
Şi-a scos telefonul şi a răsfoit contactele înainte de a seta sunetul pe difuzor. A sunat doar de două ori înainte de a fi preluat.

„E o glumă?”, a venit vocea cu accent german.
„Nu, sunt chiar eu, Earnst.”
„De ce?”, a spus el cu suspiciune. „Nu am făcut nimic care să-ţi creeze probleme. Şi am auzit că ai fost concediat.”
„Nu este vorba de ceea ce ai făcut, ci de ceea ce ai putea face. Aţi primit vreun e-mail anonim interesant în ultima vreme?”.
„Habar n-am despre ce vorbeşti.”
„Eşti sigură?”
„Bineînţeles că sunt sigur.”
„Bine, atunci. Este posibil să primeşti un dosar despre o femeie de care nu-ţi prea pasă – numele ei, poza, adresa, obiceiurile – tot ce ai nevoie pentru a te răzbuna puţin.”
„Şi?”
„Aşadar, aş fi dezamăgit dacă i s-ar întâmpla ceva.”
„De ce voi, cei din guvern, nu vorbiţi niciodată deschis? Ceea ce vreţi să spuneţi este că, dacă fac vreo mişcare, îl veţi trimite pe psihopatul ăla de Mitch Rapp să mă omoare.”
„Îmi pare rău. Forţa obişnuinţei. Da. Exact asta am de gând să fac.”
„Nu e chiar o problemă pentru mine, pentru că nu mă pot gândi la o singură femeie din lume pe care să o urăsc suficient de mult încât să mă deranjez să o ucid.”
„Îmi voi aminti că ai spus asta. De asemenea, dacă primeşti un dosar ca cel despre care vorbesc, vreau să spui că vei acţiona în consecinţă şi să mă suni imediat. „
Când a vorbit din nou, Lang se transformase din nou în omul de afaceri care fusese întotdeauna. „Am auzit că îmi cereţi multe favoruri, dr. Kennedy.”
Ea a tresărit şi Rapp a înţeles ce simţea. Câte marcaje aveau să lase în jurul lumii înainte ca toate astea să se termine? Merita să-l ucidă pe Cook doar pentru asta.
„Aud acelaşi lucru, Earnst.”
„În acest caz, aş fi foarte bucuros să vă ajut. La fel cum îmi imaginez că vei fi şi tu dacă voi avea vreodată nevoie.”
A închis apelul. „Următorul?”
„Aat Rueng”, a spus Claudia.
„Cine este?” A spus Rapp.
„Un gangster thailandez de talie medie. Ultima dată când am auzit, era presat de o serie de alte bande şi îşi pierduse o mare parte din influenţă. Îl pot contacta direct. O să mă coste ceva bani şi o să mă umilesc puţin, dar o să se retragă. După aceea, îl avem pe Josef Svoboda.”
„Îl urăsc pe nenorocitul ăla”, a gemut Coleman. „Dă o reputaţie proastă afacerii.”
Rapp a dat din cap în semn de acord. Omul era talentat, dar şi extrem de public. O armată de avocaţi şi politicieni unsuroşi îi permitea să rămână cu un pas înaintea Interpolului şi să trăiască ca un star rock. Ultima dată când Rapp auzise, cumpărase o participaţie într-un club de noapte din Praga. Svoboda se asemăna cu imaginea unui asasin plătit de la Hollywood – costume de cinci mii de dolari, maşini sport italieneşti, dulciuri. Se spunea că bea martini şi că avea curajul să le comande agitate, nu amestecate.
„Cum l-ai enervat?” a spus Rapp.
„El şi Louis au avut o misiune dublă, iar Louis a luat conducerea. Svoboda a părut incompetent şi laş şi a crezut că îşi poate recăpăta faţa dacă se răzbună. Problema pentru el a fost că, deşi nu este de fapt incompetent, cu siguranţă este laş. Ştia că nu avea şanse să supravieţuiască unei confruntări cu Louis, dar eu sunt o ţintă mai uşoară.”
„Putem folosi asta?” întrebă Rapp.
„Mă îndoiesc”, a spus Kennedy. „Deşi este adevărat că nu-i place să se expună la riscuri, este imprevizibil. Nu cred că ne putem baza pe ameninţări, pentru că nu putem fi siguri că va acţiona în interesul său.”
„Atunci putem să-l omorâm pur şi simplu?” a întrebat Rapp.
Coleman a răspuns rapid. „Mă ocup eu de asta.”
„Încă o problemă rezolvată. A mai fost cineva?”

„Doar unul”, a spus Claudia. „Enzo Ruiz.”
„N-am auzit niciodată de el.”
„Este un traficant de droguri spaniol care a lucrat pe rutele din Africa de Nord.”
„Încă un traficant de droguri”, a suspinat Rapp.
„Au o mulţime de bani şi vor mulţi oameni morţi”, a explicat Claudia. „Asta a fost la începutul carierei lui Louis, iar el chiar a dat-o în bară. Ruiz era ţinta şi a supravieţuit împuşcat. Totuşi, l-a lăsat parţial paralizat, iar copiii lui l-au forţat să se retragă din afacere.”
„Îmi amintesc asta”, a spus Kennedy. „Parte a unui război între bandele spaniole şi cele cu sediul în Maroc.”
„A fost în timpul acelui război, da. Dar ceea ce nu ştie nimeni este că copiii lui ne-au angajat pe noi şi au folosit disputa cu marocanii ca acoperire. În orice caz, Louis avea de gând să termine treaba, dar ei ne-au spus să ne retragem şi ne-au plătit în întregime. Se pare că îşi disprețuiau tatăl şi le plăcea ideea de a-l vedea neputincios şi pierind.”
„Câţi ani are tipul ăsta?” a întrebat Rapp.
Claudia s-a gândit un moment la întrebare. „În jur de nouăzeci de ani?”
„Aşadar, un bătrân de nouăzeci de ani parţial paralizat care a fost pus la păscut de propria familie? Ce-mi scapă mie? Cum poate fi tipul ăsta o ameninţare?”
„Nu este doar o ameninţare, este cel mai periculos”, a spus Claudia. „Ruiz este un om extrem de sadic şi violent care ne învinovăţeşte pe mine şi pe Louis pentru ceea ce a devenit. De asemenea, nu este atât de ieşit la păscut pe cât cred copiii lui. Încă mai controlează un număr destul de mare de conturi ascunse şi este surprinzător de bine versat în utilizarea internetului. Oamenii spun că şi-a construit un adevărat imperiu criminal online, deşi nu am făcut niciodată nimic pentru a confirma aceste informaţii.”
„Va fi greu să te înţelegi cu el”, a subliniat Kennedy. „Nu avem nimic din ceea ce îşi doreşte, iar un om în poziţia lui nu va fi uşor de intimidat.”
„Îi voi face o vizită în timp ce Scott se află în Cehia şi se ocupă de Svoboda”, a spus Rapp, întorcându-se către fostul SEAL. „Scott, fă să pară un accident. Nu ştim cât de precisă este lista bucătarilor cu duşmanii Claudiei şi nu vrem ca ei să se prindă că îi neutralizăm. Mai bine să-i ţinem în şir cât mai mult timp.”
„Nicio problemă.”
Rapp a aruncat o privire în jurul mesei. „Altceva?”
Când nimeni nu a vorbit, s-a ridicat în picioare. „Atunci să trecem la treabă.”

CAPITOLUL 24

GIRONA
SPANIA

Discuţia unui cuplu de biciclişti de munte a devenit audibilă pe drumul de pământ din spate şi Rapp s-a dat la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Girona, Spania, era una dintre capitalele ciclismului din lume – un oraş frumos şi un loc popular pentru profesionişti pentru a se antrena în afara sezonului. A fost tentat să o pună pe Claudia să îl treacă pe lista potenţialelor locuinţe temporare, dar asta era imposibil. Pe măsură ce devenea mai în formă, ar fi început să fie remarcat, iar asta era cam opusul scopului lor. Totuşi, Barcelona nu ar fi fost o alegere rea. Era la doar o jumătate de oră de mers cu trenul şi nu l-ar deranja să i se alăture Annei pentru a învăţa spaniola. Părea să apară din ce în ce mai des în viaţa lui.
Dar, pentru moment, trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.
Strategia guatemaltecă de a face totul sau de a pleca acasă nu avea să funcţioneze aici. Enzo Ruiz trebuia să fie interogat, ceea ce făcea ca aruncarea unei bombe asupra lui să fie nepractică. De asemenea, probabil că ar fi fost dezaprobat de autorităţile europene. Misiunea era de a intra şi de a ieşi în linişte. Întrebarea era cum se putea realiza cel mai bine acest lucru.
Cercetările extinse ale Claudiei au scos la iveală o serie de complicaţii. În primul rând, casa fostului traficant de droguri era doar moderat protejată – bazându-se pe un zid vechi de piatră şi câţiva paznici pentru a ţine la distanţă persoanele nedorite. Mai mult, bărbatul însuşi nu numai că avea peste 90 de ani, dar se pare că era ţintuit într-un scaun cu rotile. Nu mai era chiar teroarea din sudul Spaniei care fusese

cândva. În ceea ce privește aspectele negative, modesta sa echipă de securitate nu era formată din psihopaţi drogaţi, ci din paznici salariaţi legitimi. Şi, ca atare, toţi erau complet off-limits.
Escaladarea zidului şi apoi ajungerea în camera de la etajul doi a lui Ruiz ar fi fost destul de uşoară, dar obiceiurile oamenilor săi de securitate fuseseră randomizate de faptul că nu exista cu adevărat nicio ameninţare viabilă pentru acel om. De cele mai multe ori se plimbau pe acolo, vorbind, fumând şi dându-şi peste cap telefoanele. Fără niciun tipar, şansele ca el să fie reperat erau prea mari.
Având în vedere toate acestea, o abordare mai directă era justificată.
Rapp a virat pe un drum de pământ mai liniştit şi a trecut pe lângă un gard jos de piatră stivuită. În ruine acum, nu fusese niciodată menit să facă mai mult decât să ţină caprele înăuntru şi probabil că nu mai fusese întreţinut de peste un secol. După încă două sute de metri, Rapp a ajuns pe creasta unui deal şi a văzut ferma masivă pe care o căuta. Situată în mijlocul unui câmp şi încadrată de un deal puternic împădurit în spate, aceasta şi zidul care o înconjurau erau complet monocromatice – construite din aceeaşi piatră locală de culoare maro-roşiatică. Câteva ferestre minuscule erau vizibile la ultimul etaj, iar acoperişul avea un arc adânc, confirmând şi mai mult originile sale vechi.
Poarta de fier era lucrată în mod elaborat şi oferea o vedere bună asupra curţii prin gratiile larg distanţate. În interior, nu exista niciun semn de activitate. Era ora patru după-amiaza, iar temperaturile erau în jur de nouăzeci de grade, ceea ce probabil îi împingea pe toţi în interiorul mai răcoros. Sau era vorba de siestă? Rapp nu-şi putea aminti niciodată la ce oră începea şi se termina.
Era un buton de apelare lângă poartă, aşa că l-a apăsat. O clipă mai târziu, un bărbat a apărut pe uşa din faţă a casei şi a început să meargă fără grabă spre el. Vorbea într-o catalană neinteligibilă, dar părea în mare parte nepăsător. Pistolul Walther P99 de la şoldul său a apărut ca un gând de ultimă oră.
„Sunt aici pentru a-l vedea pe Enzo Ruiz”, a spus Rapp în engleză.
Părea să înţeleagă numele, dar nimic altceva. O mişcare rapidă a mâinii i-a sugerat lui Rapp să aştepte în timp ce el se întorcea în casă pentru a găsi pe cineva cu cunoştinţe mai bune de engleză. Încă nepăsător, şi-a aprins o ţigară în timp ce se îndepărta. Au trecut cinci minute bune până când a apărut următorul bărbat, egalând lipsa totală de urgenţă a colegului său în timp ce se apropia de poartă.
„Vă pot ajuta cu ceva?”
Cu un accent puternic, dar uşor de înţeles.
„Aş dori să vorbesc cu Enzo Ruiz.”
„Nu este nimeni aici cu acest nume”.
„De ce nu intraţi înăuntru să vă asiguraţi. Spune-i că Mitch Rapp stă la poarta lui.”
Expresia lui plictisită a căpătat o urmă de suspiciune, dar nicio recunoaştere. Tipul ăsta era probabil un fost poliţist care nu avea de ce să ştie cine era Mitch Rapp. Numele acela circula în locuri mai întunecate. Locuri în care şeful lui îşi petrecuse viaţa.
După o clipă de ezitare, se îndreptă înapoi spre casă. De data aceasta, întârzierea a fost suficient de lungă pentru ca Rapp să înceapă să se îngrijoreze că îl strecurau pe bătrân prin spate.
În cele din urmă, a reapărut. „Domnul Ruiz ar fi încântat să se întâlnească cu dumneavoastră. Sunteţi înarmat?”
„Da.”
„Poţi să-ţi laşi arma la mine.”
„Nu.”
De data aceasta a lipsit doar trei minute. Când a reapărut, grija lui pentru arma lui Rapp dispăruse. Nu e surprinzător. Cel mai periculos duşman pe care îl avea cineva ca Ruiz era plictiseala, nu asasinii. Când Claudia a spus că familia lui îl scosese la păşune, vorbea la propriu. Omul care reinventase traficul de droguri din Africa de Nord şi care îşi petrecuse tinereţea cu oameni prosternaţi în faţa lui trăia acum în mijlocul unui câmp protejat de câteva gărzi somnoroase.
„Vă rog să mă urmaţi.”
Rapp a făcut-o, rămânând puţin în urmă în timp ce intrau în casă. O amenajare simplă. Treptele spre etajul al doilea erau încorporate în perete, fără balustradă şi făcute din aceeaşi piatră ca şi restul. Ar fi fost posibil să sari din vârful lor şi să aterizezi pe o masă care părea că ar fi putut suporta greutatea unui

camion de gunoi. Apoi era o cursă directă până la uşa din faţă, fără niciun fel de acoperire. Nu că toate acestea ar fi fost probabil necesare, dar cel mai bine era să fii pregătit.
Uşa prin care au trecut se afla la capătul unui hol îngust de la etajul doi. Acesta ducea spre o cameră mare cu o singură fereastră pe partea de nord. Mobilierul era un amestec ciudat de lemn vechi şi de plastic şi oţel inoxidabil al diferitelor aparate medicale. Un pat de spital instalat în centru domina, făcând ca bărbatul în scaun cu rotile de lângă perete să pară şi mai mic decât era.
Ruiz a mormăit ceva în spaniolă, iar paznicul a plecat, închizând uşa nepotrivită în urma lui. Ochii lui cu orbite roşii aveau o nuanţă gălbuie sub un scalp zbârcit care încă mai ţinea câteva smocuri de păr alb. Timpului nu-i păsa de perioada în care Ruiz fusese executor al dictaturii spaniole. Sau de faptul că reuşise să-i învingă pe africani la propriul lor joc brutal. Sau chiar şi de imensa avere pe care a strâns-o. Regi, ţărani, ucigaşi şi victime. Toţi au ajuns în cele din urmă în acelaşi loc.
„Mitch Rapp", spuse bărbatul. Pe baza acestor două cuvinte, engleza lui era excelentă. Potrivit Claudiei, avusese o amantă britanică în anii '70, iar dădacele britanice îi crescuseră copiii. „De ce vă interesează Claudia Gould?".
Rapp a încercat să nu reacţioneze la cuvintele spaniolului, dar totuşi Ruiz a reuşit să-i sesizeze surpriza.
„Este un blestem", a explicat Ruiz. „Mintea majorităţii bărbaţilor slăbeşte odată cu corpul lor. A mea a devenit mai puternică."
„Atunci de ce nu-mi spui?"
Ruiz a folosit un joystick pentru a aduce scaunul în jurul său, pentru a se întoarce complet cu faţa spre noul său adversar. Un zâmbet îi juca pe buzele crăpate. „Gustavo Marroqui a trimis oameni la casa ei din Africa de Sud pentru a o ucide. Dar, pentru că este un cretin, a trimis alţi cretini să facă treaba. Tu ai fost cel care i-a executat şi apoi ai distrus întregul vârf de munte pe care locuia." Spaniolul a smuls un râs. „Sunteţi la înălţimea reputaţiei dumneavoastră, domnule Rapp. Sau îl preferaţi acum pe domnul Burhan?".
În mod clar îi plăcea să aibă avantajul. Era o senzaţie pe care probabil că nu o mai experimentase de ani de zile. Dar el nu era clarvăzător. Mai degrabă avea deja piesele puzzle-ului, iar apariţia lui Rapp nu făcea decât să-i arate cum să le pună cap la cap.
„Deci ai primit e-mailul. Dosarul despre ea", a spus Rapp.
Un alt zâmbet, de data aceasta suficient de larg pentru a dezvălui dinţii pătaţi de cea mai bună parte a unui secol de fumat.
„Da."
„Când?"
„Nu mi-ai răspuns la întrebare."
„Interesul meu pentru ea este personal."
El a dat din cap încet. „Era singura concluzie logică la care puteam să ajung, dar îmi venea greu să cred. Nu erau ea şi soţul ei responsabili de moartea soţiei tale?"
„Da."
„Atunci şi noi doi ar trebui să ne dorim acelaşi lucru."
„Şi totuşi nu vrem."
„Sunteţi un om mult mai complicat decât aş fi crezut, domnule Rapp."
„Acum răspundeţi la întrebarea mea."
„Ce întrebare? Oh, da. Dosarul. Acum vreo trei săptămâni."
„Şi ce aţi făcut cu el?"
Ruiz s-a împins într-o poziţie ceva mai dreaptă. „Ce surpriză ciudată mi-a făcut viaţa. În această dimineaţă eram resemnat să stau aici şi să mă uit pe fereastră, aşa cum fac în fiecare zi. Şi acum îl am în faţa mea pe Mitch Rapp cu pălăria în mână."
„Asta nu e o pălărie, Enzo. E o armă."
Din nou, el a înecat un râs. „La fel de nefolositoare ca nişte ţâţe pe un taur. Nu aşa spuneţi voi, americanii?"
„Cum ţi-ai dat seama?"

„Moartea nu mă speria când aveam pentru ce trăi. Cu siguranţă nici acum nu mă sperie. Dar poate te gândeşti că poţi folosi tortura pentru a obţine informaţiile pe care le vrei. Uită-te la mine. Cât timp crezi că aş rezista înainte ca inima mea să cedeze? Deci, acum te gândeşti să-mi ameninţi familia. Crezi că sunt vreun idiot? Crezi că nu ştiu că au fost ei? Că ei au fost cei care l-au angajat pe Louis Gould să mă omoare şi apoi, când a eşuat, m-au lăsat aici să putrezesc? Dacă te hotărăşti să-i omori, te rog să-i aduci aici şi să o faci în faţa mea. Mi-ar plăcea să privesc.”
Bătrânul ticălos avea dreptate. Dar era şi el o creatură simplă, cu nevoi şi mai simple. Voia să domine pe alţii. Din experienţa vastă a lui Rapp, existau doar două moduri de a trata cu Enzo Ruizes din lume: să-i omori sau să le dai ceea ce vor. Şi cum prima variantă nu avea să-l ducă prea departe, Rapp nu avea de ales decât să o aleagă pe cea de-a doua.
„Ai toate cărţile în mână”, a recunoscut el. „Ce vrei?”
Era o întrebare la care, de fapt, se răspunsese deja. Şi, deşi Rapp nu era deosebit de încântat de faptul că îi bătea pe copiii lui Ruiz, aceştia nu erau chiar nişte trecători nevinovaţi.
„Nu este ceea ce vreau, domnule Rapp. Este ceea ce nu vreau. Nu vreau să mor de bătrâneţe stând în acest scaun. Nu e un sfârşit potrivit pentru un om ca mine.”
„Ce legătură are asta cu mine?” a spus Rapp, care nu mai ştia încotro se îndreptau lucrurile.
„Vreau să fiu ucis de cel mai infam asasin din lume.”
Rapp a rămas acolo.
„Nu la asta te aşteptai?”
„Mă gândeam că vrei să mă duc după copiii tăi.”
Bătrânul a dat din cap. „Este tentant. Şi acum câţiva ani, probabil că asta ar fi fost cererea mea. Dar eu i-am făcut ceea ce sunt. Ei sunt moştenirea mea. Ele sunt motivul pentru care nu voi fi uitat”.
„Ei bine, atunci noi doi nu avem nicio problemă, Enzo. Aş fi fericit să te omor.”
Ruiz nu părea dispus să ia declaraţia ca atare. „Dar ceea ce am să-ţi spun nu este ceea ce vrei să auzi. Te va înfuria.”
„Un motiv în plus pentru mine să îţi smulg capul.”
„Încă un motiv în plus ca tu să mă laşi să putrezesc”, a replicat spaniolul.
„Dacă ştii ceva despre mine, ştii că sunt un om de cuvânt.”
Asta părea să-l satisfacă. Dar abia dacă.
„Fără ca copiii mei să ştie, încă mă ocup de afaceri online. Este ceea ce mă menţine sănătos. Dosarul a ajuns pe un cont de e-mail pe care îl folosesc pentru una dintre aceste afaceri. De pe un cont de Gmail.”
„Al cui cont de Gmail?”
„Habar n-am. În afară de fişier, era doar un scurt mesaj în care mă întreba dacă aş fi interesat să o omor.”
„Şi ai răspuns?”
„Am spus da, bineînţeles.”
„Ce altceva?”
A ridicat slab din umeri. „Am contactat acel cont de Gmail în câteva rânduri de atunci, dar nu am primit niciun răspuns.”
„Aţi făcut ceva în legătură cu asta?”
„În legătură cu uciderea ei?”
„Da, în legătură cu uciderea ei.”
„Încă mai avem o înţelegere, corect?”
„Am spus că da, Enzo. Şi ca să fiu complet sincer, oricum plănuiam să te omor.”
Spaniolul părea că vrea să zâmbească din nou, dar s-a prins. Era clar că făcuse ceva pentru care Rapp avea să fie extrem de supărat. Dar ce anume?
„Am trimis documentul către Legiune. A acceptat slujba şi am plătit integral.”
Rapp aştepta mai mult, dar se pare că asta era poanta. „Anunţă-l să renunţe.”
Spaniolul părea perplex. „Nu pot să-l anulez.”
„Nu poţi sau nu vrei?”
Confuzia lui s-a adâncit. „Este posibil să nu fiţi familiarizat cu Legiunea?”.

Rapp a clătinat din cap. Nu-l interesa prea mult noua generaţie de contractori privaţi, decât dacă erau suficient de neatenţi ca să-i iasă în cale. Cei mai mulţi nu erau. Restul erau morţi.
Încă o dată, Ruiz se afla pe scaunul şoferului. Se mai îndreptă puţin, fiind evident că se distra de minune.
„Legiunea este un tip complet nou de ucigaş. Are o adresă de e-mail anonimă pe care puţini o cunosc. Dacă vrei să elimini pe cineva, îţi creezi propriul cont de e-mail anonim şi îi trimiţi informaţii despre lovitura propusă. Dacă este de acord, îi trimiţi două milioane de euro în bitcoin. După aceea, ambele conturi de e-mail sunt şterse."
„Şi cum iei legătura cu el dacă te răzgândeşti?".
„Nu o faci. Legiunea nu ştie cine sunt eu, iar eu nu ştiu cine este el. Nu avem cum să ne contactăm unul pe celălalt. Odată ce contractul este acceptat şi plata este făcută, ţinta este ca şi moartă."
„Deci, tocmai ai trimis două milioane de euro în spaţiul cibernetic fără nicio garanţie? Asta pare puţin cam încrezător. Ce se întâmplă dacă o dă în bară? Sau pur şi simplu pleacă cu banii tăi?"
„Atunci va fi sfârşitul afacerii lui. Vestea se răspândeşte repede în cercurile pe care le frecventez. Similar, îmi imaginez, cu reţeaua ta. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Legiunea nu dă greş niciodată."
„Trebuie să existe un mecanism de anulare."
Zâmbetul a apărut din nou. Tremura puţin, probabil pentru că Ruiz nu mai folosise acei muşchi anume de ani de zile. „Nici eu şi nici altcineva nu ştim. Dar chiar dacă aş putea să-l anulez, asta nu făcea parte din înţelegerea mea cu tine. Ţi-am dat informaţiile pe care mi le-ai cerut, iar faptul că Claudia Gould va fi moartă în curând nu are nicio legătură cu nimic."
Rapp a suspinat liniştit şi a arătat spre un laptop încorporat într-un braţ oscilant ataşat la scaunul cu rotile al lui Ruiz. „Deci, ai şters toate e-mailurile legate de asta?".
„Cele către Legiune. Asta e înţelegerea. Dar nu şi celelalte. De ce aş fi făcut-o?"
Ca să nu fii prins contractând o lovitură, s-a gândit Rapp, dar apoi şi-a dat seama de eroarea logicii sale. Ce-i păsa acestui rahat geriatric? Dacă autorităţile spaniole îl băgau la închisoare, probabil că în două săptămâni ar fi condus locul.
„Tipăreşte-le."
În loc să refuze, a făcut-o cu toată bucuria pe care un om ca el o putea conjura. Chemase mânia lui Dumnezeu asupra femeii pe care Mitch Rapp o iubea şi Rapp nu putea face nimic în privinţa asta. Pentru un om ca el, asta era heroină.
Foi de hârtie au început să iasă dintr-o imprimantă de lângă piciorul patului şi Rapp le-a scanat înainte de a le băga în buzunarul de la spate. Era un prosop de mână agăţat pe una dintre balustrade şi l-a luat, ocolind spătarul scaunului lui Ruiz şi prinzându-l pe gură şi pe nas.
Spaniolul a luptat pentru ultima oară într-o viaţă plină de violenţă. Rapp s-a concentrat pe menţinerea prosopului la locul lui cu cât mai puţină presiune şi pe împiedicarea bătrânului de a-şi lovi braţele care se agitau. Deşi ar fi fost destul de clar ce se întâmplase acolo, cel mai bine era să menţină dovezile fizice la minimum.
Aşa cum prevăzuse Ruiz însuşi, nu a rezistat prea mult. Rapp a mai ţinut prosopul la locul lui încă treizeci de secunde după ce bărbatul a devenit flasc, doar pentru a se asigura. Când în cele din urmă l-a îndepărtat, a văzut că bătrânul nenorocit murise cu un zâmbet pe faţă.

Rapp a coborât scările şi l-a găsit pe paznicul vorbitor de engleză în picioare în holul de la intrare.
„Cum vă numiţi?"
„Alexandre Fabre."
Rapp i-a înmânat un bileţel autocolant cu un nume şi un număr de telefon mâzgălit pe el.
„Ştiţi cine este?"
„Jordi Cardenas? Bineînţeles că da. Este directorul serviciilor noastre de informaţii."
„Şi un vechi prieten de-al meu. Dacă aveţi probleme despre care credeţi că ar putea avea legătură cu mine, acesta ar trebui să fie primul număr la care să sunaţi. Asistentul său vă va face legătura imediat. „
Era de înţeles că era confuz, dar şi-a scos portofelul şi a pus bucata de hârtie în siguranţă înăuntru.

CAPITOLUL 25

LA NORD DE CAPE TOWN
AFRICA DE SUD

Traseul a devenit suficient de abrupt încât Cyrah Jafari a trebuit să se folosească de mâini pentru a se echilibra în timp ce continua să urce. Zona era o destinaţie de escaladă care îşi pierduse din popularitate din cauza spargerilor frecvente de maşini şi apoi fusese abandonată cu totul după o tâlhărie mortală. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă, dar zona de parcare era încă acolo, departe de vederea autostrăzii. Traseele dezafectate erau încă practicabile cu ceva efort, iar priveliştile erau spectaculoase. Un antrenament solid după prea multe zile de inactivitate şi o locaţie perfectă pentru ceea ce avea de făcut. Poteca se aplana, dar se şi îngusta, urmărind o stâncă bombată pe o parte şi o prăpastie de o sută de metri pe cealaltă. Cerul era neobişnuit de cenuşiu şi ea s-a trezit că se uita des în el, calculând şansele de ploaie. Coborârea era întotdeauna mai grea decât urcarea, iar suprafeţele umede ar fi adăugat un pic de emoţie la ceea ce era programat să fie o zi plictisitoare.

Încă o jumătate de oră a dus-o la un fel de vârf – vârful unei stânci înalte care avea încă ancore de oţel pentru căţărare lipite în ea. Priveliştea era întunecată intermitent de ceaţă, dar odată cu aceasta venea şi un sentiment sporit de anonimat. Exact ceea ce căuta ea acolo.

Cyrah nu era cu adevărat îngrijorată de faptul că era urmărită în mod activ, dar supravegherea ocazională era o problemă din ce în ce mai mare în lumea modernă. Reţelele partajate, Google, camerele de securitate şi o sută de alte lucruri conspirau în mod constant împotriva secretului opresiv pe care era construită operaţiunea ei. Acest secret, combinat cu o rată de succes de sută la sută, era ceea ce îi permitea ei şi oamenilor ei să opereze într-un mod complet nou. Unul pe care concurenţa lor nu avea nici îndemânarea şi nici creativitatea de a-l imita.

Și-a aruncat rucsacul uşor şi s-a aşezat cu picioarele atârnând pe stâncă. După ce a privit ceaţa învolburată timp de câteva clipe, a scos un telefon. Fusese cumpărat de pe piaţa neagră din China şi, în acest moment, nu avea nici baterie, nici cartelă SIM. Cyrah le-a instalat pe amândouă şi a aşteptat ca acesta să capteze o reţea mobilă. Aşa cum promitea ghidul ei învechit, puterea semnalului era excelentă.

Aplicaţia proprietară de apelare pe internet avea numeroase niveluri de securitate, dar în cele din urmă a reuşit să navigheze până la o zonă de aşteptare. Un ciripit a răsunat când au intrat cei doi colegi ai ei şi ea şi-a pus o cască cu fir.

„Toată lumea este bine?”

Vocile care au răspuns o făceau să zâmbească de aproape cincisprezece ani. A le numi surori ar fi banalizat relaţia lor. Surorile aveau părinţi şi o educaţie comună, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce trăiseră împreună. De ce scăpaseră împreună.

„Arma folosită în atacul din Guatemala a fost probabil aruncată dintr-un avion şi a fost, fără îndoială, de origine militară.” Vocea lui Nasrin era fermă ca întotdeauna. O femeie logică şi controlată. „Mai mult, casa din Franschhoek este în continuare supravegheată de o echipă de trei oameni. Americani şi foarte profesionişti. Nu există nicio îndoială că te-au văzut.”

„Fără îndoială”, a răspuns Cyrah, fără să se îngrijoreze. Americanii care supravegheau casa Claudiei Gould urmau să vadă exact ceea ce le fusese prezentat – un poliţist de rang inferior care făcea nişte bani în plus ajutând un reporter.

„În acest moment, cred că putem fi siguri că Mitch Burhan are încă legături cu guvernul american”, a intervenit Yasmin. Ea era cel mai empatic membru al grupului. O creativă care uneori era greu de ţinut în frâu, dar care înţelegea oamenii şi era un izvor de idei improbabile care aproape întotdeauna ajungeau să funcţioneze.

„De ce ne pierdem timpul cu asta?” a întrebat Cyrah.

„Pentru a ne reaminti că nu ar fi trebuit să acceptăm această slujbă”, a răbufnit Nasrin.

„Luăm doar lucrările pentru care toată lumea votează. Și asta s-a întâmplat.”

„Pentru că ne era teamă că te vei sinucide înotând printr-una din peşterile alea”, a spus Yasmin.

„Sau să ne expui pe toţi, fiind arestată conducând una dintre maşinile tale sport cu o viteză de trei ori mai mare decât limita legală”, a adăugat Nasrin. Temerile ei au fost în mare parte nefondate, totuşi. Cyrah a

fost cea care a fost expusă. Cea care a apăsat pe trăgaci. Ceilalţi doi puteau să dispară în câteva ore, lăsând abia o urmă că ar fi existat vreodată.
„Am reuşit să-l urmărim pe Burhan?" a spus Cyrah, nedorind să reia această discuţie.
„Nu", a spus Nasrin. „Avem resurse limitate pe teren în Africa şi nu ne aşteptam ca el să plece. După toate aparenţele, nici el nu se aştepta."
„Cum aşa?"
„Avea o întâlnire cu arhitectul său peste două zile, care acum a fost anulată. De asemenea, a anulat camionul de mutare care era programat să mute obiectele din casă într-o unitate de depozitare pe care a închiriat-o."
„Întrebarea este dacă se va întoarce. A fost reprogramat ceva? Îl văd ca fiind cea mai bună şansă de a o găsi pe Claudia."
„Nimic din câte ştim noi", a spus Nasrin. „Îi urmărim arhitectul, antreprenorii, firma de avocatură, agenţii imobiliari şi orice altă persoană sau organizaţie cu care ar putea avea nevoie să lucreze. Până în momentul în care a plecat, fusese o strategie productivă. Deşi nu am obţinut încă nimic concret, părea doar o chestiune de timp. Era rezonabil să ne aşteptăm la o comunicare regulată cu persoanele pe care le angajau, la întâlniri, plăţi şi altele asemenea. Potenţial chiar şi inspecţii fizice în care Claudia ar putea dori să fie implicată direct. Şi toate acestea ar trebui să fie programate din timp."
„Ceva trebuie să se fi întâmplat ca să-l facă să plece atât de neaşteptat", a spus Cyrah. „Avem vreo idee despre ce?"
„Nu în acest moment", a răspuns Yasmin. „Dar lucrăm la asta."
„Cum rămâne cu poliţia?" a continuat Cyrah. „Cum a decurs întâlnirea lui cu Thato Gumede?".
„Destul de bine, se pare. Informatorii noştri spun că poliţia nu este interesată să îl acuze pe Burhan de vreo infracţiune. El are dreptul să se apere şi, pe baza a ceea ce s-a întâmplat în America Latină, au ajuns la aceeaşi concluzie ca şi noi în ceea ce priveşte implicarea sa în serviciile clandestine americane."
„Dar identitatea lui este în continuare verificată?"
„Da, dar asta nu înseamnă nimic. La fel şi cea a Claudiei, iar noi ştim că este falsă. Din nou, este greu să nu vezi mâna guvernului american în asta."
„De acord. Dar au o slăbiciune."
„Fiica", a spus Yasmin.
„Exact. Aţi găsit ceva util despre ea?"
„Facem o listă cu prietenii ei şi deja îl cercetăm pe Ahmale Okoro, care pare a fi cel mai apropiat de ea. Telefoanele fetelor tinere au tendinţa de a avea o securitate uşoară şi adesea le rătăcesc. Unele joacă şi jocuri video online între ele. Va dura puţin timp, dar există şanse mari să putem urmări acest tip de legături până la Anna."
„Mă întreb dacă vor comite o astfel de greşeală de neglijenţă."
„Copiii sunt greu de controlat", a spus Nasrin. „Dar sunt de acord. Sunt mai puţin încrezătoare în această abordare decât Yasmin. Un lucru la care lucrăm este penetrarea comunicaţiilor echipei americane care îl supraveghează. Dar nivelul lor de profesionalism face să nu fie o sarcină uşoară. De asemenea, se pare că au fost la fel de surprinşi de plecarea lui ca şi noi."
„Vreun indiciu că ştiu unde s-a dus sau când se va întoarce?" a întrebat Cyrah.
„Nici unul."
„Este un fir de care putem trage – dar numai cu mare grijă. Nu vrem să riscăm să ne dezvăluim guvernului american. În cele din urmă, cred că trebuie să ne resemnăm că asta va dura o vreme."
„Avem bani şi timp", a spus Yasmin. „Asta ne oferă luxul de a fi metodici. Dacă durează şase luni, durează şase luni".
Cyrah a dat din cap, privind peisajul pustiu de dedesubt. „Atunci, aşa cum se spune, mingea este în terenul tău. Fă-mi rost de o locaţie a Claudiei, ca să mă pot apuca de treabă."
„Dar n-o să te plictiseşti între timp, nu?". a spus Nasrin. „Nu o să începi să faci scufundări cu rechinii sau să vânezi leoparzi cu mâinile goale..."
Cyrah a zâmbit şi a închis conexiunea înainte de a scoate cartela SIM şi bateria. Pe prima a distrus-o cu flacăra unei brichete, iar pe cea de-a doua a aruncat-o pe marginea stâncii. O piatră de mărimea unui

pumn era suficientă pentru a se ocupa de combinat şi ea împrăştia la întâmplare resturile în timp ce cobora.
Şi apoi ce s-a întâmplat? Poate o băutură în apartamentul ei închiriat? Nu era ceva ce făcea des, dar o plăcere care îi fusese interzisă în tinereţe ar putea fi un mod plăcut de a încheia ziua. Încă o amintire a cât de departe ajunsese.

Vocile au devenit audibile când Cyrah se afla încă la mai mult de o sută de metri distanţă, răsunând pe piatră. Nu engleză sau afrikaans, ci una dintre limbile tribale ale ţării.
Din forţa obişnuinţei, Cyrah se mişcase deja în linişte, dar acum încetinise şi devenise complet tăcută. Era o abilitate pe care o învăţase evitându-l pe tatăl ei abuziv şi pe care chiar şi instructorii ei bărbaţi o recunoscuseră cu părere de rău.
În realitate, făcuse totul bine, excelând la fiecare test care i se dădea. Viteză, rezistenţă, inteligenţă, curaj. Dar mai presus de toate, capacitatea ei de a rămâne calmă sub presiune. Chiar şi cea mai mare slăbiciune a ei, puterea fizică, era mult mai bună decât ar fi bănuit cineva de la o femeie care avea doar o sută şaizeci de centimetri şi cântărea abia cincizeci şi şase de kilograme. Era o deconectare între aşteptări şi realitate care s-a dovedit destul de utilă. Dar nu una pe care să fi avut vreodată ocazia să o valorifice în slujba ţării sale.
Preşedintele iranian, relativ liberal, demarase programul cu ideea de a crea o divizie de femei spioni şi sabotori care să fie atât de neaşteptată încât să fie invizibilă pentru adversarii lor israelieni. El recrutase femei tinere dintr-o gamă largă a societăţii. În cazul ei, din poliţie, dar şi din universităţi, agenţii de informaţii şi din domeniul ştiinţelor. Bineînţeles, cele mai multe au renunţat repede, dar ea şi alte câteva au rezistat. La sfârşitul antrenamentului, doar ea şi alte două – Nasrin şi Yasmin – au rămas.
Dar nu trebuiau să existe infiltraţii clandestine în teritoriul inamic. Nici operaţiuni glorioase care să le zădărnicească inamicii şi să dovedească valoarea genului lor. În nesfârşita luptă între guvernul civil, liderii religioşi şi armată, preşedintele fusese forţat să predea programul Gărzii Republicane. În mod previzibil, i-au înlocuit imediat instructorii cu cei mai cruzi şi misogini bărbaţi pe care i-au găsit.
Cu o noapte înainte de ceea ce urma să fie absolvirea ei, directorul programului a intrat în camera ei şi a violat-o violent. I-a explicat că era o experienţă pentru care trebuia să fie pregătită dacă ar fi fost vreodată capturată. Nasrin şi Yasmin, a descoperit mai târziu, au avut aceeaşi soartă.
În ciuda umilinţei şi a rănilor considerabile, toate trei se treziseră în acea dimineaţă, se îmbrăcaseră şi se îndreptaseră spre ceremonia care urma să le ureze bun venit în cea mai secretă organizaţie de informaţii din Iran. Stătuseră ore întregi în faţa biroului comandantului lor până când unul dintre oamenii săi le-a spus că programul fusese anulat şi că fuseseră repartizaţi la grupa de dactilografiere.
Grupul de dactilografiere. Cine ar fi ştiut că există aşa ceva în ziua de azi? Sau poate că nu existau şi că unul fusese creat special pentru ei. Pentru că a fi violată nu era suficient de umilitor.
Din păcate pentru noul lor comandant, noile sale dactilografe îşi învăţaseră prea bine lecţiile. Ultima oră din viaţa lui fusese extraordinar de dureroasă, încheindu-se doar atunci când ea îi secţionase penisul şi îl sufocase încet cu el până la moarte. După aceea, a fost doar o chestiune de a folosi acreditările sale informatice pentru a transfera bani în conturile străine pe care le deschiseseră şi a-şi crea un pasaj sigur pentru a ieşi din ţară.
La scurt timp după aceea, s-a născut Legiunea.
Poteca s-a lărgit şi Cyrah s-a ghemuit, mutându-se într-un punct de observaţie deasupra luminişului în care îşi parcase maşina închiriată. Avertismentele din ghid cu privire la activitatea infracţională s-au dovedit a fi prevăzătoare. Presupunerea ei fusese că, atunci când comunitatea de căţărători ar fi abandonat zona, la fel ar fi făcut şi bărbaţii care o făcuseră atât de indezirabilă. Să nu subestimezi niciodată persistenţa elementului criminal. Ea, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie asta.
Se părea că problema ei consta doar în doi bărbaţi, ambii purtând blugi şi tricouri zdrenţuite. Amândoi purtau, de asemenea, şlapi, în ciuda temperaturilor scăzute, dar păreau totuşi capabili să se mişte rapid. Ajunseseră într-o dubiţă albă dărăpănată şi brăzdată de rugină. Niciunul dintre ei nu părea să fie înarmat. Aşa cum era înţelept în zonă, lăsase maşina descuiată şi torpedoul deschis pentru a demonstra că nu era nimic de furat în ea. În ciuda acestui fapt, cei doi bărbaţi au decis să efectueze o percheziţie amănunţită.

Nu era chiar o problemă pentru ea, atâta timp cât o terminau repede şi plecau mai departe. În caz contrar, s-ar putea să devină necesar să ia măsuri.
Cyrah a recuperat un SIG Sauer P226 din rucsac şi şi-a înşurubat un amortizor de sunet Octane 9. Ţintind peste el, ea l-a urmărit pe unul dintre bărbaţi în timp ce acesta pornea înapoi spre dubă. Însoţitorul său, între timp, a deschis capota vehiculului.
În stratul de nori de la vest era o strălucire adâncă, iar umbrele ceţoase se întindeau peste luminiş. Întunericul iminent avea probabil să descurajeze pe oricine altcineva să mai vină acolo în acea seară, deşi era departe de a fi sigur. Aceştia doi o făcuseră. Întrebarea era acum ce să facă în legătură cu asta?
Aşa cum se întâmpla adesea în viaţă, nu existau opţiuni bune. Putea să stea acolo şi să-i lase pe bărbaţi să-i dezbrace maşina, ceea ce ar fi dus inevitabil la un contact semnificativ cu poliţia şi la probleme interminabile cu Avis. Acoperirea şi paşaportul ei ar fi supravieţuit probabil unei examinări suplimentare, dar totul ar fi fost foarte public, ar fi necesitat mult timp şi i-ar fi putut afecta capacitatea de a părăsi rapid ţara dacă ar fi fost necesar. Pe de altă parte, abordarea situaţiei într-o manieră mai agresivă implica propriile riscuri şi iritaţii.
Ce să aleagă?
Când bărbatul de la furgonetă a reapărut cu o cheie de urechi într-o mână şi cu o cutie plină de alte unelte în cealaltă, ea a ţintit atent şi a tras un singur foc. SIG-ul a zvâcnit, iar amortizorul a produs un sunet suficient pentru a-l face pe bărbatul care plutea deasupra motorului să ridice privirea. Zăngănitul metalic al tovarăşului său care scăpa cutia i-a distras atenţia şi s-a întors spre sunet. Cyrah a aşteptat ca el să prezinte o ţintă optimă înainte de a mai trage un cartuş. S-a prăbuşit imediat, dispărând în spatele barei de protecţie din faţă.
A avut nevoie de cinci minute de coborâre pentru a ajunge în luminiş şi, când a ajuns, a tresărit în lumina care se stingea. Ambele împuşcături au fost perfecte, lăsând găuri îngrijite în centrul masei în ambii bărbaţi. Arăta exact ceea ce era – opera unui asasin profesionist foarte atent. Muniţie minimă, mizerie minimă, eficienţă maximă. Forţa obişnuinţei şi, în retrospectivă, nu ceea ce urmărea ea.
Cyrah şi-a golit încărcătorul la întâmplare în cei doi bărbaţi, dar tot n-a fost mulţumită de efect. Trebuia să nu lase absolut niciun dubiu că acesta era rezultatul unei rivalităţi între bande sau al unui război de teritorii. Dacă cineva ar fi găsit cumva dovezi că o tânără cu ochi căprui şi cu gropiţe ar fi fost în zonă, simplul gând că ea ar putea fi implicată ar fi trebuit să fie de râs.
S-a dus în partea din spate a dubei şi s-a uitat la dezordinea de piese de maşină, mobilă veche şi echipamente de amenajare. Un topor ruginit se odihnea pe una dintre roţile maşinii şi ea l-a ridicat, testând greutatea lui în mâini. Se spunea că diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei fete, dar în unele cazuri o lamă ascuţită şi grea era la fel de bună.
Cyrah şi-a dat jos rucsacul şi l-a aşezat jos. În el se afla un litru de apă, încă neatinsă din cauza temperaturilor scăzute. Suficientă pentru o baie improvizată, chiar dacă oarecum friguroasă. A pus un încărcător nou în armă, în caz că cineva ar fi dat peste ea, apoi a început să se dezbrace. Când a fost complet dezbrăcată şi hainele i-au fost împăturite frumos pe o piatră, a luat toporul şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat cadavru. Ceva îi răsuna în minte în timp ce mergea. O amintire vagă dintr-un documentar pe care îl vizionase cândva despre o femeie americană din epoca victoriană.
Cum o chema?
I-a venit în minte când s-a oprit în faţa bărbatului fără cămaşă şi a ridicat lama. Lizzie Borden. Asta era. O femeie formidabilă, înaintea timpului ei.

CAPITOLUL 26

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
DARREN Hargrave şi-a ocupat locul obişnuit lângă preşedinte, în timp ce Stephen Wright, directorul Serviciului Secret, s-a aşezat în faţa măsuţei de cafea. Sam Hutchinson, strategul politic şef al administraţiei, a păstrat ceva mai multă distanţă, dar, în mod interesant, nu la fel de mult ca Catherine.

Erau prea mulţi oameni în şedinţă pentru ca ea să se retragă complet, dar totuşi alesese scaunul cel mai îndepărtat de soţul ei. Cel mai îndepărtat de putere, a remarcat Hargrave cu un zâmbet.
„Aşadar, în sala principală vor fi doar câteva sute de persoane", a continuat Hutchinson. „Toţi susţinători entuziaşti care vor da sălii multă energie."
„Şi restul?" a întrebat Cook.
„Alte zece mii în diverse locaţii din DC şi din ţară. Toţi purtând astea". I-a înmânat preşedintelui o pereche de ochelari de realitate virtuală. „Acestea vor permite fiecărei persoane, indiferent unde se află, să se simtă ca şi cum ar fi la trei rânduri în spatele dumneavoastră pe scenă".
„Deci, spuneţi că este diferit de a privi doar pe un ecran."
„Nu există nicio comparaţie. Dacă îşi întorc capul, vor vedea părţile laterale ale sălii în care vă aflaţi. Dacă se uită în spatele lor, vor vedea ceea ce pare a fi o mulţime foarte exclusivistă şi intimă. Vă garantez că toată lumea se va simţi sută la sută ca şi cum ar fi acolo."
Cook părea sceptic în timp ce îi înmâna aparatul înapoi. „Înţeleg că este cel mai bun lucru pe care îl putem face deocamdată, dar nu sunt sigur de asta pe termen lung. Politica a fost întotdeauna o afacere în persoană."
„Înţeleg, domnule, dar credeţi-mă când vă spun că nu facem decât să zgâriem suprafaţa acestei tehnologii. Ea are potenţialul de a vă spori de fapt capacitatea de a vă conecta cu alegătorii dumneavoastră. În viitor, vom fi capabili să cartografiem digital chipul dvs. cu cel al unui actor. Acest lucru va permite apariţii virtuale în locuri mult mai mici decât cele pentru care aţi avea timp în mod normal. Îi va face pe susţinătorii dvs. să simtă că au acces personal la dvs.".
„Are, de asemenea, un mare potenţial în ceea ce priveşte securitatea", a intervenit Wright. „Putem configura aceste apariţii astfel încât să fie greu pentru oameni să ştie unde vă aflaţi cu adevărat. De exemplu, ai putea avea un actor care să facă o apariţie în direct de la Camp David, când tu eşti cu adevărat aici."
„Se pare că acestea sunt genul de jocuri care ar putea să se scurgă în presă."
„Este posibil, dar credem că riscurile sunt scăzute", a spus Hutchinson. „Tehnologia este atât de bună încât nici măcar experţii nu o pot depista cu certitudine. În plus, am putea spune pur şi simplu că folosim fundaluri artificiale la cererea Serviciului Secret. Nu cred că cineva vă va reproşa asta".
„Vor fi poze cu mulţimea", a subliniat Catherine. „Mii de oameni în ochelari de realitate virtuală. O să arate ca un film SF din anii '95."
„Înţeleg ceea ce spuneţi, doamnă, dar cred că va fi foarte bine primit de publicul tânăr. Sondajele arată că aceştia se bazează pe tehnologie pentru a-şi rezolva cam toate problemele. Prezentarea preşedintelui ca fiind cineva care o stăpâneşte va fi un lucru net pozitiv. Mai ales pe măsură ce populaţia mai în vârstă, mai puţin tehnologizată, va dispărea."
„Bine", a spus Cook, care începea să-şi piardă interesul pentru subiect. „O să încercăm şi vom vedea cum merg lucrurile. Dacă va fi un dezastru, ne vom mai gândi. Mulţumesc, Sam."
Bărbatul s-a ridicat şi a dat respectuos din cap înainte de a se retrage din birou. Preşedintele a aşteptat ca acesta să închidă uşa înainte de a vorbi din nou.
„Eşti sigur că poţi asigura acest eveniment, Steve?".
„Da, domnule. Încă mai epurăm oamenii care au legătură cu Kennedy şi Rapp, dar vom avea suficienţi loialişti pentru a acoperi evenimentul. Şi nimeni nu va şti în care dintre localurile locale vei apărea până în ultimul moment, ceea ce face coordonarea unui atac aproape imposibilă. Mai ales de către cineva cu forţă de muncă limitată."
„Acestea fiind spuse, am înţeles că încă nu suntem siguri de locaţiile lui Rapp sau Coleman."
„Coleman tocmai a reapărut la casa lui din Grecia şi avem oameni care îl supraveghează", a spus Hargrave. „Rapp a zburat la complexul lui Nicholas Ward din Uganda după ce a plecat din Africa de Sud şi, din câte ştim, a rămas acolo de atunci."
„Din câte ştim noi", a repetat Cook. „Ţineţi minte că unul dintre termenii armistiţiului nostru cu el este ca el să rămână la vedere."

„Da, domnule. Sunt de acord că timpul pe care îl petrece în tabăra lui Ward este problematic. Trebuie să convenim asupra unor protocoale rezonabile de supraveghere, dar cu tot ce se întâmplă, era logic să nu insistăm. Peste o zi sau două, totuşi, cred că va fi rezonabil să insistăm."
„Bine", a spus Cook. „Steve, dacă nu mai ai nimic altceva, am să te las să pleci. Ştiu că ai multe pe cap."
„Mulţumesc, domnule."
Din nou, preşedintele a aşteptat ca uşa să se închidă complet înainte de a vorbi. „Nu sunt mulţumit, Darren".
„De ce nu, domnule?"
„Enzo Ruiz."
„Ruiz era extrem de bolnav şi avea 90 de ani, domnule. A murit în mijlocul zilei, înconjurat de gărzi care sunt toate de acord că inima lui a cedat în cele din urmă. O primă analiză a medicilor legişti a confirmat acest lucru."
„Dar fără a avea ochi de încredere asupra lui Rapp, nu avem cum să dovedim că nu el a fost responsabil. Este posibil să se fi strecurat din complexul lui Ward, să fi zburat în Spania, să-l interogheze pe Ruiz şi să fi aflat despre dosarul pe care l-am trimis."
„Orice este posibil", a fost de acord Hargrave. „Dar plauzibil? Ceea ce vrei să spui aici este că, pe baza unui atac al lui Gustavo Marroqui, Rapp a pornit o campanie de eliminare a duşmanilor Claudiei Gould. Apoi a intrat pur şi simplu într-un complex păzit şi a extras informaţii de la un baron al drogurilor brutal care nu ar supravieţui niciunui fel de constrângere. Şi dacă asta nu este suficient de neverosimil, apoi l-a ucis pe om într-un mod care a păcălit atât echipa sa de securitate, cât şi autorităţile."
Cook s-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat braţele peste piept. „Sunt de acord că este improbabil, Darren. Dar vreau să mă asigur că nu luăm nimic de-a gata. În ceea ce-l priveşte pe Rapp, să ne complacem nu este o opţiune."
Hargrave a dat din cap în tăcere, reticent să răspundă cu ceva mai mult. De fapt, implicarea lui Rapp în moartea lui Enzo Ruiz nu era atât de neverosimilă pe cât o făcea să pară. Primele informaţii sosiseră că un alt duşman al Claudiei – un asasin ceh pe nume Josef Svoboda – murise în ceea ce autorităţile numeau un accident. Era o coincidenţă îngrijorătoare, dar nu una despre care preşedintele trebuia să afle în acel moment. Nu ar fi făcut decât să facă situaţia mai stresantă şi i-ar fi putut zdruncina încrederea în CIA. Acesta era un lucru care trebuia prevenit cu orice preţ. Vraja pe care soţia sa o aruncase asupra lui slăbea, dar nu era încă ruptă. Nu i se putea permite să primească astfel de informaţii cât timp era încă suficient de puternică pentru a le transforma în arme.
„Dar planul tău pare să se destrame", spuse prima doamnă. „Se învârte în jurul menţinerii lui Rapp în dezechilibru şi concentrat în altă parte. Cum reuşeşte contractul Legiunii să realizeze asta dacă el nu ştie nimic despre el?".
Hargrave a zâmbit. „De fapt, situaţia nu putea fi mai perfectă."
Văzând schimbarea subtilă a expresiei şi a limbajului corporal al femeii era ca şi cum i-ar fi curs electricitate pe şira spinării. Condescendenţa şi dezgustul ei obişnuit se colorase cu teamă. Ştia că abilitatea de a-şi folosi soţul în scopuri proprii îi scăpa. Că Anthony Cook începea în sfârşit să o vadă aşa cum era.
„Perfect?", a spus preşedintele. „Cum?"
„Îl vom avertiza pe Rapp că am detectat discuţii despre faptul că Legion a fost contractată pentru a o ucide pe Claudia Gould. Funcţionează la toate nivelurile pentru noi. Nu numai că pare a fi un act de bună credinţă din partea noastră..."
„Dar îl pune în stare de panică", a spus Cook, terminând gândul lui Hargrave. „Acum nu se mai confruntă cu o grămadă de executanţi incompetenţi ai cartelului. Se confruntă cu unul dintre cei mai de succes şi mai necruţători ucigaşi din lume."
„Exact. Şi după ce Claudia moare – ceea ce aproape sigur va muri – App îşi va petrece restul vieţii încercând să o găsească pe Legion şi să se răzbune. Apoi, la un moment dat, în tot acest timp, se va face vulnerabil şi vom pune capăt acestei situaţii odată pentru totdeauna."

După ce Hargrave a plecat în sfârşit, Catherine a rămas singură în Biroul Oval cu soţul ei. Îl privea cum se mişca şi, pentru prima dată în viaţa ei, nu avea nicio idee despre ce gândea. Pe zi ce trecea, devenea tot mai convinsă că el îl judeca greşit pe Mitch Rapp practic la toate nivelurile. Mai ales convingerea că nu intenţionase să respecte armistiţiul lor, dar mai ales că era un bătăuş uşor de manipulat, alimentat de instinct şi furie. Un astfel de om ar fi fost mort cu mult timp în urmă.
De asemenea, era îngrijorată de faptul că Hargrave minimaliza posibilitatea ca Rapp să fi descoperit existenţa dosarului despre Claudia Gould. Cât de greu i-ar fi fost Claudiei să-şi identifice şi să-şi localizeze duşmanii supravieţuitori? Odată făcut acest lucru, Rapp ar putea fie să omoare – aşa cum poate făcuse cu Enzo Ruiz – fie să-i submineze cu ameninţări. În timp ce acest tip de oameni ar putea avea o sete de răzbunare accentuată, ei posedau un instinct de supravieţuire la fel de accentuat. Sfidarea lui Mitch Rapp nu era calea spre o viaţă lungă.
În fine, ideea că Rapp a devenit obsedat de Legiune după moartea Claudiei mi s-a părut prea optimistă. Oare un om ca el s-ar fi gândit de două ori la Legion? Nu era nimic personal acolo – doar o afacere care furniza un serviciu contra cost. Mult mai probabil, Rapp şi-ar fi concentrat energia şi resursele substanţiale pentru a afla cine a scris cecul. Din punct de vedere tehnic, Enzo Ruiz, dar ar fi fost mulţumit cu asta? Sau va fi motivat să cerceteze mai adânc?
Strâmbă din ochi în lumina soarelui care intra prin ferestre şi în figura care se mişca prin ea. Soţul ei nu era un om strălucit în sensul obişnuit al cuvântului, dar nici nu fusese niciodată un om prost. Împreună cu darul său de a se conecta cu omul de rând, avusese întotdeauna o intuiţie naturală pentru a şti în cine să aibă încredere, pe cine să submineze şi pe cine să distrugă. Acum părea că atârnă de fiecare cuvânt al lui Darren Hargrave. Devenise atât de disperat după protecţie împotriva lui Mitch Rapp, încât se convinsese pe sine însuşi că Hargrave era capabil să i-o ofere.
Putea un om care devenise definit de îndoială şi frică să câştige un al doilea mandat la Casa Albă? În mod realist, avea nevoie de patru mandate complete pentru a obţine genul de putere necesară pentru a-l perpetua pe termen nelimitat. Înfrângerea ar fi însemnat sfârşitul a tot ceea ce visaseră.
„Lucrurile nu merg bine”, a spus ea în cele din urmă.
„Îl vom găsi pe Rapp.”
„Nu mă refer la el, Tony. Vorbesc despre cifrele tale din sondaje. Pari slab şi ineficient. Nu am candidat pe o platformă legislativă ambiţioasă. Am candidat pe forţa personalităţii tale. Abilitatea ta de a-i face pe alegătorii tăi să simtă că au putere şi că au o voce. Cu cât stai mai mult în spatele acestor ziduri, cu atât mai mult se estompează acest lucru.”
„Ştiu că nu eşti impresionat de ceea ce a pus la cale Sam, dar cred că este un pas în direcţia cea bună.”
„Recunosc punctul de vedere. Dar nu poate fi singurul pas. Nici măcar nu te mai implici în social media. O laşi pe seama unor oameni care nu au autoritatea de a publica altceva decât un discurs guvernamental fad. Darul tău este să înţelegi ce vor oamenii şi să le oferi asta. Nu poţi lăsa ca frica de Mitch Rapp să te facă să pierzi asta. Avem câţiva adversari potenţial puternici la următoarele alegeri...”
„Nu pot câştiga dacă sunt mort.”
„Tu crezi că Rapp nu-şi poate controla impulsurile, dar eu cred că poate. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce la pământ şi ar rămâne acolo? Mi-e teamă că ai fugi în buncărul Casei Albe şi te-ai înghesui acolo până ai pierde alegerile. Atunci te-ar avea exact unde vrea el. Dacă Rapp chiar te urmăreşte – şi în acest moment tu şi Darren aţi făcut din asta o certitudine – singura ta apărare este capacitatea ta de a rămâne la putere.”
S-a oprit din plimbare şi a privit-o cu privirea în jos. „Dacă reuşeşte să ajungă la mine, îmi imaginez că vei sfârşi în spatele biroului meu.”
Ea nu-şi putea da seama dacă era o acuzaţie sau doar o observaţie. Oricum ar fi fost o afirmaţie destul de evidentă şi banală, care nu merita un răspuns. Asasinarea lui ar fi fost aproape sigur un eveniment suficient de puternic pentru a ajunge până la Casa Albă. Problema mult mai dificilă ar fi fost dacă ar fi supravieţuit pentru a pierde următoarele alegeri.
Dacă soţul ei insista să se autodistrugă, era ea obligată să se prăbuşească odată cu el? Să renunţe la tot ceea ce lucrase din cauza laşităţii şi a calculelor lui greşite? Relaţia lor era în mare parte una de convenienţă şi de viziune comună. Fiecare dintre ei avea un rol unic de jucat în realizarea acestei viziuni.

Se mai putea conta pe el pentru a-şi juca rolul? Cât de ironic era faptul că acum era îngrijorată de faptul că preşedintele Statelor Unite ar putea deveni un obstacol în calea acumulării de putere.
„Nu ăsta e planul, Tony. Şi tu nu vei muri. Cel puţin deocamdată, ai mai multă siguranţă decât oricine altcineva în istorie. Mitch Rapp este un ucigaş talentat, dar nu este un înger răzbunător. Nu poate trece prin pereţi sau să fie în două locuri în acelaşi timp."
Cook nu a răspuns, în schimb i-a întors spatele şi s-a uitat pe fereastră.

CAPITOLUL 27

SUD-VESTUL UGANDEI
RAPP a coborât din elicopter, punându-şi geanta pe umeri şi alergând ghemuit prin praful învolburat. Claudia era vizibilă, stând la o distanţă sigură în lumina zorilor, dar nu se vedea nimeni altcineva.
În timp ce aeronava decola în spatele lui, Rapp nu a putut să nu se întrebe cât timp avea de gând Nick Ward să-i mai lase să folosească complexul său din Uganda. În momentul de faţă, el se afla în SUA, ocupându-se de diverse procese şi anchete ale SEC legate de măsurile pe care le luaseră pentru a-l ţine în viaţă. La întoarcere, însă, s-ar putea să nu mai fie interesat să stea atât de aproape de oamenii vizaţi de un preşedinte care deja îl dispreţuia.
„Am citit că Enzo Ruiz a murit recent din cauze naturale", a spus Claudia când s-a apropiat.
„Trist, nu-i aşa?"
„Aveţi vreo expunere acolo de care trebuie să mă ocup?".
„Nu. Jordi Cardenas se ocupă de martori şi de anchetatori. Nu prea există motive ca cineva să ridice praful din cauza asta. Dar Svoboda?"
„Nu ai văzut?", a spus ea, scoţându-şi telefonul şi derulând câteva clipe înainte de a i-l înmâna. Ecranul înfăţişa prima pagină a unui tabloid scris în cehă. Aproape toată pagina era ocupată de o fotografie color a unui bărbat atârnând de gât în ceea ce părea a fi un apartament de hotel de lux. Avea faţa purpurie şi era dezbrăcat, cu excepţia unei perechi de boxeri care încă îi atârnau de glezne. Se făcuse o mică estompare strategică într-un efort nereuşit de a face imaginea mai puţin stridentă.
„Asfixiere erotică?" a spus Rapp, înmânând telefonul înapoi.
„Lui Scott i s-a părut potrivit."
Era greu de argumentat. „Poliţişti?"
„Nu. Toată lumea este atât de fericită că a plecat, încât poliţia a catalogat deja moartea lui ca fiind un accident şi a închis cazul."
„Unde e toată lumea acum?"
„Scott e la el acasă, în Grecia. Bruno s-a mutat în Noua Zeelandă pentru a merge la pescuit. Wick este la casa lui din Wyoming, iar Mas este acasă, în Virginia."
Lui Rapp nu-i plăcea în mod deosebit să aibă forţele sale atât de împrăştiate, dar, în condiţiile date, era marginal mai bine decât să le îngrămădească.
„Cum rămâne cu Irene? Este încă aici?"
„Da."
„Poţi s-o rogi să treacă pe la bungalow? Trebuie să vorbim."

Terasa extinsă din faţă era încă la umbră, agăţată de frigul dimineţii. Anna dormea înăuntru, totuşi, aşa că Rapp a făcut un foc în groapă şi a tras câteva scaune până la el. Claudia a apărut în pragul uşii cu două cești de cafea aburindă exact când Irene a pornit pe cărarea lor de dale cu obişnuita ei ceaşcă de ceai. Rapp i-a dat un sărut pe obraz înainte de a-i arăta un scaun.
„Se pare că totul a mers ca pe roate", a spus ea, apropiindu-se puţin mai mult de flăcări.
„Ruiz este mort, dar asta nu a rezolvat atât de multe probleme pe cât am sperat", a spus Rapp, înmânându-i e-mailurile pe care bătrânul le tipărise. A privit-o cum le răsfoia, gura ei strângându-se într-un mod care ar fi fost invizibil pentru oricine care nu o cunoştea de zeci de ani. Totuşi, el putea descifra uşor expresia. Rahatul ajunsese acum în mod oficial în ventilator.

Kennedy le-a lăsat să cadă pe jos şi s-a uitat drept înainte, părând să uite de tot ce o înconjura. Se părea că era singurul care nu se obosea să urmărească noua generaţie de contractori privaţi. Pentru toţi ceilalţi, cuvântul Legiune lovise ca un set de pumni de alamă.
În cele din urmă şi-a scos ochelarii de citit şi şi-a frecat ochii cu degetul mare şi arătătorul. „Nu cred că există vreun motiv pentru a tăinui cuvintele aici. Acesta este cel mai rău scenariu pentru noi. Nu numai din cauza reputaţiei Legiunii, ci şi pentru că acum putem garanta, practic, că dosarul nu va ajunge la niciunul dintre oamenii pe care i-am subminat."
Claudia a dat din cap. „Odată ce Legion este contractat, nu se mai opreşte niciodată. Dacă bucătarii au vrut să mă pună în pericol şi să-l ţină ocupat pe Mitch, acum au reuşit oficial acest lucru."
„Irene", a spus Rapp. „Poţi să urmăreşti acele e-mailuri?"
„Imposibil. Legiunea este un pic ca Gustavo Marroqui. Fiecare agenţie de informaţii din lume a încercat să ajungă la ei şi toţi am eşuat."
„Pe ei?"
„Cea mai bună presupunere a noastră este că este o echipă. Aş spune trei persoane. Două nu ar fi suficiente pentru a fi efectuat asasinatele de care îi suspectăm, iar cu patru devine greu de menţinut nivelul de secret pe care se bazează."
„Aşadar, Ruiz spunea adevărul. Chiar sunt fantome."
„Până să citesc acele e-mailuri, acum un minut, nu aş fi putut spune cu o certitudine de sută la sută că Legiunea chiar există. Loviturile lor arată întotdeauna ca nişte accidente sau cauze naturale, şi sunt făcute atât de bine încât e posibil să fie aşa."
„Deci asta e tot? Asta e tot ce avem?"
„Cred că putem face nişte presupuneri care merg puţin mai departe. Aşa cum am spus, probabil că nu este vorba de un individ, ci de o mică echipă. Bine antrenată, în aşa măsură încât este aproape sigur că au lucrat pentru un guvern la un moment dat."
„Poate că încă o fac", a spus Rapp.
„Este puţin probabil din cauza diversităţii oamenilor pe care bănuim că i-au ucis. Criminali, oameni din domeniul financiar, câţiva agenţi politici care nu au nimic în comun..."
„Dacă au fost antrenaţi de un guvern, asta restrânge lucrurile", a spus Rapp. „Probabil că nu este vorba de niciunul dintre cei cu care lucrăm în mod regulat. Principalii mei candidaţi ar fi ruşii sau iranienii. Chinezii şi nord-coreenii ar putea antrena pe cineva la acest nivel, dar este mai greu de imaginat că ar putea pierde controlul. Şi sirienii îmi vin în minte, dar aş spune că este puţin probabil".
„Speculaţii", a spus Claudia. „Şi speculaţii vagi, în plus."
„De acord", a spus Rapp. „Cum obţinem ceva acţionabil?"
Întrebarea a fost întâmpinată cu tăcere. În cele din urmă, Kennedy s-a ridicat în picioare. „Lăsaţi-mă să mă gândesc la asta. Ne vom reuni din nou mai târziu în această după-amiază. Între timp, poate că ar fi logic să revizuim măsurile de securitate de aici."
„De acord", a spus Rapp. „Scott ne-a pregătit pentru atacuri mai convenţionale şi se pare că nu acesta este modul de operare al Legiunii."
Kennedy s-a întins şi i-a strâns mâna Claudiei înainte de a porni înapoi spre bungalow-ul ei. Când a dispărut în spatele copacilor, Claudia s-a ridicat brusc în picioare şi a anunţat că trebuie să facă o plimbare.
„Vrei să vin cu tine?"
„Nu. Mulţumesc, dar am nevoie de ceva timp de gândire".
Şi cu asta, Rapp s-a trezit singur.

Au trecut mai bine de treizeci de minute până când Claudia s-a întors şi l-a găsit exact unde îl lăsase. Anna încă dormea şi nu avea prea multe de făcut în afară de a sta şi a se gândi – în principal la moduri spectaculos de dureroase de a-l ucide pe Anthony Cook. Dar erau doar fantezii. Spune ce vrei despre om, dar planul lui întortocheat funcţiona. Rapp nu avea nici timp, nici resurse de cheltuit cu el. Întreaga lui lume se restrânsese la un singur obiectiv şi numai unul: neutralizarea ameninţării reprezentate de Legiune.

Se opri la câţiva metri distanţă, luminată de soarele dimineţii. Rapp a ridicat ochii spre ea, văzând o expresie de hotărâre care a copleşit strălucirea lacrimilor care i se uscau pe obraji.
„Am câteva lucruri de spus, Mitch, şi am nevoie să mă laşi să le spun fără să mă întrerupi.”
El a dat din cap în tăcere.
„Sunt ca şi mort.”
Rapp a încercat imediat să se retragă din aranjamentul lor, deschizând gura pentru a protesta înainte de a fi redus la tăcere de mâna ei ridicată.
„Chiar dacă rămân aici, Legiunea va ajunge în cele din urmă la mine. Poate că va dura un an. Poate că va dura zece. Sau poate că excavează chiar acum sub noi, astfel încât data viitoare când va ploua, voi muri într-o alunecare de teren. Şi ştiu că ai face orice ca să mă protejezi, dar nici măcar tu nu poţi ucide ceea ce nu poţi vedea.”
A tras aer în piept şi l-a lăsat să iasă. Era foarte constantă.
„În al doilea rând, ştiu că te învinovăţeşti pentru asta. Dar nu ar trebui să o faci. În fiecare zi în care m-am trezit după ce s-a întâmplat cu soţia ta...” Vocea ei s-a întrerupt pentru o clipă. „Fiecare din acele zile a fost un dar. Am găsit în sfârşit dragostea vieţii mele în tine şi am reuşit să petrec cu Anna un timp pe care nu-l meritam.”
A luat loc în faţa lui, preferând să se uite în flăcări decât să-l întâlnească în ochi. „Acum, să trecem la lucruri mai practice. Vestea bună este că nu există niciodată daune colaterale în operaţiunile Legiunii. Aşadar, tu şi Anna sunteţi în siguranţă. Problema este că, deşi s-ar putea să nu avem încă dovezi suficient de solide pentru Irene, ştim amândoi că bucătarii sunt în spatele acestei situaţii. Ştim, de asemenea, că nu vor renunţa la asta. Securitatea lor nu va fi niciodată perfectă, aşa că ştiu că nu vor fi în siguranţă până când nu vei fi mort.” O lacrimă i-a curs pe faţă, lăsând o dâră proaspătă printre cele şterse. „Dacă mi s-ar întâmpla ceva, aş fi decis să o las pe Anna cu tine. Ai devenit un tată atât de bun şi ai nevoie de ceva care să te ţină ocupat la bătrâneţe. Adevărul este că ai nevoie de ea la fel de mult cum şi ea are nevoie de tine. Dar acum asta e imposibil. Şi nu sunt sigură că Irene sau Scott sunt într-o poziţie mult mai sigură decât tine.”
„Claudia...” Rapp a început, dar din nou ea l-a redus la tăcere.
„Singura persoană care are sens este Maggie Nash. O femeie care are deja patru copii şi care a rămas recent văduvă pentru că soţul ei a crezut că îl vei ucide.” A lăsat să iasă un râs înecăcios. „O afacere pe cinste am ales-o, nu-i aşa?”.
„Pot să vorbesc acum?”
„Da.”
„Vorbeşti de parcă tocmai ai fi fost diagnosticată cu cancer pancreatic.”
„Nu. Oamenii supravieţuiesc cancerului pancreatic. Nimeni nu a supravieţuit Legiunii.”
„Nimeni nu mi-a supravieţuit nici mie. Irene va afla cum să-i găsească pe nemernicii ăştia şi le voi trage un glonţ în ei. După aceea, îl voi conduce pe Anthony Cook la o mare înmormântare de stat.”
A scos un şerveţel şi şi-a tamponat ochii. „Şi Maggie?”
Rapp s-a ajustat inconfortabil în scaunul său. Incertitudinea nu era o senzaţie cu care era deosebit de obişnuit, dar, în ciuda a ceea ce ar fi putut crede mulţi oameni, nici aroganţa nu era. Ar fi fost o prostie să nu ia în considerare posibilitatea ca aceasta să fie bătălia care îl va ucide în cele din urmă. „Sunt de acord că nu ar fi o idee rea să vorbim cu ea. Doar pentru orice eventualitate.”
Ea a dat din cap. „Un ultim lucru.”
„Ce?”
„Vreau să plecăm de aici. Vreau să ne punem la punct noi identităţi şi vreau să-i arăt Annei lumea în timpul pe care îl mai am cu ea.”
„Claudia...”
„Promite-mi.”
S-a lăsat pe spate în scaunul Adirondack şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Ce putea să facă? „Bine. Îţi promit.”

CAPITOLUL 28

RAPP şi-a încetinit cursa până în punctul în care era în pericol să se scufunde pe fundul bazinului. Anna s-a tras la egalitate cu el câteva secunde mai târziu, compensându-şi lipsa de tehnică cu o hotărâre fâlfâitoare. Au ajuns împreună pe partea cealaltă, iar Rapp şi-a folosit întinderea superioară pentru a atinge marginea de gresie chiar înaintea ei. Ea şi-a ridicat braţele pe punte, gâfâind sălbatic în timp ce el se împingea în sus şi se aşeza.
„Aproape că m-ai prins."
Ea a vrut în mod clar să fie de acord, dar nu a putut să ia suficient aer.
Soarele cobora spre orizont, creând umbre prelungite în timp ce lumina trecea prin casa lui Nicholas Ward. Era o clădire ciudată, cu pereţi exteriori făcuţi din lamele de lemn care, atunci când erau deschise, transformau structura în ceva asemănător unei terase împrejmuite. Rapp a privit prin ea, dincolo de bucătăria industrială şi de mobilierul elegant, spre munţii de dincolo.
„Braţele tale sunt prea lungi!" a spus Anna, în sfârşit capabilă să îşi depună protestul. „Abia dacă trebuie să înoţi ca să traversezi."
„Un meşter sărac dă vina pe uneltele sale."
„Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta."
A arătat cu degetul. „Mai fă o tură. Să vedem ce ai. „
Şi-a mai luat câteva secunde pentru a-şi trage răsuflarea şi apoi s-a împins sfidător.
„Nu-ţi mai ridica capul până la capăt din apă!" a strigat Rapp. „Întoarce-l doar într-o parte când vrei să respiri!"
Ea a făcut tot posibilul să se conformeze, iar el i-a acordat suficientă atenţie pentru a se asigura că nu se îneacă. Restul minţii lui s-a îndreptat spre Claudia. Ar fi fost ea atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu el dacă ar fi ştiut că va sfârşi într-un meci pe viaţă şi pe moarte cu preşedintele Statelor Unite? Bineînţeles că ar fi spus da, dar ar fi vorbit serios? În multe privinţe, Claudia se comporta ca şi cum i-ar fi datorat o datorie de sânge pentru implicarea ei în moartea soţiei sale. Iar acum se pare că ar putea ajunge să o plătească.
Putea să-i ucidă pe Enzo Ruiz, pe Josef Svoboda şi pe toţi ceilalţi duşmani pe care şi-i făcuse vreodată. Putea să-l elimine pe preşedinte sau să se sacrifice pentru a elimina obiectul obsesiei lui Cook. Dar nimic din toate acestea nu ar fi contat. Cu Legiunea, fitilul fusese aprins.
„Mitch!" spuse Anna, lovind cu pumnul într-unul dintre picioarele pe care le scufundase în apă.
El nu fusese pe deplin conştient de faptul că ea reuşise să termine cu succes tura de bazin.
„Ce?"
„Eşti bine?"
„Sigur. De ce?"
„Arăţi tristă".
S-a uitat la ceas. „Nu sunt trist, am întârziat. Trebuie să plecăm."
„Pot să rămân? Doar pentru încă puţin timp?"
El s-a uitat la ea şi s-a încruntat.
„Haide, Mitch. Îţi promit că nu voi intra în piscină fără tine aici. O să stau pe unul dintre scaune până mă usuc şi restul."
„Promiţi că nu vei intra în piscină?"
Ea a zâmbit. „Sută la sută la sută!"
„Bine, atunci."
A ridicat-o şi i-a întins unul dintre prosoapele rulate lângă el.
„Îmi dai şi mie una dintre berile de rădăcină ale domnului Ward?".
El s-a gândit la asta pentru o clipă. „Una, dar asta e tot. Dacă vine acasă şi frigiderul lui este gol, vei avea probleme serioase."
„Îşi poate permite mai mult", a bombănit ea.
„Anna..."
„Îmi pare rău."
„Şi ce altceva nu ai de gând să faci când eşti înăuntru?".

„Să stau pe mobila lui în costum de baie.”
S-a ridicat în picioare. „Exact.”

„Unde e Anna?” a spus Claudia în timp ce se apropia, încă îşi usca părul cu un prosop. Kennedy era deja prezentă, stând la umbra bungalow-ului pentru a scăpa de căldura după-amiezii. Faptul că nu existau gustări sau băuturi i-a confirmat impresia că Claudia atârna de un fir de păr.
„A vrut una dintre berile de rădăcină ale lui Nick”.
„Dar nu va intra în piscină”.
„Am făcut-o să promită”, a spus el, aşezându-se lângă ea şi aruncând prosopul pe prispă. „Ne-am gândit la ceva?”
Niciunul dintre ei nu a răspuns.
„Ce?”
„M-am gândit la câteva opţiuni”, a spus Kennedy, „dar e ceva despre care ar trebui să vorbim mai întâi.”
„Şi care ar fi acela?”
„Acum o oră, am primit un telefon de la Darren Hargrave.”
„De ce?”
„Din două motive. În primul rând, vrea să stabilească un sistem de confirmare a prezenţei tale aici. În al doilea rând, a vrut să te avertizeze că la Agenţie s-a auzit că Legion a fost angajat să o ucidă pe Claudia.”
Rapp şi-a păstrat expresia impasibilă, întrebându-se în tăcere ce va face Kennedy din asta. Avea o prejudecată de înţeles împotriva intrării în război cu democraţia pe care o slujise atât de mult timp. I-ar fi afectat asta judecata? Dacă da, ar fi o premieră, dar trăiau într-o lume a premierelor în acest moment.
„A fost apelul pe care speram să nu-l primesc niciodată”, a continuat ea. „Hargrave nu ştie că Grisha te-a contactat sau că l-ai vizitat pe Ruiz. Având în vedere acest lucru, era în interesul lui să-ţi spună despre ameninţarea Legiunii.”
„Pentru că, dacă nu mă lupt cu Legiunea, am timp să mă ocup de şeful lui. În plus, îl face să pară că este de partea mea. Încă o dată, meritul este cel care trebuie. Dacă nu ar fi fost Grisha, poate că am fi căzut în capcană. A fost un joc inteligent.”
„Da”, a spus ea, părând puţin învinsă. „Inteligentă.”
„Aşadar, am dreptate când spun că nu mai ai nicio îndoială cu privire la implicarea bucătarilor în toate astea?”.
„Nu există altă explicaţie credibilă”, a recunoscut ea.
„Atunci cred că ar trebui să ne ocupăm de ei. Securitatea lui Cook nu devine mai uşoară pe măsură ce trece timpul.”
„Cred că trebuie să ne ocupăm mai întâi de Legiune”, a spus Kennedy. „După aceea, putem discuta despre Cooks.”
„Vrei să-mi spui că ai găsit o cale?”
„Poate.”
Rapp i-a făcut semn să meargă mai departe. „Vă ascult.”
„N-o să-ţi placă.”
„Bănuiesc că ai dreptate. Dar hai s-o ascultăm oricum.”
„Bine. Ceea ce trebuie să ne concentrăm este că avem un avantaj pe care nimeni altcineva nu l-a avut vreodată.”
„Care este acesta?” a întrebat Claudia.
„Ştim că vine Legiunea.”
„Nu”, a spus Rapp, clătinând din cap. „Ştiu deja unde vrei să ajungi cu asta. Nu o folosim pe Claudia ca momeală.”
„Asta e decizia mea”, a ripostat Claudia. „Nu a ta.”
„Nu este decizia nimănui”, a spus Kennedy. „Nu va fi necesar să te expunem.”
„Atunci ce?” a spus Rapp.
Kennedy îi întinse tableta. Aceasta conţinea poza Claudiei inclusă în dosarul trimis lui Grisha Azarov şi Enzo Ruiz. Era destul de tânără, stătea la ceea ce părea a fi o cafenea din Paris, purtând ochelari de soare

şi o eşarfă care îi acoperea o parte din bărbie. Fotografia fusese făcută în condiţii nu tocmai ideale, ceea ce o lăsase uşor granulată.
„Tot nu te urmăresc”, a spus Rapp.
„Nu este o imagine foarte bună”, a subliniat Kennedy.
„Dar au inclus adresa mea şi o analiză detaliată a obiceiurilor mele zilnice”, a spus Claudia. „Adică, este întotdeauna bine să ai mai multe fotografii de înaltă rezoluţie, dar în acest caz nu este chiar necesar.”
Kennedy a scos o singură bucată de hârtie din buzunarul jachetei sale. Pe ea era imprimată o fotografie la fel de îndepărtată şi granulată a Claudiei purtând aceiaşi ochelari de soare şi eşarfă, dar de data aceasta stând în faţa unui zid de cărămidă.
„Asta nu sunt eu”, a spus Claudia.
Rapp s-a aplecat în faţă. La o privire mai atentă, avea dreptate. Această femeie era mai slabă, cu pomeţi mai înalţi şi şuviţe blonde vizibile în jurul locului unde părul Claudiei fusese photoshopat. Era ceva familiar în legătură cu faţa parţial ascunsă şi, când şi-a dat seama ce era, a împins fotografia înapoi în direcţia lui Kennedy.
„Nici vorbă de aşa ceva.”
„Cine este ea?” a întrebat Claudia.
Kennedy părea reticent să rostească numele cu voce tare, aşa că Rapp a fost nevoit să o facă pentru ea.
„Sadie Hansen. De asemenea, Sadie Griffith. Şi Hanna Larson. Şi Hailey Tolstoi. Am ratat vreuna?”
„Cel puţin cinci”, a spus Kennedy.
Sadie era o tânără şi frumoasă psihopată care suferea şi ea de depresie maniacă, posibil o doză de Asperger şi o obsesie pentru furturi din magazine. Pe de altă parte, avea şi cea mai bună conştientizare a situaţiilor pe care Rapp o văzuse vreodată şi părea impenetrabilă la frică sau panică. Dar mai degrabă într-un mod sinucigaş decât curajos.
Sadie era o cetăţeancă britanică recrutată şi abandonată rapid de MI6. Agenţia a recrutat-o cu ceva timp în urmă, în ciuda obiecţiilor lui Rapp, dar apoi a fost nevoit să mănânce corb când ea s-a dovedit a fi esenţială pentru rezolvarea unui atac devastator asupra reţelei electrice americane. Lui Kennedy îi plăcea să spună că nu era cu nimic mai rea decât celălalt recrut al ei, chiar mai infam: un puşti furios şi fără abilităţi apreciabile, pe nume Mitch Rapp.
„Sadie este cu un centimetru mai înaltă şi cu vreo cinci kilograme mai uşoară”, a spus Kennedy. „În momentul de faţă, părul ei este mai lung şi blond, dar are cam aceeaşi textură, aşa că este o soluţie uşoară. La fel şi tonul pielii şi culoarea ochilor ei. În plus, este bună la accente”.
„Probabil pentru că este schizofrenică”, a spus Rapp.
„Medicaţia a făcut minuni.”
A lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Deci, să înţeleg. Tu propui ca eu şi Sadie să ne întoarcem la casa din Africa de Sud şi să o folosim pe ea pentru a desena în Legiune.”
Kennedy a dat din cap. „De asemenea, o aducem pe Bebe ca noul tău ajutor care să locuiască aici.”
Bebe Kincaid era încă un alt inadaptat – un fost agent FBI cu o memorie fotografică sinceră ca Dumnezeu. Acest lucru, combinat cu faptul că era supraponderală, de vârstă mijlocie şi binecuvântată cu trăsături extraordinar de puţin memorabile, o făcuse cel mai bun agent de supraveghere din domeniu. Care era problema? Incapacitatea ei de a uita o făcea să îi fie din ce în ce mai greu să diferenţieze amintirile recente de cele îndepărtate. Şi asta o înnebunea încet.
„Deci, o ţinem pe Sadie în interiorul zidurilor şi o lăsăm pe Bebe să iasă afară”, a spus Rapp.
„Exact. Dacă cineva te urmăreşte, se poate conta pe ea să observe.”
„Dar Anna?” a întrebat Rapp.
„Ea ar sta aici cu Claudia. Având în vedere starea casei, este perfect rezonabil să nu o aduci cu tine. Ideea este că ai lucra la începerea renovărilor. Nu este chiar un mediu sigur sau sănătos pentru o fată de vârsta ei.”
Claudia, care fusese neobişnuit de tăcută în tot acest timp, a vorbit în cele din urmă. „Nu, nu vreau ca cineva să mă înlocuiască. Dacă va fi ucisă?”
„Atunci Legiunea merge mai departe”, a spus Rapp. „Încă mai avem o mulţime de probleme, dar cel puţin una nu mai este pe masă.”

„Asta pare insensibil, chiar şi pentru tine”, a spus Claudia.
El a ridicat din umeri. „E vorba doar de Sadie. Mă îndoiesc că i-ar păsa”.
„Nu avem niciun motiv să speculăm”, a spus Kennedy. „Putem să o întrebăm. De fapt, Claudia, de ce nu o faci tu? Dă-i o lectură completă a riscurilor şi întreab-o dacă vrea slujba. Este un contractant privat, aşa că, dacă nu vrea, poate spune nu. Dacă vrea, poate să spună preţul ei.”

CAPITOLUL 29

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL CAPE TOWN
CAPE TOWN
AFRICA DE SUD
RAPP stătea cu spatele lipit de peretele sălii de sosiri, studiind oamenii care treceau pe lângă el. Unii se întâlneau cu cei dragi, alţii se îndreptau direct spre uşi, iar alţii se adunau în jurul agenţiilor de închirieri auto. Până acum, observase doar o singură faţă cunoscută – unul dintre agenţii americani de supraveghere care îl supravegheau. Enervant, dar probabil inofensiv pe termen scurt.
Legiunea, pe de altă parte, nu era atât de benignă. Era aproape sigur că cineva îl supraveghea de la întoarcerea sa acasă, dar cine? Unul din echipa lor? Membrii unei bande locale? Un detectiv particular cu acte în regulă? Nu avea cum să ştie, dar ar fi fost surprins dacă ar fi făcut vreo mişcare în ziua aceea. Şansele ca ei să se orienteze spre ceva de genul unui tir improvizat cu puşca erau în jur de zero. A face ca asasinatele lor să pară accidentale sau naturale era o parte importantă a protocolului lor de secretizare.
Se întorsese de trei zile, îndepărtând resturile de moloz, punând în funcţiune restul instalaţiilor sanitare şi electrice şi cumpărând o serie de mobilă din showroom-urile locale. Ultimul lucru de pe lista lui era să scoată zgomotul enervant din maşina de spălat vase. Bănuia că era un glonţ aruncat de braţele de pulverizare, dar până acum nu reuşise să-l localizeze.
Casa încă nu era frumoasă, dar era locuibilă şi se îmbunătăţea de la o oră la alta. Bebe Kincaid se instalase cu o zi înainte într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi şi îşi dezlănţuise întreaga forţă a TOC-ului ei asupra locului. Suprafeţele erau frecate, găurile erau lipite, iar bibelourile cumpărate în grabă erau aşezate la locul lor cu ajutorul riglei ei personale.
Rapp s-a încruntat în timp ce continua să studieze aeroportul prin ochelarii de soare negri. Nu numai că urma să locuiască cu doi dintre cei mai nebuni oameni pe care îi cunoscuse vreodată, dar erau nebuni în moduri exact opuse. Una se plimba cu indiferenţă prin situaţii de luptă de care uita a doua zi. Cealaltă călătorea cu propriile aparate de măsură şi îşi amintea totul.
Şi-a scos telefonul din buzunar şi s-a prefăcut că răsfoieşte ecranul. După alte câteva minute, a zărit-o pe Sadie în fluxul de oameni care veneau de la preluarea bagajelor. Nu a reacţionat imediat, în schimb a evaluat-o în viziunea sa periferică.
Purta acelaşi stil şi aceeaşi marcă de ochelari de soare pe care Claudia îi cumpărase cu câteva luni în urmă. Părul ei avea exact tunsoarea şi culoarea potrivită, dar mare parte din el era ascuns sub o pălărie de paie floppy. Rochia ei lejeră nu era cunoscută, dar cu siguranţă reflecta stilul Claudiei – un roşu subtil care cobora până la jumătatea gambei înainte de a se întâlni cu o pereche de cizme de piele. Şi mai interesant era faptul că faţa lui Sadie se umflase suficient de mult pentru a-şi ascunde pomeţii ascuţiţi. Din câte i se spusese, nu era vorba de machiaj; era rezultatul unei diete drastice de şase Big Mac-uri pe zi cu cartofi prăjiţi şi milkshake-uri de însoţire.
Efectul general era incredibil. Cu cei douăzeci de metri de distanţă care îi mai despărţeau, nu avea nicio critică la adresa înfăţişării ei şi doar unele minore legate de felul în care se mişca – ceva ce Legiunea nu avea cum să aprecieze. Era atât de bine încât începuse să simtă o licărire de speranţă că asta chiar ar putea funcţiona.
Rapp se făcu că o zăreşte şi se împinse de pe perete. O clipă mai târziu se aflau într-o îmbrăţişare caldă şi el se ocupa de valiza ei rulantă. Părea o nebunie, dar ea mirosea chiar şi ca Claudia.
Au ieşit pe uşă şi au intrat în soare, Sadie îi mângâia umărul într-un mod care ar fi făcut imposibil pentru oricine se uita să îi vadă toate trăsăturile. A discutat amical în timp ce mergeau spre parcare, vorbind cu

un accent francez care era practic identic cu al Claudiei. El a răspuns corespunzător, punând întrebări vagi despre bunăstarea Annei şi detaliind progresele pe care le făcuse cu privire la casă.
Dacă Legiunea vedea prin asta, era mult mai observatoare decât el.

Cyrah Jafari se afla la volanul maşinii sale închiriate, la două rânduri de locul unde Mitch Burhan îşi parcase SUV-ul blindat recent reparat. Să-l urmărească până acolo fără să fie văzută era o chestiune banală, pentru că nu trebuia să-l urmărească propriu-zis. Tot ce trebuia să facă era să urmărească echipa de americani care îi urmărea fiecare pas. De ce erau atât de interesaţi era încă un mister. Niciunul nu avea înfăţişarea unor operatori, ceea ce îi făcea să fie alegeri proaste pentru a acţiona împotriva lui sau pentru a-l proteja. Păreau să se mulţumească doar să privească.
Poliţia declarase în mod public că nu i se aducea nicio acuzaţie lui Burhan şi, cu o misoginie previzibilă, făcuse presupunerea că guatemalezii îl urmăreau pe el şi nu pe Claudia. Ce ar fi putut face o franţuzoaică drăguţă ca să înfurie un lord al drogurilor din America Centrală? Cu siguranţă că era un martor irelevant, cineva al cărui rol se limita la a-i înăbuşi ţipetele pline de lacrimi în timp ce bărbatul ei o proteja.
Ceea ce, trebuie să recunoaştem, el făcuse cu o competenţă tulburătoare. Aşa cum se întâmpla întotdeauna cu Claudia Gould, alesese cu înţelepciune. Nu va fi uşor să găsească pe cineva dispus şi capabil să se ocupe de trecutul ei.
Cyrah s-a scufundat puţin mai adânc în scaunul de piele şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Atât de multe necunoscute. În realitate, prea multe. Dar simţea cum îi curgea sângele prin vene şi cum se amestecă cu el un firicel intoxicant de adrenalină.
Unul dintre observatorii lui Burhan a fugit brusc din poziţia sa din faţa aeroportului, iar Cyrah s-a concentrat asupra uşilor. O clipă mai târziu, firicelul de adrenalină s-a transformat într-un potop.
Era ea.
Întoarcerea lui Burhan, agitaţia din casă şi apariţia unei femei de vârstă mijlocie care părea a fi un fel de servitoare fuseseră încurajatoare, dar departe de a fi concludente. Cu Marroqui neutralizat, speranţa fusese că Claudia se va simţi suficient de sigură pentru a se întoarce şi a prelua controlul renovărilor din casa ei. Pe de altă parte, faptul că Legiunea fusese contractată sugera că Marroqui nu era singura persoană care dorea să îşi regleze conturile cu ea. Ar fi fost ea conştientă de asta? Se pare că nu.
Cyrah i-a urmărit cu privirea în timp ce se îndreptau spre parcare. Claudia arăta foarte bine într-o rochie roşie prăfuită, cizme de piele şi pălărie de paie. Însoţitorul ei era la fel de atrăgător – cu un aspect vag arab, cu părul lung, o barbă bine tunsă şi un mers atletic.
Avea o umflătură abia perceptibilă sub braţ, ceea ce îl marca ca fiind înarmat şi stângaci. Claudia a rămas în dreapta lui, pentru a nu interveni în cazul în care arma ar fi devenit necesară. El observa totul în jurul lor, în timp ce ea părea să nu ţină cont de ceea ce o înconjura. În mod clar, Claudia Gould găsise un bărbat în care credea că poate avea încredere.
Din păcate, fata, Anna, era încă dispărută. Grija pentru un copil tindea să îi facă pe oameni să lase garda jos. Acestea fiind spuse, era greu să se plângă. Pe parcursul ultimelor câteva zile, situaţia trecuse de la plictiseală neproductivă la o situaţie destul de promiţătoare. Claudia era la îndemână, iar servitorul încă neidentificat părea să lucreze şi să facă comisioane după un program previzibil.
Cyrah a zâmbit şi a întors cheia în contact. În sfârşit, ceva cu care puteau lucra.

Poarta funcţiona mai mult sau mai puţin din nou, iar Rapp apăsă un buton de pe brelocul de chei pentru a începe să o facă să se deschidă încet. Produsele de curăţenie erau aliniate ordonat în interiorul peretelui, ceea ce sugera că Bebe încă lucra din greu. Sadie îşi păstrase caracterul pe tot parcursul drumului, exprimându-şi uşurarea că se ocupase de guatemalezi, aruncând idei despre renovarea casei şi deplângând absenţa Annei.
Când au oprit, Bebe a apărut pe veranda din faţă, cu părul ei scurt şi grizonant ascuns sub o bandană şi cu mătura în mână. A sprijinit-o cu grijă de perete şi a traversat peluza recent tunsă pentru a-i saluta.
„Îmi pare atât de bine să vă cunosc”, a spus Sadie, zâmbind cu căldură şi oferindu-le o mână. Accentul ei deja uimitor părea să se îmbunătăţească de fiecare dată când deschidea gura. „Vă mulţumesc foarte mult

că aţi venit să ne ajutaţi. Ştiu că nu sunt condiţiile ideale, dar sunt convinsă că putem repune lucrurile pe drumul cel bun.”
„Şi eu mă bucur să te cunosc, Claudia. Şi nu vă faceţi griji. Îmi plac provocările.”
Sadie i-a pus o mână pe spate şi a început să o îndrume spre casă. „Ce-ar fi să-mi faci un tur al pagubelor şi să-mi spui ceva mai multe despre tine? Mitch abia dacă a scos un cuvânt. Ştii cum poate fi el. Sau, dacă nu ştii, vei şti în curând.”
Era pe cale să se întoarcă la SUV pentru valiza lui Sadie, când Bebe s-a uitat înapoi la el şi a spus cu glas tare: „Uau”.
Uau, într-adevăr.

CAPITOLUL 30

LA NORD DE CAPE TOWN
AFRICA DE SUD
CYRAH Jafari a aruncat o privire la kilometraj şi a confirmat că se afla acum la zece kilometri de cel mai apropiat drum asfaltat. Terenul din jurul ei era în mare parte plat şi acoperit cu frunzişuri joase şi prăfuite. La aproximativ două sute de metri spre est, un canion puţin adânc cobora spre un râu care oferea suficientă apă pentru ca copacii strânşi să înlocuiască tufişurile.
Ploaia care se lovea de parbrizul ei era uşoară, dar începea să creeze un strat de noroi pe drumul de pământ. Dacă rămânea acolo prea mult timp, hatchback-ul nedesluşit ar putea avea probleme în a o duce înapoi la civilizaţie. O scuză bună pentru a păstra conferinţa rapidă şi eficientă.
Considerând că locaţia era suficient de îndepărtată, a oprit motorul şi a ieşit în ceaţă. De data aceasta, s-a limitat la o distanţă de cel mult zece metri faţă de vehiculul ei. Nu avea nevoie să repete spectacolul dezastruos de la ultima ei întâlnire cu personalul. În timp ce mutilarea celor doi bărbaţi fusese imediat pusă pe seama violenţei bandelor, implicarea ei însăşi în moartea lor fusese o greşeală neglijentă. Iar ea nu se ocupa cu greşelile – neglijente sau nu.
Cu aplicaţia de comunicaţii activă şi cu o cască cu fir inserată în ureche, a scanat peisajul pustiu şi a aşteptat. Cei doi colegi ai ei se aflau în locaţii la fel de îndepărtate, dar ea nu avea nicio idee unde – nici măcar pe ce continent. Cu tehnologia modernă, nu era nevoie ca ceilalţi să fie prezenţi fizic în timpul unei operaţiuni. Acesta era rolul ei şi numai al ei.
A sunat un ton şi a fost conectată câteva momente mai târziu.
„Toată lumea este bine?”
Afirmaţii peste tot, în formularea precisă pe care o conveniseră. Orice abatere ar fi semnalat o problemă şi ar fi dus la trecerea lor la sol până când contactul ar fi putut fi restabilit în siguranţă. Probabil că niciodată.
„Având în vedere norocul nostru recent, pot să presupun că aţi făcut ceva progrese?”
„Câteva”, a spus Nasrin. „Dar nu pot să nu mă întreb de ce s-au întors.”
„Ce înseamnă asta?”
„Însemnând că Burhan stabilizase casa şi părea că se pregătea să le mute lucrurile într-o unitate de depozitare înainte de a dispărea pe neaşteptate. Acum, brusc, nu numai că s-au întors, dar s-au întors cu un servitor.”
„Pare probabil că Claudia a decis că vrea să aibă un rol mai activ în repararea casei”, a spus Cyrah. „Este perfect locuibil – în special etajul doi. Şi cu ameninţarea guatemaleză neutralizată, de ce nu?”.
„Atunci de ce nu au adus-o înapoi pe fiica lor?”
„Pentru că e traumatizată de ceea ce s-a întâmplat acolo? Pentru că parterul este încă grav avariat? Pentru că ar fi fost sub picioare cu ceea ce au de făcut? Dezgustul tău faţă de această misiune te face să fii prea suspicioasă, Nasrin.”
„Iar pasiunea ta pentru ea te face să fii neatentă.”
„Atunci, între voi două, suntem exact unde trebuie să fim”, a intervenit Yasmin. Întotdeauna pacificatorul.
„O să mai spun asta încă o dată, deşi nu ar trebui să fie nevoie”, a spus Cyrah. „Am acceptat contractul şi am fost plătiţi. Decizia noastră a fost luată. Ceea ce trebuie să ne concentrăm acum este faptul că Claudia

Gould este la îndemână. Pentru cât timp, nu ştim. Ceea ce ştim este că, cu cât mai repede se rezolvă acest lucru, cu atât mai repede putem merge mai departe".
Tăcerea a domnit câteva secunde înainte ca Nasrin să o rupă. „Se pare că nu au de gând să plece prea curând. Mobila a fost înlocuită – deşi la întâmplare. Continuăm să-i monitorizăm pe toţi cei pe care i-au angajat să lucreze la renovare, precum şi persoanele şi organizaţiile la care ar putea fi chemaţi mai târziu."
„Există oportunităţi acolo?" a întrebat Cyrah.
„Sunt sceptic că vor avea nevoie de mult ajutor în construcţii pe termen scurt. În cazul în care vor avea nevoie, va fi pentru reparaţii aleatorii. Lucrul cu arhitectul va fi mai previzibil, pentru că vor fi necesare întâlniri – probabil nu toate la domiciliu. Biroul arhitectului lor are foarte puţină securitate şi este posibil, de asemenea, ca ei să meargă în locuri cu mostre de materiale de construcţie. Am identificat toate companiile cu care lucrează firma şi ar trebui să putem fi avertizaţi în prealabil dacă se fac întâlniri. De asemenea, odată ce lucrările încep serios, vor trebui să se mute înapoi."
„Accident pe şantier?" a meditat Cyrah, dar apoi a decis să treacă mai departe. „Dar cum rămâne cu Anna? Am făcut vreun progres?"
„Am reuşit să punem mâna pe telefonul celei mai bune prietene a ei suficient de mult timp pentru a încărca un spyware", a spus Yasmin. „Asta ne-a dat acces la toate comunicaţiile ei şi la toate conturile de social media. Ea comunică cu Anna în principal prin WhatsApp. Până acum, nicio informaţie utilă."
„Şi nu există nicio modalitate de a urmări de unde transmite?". a întrebat Cyrah.
„Nu. Este bine ascunsă."
„Din nou, ceea ce sugerează că încă simt o anumită ameninţare", a spus Nasrin.
„Bineînţeles că simt", a răspuns Cyrah. „Gustavo Marroqui nu este singurul inamic pe care Claudia l-a lăsat în urmă, iar partenerul ei ar putea avea probleme similare. Nu m-aş aştepta ca ei să o lase pur şi simplu pe fată cu o bonă de pe stradă."
„Sarcasmul nu este de ajutor", a subliniat Yasmin.
Cyrah a suspinat în tăcere şi şi-a tras gluga împotriva ploii care se intensifica. „Îmi pare rău. Ceea ce am vrut să spun este că, dacă am putea să o găsim, poate ar fi posibil să o rănim într-un fel de accident. Dacă este aşa, cred că ne-am putea aştepta ca mama ei să vină la ea fără să ne gândim prea mult la securitate."
„Fără daune colaterale."
„Fără daune colaterale", a fost de acord Cyrah. „Dar la vârsta ei, lucruri precum oasele rupte se vindecă repede şi nu lasă daune permanente. Să încercăm să continuăm să ne gândim creativ pe acest front, dar deocamdată să trecem la servitor."
„Bebe Davis", a spus Nasrin. „Nu am avut timp să facem cercetări amănunţite, dar, pe baza unei căutări pe internet, nu a fost niciodată căsătorită, nu are copii şi a avut un istoric de muncă destul de variat. Profesoară de şcoală primară, agent imobiliar, contabilă, bibliotecară. Înainte de a ocupa acest post, părea să fie între două slujbe. Locuieşte într-o casă modestă, fără ipotecă şi conduce un Subaru vechi de 15 ani, ceea ce sugerează că nu are multe cheltuieli."
„Interesant că a acceptat un loc de muncă cu sediul într-o ţară străină. Mai ales în aceste circumstanţe", a spus Cyrah.
„Suntem de acord", a răspuns Yasmin. „Ar putea sugera o relaţie trecută cu Claudia sau Burhan."
„Putem folosi asta pentru a afla potenţial mai multe despre ei? Mă interesează în special Burhan şi dacă este cine spune că este."
„Doar dacă trimitem pe cineva să investigheze la faţa locului", a răspuns Nasrin. „În acest moment, nu sunt sigură că merită riscul. Ştim că este periculos şi că are probabil legături cu CIA. Nu sunt sigură că informaţii suplimentare ar schimba ceva."
„Bine. Mai există vreo altă modalitate de a ne folosi de ea?".
„Posibil", a spus Yasmin. „Evident, partea negativă a prezenţei ei acolo este că Claudia va ieşi mai rar din casă. Presupunem că Bebe va face o mare parte din cumpărături, comisioane şi altele asemenea. Acestea fiind spuse, pe baza a ceea ce am văzut, ea este o creatură a obişnuinţelor. Îşi trăieşte viaţa după un program strict, până la punctul în care sugerează compulsivitate. Dacă se dovedeşte a fi aşa, ar putea prezenta câteva oportunităţi interesante."

„În regulă”, a spus Cyrah. „Rămânem în modul de colectare a datelor şi de planificare, dar situaţia a luat cu siguranţă o turnură în direcţia bună. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva de la mine. Până atunci, mă voi retrage.”
S-au deconectat şi Cyrah a început să caute o piatră zimţată suficient de mare pentru a sparge telefonul. După ce a depus puţin efort suplimentar pentru cartela SIM, a împrăştiat bucăţile individuale în perie.
În scurta perioadă de timp în care Legiunea fusese operaţională, se folosiseră de orice, de la aparente atacuri de cord până la prăbuşiri de avioane private pentru a-şi duce la bun sfârşit contractele. Cel mai creativ moment al lor de până acum fusese moartea prin debandadă. Un oligarh rus obsedat de Vechiul Vest american îşi crease o fermă de vite uriaşă în Belarus şi îi plăcea să se plimbe singur printre turmele sale. Din păcate, aceasta era o activitate şocant de sigură. Trebuia să se ascundă printre creaturile iritant de docile, să-l lovească în craniu cu o armă construită în formă de copită de vacă şi apoi să le convingă cu mâncare să treacă peste el. Iar asta s-a dovedit a fi partea uşoară. A declanşa efectiv debandada necesară pentru a face să pară naturală fusese adevărata provocare. După cum s-a dovedit, vacile sale aveau o toleranţă extraordinară la împuşcarea cu o puşcă cu bile. Cele pe care le experimentase în Finlanda fuseseră ceva mai sperioase. De unde ştia ea că existau variaţii între rase?
Totuşi, chiar şi în comparaţie cu incursiunea ei în psihologia bovinelor, această operaţiune era de o complexitate iremediabilă. Mortalul Mitch Burhan, cu legăturile sale probabile cu Agenţia Centrală de Informaţii. Vicleana Claudia Gould. Prezenţa echipei de supraveghere americane. Oriunde se uita, existau ameninţări.
Ceaţa se condensase până în punctul în care Cyrah începuse să audă plescăitul înăbuşit al picăturilor individuale. Şi-a încrucişat braţele peste piept, privind spre câmpia singuratică. Orice s-ar fi întâmplat cu Claudia Gould, nu ar mai fi existat multe zile ca aceasta. Yasmin făcea deja aluzii subtile că voia să plece. Atracţia unei vieţi normale – soţ, copii, prieteni – era puternică pentru ea. Întotdeauna fusese aşa.
Iar în ziua în care se deconecta, la fel şi Legiunea. Cyrah se va trezi singură pentru prima dată în viaţa ei. Despărţită de surorile pe care le iubea, de provocările la care tânjea şi de emoţiile de care devenise dependentă.
Ce se va întâmpla atunci?

CAPITOLUL 31

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
RAPP a urmat-o pe noua femeie a casei până la camera lor de siguranţă şi i s-a alăturat lui Bebe înăuntru. Câteva materiale de construcţie îşi găsiseră drumul sub masă, dar toată lumea reuşise totuşi să se aşeze. Sadie era suficient de aproape pentru ca umărul ei să se preseze de cel al lui Rapp şi l-a mângâiat afectuos pe picior. Să se dea la o parte nu era o opţiune, pentru că nu avea unde să se ducă.
„Am măturat toată casa”, a început Bebe, cu trupul ei cărnos înghesuit în scaunul din faţă. „Este curată. Părerea mea este că Legiunea şi americanii nu se aşteptau să te întorci. Locul e un dezastru.”
Sadie s-a înţepenit şi a răspuns cu accentul francez care nu-i scăpa niciodată. „Asta pare cam negativ.”
Făcea o treabă bună în a umple o pereche de blugi ai Claudiei cu greutatea pe care o luase. Erau puţin cam scurţi, dar bluza albă vaporoasă pe care o găsise în dulap i se potrivea perfect.
„Nu cred că Bebe a vrut să spună...” a început Rapp, dar ea i-a tăiat calea.
„Poate că nu pare mare lucru acum, dar când se vor termina renovările, va fi uimitor.”
Sprâncenele lui Bebe s-au încruntat, dar nu a recunoscut altfel că femeia vorbise. „După cum ştii, această cameră este izolată fonic la nivel de conversaţie şi am deconectat toate aparatele electronice de la sursele lor de alimentare. De asemenea, am instalat un nou hardware securizat pentru reţea şi am schimbat toate parolele. Cred că este puţin probabil ca cineva să se fi putut conecta, dar mai bine să fim siguri decât să ne pară rău. În concluzie, sunt convins că putem vorbi liber aici.”
Rapp a dat din cap. „În ceea ce priveşte Legiunea, nu există măsuri de precauţie pe care să le consider exagerate. Nu le cunoaştem capacităţile, resursele sau istoricul operaţiunilor. Irene se simte destul de confortabil să le atribuie patru lovituri, dar este aproape sigur că sunt mai multe. Aceştia nu sunt oameni

care vin spre tine cu arme de foc. Sunt oameni care eliberează un rechin atunci când înoţi în ocean sau îţi schimbă medicamentele pentru tensiune cu pastile de zahăr şi aşteaptă să faci un atac cerebral. Chiar şi cu ochii larg deschişi, există o şansă bună să nu-i vedem venind."
„Sunt incredibile", a spus Sadie. „Nu au niciun tipar. Tot ceea ce fac ei este pe măsură. Adaptat perfect la ţinta lor. Iar faptul că pot folosi protocoale dublu-orb pentru anonimat este o dovadă. Cât de bun trebuie să fii ca să convingi oamenii să trimită două milioane de euro pe un cont de e-mail anonim care va fi închis în ziua în care banii vor fi transferaţi?".
Părea mai mult o fangirl decât o ţintă, dar Rapp a lăsat-o să treacă. Sadie era Sadie şi nimeni – inclusiv el – nu putea face nimic în privinţa asta.
„Deci, ceea ce vreau să fac", a continuat Rapp, „este să întorc lucrurile. Există o mulţime de experienţă în această cameră. Dacă noi trei am fi fost angajaţi să ajungem la Claudia, cum am fi făcut-o?".
„Presupunem că nu trebuie să pară o lovitură şi că nu pot exista pagube colaterale?". a spus Bebe.
„Aceştia par să fie parametrii în care lucrează Legiunea."
„Nu este uşor, atunci. Lucrul evident ar fi să se folosească de problema criminalităţii de aici ca acoperire. Să atacăm din nou casa ar fi o încercare. Poate un jaf de maşină? Şi nu am citit ceva despre oameni care aruncă la întâmplare blocuri de ciment de pe pasajele de pe autostradă? Vreau să spun că nu este chiar elegant, dar în contextul Africii de Sud nu ar genera prea multe întrebări."
„Un procent prea mic", a spus Sadie. „Mai ales cu SUV-ul blindat. Un hoţ de maşini ar avea nevoie de un RPG şi cum poţi ţinti un bloc de zgură suficient de bine pentru a garanta o crimă? În plus, nu mi se pare corect pentru ei. Prea greoi. Cum rămâne cu alimentarea cu apă? Există boli comune sau contaminanţi pe aici? Chiar dacă nu m-ar ucide, ar putea crea o situaţie de urgenţă care ne-ar obliga să improvizăm."
„Toată apa trece printr-un sistem de filtrare care se află în interiorul casei şi este încă pe deplin funcţional. Ar trebui să fie scos din funcţiune pentru ca un astfel de atac să fie fezabil."
„Bine, poate că nu", a recunoscut Sadie. „Dar cum rămâne cu unităţile de aer condiţionat? Odată am trucat un sistem HVAC la un hotel şi am pompat monoxid de carbon printr-o fereastră deschisă. Totuşi, a omorât-o şi pe soţia ţintei." A devenit gânditoare pentru o clipă. „Dar cred că copilul lui a supravieţuit. Nu-mi amintesc."
„Sunt în afara casei, dar încă în interiorul zidului", a spus Rapp, amintindu-şi că, de fapt, copilul nu supravieţuise. „Şi încercăm să evităm pagubele colaterale."
„Eşti sută la sută sigur că regula asta e încă în vigoare?" a întrebat Bebe. „După ceea ce le-aţi făcut guatemalezilor, s-ar putea să vă fi pierdut statutul de spectator nevinovat. Dacă aş fi în locul lor, mi-aş încălca regula şi te-aş face pe tine în acelaşi timp. Ultimul lucru din lume pe care l-aş vrea ar fi să-mi petrec restul vieţii aşteptând să arunci o bombă cu surplus sovietic asupra casei mele."
„Nu sunt sută la sută sigur", a recunoscut Rapp. „Dar avem un control centralizat al climei, aşa că asta înseamnă că şi tu vei muri."
„Inconvenabil, dar nu insurmontabil", a spus Sadie. „Dă drumul la gaz şi când toată lumea este inconştientă, scurtcircuitează unitatea. După aceea, tot ce trebuie să faci este să te plimbi cu o butelie de monoxid de carbon şi o mască de faţă. Claudia moare şi toţi ceilalţi îşi revin complet."
„Vrei să spui că tu mori şi toţi ceilalţi îşi revin complet", a spus Bebe, dar Sadie a ignorat-o.
„Ai putea chiar să faci să pară că sunt leziuni nediagnosticate de la schimbul de focuri."
„Complicat", a spus Rapp.
„Da, dar nu există o cale uşoară de a ajunge la Claudia. Şi asta face Legiunea, nu? Complicat?"
„Bine, m-ai convins. Bebe, am detectoare de monoxid de carbon în casă, dar sunt doar unele pe care le-am cumpărat de la magazinul de feronerie. Nici măcar nu ştiu dacă mai funcţionează. Poţi să instalezi unele ascunse pe care să ne putem baza?"
A notat ceva pe caietul de notiţe din faţa ei. „Consideră că am terminat."
„Următorul?"
„Am vorbit despre crearea unei situaţii de urgenţă pentru a o scoate pe Claudia în afara porţii, unde este vulnerabilă", a spus Sadie. „Dar cum rămâne cu vulnerabilitatea ta? Ştiu că ai stat departe de drumuri în ultima vreme, dar am citit despre oameni care au întins fire şi au creat alte tipuri de capcane pe trasee. Nu

sunt sigură că se întâmplă aici, dar se întâmplă în SUA şi în Marea Britanie. Dacă ai fi rănit grav, aş veni în fugă".
„Am de gând să evit să mă expun la riscuri până când se rezolvă această problemă. Fără ciclism montan, alergare pe trasee sau alpinism."
„Cum rămâne cu Bebe?"
„Imprevizibil", a spus Rapp. „S-ar putea să răspund eu la asta, nu tu."
„Pentru mine, Anna este veriga cea mai slabă", a spus Bebe. „Orice problemă cu ea creează un răspuns de panică la mama ei, care ar ignora apoi propria siguranţă pentru a ajunge la ea cât mai repede posibil."
„De acord", a spus Rapp. „O lăsăm pe Anna să comunice într-un mod limitat cu prietenii ei, dar îi ascundem locaţia. Cred că ar trebui să presupunem că, cel puţin, Legiunea a compromis deja telefonul celei mai bune prietene a ei. Ne putem folosi de asta pentru a-i manevra să facă o manevră?".
„Eu aş fi destul de concentrată pe Anna dacă aş fi în locul lor", a spus Bebe, aliniindu-şi colecţia de creioane în dreapta blocului ei.
„Deci, îi lăsăm să o găsească", a propus Sadie. „Ei o rănesc, iar eu fug de aici într-un mod care pare panicat, dar care este de fapt atent controlat. Când Legiunea face mişcarea, îi eliminăm."
„Înţeleg ce spui", a spus Rapp, „dar să o punem pe Anna în pericol este un nu greu de acceptat."
„Cred că judecata ta este întunecată", a spus Sadie. „Să fii rănit este mai bine decât să-ţi pierzi mama, nu? Şi în niciun caz nu au de gând să o ucidă. O fiică moartă nu are urgenţă. Adică, de ce ar ieşi Claudia din casă? Cel mai probabil ar fi pus pe cineva să aducă cadavrul înapoi pentru înmormântare, nu? Eu aş opta pentru o rană foarte viscerală şi dureroasă. Nu atât de gravă încât să ajungă în comă, totuşi. Ceva care să o ţină trează, să sufere şi să o cheme pe mama ei. Arsuri grave? Sau ce zici de un atac al unui animal? Au cimpanzei în Uganda? Am văzut odată un reportaj despre o femeie care a fost atacată de unul. A muşcat-o de faţă chiar..."
Rapp a întins o mână, reducând-o la tăcere. Imaginile îi provocau o constricţie în piept care începea să i se pară vag periculoasă. „Hai să dăm asta pe spate pentru moment. Cred că ne putem descurca mai bine."
Sadie doar a ridicat din umeri.
„La ce te-ai gândit?" a spus Bebe.
„Nu sunt mişcări mari care ar putea fi observabile. Te vom lăsa să creezi o rutină extrem de previzibilă şi vom vedea dacă poţi identifica pe cineva care te priveşte. Eşti mai bună la asta decât oricine şi nu vor fi pregătiţi pentru cineva care este incapabil să uite o faţă. Între timp, trebuie să ne dăm seama cum să creăm o oportunitate pentru Legiune şi să-i canalizăm în ea. Poate prin Bebe, poate prin arhitect sau prin cei de la construcţii. Chiar şi Anna nu este complet exclusă, atâta timp cât ne putem asigura că nu se vor apropia de ea. Trebuie să ne punem într-o poziţie în care nu avem doar capacitatea de a le prezice mişcările, ci şi de a le controla. Pentru că fără o faţă sau un nume, doar aşa îi vom putea identifica. Ţineţi minte, ei nu au nicio idee că noi ştim că sunt acolo. Asta ne dă un avantaj".
„Dar eu?" a spus Sadie. „Care este rolul meu?"
„Deocamdată? Să stai ascunsă în interiorul zidului. O cunoşti destul de bine pe Claudia, dar nu eşti geamăna ei. Dacă Legiunea îşi dă seama că am tras un comutator, toată chestia asta e aruncată în aer."
„Asta e tot?", a spus ea, încrucişându-şi braţele şi privind drept înainte. „Deci, plictiseală fără sfârşit."
„Dar, din moment ce tu eşti ţinta, plictiseala e bună", a subliniat Bebe.
„Nu şi dacă mor din cauza ei."

Rapp şi-a luat perna de pe pat, aruncând-o, împreună cu o pătură, pe canapeaua de sub fereastră. Dormitorul principal al casei era suficient de mare pentru ca Claudia să pună un secţional într-un colţ. Până acum, servise în mare parte pentru a provoca certuri din cauza faptului că îl folosea ca recipient pentru rufe.
Neavând un sentiment puternic al capacităţii de supraveghere a Legiunii, era logic să păstreze lucrurile cât mai naturale. Din păcate, asta îl împiedica să se mute în dormitorul de oaspeţi. Cu Guatemala, noua menajeră şi reapariţia bruscă a Claudiei, existau deja prea multe activităţi neobişnuite. Nu că ar fi crezut că Legiunea ar putea fi speriată în sensul normal al cuvântului, dar ar putea fi făcută mai precaută. Şi ceea ce nu avea nevoie era ca acest lucru să se transforme într-un concurs nesfârşit de priviri.

Singura lumină din cameră venea de la uşa parţial deschisă a băii. Rapp a folosit lumina slabă pentru a-şi turna un pahar mic de bourbon. S-a lăsat pe canapea şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea înainte de a lua o înghiţitură precaută. Deşi ideea de a-şi amorţi simţurile devenea tot mai atrăgătoare cu fiecare minut petrecut de Sadie în casă, nu era în cărţi. Când toate astea se vor termina, totuşi, şi-a promis o chefuială ca lumea.
Duşul curgea, iar el a privit aburul curgând în cameră. Se învârtea hipnotic, ca şi cum ar fi încercat să-i dezvăluie ceva. Dar ce anume? Oricum ar fi privit lucrurile, nu mai avea mult timp la dispoziţie. În fiecare an, lumea lui părea că se micşorează puţin. Poate că aşa se întâmpla pe măsură ce oamenii îmbătrâneau. Pentru el, însă, nu avea nimic de-a face cu frica. Mai degrabă o concentrare mai strânsă asupra a ceea ce era important. Iar în acest moment lista era destul de scurtă. Unu: să ucidă Legiunea. Doi: să scăpăm de Bucătarii. Trei: să găsim o cale sustenabilă de a merge mai departe.
A auzit duşul oprindu-se şi, o clipă mai târziu, Sadie a apărut în uşă. Era în contralumină, dar el a putut vedea că-şi scosese lentilele de contact maro, dezvăluind nişte ochi albaştri strălucitori şi ciudat de morţi. Corpul ei gol era încă suficient de umed încât să strălucească, punând în evidenţă o serie de cicatrici lungi şi subţiri lângă zona pubiană îngrijită meticulos. Indiscutabil, autoprovocate.
„Ce-i asta?”, a spus ea, arătând spre perna de lângă el. Accentul franţuzesc făcea parte pe deplin din ea acum.
„Aveam de gând să dorm aici. Va arăta mai natural.”
„Chiar mai natural în pat. Şi pot garanta personal că va fi mai confortabil decât canapeaua.”
A derulat mental o listă de răspunsuri potenţiale. Totul cu ea era un act de echilibru delicat. În cele din urmă, a afectat un zâmbet. „Cu Legiunea pe urmele tale, aş prefera să păstrez puţină distanţă între noi.”
Şi-a trecut o mână prin părul ud, dar nu s-a mişcat din poziţia ei din uşă. „N-ai de gând să mă laşi să mă distrez deloc, nu-i aşa?”.

CAPITOLUL 32

FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
Cuvintele „cameră de siguranţă” căpătaseră un sens complet nou. Rapp era închis în a sa, stând cu o bere rece în mână şi cu alte două într-o găleată cu gheaţă lângă picioarele sale. Transformase unul dintre monitoarele de securitate în televizor şi era conectat la o cursă de ciclism montan. Sunetul nu funcţiona din anumite motive, dar nu conta. De fapt, liniştea era binevenită.
În afara uşii încuiate se ascundea lumea lui din ce în ce mai haotică. În acea dimineaţă, se dusese la sala de sport şi descoperise că Bebe îşi rearanjase toate uneltele în funcţie de culoare. Şi, bazându-se pe vuietul surd abia audibil prin pereţi, ea îşi flutura acum noua ei armă preferată: Shop-Vac-ul lui.
Mai pronunţat decât sunetul era mirosul unui sufleu care se cocea în cuptor. Când se dusese la bucătărie după bere, Sadie îl acuzase că se clătina ca un cal beat, speculând că va provoca o defecţiune catastrofală la desert. El se retrăsese grăbit, cu picioarele uşoare.
Ea se pierdea în rol tot mai mult pe zi ce trecea, făcându-i imposibil să ştie cu cine vorbea. Indiciile erau vizibile doar în ochii ei, parţial ascunşi de lentilele de contact maro. Părea să aibă de-a face cu un hibrid acum – un pendul care se balansa într-o bandă tot mai îngustă.

Rapp s-a uitat la telefon, notând ora. A fost surprins de cât de mult aştepta cu nerăbdare apelul care urma să vină. Nu era cel mai vesel subiect, dar totuşi o perie cu o oarecare raţiune de care avea nevoie. Începea să se simtă ca un infirmier într-un azil. Sau poate că era doar un alt deţinut. Oricum ar fi, senzaţia devenea tot mai copleşitoare cu fiecare zi care trecea.
Linia criptată a început să sune exact la ora convenită, iar el a răspuns.
„Spuneţi.”
„Ce mai faci? Lucrurile merg bine?” a spus Claudia. Vocea era îngrijorător de asemănătoare cu cea a lui Sadie.
„Totul este bine. Tu?”

„Bine. Am o mică pauză. Levi a luat-o pe Anna să patruleze pe teren.”
Levi Mizrah era un fost operator israelian pe care Rapp îl cunoştea de ani de zile. El se ocupa de securitatea complexului acum că Coleman se mutase în casa lui din Grecia.
„Dar Irene? A plecat, nu-i aşa?”
„Da. În Europa pentru a se întâlni cu nişte foşti colegi. Şi cred că Nick e în drum spre Bruxelles ca să o vadă.”
„De ce?” „Încă se mai discută dacă ea va accepta o slujbă cu el?”.
„E o glumă?” a spus Claudia, părând un pic confuză.
„Ce vrei să spui?”
„Ei bine, în acest moment, cred că este destul de clar că interesul lor unul faţă de celălalt este mai mult decât profesional.”
Nu a răspuns imediat. Kennedy fusese cândva căsătorită, dar nu se gândise niciodată la ea în acei termeni. De când se cunoşteau, viaţa ei personală fusese în mare parte înghiţită de Agenţie. Aparent, şomeră şi cu fiul ei la facultate, avea timp pentru alte lucruri. De ce nu şi o relaţie? Dacă cineva merita puţină fericire, aceea era ea.
„Bine. Cred că am ratat asta.”
„În apărarea ta, în acest moment pare doar o altă negociere. Toate relaţiile sunt complicate, dar aceasta – presupunând că iese ceva din ea – este la un cu totul alt nivel. Cel mai bogat om din istorie şi fostul director al CIA. Ar fi o uniune pe cinste”.
Eufemismul secolului. „Cum stăm cu Legiunea?”
„Irene a încercat să îi contacteze, dar niciuna dintre adresele de e-mail pe care sunt suspectaţi că le-au folosit în trecut nu este activă. Nu anticipăm că vor emite alta până când...” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Până când nu se termină treaba asta. De asemenea, a vorbit cu contactele ei din întreaga lume şi nimeni nu ştie mai mult decât Agenţia. Presupunem în continuare că Legiunea a fost antrenată de un guvern, dar nu ştim care. Irene are canale bune în spate în Rusia şi Siria şi este rezonabil de convinsă că nu au venit de acolo. Dar asta nu ne ajută prea mult.”
A auzit nişte lovituri şi apoi pe Anna strigând. „Ăla e Mitch? Hei, Mitch! Tocmai eram în patrulare!”
Claudia a pus-o pe difuzor ca să poată vorbi la un nivel normal. „Când te întorci?”
„Ar trebui să fie destul de curând.”
„Ar trebui să venim mai degrabă acolo. Mi-e dor de prietenii mei de la şcoală. Şi nu pot vorbi cu Ahmale. Îi trimit doar mesaje, iar mama şterge jumătate din ceea ce spun.”
„E o femeie dificilă.”
„Ştiu! Nu-i aşa? Şi apoi Ahmale şi-a pierdut telefonul. Dar l-a găsit cam a doua zi. Părinţii ei erau foarte supăraţi. Era un iPhone nou-nouţ. Sunt foarte ieftine, ştii. Cam zece mii de rand. Şi ea... Hei! Aşteaptă! Nu am terminat de vorbit!”
„Ba da, ai terminat”, a auzit-o pe Claudia spunând. „Acum du-te şi începe-ţi temele de la şcoală. Mă voi trezi în câteva minute să te ajut”.
„La revedere!”, a strigat ea.
„Bine, m-am întors, Mitch. Unde am rămas?”
„Ahmale şi-a pierdut telefonul şi apoi l-a găsit a doua zi?”
„M-am gândit la acelaşi lucru. Ar trebui să presupunem că Legiunea a fost în spatele ei şi că acum au instalat un spyware.”
„Poate e ceva ce putem folosi?”
„Poate. Anunţă-mă dacă vrei să mergi în această direcţie. Între timp, cum merge proiectul casei?”.
„Arhitecţii lucrează la câteva idei iniţiale, dar asta nu implică nimic practic. Sunt sigur că Legiunea are acces la toate comunicaţiile lor şi că supraveghează fiecare antreprenor şi furnizor de construcţii, precum şi companiile de mutări şi de închirieri. Din nou, o mulţime de oportunităţi de a-i scoate la iveală, dar nu fără a o pune pe Sadie în pericol.”
„Bebe nu a observat nimic?”
„Doar echipa de supraveghere americană.”

„Nu poţi lăsa să i se întâmple nimic lui Sadie”, a subliniat Claudia. „Nu e treaba ei să moară pentru greşelile mele. Cum rezistă ea?”
O întrebare potenţial încărcată. Faptul că trăia în aşa de aproape cu o femeie pe care cineva o supranumea cândva agentul secret al Victoriei probabil că nu-i convenea.
„Va fi bine. Oamenilor ca ea nu li se întâmplă niciodată nimic. Cum rămâne cu problema cu Cook?”
„Nu am petrecut prea mult timp cu ea. Irene vrea să preia conducerea.”
„Înseamnă că nu vrea să facă nimic.”
„Deocamdată.”
„Da, dar dacă acum este şansa noastră? Nu spun că ar trebui să facem o mişcare, dar e posibil să putem submina cumva actualizările de securitate în timp ce sunt în curs de desfăşurare. Poate să creăm o gaură sau să băgăm pe cineva înăuntru? Acesta ar putea fi momentul să punem bazele unei mici pregătiri. Dacă nu o folosim niciodată, bine. Dar ar fi frumos să ştim că există.”
„Ar trebui să vorbeşti cu ea, nu cu mine”, a spus Claudia, părând neobişnuit de ezitantă.
„De partea cui eşti tu aici?”.
„Partea care se termină cu tine în viaţă, Mitch. Acesta este un pas important. Câteodată trebuie să-ţi pui încrederea în altcineva. Serios, spune-mi o altă persoană din lume pe care ai prefera să lucreze la asta. Pe mine? Nu. Scott? Nu. Tu? Doamne, nu. Aşa cum îţi place să spui, acceptă victoria. Deocamdată, acceptă victoria.”
„Nu ştiu, Claudia. Irene are o prejudecată puternică aici. Oare ratăm o oportunitate? Cu o pregătire adecvată, oricine poate fi ucis.”
„Poate ar trebui să o pui pe Sadie să se ocupe de asta.”
A lăsat să iasă o respiraţie lungă, dar nu atât de tare încât să o audă. Nu voia să vorbească despre Sadie. Voia să petreacă câteva minute cu mintea limpede de sufletul ei, de faptul că îi plăcea să se taie, de deznădejdea ei crescândă din cauza despărţirii de Anna – o fată pe care nu o cunoscuse niciodată...
„E nebună, Claudia. Şi nu mă refer la un pic de nebunie. Adică nebună de legat. Dar e convingătoare. Şi de asta avem nevoie.”
„Talentată, periculoasă şi frumoasă. Cum i-a spus Liz Dawson?”
Iată că a venit.
„Agentul Victoria's Secret?”
„Te rog spune-mi că nu avem această conversaţie”, a spus Rapp.
A fost o pauză lungă pe linie. „Nu o facem.”
„Atunci putem să ne întoarcem la cealaltă problemă a mea?”
„Deci, nu ai de gând să accepţi pur şi simplu victoria?”.
„Mă gândesc la asta.”
„Bine. Cook organizează un eveniment hibrid fizic-virtual peste două zile. Se pare că aceasta este direcţia în care se îndreaptă pentru a-i oferi o expunere maximă în faţa alegătorilor săi şi, în acelaşi timp, o expunere minimă în faţa ta.”
„Aşadar, eşti atent.”
„Bineînţeles că sunt. Nu încerc să iau opţiunile de pe masă, Mitch. Încerc doar să le gestionez.”
„Şi?”
„Ceea ce văd nu este încurajator. Sunt trei potenţiale locaţii, toate puternic securizate. Publicul va fi adus cu autobuze, dar care loc va fi folosit va fi cunoscut doar cu mai puţin de o oră înainte.”
„Dar el va fi personal la unul dintre ele. Pleacă de la Casa Albă.”
„Da. Dar nu ştim când, cum şi unde anume. De asemenea – şi nu exagerez când o spun – acesta ar putea fi literalmente cel mai sigur eveniment din istorie. Ceea ce trebuie să facem aici este să stăm deoparte, să privim şi să ne dăm seama încotro se îndreaptă protocoalele lor de securitate.”
„Aţi spus că nu ştiţi exact unde va apărea. Că există trei posibile locuri de desfăşurare.”
„Corect.”
„Toate sunt în zona DC?”
„Da.”
„Şi îmi spui că toţi oamenii noştri sunt supravegheaţi.”

„Fizic, electronic, drone... Sunt complet blocaţi. De ce?”
A zâmbit. „Fără motiv.”

CAPITOLUL 33

BEBE Kincaid privea cu tristeţe prosopul din mână, ştiind că era ultimul uscat din casă. Cu o noapte înainte, o ţeavă zgâriată cedase şi, până să se trezească, se pregătea un mic dezastru. Mitch închisese apa şi curăţase cea mai mare parte folosind o racletă uriaşă ataşată de un mâner de greblă. După ce el plecase la magazinul de materiale sanitare, ea atacase problema cu cârpe şi acum podeaua era uscată. Problema era că rostul era acoperit cu o ceaţă păstoasă de tencuială.
Petele aleatorii îi zădărniceau orice efort de curăţare şi denaturau efectul perfect de grilă creat de faianţă. Nimic nu se mai alinia. Nimic nu era consistent. Dacă era ceva permanent? Ce ar fi făcut atunci?
A îngenuncheat şi a început să frece din nou, ignorând artrita din umăr până când aceasta a devenit suficient de intensă pentru a-i eclipsa panica legată de podea. În cele din urmă, s-a aşezat pe călcâie şi a numărat aşa cum o învăţase terapeutul ei.
Unu, doi, trei... Nu contează. Patru, cinci, şase. Este doar o podea. Şapte, opt, nouă. Aş putea cumpăra un detergent pentru chit şi o perie mai tare. Zece, unsprezece, doisprezece. Asta ar fi de ajuns. Asta ar rezolva totul.
Era ora 10:44, cu 16 minute înainte de ora programată pentru plecare. S-a întors în camera ei şi s-a curăţat, schimbându-se în haine proaspăt călcate şi apoi coborând scările pe jos, încălţată cu pantofi cu talpă de cauciuc. Sacii de cumpărături erau agăţaţi lângă uşa din faţă, ceea ce îi dădea posibilitatea să scape fără să fie nevoită să se apropie de bucătăria lui Sadie.
La ora unsprezece fix, se afla la volanul SUV-ului blindat al Claudiei, cu motorul pornit şi genţile împăturite frumos pe scaunul pasagerului. Sentimentul de uşurare pe care îl simţea odată ieşită din poartă era întotdeauna binevenit. Casa devenea tot mai apăsătoare pe zi ce trecea. Mai lipsită de speranţă. Se întreba dacă aşa fusese cu secole în urmă când un castel fusese asediat. Ştiind că timpul era de partea adversarului şi că, în cele din urmă, al tău se va termina.
A aruncat o privire la vitezometru, confirmând că se deplasa cu exact patruzeci de kilometri pe oră, înainte de a se uita întredeschisă în oglinda retrovizoare. Totuşi, în loc ca zidul perimetral al casei să se îndepărteze în depărtare, a văzut pe cineva ridicându-se din zona de încărcare a SUV-ului. Panica a cuprins-o şi a trântit un picior pe pedala de frână, făcând ca vehiculul să se învârtă în coadă de peşte, în ciuda sofisticatului său sistem antiblocare.
„Eu sunt!”, a auzit-o pe femeie strigând. Accentul ei francez era inconfundabil.
Bebe a ridicat piciorul de pe frână şi şi-a recăpătat controlul, cu inima bătându-i sălbatic în piept. Sadie a aruncat o pălărie de paie pe bordul maşinii şi apoi s-a rostogolit graţios pe scaun. O clipă mai târziu se aşeza pe genţile din partea pasagerului din faţă.
„Ce... Ce faci?” s-a bâlbâit Bebe.
„Vin cu tine la cumpărături”, a răspuns Sadie, trăgând centura de siguranţă peste ea şi făcând clic pe ea la locul ei. „M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor”.
„Mitch a spus că trebuie să rămâi în casă”.
„Nu am mai pus piciorul în afara acestor ziduri de o săptămână. Mă simt ca un prizonier şi asta va începe să pară suspect pentru oricine mă priveşte. Nu pot sta acolo la nesfârşit.”
Bebe a examinat-o pe femeie în viziunea ei periferică, luând în considerare pachetul în continuă îmbunătăţire. Greutatea ei se stabilizase într-un punct care o imita exact pe cea a Claudiei şi acum îşi umplea hainele aproape perfect. Astăzi alesese o pereche de blugi, o tunică imprimată şi ochelari de soare supradimensionaţi, care erau la modă în prezent.
„Ar trebui să te duc înapoi. Încă pot ajunge la timp la magazin dacă mă grăbesc.”
„Nu mă duce înapoi. Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.”
Bebe a apucat volanul puţin mai tare, neştiind ce să facă. Mitch avea să fie furios dacă ar fi aflat că o dusese pe Sadie la magazinul alimentar. Ce ar fi făcut el? Cu siguranţă nimic violent. Femeia aceasta, pe de altă parte, era mai degrabă un joker. Suferind ea însăşi de diverse boli mintale, Bebe simpatiza cu

oamenii care se luptau cu demonii interiori. Dar Sadie avea nevoie de o intervenţie serioasă. De preferinţă una care să includă o cameră mică şi bine capitonată. Nu se ştia ce s-ar putea întâmpla dacă ea sau iluziile ei în creştere ar fi fost contestate. Ameninţarea Legiunii începea să pară banală în comparaţie cu faptul că Sadie Hansen avea acces la obiecte ascuţite.
„Bine", se auzi Bebe spunând. „Ce?"
Sadie a zâmbit cu căldură. Zâmbetul Claudiei.
„Ai observat ceva ciudat la Mitch în ultima vreme?".
Au ieşit pe drumul asfaltat. „Ce vrei să spui?"
Sadie părea puţin stânjenită, întorcându-se şi uitându-se pe geamul lateral. „E ceva personal."
„Atunci probabil că nu ar trebui să vorbim despre asta", a spus Bebe cu speranţă. „Ar trebui să te duci direct la el."
Sadie a ignorat-o. „Doar că... Ei bine, el nu vrea să mă atingă. A dormit pe canapea şi e o scuză după alta. Acum spune că e vorba de spatele lui. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva chiar e ceva în neregulă cu el. Nu a mai fost niciodată aşa. Ţi-a spus ceva? E supărat pe mine dintr-un motiv oarecare şi nu vrea să-mi spună?"
Bebe a încercat să rămână concentrată la drum, dar nu a putut să nu observe că ochii lui Sadie căpătaseră o privire sticloasă. Avea de gând să plângă? Din cauza răcelii lui Mitch faţă de ea? De răceala lui faţă de Claudia? Care dintre cele două femei se afla în maşină cu ea?
„E sub o mare presiune", a spus Bebe în cele din urmă. „Se învinovăţeşte pentru toate astea. Şi îi este dor de Anna".
Sadie a dat din cap şi a contemplat podeaua. „Şi mie. Dar ceea ce contează este că ştim că este în siguranţă."

„Ar trebui să rămâi în maşină", a spus Bebe în timp ce a tras în locul ei obişnuit de la marginea estică a parcării.
„Nu, o să intru să te ajut."
„Mitch are deja de gând să ne omoare. Hai să nu înrăutăţim situaţia."
„Întotdeauna faci ceea ce spune Mitch?"
„Da."
„Ei bine, eu nu", a spus ea, cu ochii îngustându-se într-un mod în care cei ai Claudiei nu o făceau niciodată. O privire fugară a persoanei reale din spatele lor? Presupunând că exista una.
Bebe a respirat adânc de trei ori, apoi şi-a folosit umărul pentru a deschide uşa grea. Singura ei opţiune era să termine cât mai repede cu asta. „Ia bagajele. Şi nu-ţi uita pălăria."
Sadie a luat-o în urma ei în timp ce se grăbeau să traverseze terenul şi să intre pe uşile magazinului. Cumpărăturile erau simple pentru că practic nu existau variaţii în dieta lor. Bebe mânca un bol de legume şi cereale de trei ori pe zi, cu doar mici modificări pentru a distinge micul dejun, prânzul şi cina. Mitch şi Sadie aveau un mic dejun complet cu şuncă, ouă şi cartofi în fiecare dimineaţă şi pui la grătar la prânz. Cinele lor se schimbau în funcţie de un program de şapte zile. În seara asta era preferata lui Mitch: friptură, cartofi la cuptor şi salată Caesar.
„Voi împinge eu căruciorul", a spus Sadie, luând una de unde erau aliniaţi. „Ce e mai întâi?"
„Salata verde", a răspuns Bebe, trecând pe lângă o vitrină de flori spre raionul de legume. Aveau să fie bine, şi-a spus ea însăşi. Legion nu avea cum să anticipeze ieşirea lui Sadie în acea zi. Erau nişte planificatori. Şansele ca ei să facă vreo mişcare aiurea erau exact zero.
Zero, zero, zero, zero...
Când au ajuns la salată, Sadie a luat una. Bebe s-a mişcat pentru a o bloca, rupând cu grijă secţiunea de conserve de pe lista ei.
„De ce nu iei tu căruciorul şi aduci chestiile astea?", a spus ea, gândindu-se că femeia nu putea să încurce prea tare misiunea.
În timp ce Bebe o privea cum se retrăgea spre partea din spate a magazinului, a profitat de ocazie pentru a scruta feţele oamenilor pe lângă care trecea Sadie. Toţi angajaţii îi erau cunoscuţi, la fel ca şi doi dintre clienţi – ambii rezidenţi pe termen lung în zonă.

S-a întors la salată, punându-şi o mănuşă de plastic şi triind căpăţânile până când a găsit una de formă uniformă, cu frunze nepătate. După ce a selectat-o, a pus-o cu grijă într-o pungă şi a pornit spre raionul de carne.
Cam la jumătatea culoarului, un ping de la telefonul ei a făcut-o să se oprească. L-a recuperat şi s-a uitat cu reticenţă la text. Aparent, Mitch îşi terminase comisioanele şi se întorsese acasă.
Unde naiba se afla ea?
Nervii au făcut-o pe Bebe să tasteze un răspuns mai lung decât cel pe care probabil îl aştepta.
Este cu mine. Jur că nu e vina mea. Nu puteam să fac nimic.
Au trecut aproape treizeci de secunde până când a primit un răspuns din două cuvinte.
Ştiu.

Când au trecut de poartă, Mitch stătea pe iarbă şi aştepta. Bebe s-a învârtit pentru a pune uşa pasagerului cel mai aproape de el şi a păstra cât mai multă distanţă. Arăta de parcă ar fi vrut să dezmembreze pe cineva şi să-i arunce părţile de corp pe un foc de tabără – un act pe care probabil că îl făcuse cu adevărat la un moment dat în viaţa lui.
„Ce naiba?", a spus el când Sadie a ieşit cu o pungă de cumpărături. Bebe a ieşit din partea ei şi a făcut o mişcare subtilă de tăiere peste gât. Femeia asta se ţinea de un fir foarte subţire.
„Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa", a răspuns Sadie.
„Ţi-am spus să rămâi în interiorul zidurilor. Instrucţiunile acelea au fost prea complicate pentru tine?".
„Te gândeşti vreodată la mine, Mitch? Sau te gândeşti doar la tine însuţi? Mă plictisesc. Şi mă simt singur. Şi nici măcar nu pot găti ca să mă relaxez, pentru că mâncăm aceleaşi lucruri zi de zi!"
„Despre ce naiba vorbeşti..."
„Crezi că o altă femeie ar suporta asta?", a spus ea, vocea ei crescând în volum. „Cu tine? Ei bine, atunci ar trebui să te duci să o găseşti!"
A izbucnit în lacrimi şi a fugit în casă, lăsându-l pe el în picioare la marginea peluzei. Bebe a mers cu precauţie până la el. „Ar trebui să-i spui că-ţi pare rău".
Şi-a pus o mână pe faţă şi s-a şters încet pe ea înainte de a se îndrepta spre sala de sport.

CAPITOLUL 34

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
JOE Maslick şi-a pus pe umeri un rucsac tactic şi a ieşit pe verandă. După ce a tras uşa, a privit cerul cu ochii întredeschişi – un obicei recent format care îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi trecut de la lupta împotriva teroriştilor la a se alătura rândurilor lor. Undeva acolo sus, chiar la vedere, se afla o dronă cu cameră video. Supravegherea fizică începea chiar în faţa porţii subdiviziunii. Echipe de doi oameni care lucrau non-stop, în ture de opt ore. Partea electronică a operaţiunii a fost mai greu de detectat, dar cel puţin telefonul principal şi internetul său erau compromise.
Îşi servise ţara de când împlinise optsprezece ani şi rahatul ăla de Anthony Cook îl făcea să se simtă ca un criminal. Un trădător. Tocmai de aceea, când Rapp îl sunase pe o linie criptată şi îl întrebase dacă voia să înrăutăţească situaţia, Maslick sărise pe loc. Nu era inteligent, cu siguranţă, dar Cook putea să se strâmbe şi să-l pupe în fund. Şi nici măcar pe obraz. Chiar pe mijloc.
A aruncat pachetul în patul camionetei sale şi s-a strecurat la volan. În timp ce conducea prin cartier, se simţea ca un cimitir plin de mausolee la suprapreţ. Mike Nash era mort. Scott Coleman era în Grecia. Bruno era în Noua Zeelandă, iar Wick se întorsese acasă, în Wyoming. În cele din urmă, mai era şi Rapp, care se afla în Africa de Sud, aşteptând ca rahatul să lovească ventilatorul, fără alte întăriri în afară de Bebe Kincaid şi de acea defectă mintal Sadie Hansen.
Unde naiba se duceau toate astea? Era de acord că gruparea putea crea o ţintă irezistibilă, dar cât timp ar fi trebuit să rămână împrăştiaţi prin lume? Existau şanse mari ca Anthony Cook să câştige realegerea şi, după spusele doctorului Kennedy, existau şanse decente ca soţia lui să îl urmeze. Însemna asta că data

viitoare când se va întâlni cu băieţii lui, va avea părul cărunt şi un umblător? Din cauza unui nenorocit de politician? Nu în timpul mandatului său.
Casa familiei Nashes a apărut pe stânga şi i-a fost greu să nu-şi întoarcă privirea. Maslick promisese că-l va duce pe fiul lor Rory la tir la ţintă mai târziu în cursul săptămânii, iar mâine dimineaţă trebuia să instaleze o poartă pe terasa lor, astfel încât Maggie să nu-şi mai facă griji că Chucky va cădea pe scări. După cele întâmplate, acum erau responsabilitatea satului. Din nefericire, satul în momentul de faţă era format doar din el şi câţiva bătrâni care fuseseră nişte duri la vremea lor, dar care acum nu mai erau buni decât să bea bere şi să-i critice abilităţile de constructor.
Ce naiba se întâmpla cu ţara lui? Mike Nash fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. Deviza Americii se transforma rapid din E Pluribus Unum în fiecare om pentru el însuşi. Familiile erau destrămate. Prietenii de-o viaţă se terminau. Nimeni nu mai credea în nimic real. Nimeni nu mai recunoştea că are o datorie faţă de America – şi nu invers.
Şi acum, iată-l aici, chiar în mijlocul furtunii de rahat. Dacă nu ar fi fost armata, Scott şi Mitch, probabil că ar fi lucrat la benzinăria din capătul străzii unde crescuse. În schimb, cunoscuse unii dintre cei mai impresionanţi oameni din lume şi călătorise în mai multe ţări decât putea număra. Mulţumită lor, se afla la volanul unei camionete de nouăzeci de mii de dolari şi locuia într-un conac.

Radioul era dat la un volum suficient de mare pentru ca ştirile să fie inteligibile peste zgomotul produs de anvelopele supradimensionate ale camionului. În mod normal, Maslick refuza să asculte acest tip de gunoi politic, dar recunoştea că existau o mulţime de oameni care îl înghiţeau. Ce era la concetăţenii săi care îi făcea să meargă la mitinguri şi să aplaude ca şi cum Isus Hristos însuşi ar fi ieşit pe scenă? Ce credeau ei că vor face aceşti nemernici pentru ei? De ce i-ar fi păsat cuiva de faptul că Anthony Cook nu-şi făcuse o apariţie personală de săptămâni, luni sau mai ştiu eu ce? Ce avea de gând să spună că nu mai spusese de o sută de ori până atunci?
Crainicul devenea mai răsuflând pe măsură ce momentul crucial se apropia. Momentul în care marele Anthony Cook urma să revină în sfârşit în lumina reflectoarelor şi să-i binecuvânteze pe toţi cu prezenţa sa. Încă două minute. Încă un minut. Treizeci de secunde până când va urca pe scenă şi îi va face pe fiecare dintre alegătorii săi bogaţi, arătoşi şi împliniţi. Încă cincisprezece secunde până când îi va conduce pe toţi direct spre nenorocitul de pământ promis.
Când mulţimea a izbucnit, Maslick a căutat un loc unde să tragă pe dreapta. Drumul rural dintre casa lui şi Washington, DC, era destul de abandonat, cu o pădure densă de o parte şi de alta. Tabloul său de bord îi sugera că temperaturile se ridicau în jurul valorii de nouăzeci de grade, dar nu a căutat umbră, alegând în schimb un loc larg, fără acoperire de copaci.
A sărit afară şi s-a aplecat în platforma camionului, glisând o puşcă cu lunetă Nemesis Valkyrie de sub o prelată şi legând-o de partea laterală a rucsacului său. Sunetul unui motor a ajuns până la el dinspre vest, dar când vehiculul a apărut peste o ridicătură joasă, a văzut că nu era una dintre maşinile folosite de echipele de supraveghere care îl urmăreau. A mai trecut un minut până când a apărut Nissan Murano albastru pe care îl aştepta. Când a făcut-o, şi-a pus rucsacul la umăr, s-a întors în aşa fel încât puşca să fie evidentă, apoi a fugit în pădure.

Preşedintele Cook a traversat cu paşi vioi scena, afişând forţa şi energia pe care susţinătorii săi ajunseseră să le aştepte de la el. Să aibă nevoie de el. S-a poziţionat în spatele pupitrului şi şi-a ridicat mâinile în aer, sorbind adulaţia oamenilor înghesuiţi în micul local.
Cook şi-a coborât braţele într-un apel la linişte, dar adepţii săi nu s-au supus. În schimb, volumul aclamaţiilor lor a crescut. Acesta a fost lucrul care a făcut ca toate sacrificiile sale să merite – devotamentul aproape religios al susţinătorilor săi. Conştiinţa că aceştia ar fi crezut orice le spunea. Făceau orice le spunea. S-ar fi distrus pe ei înşişi şi tot ce era în jurul lor pentru a simţi sentimentul de putere şi apartenenţă pe care numai el le putea oferi. El era America. Nu Mitch Rapp. Nu Irene Kennedy. El.
Mulţimea s-a liniştit în sfârşit şi el a început să vorbească, mutându-şi privirea cu uşurinţă de la un teleprompter la altul. Avea să ofere iluzia de a face contact vizual cu fiecare persoană din public, precum

şi cu cei împrăştiaţi în toată ţara care priveau prin intermediul tehnologiei VR. Discursul în sine nu a fost nimic deosebit – în mare parte atacuri la adresa adversarilor săi politici şi o doză sănătoasă de linguşire pentru adepţii săi. Politica publică era lipsită de importanţă în politica modernă – prea îndepărtată şi complicată pentru a crea o legătură între lideri şi cei conduşi. Identitatea şi afilierea tribală erau cele care contau acum.
Cu coada ochiului, Cook a observat un fel de tulburare în afara scenei. A încercat să continue să-şi citească replicile, dar a început să se clatine pe măsură ce agitaţia creştea. Când cinci agenţi ai Serviciului Secret au început să-l atace, a făcut un pas înapoi ezitant. O clipă mai târziu, aceştia îl înconjuraseră complet şi a fost tras spre ieşire. Tropăind, cu picioarele abia atingând pământul, auzea ţipetele publicului său, din ce în ce mai înăbuşite pe măsură ce era târât pe un coridor îngust de beton.
Când au intrat în parcarea subterană, a văzut limuzina sa care se îndrepta cu viteză spre una dintre ieşiri, în mijlocul unei escorte de Yukon-uri negre. Vehiculele civile care se înghesuiau în garaj erau şi ele toate în mişcare, pneurile lor scârţâitoare răsunând în tot spaţiul pe măsură ce îl abandonau. A fost împins în spatele unui Ford Explorer nedesluşit, iar doi bărbaţi ai Serviciului Secret au urcat de o parte şi de alta a lui. Şoferul s-a alăturat luptei, amestecându-se cu momelile şi ieşind în cele din urmă din parcarea spre sud.
„Ce?" Cook a reuşit în cele din urmă să iasă. „Ce s-a întâmplat?"
Şeful echipei sale de securitate s-a răsucit pe scaunul pasagerului din faţă. „Joe Maslick s-a sustras supravegherii noastre în drum spre Washington, domnule. Şi când a făcut-o, avea asupra sa o puşcă cu lunetă."

CAPITOLUL 35

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
SOARELE era jos, dar temperaturile se menţineau în jur de 80 de grade. Joe Maslick, îmbrăcat acum în bermude şi o cămaşă hawaiiană, se afla în curtea sa din spate cu o bere într-o mână şi o spatulă în cealaltă. Grătarul se aprinsese puţin în jurul burgerului său, dar era mai bine să îl gătească repede.
Planul lui când se trezise în acea dimineaţă fusese destul de banal. Să meargă la Home Depot să ia nişte cherestea pentru poarta lui Maggie şi apoi să pună nişte coaste pe afumătoare. Poate îi va face o invitaţie de ultim moment la cină lui Skip McMahon. Agentul FBI pensionat era plin de poveşti amuzante şi existau cel puţin cincizeci şi cinci la sută şanse ca el să bea prea mult şi să adoarmă în sosul de grătar. Întotdeauna era bun de râs.
Dar apoi Rapp a sunat cu cererea lui enigmatică.
Hei, Mas. Te superi dacă te duci spre DC cu o oră sau două înainte de mitingul preşedintelui? Apoi, când va urca pe scenă, să parchezi camionul pe marginea drumului şi să fugi în pădure cu o puşcă cu lunetă?
De ce?
Fără motiv.
Ce pădure?
Nu-mi pasă.
Cât timp trebuie să stau acolo?
Nu ştiu. O jumătate de oră?
Nu că ar fi fost cea mai ciudată cerere pe care i-o făcuse Rapp vreodată. Premiul ar fi fost probabil pentru momentul în care îi înmânase o valiză plină de bani şi îi spusese să cumpere – apoi să administreze temporar – un bordel în afara oraşului Fez, Maroc.
În retrospectivă, nu era cea mai proastă slujbă pe care o avusese vreodată. Nici pe departe.
A mai luat o bere din frigiderul de lângă grătarul său înainte de a aranja cu grijă salată, roşii şi un ardei iute verde prăjit pe o chiflă pe care tocmai terminase de prăjit. După ce a pus o felie de caşcaval pe chiftea, a golit cutia de bere dintr-o singură tragere lungă şi s-a dus să mai ia una.

Brânza abia începea să se topească când a auzit un bâzâit deasupra capului. Aparent, operatorul dronei de supraveghere nu mai avea ordin să fie subtil. A încetinit până la un planor deasupra terasei, a aprins un reflector şi l-a concentrat asupra lui. Maslick a lăsat spatula jos şi a ridicat degetul mijlociu al mâinii sale proaspăt eliberate.
Ceasul ticăia.
Şi-a strecurat burgerul pe chiftea şi a început să-l înghită. Un pic mai rar decât îi plăcea, dar îşi măcina singur friptura, aşa că nu era rău. Cheddarul avea totuşi un pic de dinţişor. Şi, în graba lui, uitase complet de feliile de ceapă care zăceau pe tejgheaua din bucătărie.
Aşa cum prezisese Rapp, sunetul maşinilor care urcau în trombă pe aleea lui a devenit audibil câteva clipe mai târziu. A continuat să înghesuie burgerul în gură în timp ce bărbaţi înarmaţi cu puşti de asalt se apropiau din ambele părţi ale casei. Modelele exacte erau imposibil de distins în semiobscuritate, dar asta era mai puţin important decât faptul că toate erau îndreptate în direcţia lui.
„Pune mâinile la vedere!”, a strigat cineva.
Maslick şi-a înghesuit restul de cină în gură şi apoi s-a supus comenzii. Când a vorbit, burgerul i-a făcut cuvintele aproape neinteligibile.
„Care pare să fie problema, domnule ofiţer?”

Catherine Cook dădea click pe canalele de ştiri din reşedinţa de la Casa Albă, oprindu-se ori de câte ori vedea o înregistrare video cu soţul ei târât de pe scenă. Se întâmplase cu câteva ore în urmă, dar clipurile încă saturau toate mijloacele de comunicare, de la televiziunea prin cablu la Twitter şi Facebook. A apăsat butonul de pauză cu o fracţiune de secundă înainte ca omul principal al Serviciului Secret să ajungă la el şi a luat în considerare cât de mic arăta. Cât de speriat şi de slab.
Aparent, fusese dus direct într-una dintre noile locaţii fortificate despre care Rapp şi Kennedy nu ştiau nimic şi acum se întorcea la Casa Albă.
Dacă mai contează.
S-a coborât pe un scaun, privind în tăcere la acea imagine îngheţată până când uşa s-a deschis. Soţul ei a păşit pe podeaua de lemn şi s-a oprit în spatele ei. Nu părea să aibă nimic de spus. Dar ea avea.
„Poţi să furi, Tony. Poţi să minţi. Să trişezi. Poţi chiar să urmăreşti politici care distrug vieţile propriilor tăi alegători.” A arătat spre ecran. „Ceea ce nu poţi face este să arăţi aşa.”
„Sam lucrează deja la un articol despre o operaţiune pe care o desfăşor împotriva ISIS. Vom spune că am primit informaţii că plănuiau un atac. Darren alimentează FBI-ul cu dezinformări despre un imigrant egiptean care studiază la Georgetown. Îl vor aresta mâine. Va avea mai mult impact dacă putem pune o faţă pe ea”.
Din nou, a arătat spre televizor. „Ai pus un chip, Tony. Ăsta va fi afişul de campanie al următorului tău adversar”.
„Joe Maslick...”
„Am auzit”, a întrerupt-o ea. „Cât de departe era de acel loc de desfăşurare? Încă o oră? Cu traficul o oră şi jumătate? Care a fost mai exact ameninţarea?”
„Habar n-ai”, a răspuns Cook în defensivă. „Uciderea este tot ceea ce fac Mitch Rapp şi oamenii lui. Nu ne putem permite să ne asumăm riscuri.”
Ea a ridicat o fotografie de opt pe zece care îl înfăţişa pe Joe Maslick dând peste cap o dronă de supraveghere. „Se joacă cu tine, Tony. Cât de evident ar putea fi mai mult decât atât? A vrut să te facă de râs şi să te facă să te retragi şi mai mult din faţa publicului. Ceea ce vrea Rapp este ca tu să pierzi următoarele alegeri. Pentru că odată ce ai ieşit din Casa Albă, eşti lipsit de apărare.”
„I-”
„El ştie, Tony. Nu ştiu cum, dar ştie despre dosar. Probabil de la Enzo Ruiz, dar nu contează. Mitch Rapp tocmai ţi-a trimis un mesaj. Armistiţiul a fost anulat. Şi dacă Legiunea reuşeşte să o ucidă pe Claudia Gould, nu există nimic ce nu va face pentru a te vedea mort.”
„Ea şi Rapp s-au întors la casa din Africa de Sud, cu securitate limitată. Darren crede că încearcă să-l atragă pe Legiune înăuntru. Trebuie să nu ne mai prostim şi să ne ocupăm de el.”

Ea a râs. „Ne-am ocupat de el. Am fost de acord cu un armistiţiu. Iar el avea de gând să-l respecte. Tot ce trebuia să faci era să nu faci nimic. Dar nu te-ai putut abţine."
„Deci acum ai încredere în Mitch Rapp?"
„Am încredere în el că îşi va urmări propriul interes şi interesele ţării sale. Ar fi înţeles că ceea ce îi ofeream noi era o afacere bună. Şi dacă nu, Kennedy l-ar fi convins."
„Nu sunt de acord", spuse soţul ei cu răceală.
„Şi acum ce facem, atunci? Mai încercăm o dată cu Rapp şi sperăm să iasă mai bine de data asta? Scott Coleman? Irene? Cum rămâne cu sutele de alţi oameni care îi datorează viaţa lui Rapp?"
„Îl avem deja pe Maslick."
„Pentru numele lui Dumnezeu, Tony. Lasă-l să plece. E un erou de război care nu a încălcat nicio lege. În momentul de faţă, Irene Kennedy stă şi se gândeşte cum să facă să se scurgă asta în presă în cel mai dăunător mod posibil."
Cook şi-a revenit în cele din urmă şi s-a aşezat pe o canapea în faţa ei. „În ultima vreme, tot ce aud de la tine sunt critici. Că sunt un laş. Că sunt un idiot. Că sunt jucat. Ceea ce nu aud sunt soluţii."
„Eu ţi-am dat soluţia!", a răbufnit ea. „Ai aruncat-o. Şi acum ai de gând să stai acolo şi să încerci să dai vina pe mine? Nu sunt unul dintre membrii adoratori ai cultului tău, Tony. Nu mă trata ca pe unul."
S-a aplecat pe spate, punând cât mai multă distanţă între ei fără să pară că se retrage. Când a vorbit din nou, tonul său era mai respectuos. „Întotdeauna ai un plan B, Catherine."
„Nu şi de data asta. Încercarea de a-l elimina pe Rapp şi pe oamenii lui ar avea o probabilitate mare de eşec şi un nivel de reacţii politice la care nici măcar noi nu am putea rezista. Iar să ajungem la el şi să încercăm să restabilim armistiţiul nostru este imposibil, pentru că nu are niciun motiv să aibă încredere în noi."
„Şi atunci ce?"
Ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Văd o singură cale. Să te bazezi pe securitatea ta şi să te întorci la viaţa ta politică."
El s-a înţepenit. „Asta sună ca o reţetă pentru moartea mea."
„Poate", a recunoscut ea. „Dar pierderea Casei Albe este cu siguranţă."

CAPITOLUL 36

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

RAPP şi-a terminat ultimul set de tracţiuni şi a căzut de pe bara atârnată în faţa ferestrelor strălucitor de curate ale sălii sale de sport. Curăţenia şi îndreptările nesfârşite ale lui Bebe aveau într-adevăr beneficiile lor. Pe de altă parte, încă nu-şi dăduse seama de ultimele ei protocoale de organizare a sculelor şi nu reuşea să găsească o întreagă categorie de chei. Să o întrebe ar fi fost soluţia logică, dar ar fi dus la o explicaţie complicată pe care nu voia să o asculte. În plus, era o problemă care se micşora până la nesemnificaţie în comparaţie cu cea care se afla chiar în faţa lui.
Când Sadie sosise prima dată, se antrenase din greu – în principal cu greutăţi libere şi sesiuni intense de intervale pe banda de alergare. Părea dedicată nivelului ei de pregătire fizică – pe bună dreptate, în domeniul ei de activitate – dar îşi folosea timpul şi pentru a se goli de tot ceea ce se întâmpla în acel cap frumos al ei.
Acum, însă, nu mai existau ridicări grele de greutăţi sau sprinturi abrupte. În măsura în care făcea exerciţii fizice, erau doar câteva mişcări graţioase de yoga în hainele elegante de atletism ale Claudiei. Din când în când, când făcea un act de gimnastică de care Claudia ar fi fost complet incapabilă, ochii i se întăreau în spatele lentilelor de contact maro care îi ascundeau. Acele priviri ale adevăratei Sadie Hansen, însă, deveneau din ce în ce mai efemere.
Astăzi nu se afla acolo pentru a face exerciţii fizice, ci pentru a hrăni cea mai nouă achiziţie a gospodăriei lor inadaptate – o colecţie de şoareci albi aflaţi în cuşti de sârmă individuale. A observat că fiecare fir de păr din coada ei de cal părea să fi fost aranjat individual şi că purta o colecţie bine coordonată de haine de

grădinărit ale Claudiei. Cumva, ea făcea ca ansamblul să pară mai degrabă un nou trend vestimentar decât ceva ce s-ar purta pentru a tunde gazonul.
A privit-o din spate o vreme, dar când părea că e pe cale să termine, a sărit înapoi pe bară. Orice scuză pentru a-şi reduce interacţiunile la minimum.
Nu că ar fi făcut o treabă deosebit de bună în acest sens. Cu o seară înainte, ea ieşise din baie şi se aşezase goală în faţa lui pe pat. În loc să-i facă avansuri, se uitase la el cu ochii Claudiei şi îşi ceruse scuze că se dusese la magazin fără să-i spună. Din poziţia lui de pe canapea, el făcuse acelaşi lucru – spunându-i că îi pare rău că „a exagerat" şi punând totul pe seama importanţei pe care o avea atât pentru el, cât şi pentru Anna. La asta, ea se ridicase, îl sărutase uşor pe frunte şi se strecurase sub pătură.
Aşa că acum, în loc să-i tolereze problemele mentale, el le hrănea. Dar ce alternativă avea? Legiunea era încă acolo şi roţile se prăbuşeau din această operaţiune într-un ritm din ce în ce mai alert. Cu cât Sadie se transforma mai mult în Claudia, cu atât Bebe se temea mai mult de ea. Până în punctul în care chiar îşi redusese curăţenia neîncetată în favoarea sechestrării în camera ei.
Şi nu erau singura problemă. O abilitate esenţială pentru a rămâne în viaţă în această afacere era să fii capabil să-ţi evaluezi cu onestitate propria condiţie psihologică. A lui se deteriora. Era închis aici, fără să ştie când sau din ce direcţie avea să atace Legiunea şi încercând să gestioneze doi coechipieri care erau departe de operatorii pătrăţoşi care îl sprijineau în mod normal. Din când în când se trezea stând treaz noaptea, visând la succesul Legiunii. Cu Sadie moartă, treaba ar fi fost făcută, iar el, Claudia şi Anna ar fi putut dispărea într-o nouă viaţă şi identitate. Evident, problema cu Cook ar mai fi rămas acolo, dar ar fi ars acea punte când ar fi ajuns la ea.
Cât de ciudat a fost asta? În timp ce lui Sadie poate că nu-i păsa prea mult dacă trăia sau murea, el avea o obligaţie faţă de fiecare membru al echipei sale. Nebună sau nu, Sadie era responsabilitatea lui. De ce trebuia să-şi amintească asta? Întotdeauna îşi făcuse griji în legătură cu dispariţia corpului său, dar poate că nu asta era problema. Poate că se înmuia la cap.
Rapp a coborât de pe bar, întorcându-se cu reticenţă. Hrănirea de după-amiază era gata şi Sadie se uita direct la el.
„Pari pierdut în gânduri, Mitch."
„Chiar aşa?"
Ea a dat din cap. „La ce?"
„Spatele meu", a minţit el.
La început, spatele lui bolnav imaginar fusese o glumă la care amândoi participaseră mai mult sau mai puţin – o modalitate de a clarifica faptul că relaţia lor era doar afaceri fără a pune prea mult accent pe asta. Acum, însă, îşi luase locul în realitatea alternativă pe care o învârteau.
„Încă te mai deranjează?"
„Da. Am lăsat-o baltă, dar cred că se înrăutăţeşte."
„Ar trebui să mă laşi să ţi-o frec eu."
„Mulţumesc, dar este un disc. Nu mă va ajuta. Dacă nu se ameliorează în curând, aş putea încerca un ciclu de prednison. Dar asta e ultima soluţie. Am luat prea multe în viaţa mea."
A întins mâna spre bară şi s-a prefăcut că o foloseşte pentru a-şi întinde coloana vertebrală. Ea a mers în spatele lui şi şi-a înfăşurat braţele în jurul stomacului lui, sprijinindu-şi un obraz pe spatele lui. El fusese pregătit pentru asta şi a reuşit să nu se înţepe.
„Nu mai eşti la fel de tânăr ca pe vremuri, Mitch. Dar întotdeauna îţi revii. După ce toate astea se vor termina, poţi termina de te pune în formă şi poţi face marea ta cursă. Anna abia aşteaptă să stea la marginea traseului şi să te încurajeze. Cine ştie, poate că într-o zi o veţi face împreună."
Telefonul pe care îl lăsase pe masa de lucru a început să sune şi ea i-a dat drumul ca să poată răspunde.
„Alo?", a spus el şi apoi a rostit „Irene", în timp ce Sadie continua să se uite enigmatic la el.
Ea a schiţat un zâmbet şi i-a răspuns cu glasul: „Salută-l".
Rapp s-a îndreptat spre uşă, sentimentul de uşurare fiind surprinzător de puternic în timp ce ieşea în curte. Kennedy încă nu spusese nimic, totuşi, şi se gândea că poate pierduse legătura.
„Irene? Eşti acolo?"

„Cum anume ai crezut că va fi productiv?”, a spus ea, referindu-se fără îndoială la mica farsă pe care îl pusese pe Joe Maslick să o facă.
„Nu este productiv”, a spus Rapp. „Doar distracţie.”
„Ai făcut ca Serviciul Secret să-l scoată dintr-o apariţie publică. De ce, în numele lui Dumnezeu, ai aruncat gaz pe acest foc, Mitch? Mai ales în situaţia ta actuală.”
„Prea multă flecăreală, Irene. Nu-mi place asta. Acum toată lumea e pe aceeaşi lungime de undă.”
„Practic, i-ai spus că războiul dintre voi a reînceput.”
„Niciodată nu a fost oprit. Şi nu doar atât, nu a venit după mine, ci după Claudia. Nu voi tolera un astfel de comportament.”
„Înainte aveam spaţiu de manevră. Acum nu mai avem nimic.”
„Poate. Dar acum Cook e şi mai speriat. Şi e peste tot la televizor arătând ca un derbedeu care ştim amândoi că este.”
„Eşti sigur că vrei să fie atât de speriat? Eşti sigur că vrei ca preşedintele Statelor Unite să fie pus la colţ?”
„Da, Irene. Sunt sigur. Şi ştii de ce? Pentru că sunt speriat şi pus la colţ. Mi-e teamă că am ratat ceva care o va ucide pe Sadie. Mi-e teamă că lui Cook îi va creşte o pereche şi va veni după tine şi după băieţi individual. Mi-e teamă că va decide că administraţia lui poate face faţă la consecinţele vaporizării complexului lui Nick. Şi nu pot face nimic în privinţa asta acum. Dar ceea ce pot face este să mă asigur că-mi va simţi respiraţia pe ceafă.”
A trecut mult timp până când a răspuns. „Vrei să ştii ce văd eu, Mitch?”
„Probabil că nu, dar mă gândesc că o să-mi spui oricum. „
„Văd doi prădători răniţi care se uită unul la altul la o gazelă moartă.”
„Da? Ei bine, să vedem cine ajunge să mănânce.”

CAPITOLUL 37

LA NORD DE CAPE TOWN
AFRICA DE SUD
„AM continuat să monitorizăm comunicaţiile lui Ahmale Okoro cu Anna, dar nu am reuşit să culegem nicio informaţie utilă. Este probabil ca ea să fie cenzurată. Faptul că nu lasă să scape niciodată nimic despre locaţia ei pare neverosimil altfel”, a spus Nasrin pe linia criptată.
„Adresa IP?” a spus Cyrah.
„Ascunsă”.
Mergea pe o potecă de pământ asemănătoare cu cea de dinainte, dar de data aceasta cu cer senin şi temperaturi care se învârteau în jurul a şaptesprezece grade Celsius. Peisajul uscat şi ondulat era pustiu în toate direcţiile, ceea ce făcea ca ea şi maşina pe care o parcase cu cincizeci de metri mai în spate să fie singurul indiciu al existenţei umane. Şi-a reglat căştile pentru a minimiza zgomotul vântului înainte de a vorbi din nou.
„Ce zici de Maroc?”
Claudia Gould ajunsese la Cape Town cu un zbor comercial cu plecare din această naţiune africană şi nu exista niciun indiciu că ar fi fost o legătură. Cel mai probabil, ea se ascunsese acolo şi, dacă aşa fusese, era plauzibil ca Anna să se mai fi ascuns încă.
„Nimic acţionabil. Am găsit o casă de vacanţă în Marrakesh în care ar fi putut sta şi am pus să fie percheziţionată, dar, aşa cum era de aşteptat, nu s-a găsit nimic.”
„Cred că trebuie să fim de acord că acest lucru devine din ce în ce mai suspect”, a intervenit cu prudenţă Yasmin. „De ce este fata atât de bine ascunsă dacă Claudia crede că atacul asupra ei a fost doar rezultatul trecutului ei cu Gustavo Marroqui? Este clar că această problemă a fost rezolvată. Despărţirea trebuie să fie dificilă, iar casa este pregătită acum pentru o şedere pe termen lung. Chiar tu ai spus că întregul etaj superior nu a fost afectat.”
„Este adevărat”, a recunoscut Cyrah.
„Iar Claudia nu părăseşte niciodată complexul. Nici pentru a merge la sala de sport, pentru a face cumpărături, pentru a-şi vizita prietenii...”

„S-a întors doar de zece zile şi sunt ocupaţi cu planurile de renovare. De asemenea, bănuiesc că prietenii lor ar putea fi puţin precauţi cu ei după ce tocmai s-a întâmplat. Asta nu mi se pare atât de surprinzător."
„Nimic nu mai pare", a comentat Nasrin.
„Nu vreau să mă las târâtă într-o altă dezbatere pe tema asta. Iar ceea ce spui tu nici măcar nu este corect, nu-i aşa? Claudia a plecat să se ducă la magazin acum trei zile."
„Unicitatea ta este ceea ce te face capabilă de ceea ce faci", a spus Yasmin, precauţia ei crescând şi mai mult. „Dar suntem îngrijoraţi de faptul că devine o obsesie. Sau, mai rău, o frenezie. Se pare că ai luat atitudinea că mai degrabă ai prefera să mori decât să eşuezi."
„Nu vom eşua", a spus Cyrah, simţind o scânteie de furie în fundul stomacului. Acesta era un atac coordonat. Cei doi îl repetaseră.
„Lasă-ţi deoparte ego-ul şi dependenţa de adrenalină pentru o clipă", a spus Nasrin. „Eşti complet oarbă la posibilitatea ca ei să suspecteze că cineva – poate chiar noi – o vânează pe Claudia? Că este dispusă să se pună ca momeală, dar nu vrea să-şi pună în pericol fiica?"
„De unde să ştie ei?" a spus Cyrah înainte de a se putea opri. Afirmaţia era absurdă şi nu făcea decât să susţină poziţia lui Nasrin că îşi pierduse obiectivitatea profesională.
„De unde să ştie ei?", a venit replica inevitabilă. „Acesta este unul dintre primele riscuri pe care le-am identificat atunci când am creat protocoalele noastre. Pentru că nu ştim pentru cine lucrăm, nu putem monitoriza dacă vorbesc prea mult sau dacă au fost compromişi."
„Iar riscul este şi mai inerent în această operaţiune", a spus Yasmin, reluând gândul. „Avem un om care este probabil un fost agent CIA şi care are încă capacităţi semnificative. Nu ar fi dificil pentru Claudia să alcătuiască o listă cu dușmanii ei supravieţuitori şi pentru el să îi găsească."
Cyrah s-a întors spre vehiculul ei. „Pot să presupun că nu ar fi dificil pentru tine să generezi aceeaşi listă?".
„Nu ar fi", a spus Nasrin.
„Pot să presupun, în continuare, că ai făcut-o?".
„Am făcut-o."
„Şi?"
„Două dintre persoanele de pe ea au murit în ultimele două săptămâni şi jumătate."
„Detalii?" a spus Cyrah.
„Josef Svoboda, pe care îl cunoaşteţi, a murit aparent de asfixiere erotică."
„Ceea ce este surprinzător aici este că nu s-a întâmplat mai devreme."
„Iar Enzo Ruiz ar fi murit din cauza unui atac de cord."
„Cine este acesta?"
„Un fost traficant de droguri spaniol."
„Era expus riscului unui atac de cord?"
A fost o pauză lungă înainte ca Nasrin să răspundă. „Era în vârstă de nouăzeci de ani şi se afla într-un scaun cu rotile."
Cyrah a râs. „Nouăzeci de ani?"
„Nu sunt sigură de ce râzi", a ripostat Nasrin. „Incluzându-l pe Marroqui, trei dintre foştii duşmani ai Claudiei Gould au murit într-o perioadă de timp improbabil de scurtă. Chiar eşti dispus să ignori asta?"
„Da", a spus Cyrah pur şi simplu. „Recunosc posibilitatea ca tu să ai dreptate, dar dacă renunţăm la asta, este sfârşitul pentru noi. Sunt de acord că trebuie să fim şi mai precauţi decât de obicei, dar nu sunt pregătită să terminăm. Presupun că întrebarea acum este dacă continui pe cont propriu sau dacă continui cu sprijinul tău."
„Nu asta este întrebarea", a spus Yasmin. „Bineînţeles că ai sprijinul nostru."
„Nu suntem în pericol", a spus Nasrin. „Numai tu eşti. Şi, aşa cum spui, dacă ne retragem, vei continua – ceva ce credem că se va termina cu tine mort sau capturat. Şi dacă nu, este doar o scurtă întârziere în sprintul vostru spre inevitabil."
„Foarte poetic."

„Eşti sora noastră şi nu vrem să ţi se întâmple nimic rău – autoprovocat sau nu”, a spus Yasmin. „Dar trebuie să înţelegi că, dacă reuşim să ducem la bun sfârşit această operaţiune, noi doi vom fi mai discreţi în privinţa slujbelor pe care le vom accepta în continuare.”
Cyrah a decis să ignore ameninţarea. „Putem să o ducem la bun sfârşit?”
Suspinul lui Nasrin a fost audibil chiar şi peste şuieratul brizei care se înteţea. „S-ar putea să fi găsit o cale.”
„Explică.”
„Nu există livrări previzibile către casă – doar livrări sporadice a ceea ce par a fi materiale de construcţie dintr-o mare varietate de surse. A fost angajat un arhitect, dar toate comunicaţiile lor de până acum sunt electronice. Desenele fizice şi întâlnirile despre acest gen de lucruri nu mai sunt atât de frecvente ca odinioară.”
„Dar?” a spus Cyrah. Trecea pe lângă maşină pentru a doua oară în conversaţia lor şi nu voia să stea acolo mai mult decât era necesar.
„Cheia ar putea fi în dieta lor. Pe baza a ceea ce se cumpără la magazinul alimentar, nu variază deloc.”
„Cum putem folosi asta?”
„Oportunitatea este la servitor”, a spus Yasmin. „Are un comportament extrem de compulsiv, ceea ce o face să fie previzibilă în toate lucrurile. Ceea ce ne interesează pe noi, însă, este o faţetă îngustă a acestei compulsivităţi. Mai exact, modul în care ea selectează salata romană”.

CAPITOLUL 38

FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

BEBE Kincaid s-a angajat să mai facă încă o buclă a parcării. În ciuda faptului că magazinul nu era deosebit de aglomerat, cineva îi ocupase locul obişnuit de-a lungul marginii estice. Cât timp ar fi stat înăuntru josnicul hoţ de locuri de parcare? Poate că voiau doar să ia ceva rapid. Ar trebui să aştepte? Să continue să se plimbe cu maşina până când...
Unu, doi, trei, nu mai contează. Patru, cinci, şase, e doar o parcare.
A dat cu spatele într-un loc care oferea o vedere la fel de bună asupra zonei şi s-a prefăcut că se uită la telefon în timp ce scruta prin parbriz. Erau câţiva clienţi vizibili, dintre care pe unul singur îl mai văzuse înainte – o bătrână cu un baston care părea să cauzeze mai multe probleme decât să rezolve.
Echipa de supraveghere americană o urmărea de ceva mai mult de o săptămână, dar acum părea să-şi fi pierdut interesul. Şi de ce nu şi-ar fi pierdut interesul? Nimeni din această lume nu ştia sau nu-i păsa că ea exista. Nimeni în afară de Mitch, Claudia, Scott şi oamenii lui.
În anii ei de tinereţe, fusese cel mai valoros agent de supraveghere al FBI. Mai târziu, pe măsură ce starea ei mentală s-a deteriorat, a devenit o povară. Soţul ei – un bărbat minunat – fusese în cele din urmă forţat să plece când ea începuse să-şi combată problemele cu un comportament tot mai compulsiv. Prietenii ei s-au îndepărtat din acelaşi motiv. În cele din urmă, Biroul a forţat-o să se pensioneze anticipat. Dacă Mitch Rapp nu i-ar fi oferit slujba la compania lui Coleman, nu ştia ce ar fi făcut.
După trei respiraţii profunde, Bebe a ieşit în sfârşit din vehicul şi a pornit spre magazin. După ce şi-a ales un cărucior, s-a prefăcut că răsfoieşte raionul de legume, dar în realitate s-a concentrat asupra oamenilor din jurul ei. Oricine ar fi fost Legiunea, erau buni. Oricine văzuse de mai multe ori în călătoriile ei în afara zidurilor fusese confirmat ca fiind un localnic de mult timp sau un turist cu un trecut care se verifica.
A folosit distribuitorul obişnuit pentru a lua o mănuşă de plastic, dar a fost nevoită să se oprească în drumul ei spre salata romană. O femeie tânără pe care nu o mai văzuse până atunci stătea în faţa display-ului. Probabil în jur de treizeci de ani, de origine din Orientul Mijlociu, drăguţă într-un fel de piţipoancă. Bebe şi-a fişat faţa – era incapabilă să facă altfel – şi a aşteptat ca ea să treacă mai departe înainte de a se apropia de vitrină.
Şi-a folosit mâna înmănuşată pentru a alege din ceea ce s-a dovedit a fi o selecţie extrem de dezamăgitoare. Situaţia a luat o întorsătură mai bună atunci când a săpat un strat şi a zărit câteva frunze crocante care se întrezăreau. O clipă mai târziu, ea ţinea în mână un cap binecuvântat cu o strălucire

frumoasă şi onorat de frunze care se ondulau în valuri uniforme pe toată lungimea lor. După ce l-a băgat uşor într-o pungă, a pornit în direcţia tejghelei de carne.

CAPITOLUL 39

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

BEBE Kincaid se plimba prin faţa porţii, adidaşii ei abia dacă făceau zgomot pe dale. Transpira abundent, în ciuda temperaturilor scăzute şi a lipsei unei jachete. Casa din spatele ei era complet întunecată, aderând la protocoalele de blackout ale lui Rapp şi forţând-o să se bazeze pe lumina stelelor pentru a nu se împiedica.
Număra în tăcere pentru ea însăşi, încercând să-şi liniştească mintea. La 2.312, încă nu-şi făcuse treaba. Se simţea îngrozită şi singură. Prima senzaţie era bine justificată, dar cea de-a doua, probabil, mai puţin. Legiunea era acolo afară. Aşteptând. Poate în liane. Poate chiar de cealaltă parte a zidului.
Un motor s-a auzit în depărtare, iar ea s-a uitat la înregistrarea camerei de supraveghere de pe telefon. Nimic timp de câteva secunde, apoi strălucirea farurilor urmată de conturul vag al unei ambulanţe. Aveau tendinţa de a nu-şi aprinde luminile de urgenţă în încercarea de a nu atrage atenţia. Iar la această oră din noapte, oricum nu prea era trafic cu care să se confrunte.
Bebe a dat cu swipe-ul la o altă aplicaţie şi a folosit-o pentru a deschide poarta. Câteva clipe mai târziu, a făcut semn vehiculului să intre şi a alergat în spatele acestuia în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă.
„Ce se întâmplă?”, a întrebat femeia care a păşit din partea pasagerului. Avea în jur de 40 de ani, părul blond prăfuit şi un puternic accent sud-african. Pe baza unei investigaţii amănunţite a paramedicilor care deserveau zona, Bebe a recunoscut-o imediat ca fiind Aileen De Jager. Originară din Durban, ea lucra de mai bine de un deceniu.
„Sunt la etaj”, a spus Bebe. „Amândoi sunt foarte bolnavi. Trebuie să vă grăbiţi”.
Şoferul a sărit afară şi s-a dus direct în spatele ambulanţei. Profilul său a strălucit în lumina care ricoşa din casă, permiţându-i lui Bebe să-l identifice ca fiind Gatik Patel – un veteran de opt ani. Ea a reuşit să se relaxeze puţin. Nu Legiunea. Nu încă.
Amândoi erau extrem de profesionişti, urcând targa pe scări fără să se lovească măcar de un perete şi apoi urmând-o pe Bebe în dormitorul principal. Mirosul acru de vomă le-a precedat intrarea, dar niciunul nu părea să observe. S-au îndreptat direct spre Sadie, care era întinsă nemişcată pe pat, într-un cămaşă de dormit pătată. Rapp încă se mişca, vomitând uscat peste toaletă, îmbrăcat doar în pantaloni de trening. Sub un mozaic de cicatrici, muşchii lui bine definiţi s-au contractat de câteva ori înainte de a aluneca în cele din urmă pe podea.
„Să-l luăm pe el mai întâi”, a spus De Jager, arătând spre baie. „Apoi ne putem întoarce după femeie.”

Pingul liniştit a adus-o pe Cyrah Jafari complet trează. Ea a recuperat un telefon mobil de pe noptieră şi s-a uitat la un text de trei litere de pe ecran. Un amestec paradoxal de emoţie şi calm a cuprins-o şi l-a savurat în timp ce mergea desculţă spre bucătărie. Finalul jocului era în sfârşit în joc.
A scos cartela SIM din telefon şi a pus-o în cuptorul cu microunde. Scântei surde au luminat camera când a înfăşurat telefonul într-un prosop de bucătărie şi l-a zdrobit cu un ciocan de bucătărie. Când nivelul de distrugere a fost satisfăcător, a recuperat un alt telefon, a încărcat un alt SIM şi l-a pornit.
O aplicaţie proprietare a transmis un videoclip cu o înregistrare temporală de acum şaptesprezece minute. Fusese filmată de o dronă operată de Nasrin dintr-o locaţie necunoscută – probabil din cealaltă parte a lumii.
O ambulanţă era vizibilă în strălucirea luminilor sale care se izbeau de o casă albită din Cape Dutch. Uşa din faţă era deschisă, dar unghiul făcea imposibilă vederea înăuntru. A dat repede înainte până la momentul în care doi paramedici au rostogolit o targă pe verandă. Mitch Burhan era nemişcat pe ea, cu faţa lui bărboasă, singurul lucru care se întindea dincolo de cearşaful care îl acoperea. A fost strecurat eficient în partea din spate a vehiculului înainte ca cei doi salvatori să ia o targă şi să se întoarcă înăuntru.

Când au reapărut din nou, era cu Claudia Gould. Aceasta părea să fie într-o stare la fel de proastă, jumătatea inferioară a feţei ei fiind întunecată de ceea ce probabil era voma. Buzele lui Cyrah s-au curbat într-un zâmbet care s-a clătinat când a apărut Bebe Davis. Aceasta părea complet sănătoasă în timp ce a început un schimb frenetic de replici cu mâna cu femeia paramedic. În cele din urmă, aceasta s-a retras înăuntru, iar ambulanţa s-a îndreptat spre poarta deschisă.
Funcţionase. Instructorii ei l-ar fi lăudat, fără îndoială, pe Allah în acel moment, dar ea şi-a lăudat echipa. Salata fusese amestecată cu o substanţă care imita simptomele unei intoxicaţii alimentare şi îşi făcuse treaba asupra ţintelor lor principale. Speranţa fusese că şi Davis ar fi fost afectată, dar posibilitatea ca ea să mănânce separat de stăpânii ei fusese un lucru pe care îl luaseră în considerare. Inconvenient, dar nu devastator.
Femeia mai în vârstă a apărut din nou pe verandă, purtând acum o haină şi îndreptându-se spre SUV-ul Claudiei într-o alergare zbătută. O clipă mai târziu, trecea de poartă şi accelera în urmărirea ambulanţei.
Cyrah a închis telefonul şi a scos cartela SIM, repetând ritualul ei uzat de distrugere. Când a terminat, s-a întors în camera ei şi a scos de sub pat o serie de saci mari de plastic. Fiecare era mâzgălită cu trei litere, iar ea a ales-o pe cea care corespundea textului pe care îl primise. Reprezentau spitalul care urma să fie destinaţia ambulanţei, iar înăuntru se aflau halatele şi actele de identitate corespunzătoare, precum şi un clipboard care conţinea documente cu antetul corect.
S-a îmbrăcat şi apoi şi-a coborât cureaua de la brâu, folosind bandă adezivă pentru a fixa un cuţit de ceramică care să fie invizibil pentru detectoarele de metale. În bucătărie, ea a descuiat un mic frigider de calitate medicală şi a recuperat o seringă aflată într-o cutie de plastic subţire. După ce a lipit-o într-o poziţie similară pe cealaltă parte a abdomenului, şi-a pus o haină lungă şi s-a îndreptat spre uşă.

Cyrah a aşteptat în parcarea spitalului până când două ambulanţe au sosit simultan şi a intrat prin uşile de sticlă în haosul care a urmat. Navigarea până la biroul de informaţii s-a făcut cu ajutorul unei scheme pe care o memorase.
„Cu ce vă pot ajuta?”, a spus amabilă femeia din spatele acestuia. Părea neinteresată de insigna de identificare a lui Cyrah sau de faptul că cea mai mare parte a feţei îi era acoperită de o mască chirurgicală.
„Îl caut pe Mitch Burhan”, a spus ea. „A fost internat în jurul orei trei dimineaţa.”
Femeia s-a întors spre ecranul computerului, având nevoie doar de câteva secunde pentru a prelua datele.
„Suspect de intoxicaţie alimentară. S-au făcut teste, dar se pare că încă se aşteaptă rezultatele. Camera patru douăzeci şi opt.”
Cyrah a răsfoit o pagină de pe clipboardul ei. „Scrie că a venit cu o anume Claudia Dufort. O stare similară.”
Femeia şi-a mutat mouse-ul pe blocul de lângă ea. „Corect. Dufort. E aici, dar nici ea nu are analize încă.”
„Sunt în aceeaşi cameră?”
„Nu. Ea e în camera 42.”
Cyrah a zâmbit călduros prin mască. „Mulţumesc.”

Liftul a lăsat-o să iasă la etajul patru, iar ea a luat-o la stânga, trecând pe lângă un alt birou de informaţii, precum şi pe lângă o mică sală de aşteptare. Scanând leneş prin ea, a căutat orice urmă de Bebe Davis. Nimic. Părea puţin probabil ca ea să fie în cameră cu Claudia, dar nu era imposibil. Întrebarea era ce să facă dacă era acolo. Să se întoarcă mai târziu sau să-i ceară să plece şi să meargă mai departe cu operaţiunea? În mod normal, prima variantă ar fi fost strategia evidentă, dar, având în vedere comportamentul compulsiv de care dădea dovadă femeia, era posibil ca ea să rămână lângă patul lui Gould până când era eliberată.
Când Cyrah a cotit următorul colţ, întrebarea ei a primit un răspuns. Davis stătea la capătul celălalt al pasajului şi vorbea la telefon. A ridicat privirea de pe ecran, fixând-o pe Cyrah pentru o clipă, apoi a pornit în direcţia ei. Au dat din cap absent una către cealaltă în timp ce treceau, iar apoi americanca a dispărut pe un alt hol.
Era o perie mai aproape decât şi-ar fi dorit Cyrah, dar nu merita să se îngrijoreze. Singura dată când Davis o văzuse fusese în ziua în care plantase căpăţâna de salată contaminată de la magazinul alimentar. Şi

atunci, doar din profil şi doar pentru câteva secunde. Era puţin probabil ca femeia să-şi amintească de ea în cele mai bune circumstanţe, dar cu ochelari de protecţie, o mască şi o bandană care să-i acopere părul, ar fi fost imposibil.
Camera 432 a fost găsită cu uşurinţă, iar Cyrah a aruncat o privire prin portalul de sticlă amplasat în uşă. Luminile dinăuntru erau stinse, dar exista suficientă iluminare pentru a vedea. Claudia Gould era întinsă pe singurul pat din încăpere, ridicată într-o poziţie parţial aşezată, cu o perfuzie care îi curgea în braţul stâng. Căruciorul pe care probabil fusese adusă era încă în colţ. Probabil pentru că era acoperit de diverse fluide corporale şi avea nevoie de curăţare înainte de a fi repus în funcţiune.
Satisfăcută de ceea ce a văzut, Cyrah a împins uşa şi a închis-o în urma ei înainte de a recupera seringa de la brâu. Ar fi preferat să facă asta pe întuneric, dar nu se potrivea cu rolul pe care îl juca. O asistentă care verifica un pacient ar fi făcut-o cu plafonierele luminate.
A localizat comutatorul şi l-a apăsat, dar nu s-a întâmplat nimic.
Ezitarea ei a durat probabil mai puţin de o zecime de secundă, dar a fost suficient timp pentru a-şi aminti de aroganţa ei. Dispreţul ei atunci când surorile ei şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la această misiune. Setea ei de entuziasm şi de succes.
A început să se învârtă şi nu a fost surprinsă când o mână i s-a prins în jurul încheieturii mâinii. Şi-a scăpat clipboardul şi s-a dus după cuţitul lipit de stomac, dar apoi a simţit muşcătura a ceva care îi pătrundea în coapsă.
Un braţ s-a înfăşurat în jurul ei, suficient de puternic pentru a o face să respire cu greu, dar a reuşit totuşi să îşi pună degetele în jurul lamei. Totuşi, acestea amorţiseră deja şi îşi simţea picioarele topindu-se sub ea. O senzaţie copleşitoare de căldură şi imponderabilitate a fost ultimul lucru pe care şi-l amintea.

Rapp a coborât-o pe femeie la pământ şi a ridicat cuţitul şi seringa pe care le scăpase. Până când le-a ascuns în buzunarul uniformei sale de paramedic, Sadie se ridicase din pat şi îşi scosese halatul de spital. L-a aruncat şi l-a lovit în ceafă, atârnându-i în jurul umerilor în timp ce o dezbrăca pe femeia inconştientă pe podea.
Aproape că avea halatul pe ea când Sadie, îmbrăcată într-o uniformă paramedicală asortată, a urcat targa cu rotile. Au ridicat-o pe femeie pe el şi au tras un cearşaf până la gât.
„Doamne”, a spus Sadie, privindu-i faţa senină. „Este atât de... drăguţă”.
Nu era o observaţie deosebit de relevantă, dar incontestabil de exactă. Iraniană, dacă ar fi trebuit să ghicească Rapp – o naţionalitate care se potrivea destul de bine cu profilul pe care îl făcuseră. În afară de asta, tot ce putea spune cu siguranţă era că avea în jur de treizeci de ani şi o constituţie subţire şi atletică care o făcea mai grea decât părea. Nu e cineva pe care să-l iei drept unul dintre cei mai de succes ucigaşi ai generaţiei sale. Mai degrabă ca noua educatoare de la grădiniţă care i-a făcut pe toţi soţii să se intereseze brusc de conferinţele elevilor.
Rapp şi-a băgat hainele şi planşa pe care o purta sub cearşaf şi apoi a agăţat o alta de marginea targului. Acesta conţinea actele necesare pentru transferul la spital în cazul improbabil în care cineva îi oprea.
„Sunteţi gata?”
Sadie a dat din cap, iar el a confirmat că coridorul era liber înainte de a scoate targa cu rotile. Într-un ritm firesc, le-a luat cam un minut să ajungă la lift şi încă cinci să ajungă la ieşirea din spate. O ambulanţă aştepta, iar ei au pus-o pe femeie în spate, cu Sadie urcând în spate.

CAPITOLUL 40

CYRAH Jafari a deschis ochii într-o penumbră care, pentru o clipă, a făcut-o să creadă că se afla încă la spital. Pe măsură ce împrejurimile şi amintirile i se ascuţeau, însă, a devenit clar că nu era cazul. Cu forţele care începeau să îi revină, a încercat să se aşeze în poziţie şezândă, dar nu a reuşit.
Lăsându-şi capul să se lase în stânga, a văzut că braţul ei era drept, fixat la un unghi drept faţă de corp prin banda adezivă înfăşurată în jurul bicepsului, antebraţului şi încheieturii mâinii. O clipă mai târziu, ea a confirmat că braţul drept suferise aceeaşi soartă. O încercare de a-şi mişca picioarele goale de pe ceea ce părea a fi nişte scânduri cioplite grosolan nu a produs nimic în afară de senzaţia că ceva îi tăia gleznele.

Şi-a readus capul într-o poziţie neutră şi s-a uitat fix la tavanul întunecat. O bară metalică îi despărţea vederea, derutând-o pentru o clipă, dar apoi oferindu-i indiciul pe care îl căuta. O bancă de haltere. Era legată de o bancă cu greutăţi.
Într-un tărâm îndepărtat, Nasrin ar fi scuturat supărată din cap. Într-un alt loc, Yasmin ar fi plâns în linişte. Cyrah ştia dintotdeauna că nu era destinată să moară de bătrâneţe, dar spera să-şi sărbătorească cea de-a patruzecea aniversare. De ce această piatră de hotar anume? Habar n-avea. Pur şi simplu îi era întipărită în minte dintr-un motiv oarecare.
Pe deplin conştientă acum, şi-a ridicat capul cât de mult a putut, privindu-şi corpul gol şi dincolo de el. Puţina iluminare care exista în cameră se datora unor fărâme de lumină solară care îşi croiau drum printr-un set de uşi duble. În stânga ei se afla un banc de lucru, iar uneltele pe care le conţinea – unele de nerecunoscut – nu erau de bun augur pentru ea. Fusese instruită temeinic în ceea ce înseamnă să fie interogată, dar existau limite la ceea ce putea face chiar şi fostul ei comandant. Oricine ar fi fost responsabil de securizarea ei acolo nu avea astfel de limite. Şi, în cele din urmă, nu va exista nicio răzbunare ca data trecută. Doar o moarte foarte binevenită.
A închis ochii şi a încercat să se gândească. Banca era făcută din oţel greu şi se simţea ca şi cum ar fi fost ancorată în podea. Gleznele îi erau fixate strâns – aproape sigur cu legături zip. Banda care îi ţinea braţele în mai multe locuri era groasă şi neagră. Probabil marca Gorilla, pe care ea însăşi o prefera pentru aderenţa şi rezistenţa ei. Nu era nimic ascuţit în apropierea ei şi chiar dacă ar fi fost, nu putea mişca mai mult decât capul.
Fără nicio speranţă reală de scăpare, s-a întors să studieze ceea ce, în mod optimist, putea fi numit mediul ei de operare. O bicicletă roz cu serpentine colorate care ieşeau de pe ghidon i-a atras imediat atenţia, pentru că părea atât de nelalocul ei. După o clipă de gândire, însă, şi-a dat seama că era a Annei. Aceasta era dependinţa de lângă casa Claudiei Gould.
Neavând nimic altceva de văzut, Cyrah a închis ochii. Când era copil, avusese o bicicletă asemănătoare, deşi ceva mai dărăpănată, pe care i-o cumpărase unchiul ei. Îi plăcuse sentimentul de libertate pe care i-l dăduse şi îşi amintea cât de resemnată fusese când tatăl ei i-o luase în cele din urmă. Când devenise în sfârşit suficient de mare pentru ca astfel de libertăţi să fie interzise.
Indiferent de ce se întâmpla în zilele următoare – sau chiar în săptămânile următoare – avea puţine regrete. Se ridicase deasupra a ceea ce bărbaţii din ţara ei îi impuseseră. Îşi alesese liber această cale, iar responsabilitatea era a ei şi numai a ei.

Cyrah nu ştia cât timp a zăcut acolo, dar până când uşa s-a deschis şi luminile de deasupra s-au aprins, dinţii ei erau pe punctul de a clănţăni. A simţit căldura care curgea odată cu soarele, concentrându-se pe felul în care acesta se simţea pe pielea ei şi strălucea dincolo de pleoapele închise. O amintire la care să se întoarcă în timp ce îndura ceea ce avea să vină.
„Ştiu că eşti treaz.” O voce de bărbat. Două seturi de paşi, însă. A ascultat ceea ce părea a fi el trăgând un scaun lângă ea. Ceva a fost aşezat pe stomacul ei, chiar sub buric, dar nu ştia ce. Mică. Uşoară. Poate de plastic. Un fel de dispozitiv de tortură? Avea să afle în curând.
„Deschide ochii.”
Neavând niciun motiv convingător pentru a nu o face, ea s-a supus. Mitch Burhan era aplecat deasupra ei, cocoţat pe un scaun pliabil care fusese sprijinit de perete. Blugi de lucru şi un tricou vechi pe care era inscripţionat cuvântul Specialized în locul şorţului de piele şi al mănuşilor de cauciuc aşteptate. Se uita în sus şi în jos la corpul ei cu o încruntare oarecum enigmatică. Nu furios sau sadic. Dacă ar fi trebuit să o descrie, ar fi spus că purta un sentiment profund de iritare.
Claudia era vizibilă peste umărul lui. Se sprijinea de bancul de lucru învârtind cu îndemânare o şurubelniţă în mâna stângă. Expresia ei era şi mai enigmatică şi mai neaşteptată. Moartă, dar cu o sclipire în ochi care sugera... pofta. Pentru ce? Pentru ea? Pentru sânge? Pentru amândouă? Atunci şi-a dat seama de altceva. Claudia Gould era dreptace.
Cyrah şi-a întors privirea spre tavan, care acum strălucea de lumină LED. Bărbatul care plutea deasupra ei părea să-i citească gândurile şi i-a răspuns la întrebarea care o consuma.
„Este în Uganda cu Anna”.

S-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele, aducând o cizmă neagră de cowboy în câmpul vizual al lui Cyrah. „Acum, de ce nu-mi povesteşti despre tine?”.
Fusese învăţată să păstreze tăcerea în timpul interogatoriilor. Orice ar fi spus ar fi fost folosit împotriva ei de către cei din partea cealaltă. Cei care încă mai erau capabili să gândească coerent. Cei care nu sufereau.
„Nu-mi plac interogatoriile”, a spus el când ea nu a răspuns. „Nu mă face să transform asta într-unul.”
Femeia din spate a ridicat brusc o mână ca şi cum ar fi fost o şcolăriţă care încerca să atragă atenţia profesorului ei. „Mă voi ocupa de ea.”
Accentul era britanic, nu francez.
Burhan s-a răsucit şi a privit-o fix. Ea şi-a coborât mâna şi s-a întors să învârtă scula. Când s-a întors cu faţa în faţă, iritarea lui se adâncise, iar calmul lui Cyrah începuse să cedeze. Dacă se jucau de-a poliţistul bun/poliţistul rău, făceau o treabă excelentă. După ce auzise doar câteva cuvinte, se concentrase în întregime să nu rămână singură cu acea femeie.
„Numele meu este Cyrah Jafari.”
Nu exista niciun motiv să nu vorbească, şi-a reamintit ea însăşi. Asta nu era pentru Dumnezeu sau pentru ţară. Nu era nici măcar pentru surorile ei, care nu erau în pericol din cauza a nimic din ceea ce putea spune. Tăcerea ei nu era decât un vestigiu al antrenamentului ei. Şi a mândriei.
„Iraniană?”
„Da. Am făcut parte dintr-o unitate specială care antrena femei pentru a se infiltra în Israel.”
„Dar ai decis să te retragi şi să te retragi în particular.”
„Programul a fost închis de noua administraţie. Comandantul meu, după ce m-a învăţat o ultimă lecţie, a hotărât că locul meu era în bazinul de dactilografiere.”
„Pun pariu că piscina de dactilografiere sună destul de bine acum.”
„Nu”, a spus ea după câteva secunde de gândire. „Încă nu sună bine.”
El şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la ea timp de probabil treizeci de secunde. „Trebuie să recunosc. Dacă ar exista o revistă numită „Leafy Greens Monthly”, capul acela de salată ar fi în centrul paginii.”
„Mulţumesc. Am tăiat-o de mână. Secretul, însă, se află în ceară. Asta îi dă aspectul satinat sub lumină. Complimentele mele pentru că ai făcut ca impulsurile servitorului tău să pară atât de reale.”
„Nu, chiar aşa este. Nici nu aveţi idee în câte feluri poate fi aranjat un sertar de argintărie.”
Cyrah a zâmbit cu tristeţe şi el s-a întins spre ea, bătând chestia de pe stomacul ei.
„Ce este aici?”
Ea a ridicat capul şi a văzut seringa care îi fusese destinată Claudiei. „Bacteria E. coli împreună cu o doză mare din toxina pe care o produc.”
„Nu asta era pe salată?”.
„Nu. Prea imprevizibil. A fost o otravă sintetică neletală pe care am amestecat-o cu ceară pentru a nu putea fi spălată. Nedetectabilă prin metode normale şi tinde să acţioneze într-un interval de timp foarte restrâns. Totuşi, am pus bacterii pe diverse alte căpăţâni de salată de la acel furnizor. Veţi începe să vedeţi că oamenii din zonă se vor îmbolnăvi în următoarele zile, dar nu mortal. Ar fi acoperit moartea Claudiei”.
„Foarte minuţios.”
„Mulţumesc. Pot să vă întreb de unde aţi ştiut?”
„Noi nu mâncăm nimic din ce cumpără Bebe de la magazin. Mâncarea noastră a venit cu unul dintre primele camioane de aprovizionare pentru construcţii.” El a arătat cu degetul, iar ea a reuşit să îşi încordeze gâtul suficient de mult pentru a vedea un set de cuşti pentru şoareci.
„Am testat tot ceea ce aduce ea. Niciunul dintre şoareci nu s-ar atinge de salata aceea. Perspectiva intoxicaţiei alimentare părea evidentă în acel moment.”
„Da”, a răspuns Cyrah în linişte. „Presupun că da. Evident.”
„Dar nu ai făcut toate astea singură.”
„Nu.”
„Câte mai sunt?”
„Două.”
„Nume?”
„Nasrin Pour şi Yasmin Housseini.”

„Unde sunt?”
„Habar n-am.”
El a luat seringa din abdomenul ei şi a întors-o gânditor în mâinile sale. „Ăsta e un răspuns greşit.”
„Dar ştii că este adevărul. Operaţiunea noastră este construită în întregime pe confidenţialitate. Nu ştiu niciodată unde sunt. Iar acum, că nu am mai verificat, au fugit.”
„Dar tu ai o modalitate de a lua legătura cu ei.”
„Bineînţeles. Dar, din nou, ei nu mi-ar dezvălui niciodată locaţia lor. În orice caz, ei nu sunt o ameninţare pentru tine. Chiar dacă ar decide că vor să se răzbune – ceea ce nu au niciun motiv – nu sunt operatori. Ei sunt analişti. Dacă aveţi contacte în serviciile secrete iraniene, puteţi confirma acest lucru.”
El a început să se joace din nou cu seringa şi ea ştia la ce se gândea. Că ar avea o modalitate de a-i avertiza dacă el o forţa să iniţieze contactul. Şi, bineînţeles, avea dreptate.
În cele din urmă, s-a răsucit şi s-a uitat din nou la femeia de lângă bancul de lucru. „Brunch? „

Rapp a ieşit pe uşa bucătăriei cu o masă bună şi cu ceva timp de gândire la dispoziţie. Fiorul operaţiunii, combinat cu faptul că Cyrah Jafari fusese lipită goală de o bancă de haltere, fusese suficient pentru a o trage pe Sadie înapoi în realitate. El crezuse că problemele lui cu ea erau mai mult sau mai puţin rezolvate până când actul de a pregăti mâncarea a aruncat-o înapoi în modul Claudia. Dorinţa ei de a face pe medievalul cu iranianul fusese acum copleşită de dorinţa de a crea o masă de sărbătoare demnă de un rege francez. Bebe, care se întorsese de la returnarea ambulanţei, se închisese din nou în camera ei. Probabil că stătea pe marginea patului ei, cu bagajele făcute.
Rapp deschise uşa de la magazie şi aprinse din nou luminile. Femeia nu a reacţionat deloc şi el s-a oprit la baza băncii de haltere, privind-o de sus. Se uita sfidător la lumina puternică, cu dinţii clănţănind şi cu pielea acoperită de piele de găină. Nu s-a putut abţine să nu fie intrigat de ceea ce a văzut. Era dură, bine antrenată şi extraordinar de creativă. Dar principalul lucru pe care îl simţea de la ea era impulsul. Aceasta era o femeie care ştia ce vrea de la viaţă şi avea de gând fie să o obţină, fie să moară încercând.
„Ce s-a întâmplat cu tipul care te-a învăţat ultima lecţie şi te-a băgat în piscina de dactilografiere?”
„I-am tăiat organele genitale şi l-am sufocat cu ele până la moarte.”
„Dur.”
„Am avut o istorie.”
A apucat o cârpă de picături stropită cu vopsea şi a aruncat-o peste ea înainte de a se aşeza din nou.
„Şi acum, ce facem, Cyrah?”
„Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai ucide. Tot ceea ce ţi-am spus este adevărul şi nu mai ştiu nimic.”
„Nu ai prefera să te las să pleci?”.
„Asta nu este posibil. Bănuieşti că aş încerca doar să termin ceea ce am început. Legiunea este construită pe succes. Un singur eşec ar duce la prăbuşirea ei.”
„Pentru că persoana care a încheiat contractul ar răspândi faptul că ai fugit cu banii lui şi că nu ai făcut treaba.”
„Da.”
„Ai fost angajat de un om pe nume Enzo Ruiz. M-am întâlnit cu el în legătură cu asta acum câteva săptămâni şi pot garanta că nu va vorbi cu nimeni despre tine sau despre altceva.”
„Totuşi, nu aveţi niciun motiv să mă eliberaţi. Este un risc şi nicio recompensă. De ce vă jucaţi cu mine? Nu pari a fi genul şi ştii foarte bine că nimic din toate astea nu a fost personal. Dacă vrei ceva de la mine, spune-mi ce anume. Dacă nu, atunci o moarte rapidă nu e prea mult de cerut.”
A zâmbit. „Nu este?”
„Nu. Nu este.”
„Ce-ar fi dacă în loc să te omor, am vorbi despre o slujbă.”
„Nu înţeleg.”
„Am pe cineva pe care aş vrea să-l omor, dar nu prea sunt în măsură să fac eu însumi treaba asta. Mă gândesc că am putea ieşi amândoi în câştig.”
„Vrei să spui că dacă accept un contract, mă vei lăsa să plec?”
„Da.”

„Atunci accept.”
„Nu aşa de repede. Nu ai auzit ţinta.”
„Are vreo importanţă?”
„S-ar putea.”
„Atunci cine?”
„Anthony Cook.”
„Preşedintele Statelor Unite?”
„Deci, ai auzit de el.”
Fruntea ei s-a încruntat exact aşa cum spera el. Era o expresie pe care o văzuse de multe ori înainte. La naiba, o văzuse şi în oglindă. Era calculată. Încerca să-şi dea seama dacă putea să reuşească. Când a vorbit din nou, era ca şi cum ar fi uitat complet că era legată de o bancă de haltere.
„Nu urmăresc politica, dar mi se pare că am citit că şi-a redus apariţiile personale şi şi-a sporit securitatea. Din cauza unei ameninţări ISIS, dacă îmi amintesc bine. L-au prins pe unul dintre cei implicaţi, nu?”.
„Totul a fost fabricat. De fapt, de mine se teme.”
„De aceea ai o echipă americană care te supraveghează.”
„Eu şi oamenii mei. În clipa în care oricare dintre noi dispare de pe radar, îl bagă pe Cook într-un buncăr şi îl înconjoară cu o sută de băieţi de la Serviciile Secrete.”
„Este ceva ce aş lua în considerare. Dar nu pot vorbi în numele lui Nasrin şi Yasmin.”
„Cât de mult vor să te ţină în viaţă?”
„Sincer, nu ştiu.”
„Condiţiile?”
Ea nu a ezitat. „Cinci milioane de euro în avans, alte cinci milioane de euro când treaba e gata.”
„Credeam că onorariul tău este de două milioane?”
„Acesta este un tip diferit de muncă, cu protocoale de confidenţialitate diferite. Mai riscant pentru mine şi probabil extrem de costisitor. Ne acoperim cheltuielile din onorariul nostru.”
„Totuşi, zece milioane mi se pare cam mult. Presupun că vine cu o garanţie?”
„Nu voi mai accepta o altă treabă până nu o termin pe asta sau până nu mor. Asta e tot ce pot face.”
„Şi o vei face într-un mod care nu se va întoarce împotriva mea.”
„Absolut. Împotriva oricăruia dintre noi.”
„O ultimă întrebare.”
„Bine.”
„Ai omorât odată un tip punându-i propriile vaci să-l calce în picioare?”
„Da.”
El a dat din cap apreciativ şi şi-a scos telefonul mobil din buzunar. „Ce-ai zice să aflăm dacă prietenii tăi îţi răspund la telefon?”.

CAPITOLUL 41

RAPP a trecut cu spatele SUV-ul prin uşile de la compartimentul clădirii exterioare şi apoi a ieşit să le închidă. Cyrah stătea la masa lui de lucru, purtând o fustă largă şi un pulover. Cea mai mare parte a capului îi era ascunsă de o căciulă tricotată, acoperită cu un pompon alb care se clătina înainte şi înapoi în timp ce devora un croissant cu şuncă şi brânză. O pereche de ochelari de soare ai Claudiei urmau să completeze în cele din urmă ansamblul, dar deocamdată zăceau lângă farfuria ei.
După ce termina de mâncat, o ducea cu maşina la Cape Town şi o lăsa undeva departe de ochii echipei de supraveghere americane. După aceea, ar fi fost timpul să scape de celelalte două femei din viaţa lui. Unul dintre avioanele private ale lui Nicholas Ward era în drum spre o pistă îndepărtată, la trei ore spre nord, şi le va duce pe amândouă înapoi în Statele Unite – pe Bebe la calmul relativ al vieţii ei din Maryland şi pe Sadie la New York şi la orice naiba făcea ea acolo.
Nu s-a putut abţine să nu zâmbească la gândul că nu o va mai vedea niciodată pe Sadie Hansen. Deşi nu exista nicio îndoială că nu ar fi reuşit să facă asta fără ea, era de ajuns. O voia afară din casa lui, din Africa de Sud şi din emisfera lui.

„Deci, chiar ai de gând să mă lași să plec?” a spus Cyrah printr-o gură pe jumătate plină.
A arătat cu degetul spre SUV. „Trăsura ta te așteaptă.”
Ea s-a învârtit pe scaun, examinându-l pentru o clipă. „Pot să vă pun o întrebare?”
„Sigur.”
„Care este numele tău adevărat?”
„Ce contează, atâta timp cât cecul meu se plătește?”
Nu părea dispusă să lase subiectul așa ușor. „În mod normal, nu-mi încep relațiile cu clienții în felul acesta.”
„Lipit de o bancă de haltere?”
„Mă refeream la faptul că știi cine sunt. Se pare că asta ar trebui să meargă în ambele sensuri.”
„Nu sunt de acord.”
„Îmi cunoști identitatea, Mitch. Cunoști identitatea echipei mele. Și ai o modalitate de a lua legătura. Ne pune într-un pericol semnificativ. Dacă ai face o greșeală, am putea fi descoperiți. Dacă ai probleme, ne-ai putea folosi ca monedă de schimb cu autoritățile.”
„Cum schimbă numele meu toate astea?”
A alunecat de pe scaun, testându-și echilibrul într-o pereche prea mare de cizme ale Claudiei. „Ai învins o echipă de zece oameni aici. Ai reușit să-l găsești pe Gustavo Marroqui – ceva ce nimeni nu a reușit să facă – și să folosești ceea ce pare a fi o armă militară pentru a-l ucide. Apoi ați reușit să mă capturați. În cele din urmă, v-ați făcut un dușman personal al președintelui Statelor Unite. Nu foarte mulți oameni se potrivesc acestui profil.”
„Ai vreun punct de vedere?”
„Numele tău real de familie este Rapp? Pentru că, dacă este, m-ar face să mă simt mai confortabil. Mitch Rapp nu se ocupă cu comiterea de greșeli. Și nu ne-ar trăda niciodată.”
În vocea ei se simțea un curent subînțeles de entuziasm. Abia perceptibil, dar fără îndoială că exista. Era nerăbdătoare să-l elimine pe președintele Statelor Unite. Și de ce nu? Dacă reușea să o facă în felul ei obișnuit, anonim, ar fi fost greu de contestat că era cel mai bun contractor privat din istorie. Un statut pe care se pare că și-l dorea foarte, foarte mult.
Partea pozitivă era că el avea încredere în ea să se ocupe de treabă și nu să dispară cu avansul său. Femeile pe care ea le numea surorile ei fuseseră mai reticente – supărate ar fi un cuvânt mai potrivit – dar și mai nerăbdătoare să o țină pe Cyrah în viață decât se așteptase. Toate trei trecuseră prin multe împreună și nu voiau ca ea să sfârșească sub bougainvillea Claudiei.
La negativ, nu avea să fie o operațiune rapidă și avea să dispară pentru asta. Cook avea să primească rapoarte despre ceea ce se întâmpla și nu avea să le ia mult timp lui și câinelui său de companie Darren Hargrave să își dea seama că Legiunea fusese neutralizată. Când o vor face, vor veni după el cu tot ce aveau.
A deschis poarta SUV-ului și a arătat cu degetul. „Să spunem doar că accept al Cincilea Amendament pe această temă.”

„Cina va întârzia puțin”, a spus Sadie când a intrat în bucătărie, două ore mai târziu. „Am avut din nou probleme cu cuptorul. Cred că elementul de încălzire superior s-ar putea să fi fost zgâriat de un glonț.”
Purta șorțul Claudiei, ținea în mână cuțitul ei de bucătar și vorbea din nou cu accentul ei. Oale și tigăi erau împrăștiate peste tot, iar aerul era încărcat cu ceva care, recunosc, mirosea destul de bine.
„Nu poate fi prea târziu”, a spus Rapp. „Nu vreau să las avionul ăla pe pistă mai mult decât trebuie. Trebuie să plecăm de aici în câteva ore. Ți-ai făcut bagajele?”
„O s-o luăm pe Anna?”, a spus ea, părând confuză.
Rapp și-a păstrat expresia impasibilă, dar în spatele ei începea să se îngrijoreze. Să o lase să se întoarcă în bucătărie fusese o greșeală.
„Nu, înapoi acasă”, a spus el în cele din urmă.
Confuzia ei s-a adâncit. „În Virginia?”
„Nu, Sadie. Te întorci la New York.”

Ea a făcut un pas înapoi, o combinaţie de şoc şi trădare trecându-i pe faţa ei fără contur. „Mă învinovăţeşti pe mine pentru asta, Mitch? Pentru că ştiai că aveam duşmani înainte de a fi împreună. Şi nu e ca şi cum nu ai avea şi tu la fel. În orice caz, Anna şi cu mine suntem cei care ne asumăm un risc fiind în preajma ta."
Rapp a rămas acolo, neştiind ce să facă.
„Am depus o jumătate de milion de dolari în contul tău din Elveţia", a spus el, realizând prea târziu cât de deplasată suna declaraţia. Privind retrospectiv, faptul că dormea la psihologie anormală în facultate nu fusese una dintre cele mai bune mişcări ale sale.
„Cont elveţian? Ce vrei să spui?"
„Sadie, apreciez foarte mult că ai venit aici şi te-ai prefăcut că eşti Claudia. A fost periculos ca naiba, dar ai reuşit. Am prins Legiunea şi acum poţi să te întorci la viaţa ta."
„Deci, lasă-mă să înţeleg. Nu mă părăseşti pur şi simplu. Mă dai afară?" Vocea ei s-a ridicat până la un ţipăt. „Din propria mea casă? Asta e casa mea, Mitch! A mea şi a Annei. Nu a ta. Dacă vrei să te întorci în Virginia, fă-o. Nu avem nevoie de tine. Nu am avut niciodată nevoie de tine."
A făcut un pas înainte ezitant. „Sadie, ascultă-mă. Aceasta nu este casa ta. Anna nu este fiica ta. Ai o viaţă în New..."
După tot ce văzuse de-a lungul vieţii, nu era uşor să-l surprindă. Dar ea a reuşit să facă exact asta atunci când a taxat. Nu voia să provoace daune, dar o Sadie Hansen furioasă cu un cuţit de bucătar nu era o situaţie care să fie luată cu uşurinţă.
Dar ea nu a venit la el ca Sadie Hansen. A venit la el ca Claudia Gould. Încet, drept înainte, cu lama ţinută sus deasupra capului. El a apucat-o de încheietura mâinii, a învârtit-o şi i-a dus mâna la spate. Neştiind ce altceva să facă, a strâns un pumn şi a lovit-o în ceafă cu jumătate de forţă. Genunchii ei s-au prăbuşit şi el a coborât-o pe podea înainte de a îndepărta cuţitul cu piciorul. În spatele lui, a auzit scârţâitul uşii de la bucătărie.
„Ţi-am spus eu", a spus Bebe Kincaid.
„Asta chiar te ajută, Bebe. Mulţumesc. Acum du-te în magazie şi găseşte-mi o rolă de bandă adezivă."

Sunetul scâncetelor înăbuşite şi al bătăilor venite din zona de marfă a SUV-ului a crescut pe măsură ce Rapp încetinea. Farurile lui au scăldat un şir de copaci mărăciniţi şi apoi au luminat curba pe care o căuta. Încă câteva minute şi totul s-ar fi terminat.
Drumul de pietriş urca în mod constant, ajungând în cele din urmă fără ieşire la o pistă de aterizare pe care se afla un Gulfstream G700 nou. Prin parbriz, l-a văzut pe unul dintre piloţi ridicându-se şi dispărând în spate. Până când Rapp a oprit lângă aeronavă, bărbatul deschisese uşa şi cobora scările.
„Aveţi bagaje, domnule?", a întrebat el, în timp ce Rapp a coborât şi s-a dus în spatele vehiculului.
„Nu chiar", a spus el, deschizând hayonul. Ochii pilotului s-au făcut mari când a văzut încărcătura, dar a reuşit să nu comenteze. Faptul că Sadie era înfăşurată generos cu bandă adezivă nu a împiedicat-o să încerce să-l lovească pe Rapp în zona inghinală în timp ce acesta încerca să pună mâna pe ea. A fost nevoie de ceva efort, dar în cele din urmă a reuşit să o ia pe umăr şi să o ducă până la avion.
Odată ajuns înăuntru, a aruncat-o pe un scaun şi i-a fixat centura de siguranţă peste poala ei. Ea a continuat să se zbată, legănându-se înainte şi înapoi în încercarea de a scăpa şi de a-i smulge gâtul. Bebe optase să sară peste călătoria cu avionul privat în favoarea unui taxi până la aeroport. Era greu să o învinovăţeşti.
Lentilei de contact stângi a lui Sadie îi căzuse lentila de contact stângă şi se uita la el cu un ochi albastru ca gheaţa şi unul mai moale, maro. Părul îi era prins la întâmplare pe faţa ei transpirată, iar o linie subţire de muci îi curgea pe banda argintie de pe gură. Era greu de ignorat vibraţia Tăcerea mieilor.
„Îmi pare rău că s-a terminat aşa", a spus Rapp cu sinceritate. Sunetul vocii lui părea să o calmeze puţin. Sau poate că pur şi simplu obosea. „Te-ai pus în pericol pentru mine şi nu voi uita asta."
O altă datorie periculoasă, a reflectat el în timp ce se întorcea spre piloţii care stăteau lângă cabina de pilotaj.

„În niciun caz nu trebuie să-i dai drumul în acest avion”, a spus el, înmânându-i un cutter unuia dintre ei. „Când ajungeţi la pista de aterizare din New York, târâţi-o pe pistă şi lăsaţi-i cuţitul. Apoi, decolaţi imediat. Aţi înţeles?”
Au dat din cap fără să înţeleagă.
„Asta nu e de ajuns”, a spus Rapp. „Ascultaţi-mă. Ea va lupta. Şi probabil va plânge. Şi dacă îi veţi lua banda de pe gură – ceea ce vă recomand să nu faceţi – vă va spune că trebuie să se pişe sau că are dureri în piept sau ceva de genul ăsta. Dar ce nu ai de gând să faci?”.
„Dă-i drumul”, a spus unul dintre ei după o pauză lungă.
„Dar...”, s-a bâlbâit celălalt. „Este un zbor lung, domnule. Probabil că ea chiar va trebui să meargă la baie”.
„Un pic de piele udă nu va fi sfârşitul lumii. Ceea ce va fi, însă, este că ea este liberă într-un avion mic deasupra oceanului. Mai ales dacă va pune mâna pe acel cutter. Aşa că te întreb din nou. Am înţeles?”
De data aceasta, aprobările lor din cap erau ceva mai energice.
„Nu te-am auzit.”
„Am înţeles, domnule.”
„Atunci să aveţi un zbor plăcut.”
A scăpat pe uşa deschisă şi, în loc să se întoarcă la SUV, a mers o sută de metri pe drumul de pământ. Stelele erau o pătură deasupra şi un vânt rece îi tăia tricoul de parcă nu ar fi fost acolo. Totuşi, nu s-a mai mişcat până când roţile avionului nu au părăsit pământul.

CAPITOLUL 42

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
Faptul că Darren Hargrave fusese direcţionat către Biroul Oval sugera că nu avea să obţină o audienţă individuală cu preşedintele pe care o solicitase. După ce a bătut rapid la uşă, a trecut prin ea şi a confirmat această suspiciune.
Anthony stătea în spatele biroului, iar soţia sa ocupase unul dintre cele două scaune din faţă. Hargrave reuşise să îi smulgă o cantitate semnificativă de putere, dar nici pe departe suficientă. Mai ales acum, când nu mai avea de ales decât să-i dea o armă. Întrebarea era, câtă putere îi mai rămăsese pentru a o mânui?
„Ce este atât de important încât nu putea aştepta până dimineaţă?”. spuse Cook, fără să se ridice în picioare şi fără să-i ofere un loc.
„Am informaţii despre Mitch Rapp şi Legiune.”
Mult prea multe informaţii, de fapt. Îşi petrecuse drumul până acolo încercând să găsească o modalitate de a întoarce situaţia în favoarea sa. Din păcate, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai dezastruoasă devenea.
„Claudia Gould e moartă?” a întrebat Catherine.
„Nu”, a răspuns Hargrave, scoţând din portofoliul său o serie de fotografii de opt pe zece. „Dar credem că Legiunea a atentat la ea”.
„Şi?” a spus Cook.
„Se pare că a eşuat.”
Catherine se uita la el din poziţia ei din dreapta lui şi era destul de sigur că scorpia zâmbea. Doar o aluzie în colţurile gurii.
A pus un teanc pe biroul preşedintelui şi i-a dat cu reticenţă un altul primei doamne. Ea nu părea să fie prea interesată de ea, totuşi. Faptul că eşuase era tot ceea ce avea să fie important pentru ea. Detaliile nu aveau nicio importanţă.
„Prima fotografie arată o ambulanţă care intră pe proprietatea Claudiei Gould şi a fost făcută în această dimineaţă devreme, ora Africii de Sud. La scurt timp după aceea, aceasta a plecat spre un spital local. Atât Rapp, cât şi femeia despre care credem că este Claudia Gould se aflau în ea. Bebe Kincaid a urmat la scurt timp după aceea”.

„Femeia despre care credeaţi că este Claudia Gould?” a spus Catherine.
„Dacă veţi aştepta, voi ajunge la asta”, a spus Hargrave, concentrându-se să îşi păstreze tonul uniform.
„Aştept cu nerăbdare să o fac.”
„Amândouă au fost internate în spital cu suspiciune de intoxicaţie alimentară. La scurt timp după aceea, au dispărut, iar o altă ambulanţă a ajuns la ei acasă. Aceasta a mers cu spatele până la dependinţa în care Rapp îşi ţine echipamentul de exerciţii fizice şi a stat acolo mai puţin de cinci minute înainte de a fi trimisă înapoi la spital de Kincaid. Rapp şi femeia despre care credem că este Claudia Gould au mers în casă timp de aproximativ o oră şi apoi s-au întors în dependinţă, unde au stat aproximativ cincisprezece minute. Apoi s-au întors în casă pentru aproximativ patruzeci şi cinci de minute”.
„Va mai dura mult timp?” a întrebat Catherine, soţul ei părând mulţumit să o lase să vorbească în locul lui. „Pentru că încă nu am auzit nimic despre femeia despre care credeaţi că este Claudia Gould.”
„Vă rog să mă lăsaţi să termin de descris seria de evenimente şi apoi putem discuta ce se află în spatele lor.”
„Îmi cer scuze”, a spus ea cu o urmă de sarcasm. „În orice caz, continuaţi.”
„După aceea, Rapp s-a întors în şopron şi a rămas aproximativ treizeci de minute. În cele din urmă, a dat cu spatele la anexă cu SUV-ul său, a condus până la un mall, a parcat în parcarea subterană şi a intrat înăuntru pentru a cumpăra câteva lucruri. După aceea, a plecat acasă. Bebe Kincaid a luat un taxi până la aeroport şi s-a urcat într-un zbor comercial înapoi în SUA, dar în prezent este întins la Frankfurt. Rapp a condus-o pe femeia despre care credeam că este Claudia Gould la o pistă de aterizare izolată la nord de Cape Town. Oamenii noştri nu au putut să-l urmărească până la pistă fără să fie reperaţi, aşa că au rămas în urmă. A stat acolo aproximativ cincisprezece minute şi apoi s-a întors acasă. Un avion privat înregistrat pe numele uneia dintre companiile lui Nicholas Ward a zburat până la o pistă de aterizare din nordul statului New York, unde au lăsat pe pistă o femeie legată.”
L-a privit pe Cook răsfoind fotografiile, găsind-o în cele din urmă pe cea care înfăţişa o femeie care folosea un cutter pentru a se elibera de o cantitate semnificativă de bandă adezivă.
„Şi aceasta nu este Claudia?”, a spus preşedintele.
„Nu, domnule. Am urmărit-o până la un apartament din Manhattan. Numele ei real este Sadie Hansen. În trecut, a făcut diverse lucrări pe bază de contract pentru CIA. Evident, seamănă mai mult decât în trecere cu Claudia Go...”
„Deci, Rapp o folosea pentru a atrage Legiunea fără a o pune în pericol pe Claudia”, a întrerupt-o Catherine.
„Aceasta este concluzia noastră.”
„A funcţionat?”, a întrebat preşedintele.
„Noi credem că da. Pare probabil ca Legiunea să fi reuşit cumva să le aducă mâncare contaminată şi apoi avea de gând să termine treaba la spital.”
„Dar Rapp i-a păcălit”, a spus Catherine. „Le-a capturat agentul şi s-a folosit de o ambulanţă pentru a-l aduce înapoi în casă pentru interogatoriu.”
„Asta e cea mai logică concluzie”, a recunoscut Hargrave. „Dar nu ar fi fost nimic de învăţat. Modul în care operează Legiunea creează un văl de secret care merge în ambele sensuri.”
„Nu prea contează”, a spus Catherine. „Legiunea este probabil îngropată sub şopronul lui Rapp. Acum suntem în război cu un om care nu mai este distras de încercarea de a-şi proteja partenerul. Ce părere ai, Darren? Ar trebui să dezgropăm un alt duşman din trecutul ei? Unul pe care Rapp nu l-a ucis, intimidat sau recrutat deja? A treia oară e cu noroc, nu? Nu aşa se spune?”
„Eu nu...”
„Unde e Rapp acum?” spuse Cook, tăindu-i calea.
„Pe un avion comercial. Va ateriza pe aeroportul Entebbe din Uganda în mai puţin de o oră.”
„Putem să ajungem la el acolo?”
„Nu, domnule. Nu avem suficiente resurse pe teren şi, datorită a tot ceea ce a făcut pentru guvernul ugandez, este extrem de bine protejat acolo. Dacă trecutul este o indicaţie, va fi escortat de militari la controlul paşapoartelor şi va fi dus la un elicopter care îl va aştepta şi care îl va duce la complexul lui Nicholas Ward.”

„Unde e şi mai puţin probabil să putem ajunge la el.”
„Aşa este, domnule.”
„Atunci să facem un canal de legătură cu preşedintele ugandez. Ward poate arunca o mulţime de bani, dar el nu este Statele Unite. Ce vrea el? Arme? Acces la pieţele mondiale? Să-l ajute să-şi facă să dispară rivalii politici? Trebuie să fie ceva.”
„Vom începe să lucrăm la el, domnule.”
Hargrave a simţit un fior de disperare când Cook s-a întors spre soţia sa.
„Gânduri?”
Ea a ridicat un braţ şi a arătat direct spre Hargrave. „Toate astea au fost din cauza unui singur om. Darren. Avea nevoie ca Mitch Rapp să fie o ameninţare pentru a mă împinge afară. Ca să te facă să depinzi de el. Ca să te facă să-l iubeşti. Ai ştiut cine şi ce este de când l-am cunoscut. Şi, în ciuda acestui fapt, l-ai lăsat să întoarcă lucrurile împotriva ta. Ai trecut de la a fi manipulator la cel manipulat. La primul semn al unei probleme, te-ai panicat. Te-ai lăsat condusă într-un scenariu „totul sau nimic” şi ai sfârşit prin a nu avea nimic...”
„Manipulator?” a spus Hargrave. „Ce stimulent posibil am eu? Tot ce am făcut vreodată a fost să muncesc pentru a-l ajuta pe Tony să ajungă în acest loc. Şi nu pentru mine însumi. Pentru el! Nu vreau să fiu preşedinte. Poţi să spui acelaşi lucru?”
„Darren...” a avertizat preşedintele.
„Nu!”, a strigat el înapoi, speriindu-i pe amândoi. Catherine s-a gândit că bărbatul ar putea să o atace fizic, dar soţul ei nu părea să-i împărtăşească îngrijorarea. Sau nu-i păsa.
„Dacă Rapp reuşeşte, ce-ţi pasă ţie?”. Hargrave a continuat. „Vei pleca de la Casa Albă pentru câţiva ani şi apoi vei călări din nou în memoria lui Tony. Dacă nu va fi reales, însă, ai probleme, nu-i aşa? Dacă îl ţin în siguranţă între aceşti pereţi şi pierde, eşti terminat. Nu vei sta niciodată în spatele acelui birou.”
„În siguranţă în interiorul acestor ziduri?”, a ripostat ea. „Dacă nu va fi reales peste trei ani, ce se va întâmpla atunci? Iese pe poartă cu nişte gărzi simbolice. Va fi norocos dacă va reuşi să se întoarcă în California. Şi chiar dacă reuşeşte, ce se va întâmpla cu tine, Darren? Te-ai gândit la asta? Ce vei avea când Tony se va retrage pe terenul de golf? Când nu va mai avea nevoie de tine?”
„Ajunge!” a strigat Cook, trântindu-şi ambele mâini pe birou şi sărind în picioare. „Vreau răspunsuri şi vreau opţiuni. De la amândoi.” S-a aşezat din nou. „Acum ieşiţi afară.”
Hargrave a dat din cap sacadat şi s-a grăbit spre uşă, în timp ce Catherine îl privea. Când şi-a întors atenţia la soţul ei, acesta se uita direct la ea.
„Mă referam la amândoi.”

CAPITOLUL 43

DEASUPRA SUD-VESTULUI UGANDEI

RAPP şi-a pus o jachetă pe el, dar a refuzat să se retragă mai departe în interiorul elicopterului. A rămas în locul său preferat, pe podea, cu picioarele atârnând prin uşa deschisă şi luând bătaie de la spălarea rotorului. Spre vest putea vedea vârful muntelui în care se afla complexul lui Nicholas Ward, dar, deocamdată, l-a ignorat. În schimb, s-a uitat spre Lacul Edward şi spre norii împrăştiaţi de dincolo. Aceasta avea să fie, probabil, ultima sa vizită în Uganda pentru mult timp. Poate pentru totdeauna. În acest moment, era greu de prezis ce îi rezerva viitorul. La Washington, rahatul se prăbuşea indiscutabil în ventilator. Până acum, nenorocitul de Darren Hargrave îi oferea preşedintelui Ugandei ajutor economic, echipament militar de ultimă generaţie şi poate chiar fiicele sale, pentru a-l determina pe om să-l trădeze pe Nick Ward. Şi când asta ar fi fost gata, ar fi oferit acelaşi lucru şi chiar mai mult celor de la MI6, Mossad, SVR şi oricărei alte agenţii de informaţii dispuse să se alăture vânătorii.
Pe partea bună a lucrurilor, Cyrah Jafari părea la fel de dedicată să se transforme în campioană incontestabilă la categoria grea a jocului asasinatului. Abia aştepta să audă ce schemă nebunească visa ea aproape la fel de mult cum abia aştepta să-l vadă mort pe Anthony Cook.

Până la acea zi magnifică, însă, avea nevoie să se piardă. O mică excursie educativă pentru Anna în colţurile îndepărtate ale lumii. Poate să vadă lemurii din Madagascar. Apoi în Seychelles pentru scufundări. Ulaanbaatar. Istanbul. Machu Picchu.
Elicopterul s-a rotit în jurul complexului lui Ward şi a aterizat. Claudia – cea adevărată, în sfârşit – aştepta lângă un tufiş de copaci, folosindu-şi ambele mâini pentru a-şi împiedica pălăria să fie luată de vânt.
El s-a îndepărtat în fugă de aeronavă, a înfăşurat-o în braţe şi a ridicat-o de la sol. Ea a râs şi l-a sărutat, ţinându-şi o mână pe pălărie.
„Uau, uite cine e în toane bune! Pot să presupun că Legiunea e moartă? A fost doar o singură persoană sau a fost o echipă, aşa cum am crezut?".
„A fost o echipă", a spus el, pornind spre cabana lor. „Trei persoane. Şi nu chiar morţi. Dar nu mai reprezintă o ameninţare."
Fruntea i s-a încruntat, dar a simţit că trebuia să lase povestea să evolueze în ritmul ei propriu. „Şi nimeni nu a fost rănit? Bebe?"
„Nici măcar o zgârietură. E în drum spre casă. Poate chiar acolo până acum."
„Sadie? „
„Înapoi în siguranţă la New York."
„Şi cum a mers? Adică să lucrezi cu ea."
Rapp a decis să se distreze puţin. „Trebuie să recunosc că m-am înşelat în privinţa ei. Nu e doar uluitor de frumoasă, ci are şi un joc serios."
Maxilarul Claudiei s-a încleştat în ciuda faptului că el nu dăduse încă lovitura de graţie. „Şi lucrul cel mai uimitor? Este o bucătăreasă incredibilă. Încerc să o conving să-ţi trimită câteva reţete."
În mod previzibil, Claudia arăta de parcă ar fi vrut să-i scoată inima cu orice instrument contondent avea la îndemână. Înainte ca ea să pună mâna pe unul, el a râs.
„Este o psihopată în toată regula, Claudia. Bebe şi cu mine a trebuit să o înfăşurăm în bandă adezivă ca să o urcăm în avion. Le-am spus piloţilor să o arunce pe pista din New York cu un cutter."
Expresia ei s-a înmuiat. „Îi suntem datori, totuşi. Pentru ceea ce a făcut pentru noi."
„Da. Şi asta mă îngrozeşte. Speranţa mea este să nu o mai văd niciodată pe Sadie Hansen. Acum, care este situaţia noastră aici? Ai aranjat ieşirea noastră?"
„Bineînţeles."
„Cât de repede putem pleca?"
„Nu mâine dimineaţă. Poate după-amiaza, dacă insistăm."
„Atunci împingeţi. Vreau să fiu la kilometri distanţă de aici înainte ca bucătarii să pregătească o rachetă de croazieră."
„Bine. O să mă ocup de asta. De ce nu-i spui Annei? Moare de nerăbdare să te vadă şi cred că va fi încântată să plece. Devine cam lent aici pentru ea."
„Nici o problemă."
„Înainte de asta, totuşi, ar trebui să te duci să o vezi pe Irene. Va vrea un raport complet despre ce s-a întâmplat."
„E aici?"
Claudia a dat din cap. „Îl aşteaptă pe Nick. Trebuie să vină mâine."
Nu era o conversaţie pe care o aştepta cu nerăbdare. Având în vedere asta, o mică amânare era în ordine.

Rapp a trecut cu degetul de la picior pe sub mingea de fotbal şi a trimis-o uşor în aer. „Foloseşte-ţi capul!"
Anna a sprintat pe peticul de iarbă din faţa casei lui Nicholas Ward, dar nu a fost destul de rapidă.
„Scott e mai bun decât tine!", a subliniat ea. „El poate să o ducă până la mine. Dar a trebuit să plece. A spus că trebuie să lucreze. Nu ştiu unde. Are o mulţime de slujbe. Mă întreb dacă s-a dus să-l vadă pe Joe? Crezi că se va întoarce curând?"
„Nu ştiu", a spus Rapp, prinzând mingea când ea i-a dat un şut înapoi. „Dar plecăm şi noi."
Ochii ei s-au mărit. „Mergem acasă? Casa este reparată? Pentru că..."
„Nu acasă", a strigat Claudia din poziţia ei de lângă piscină. „Mergem să ne distrăm."

„Unde? Vom ajunge să zburăm cu elicopterul? Pentru că...”
„Nu elicopterul”, a spus Rapp. „Vom ieşi pe uscat.”
A bătut mingea înapoi spre fată, dar ea a lăsat-o să treacă. „Nu putem ieşi pe pământ. Nu există drumuri care să ajungă aici.”
„Nu avem nevoie de drumuri. Noi nu conducem.”
Anna s-a gândit o clipă la asta, părând să sesizeze cea mai incredibilă posibilitate din scurta ei viaţă. „O să mergem pe cai?”
S-a încruntat dramatic. „De ce să călăreşti un cal când poţi să călăreşti un elefant?”.
Ea a rămas momentan fără cuvinte. O întâmplare rară. „Vorbeşti serios?”
„Nu glumesc niciodată despre pachiderme mari.”
Entuziasmul ei s-a transformat în confuzie, forţând-o pe mama ei să vină în ajutor. „Este sută la sută serios, scumpo. De fapt, vei primi chiar al tău. E un pui.”
Acest lucru a provocat o avalanşă de întrebări, de la numele său, la câţi ani avea şi dacă putea să-l păstreze. Rapp s-a dus să recupereze mingea în timp ce Claudia încerca să dea răspunsuri satisfăcătoare. Spera ca entuziasmul tinerei fete să reziste. În realitate, avea să fie o călătorie dificilă. Inevitabilă dacă voiau să fie siguri că nu erau urmăriţi, dar grea. Primii cinci kilometri erau direct pe jos, pe jos, pe versantul muntelui. Nimic altceva decât rădăcini alunecoase, noroi şi umiditate. Apoi mai erau încă patru mile pe teren plat până să ajungă la tabără.
Elefanţii aveau să fie principalul lor mijloc de transport a doua zi, dar, din experienţa lui, fantezia era mai bună decât realitatea. Deşi era mai bine decât mersul pe jos, nu erau creaturi care să se gândească prea mult cu ce crengi, copaci şi stânci se ciocneau pasagerii lor. Apoi încă o noapte afară, încă o zi pe jos şi, în sfârşit, Land Cruiser-ul pe care Claudia îl aştepta.
Va fi bine, şi-a spus el însuşi. Anna se va ridica la înălţimea situaţiei, pentru că era dură şi nu exista altă soluţie. Nu era ca şi cum călătoria ar fi fost o dificultate pentru o localnică de vârsta ei. Niciodată nu era prea devreme să înveţi că ori viaţa te dădea cu piciorul în tine, ori tu te dădeai cu ea. Mai ales când erai suficient de ghinionist să fii membru al acestei familii.
În timp ce dribla mingea înapoi spre piscină, Irene Kennedy a apărut din copaci. Claudia şi-a îndreptat imediat atenţia spre Anna. „Vrei să mergem să înotăm? De ce nu te întorci în bungalow şi să ne iei costumele. Apoi putem vorbi mai mult despre elefanţi”.
„Dar...”
„Acum, Anna.”
Recunoscând tonul mamei sale, a luat-o la fugă, schimbând un scurt salut cu Kennedy în timp ce treceau pe lângă ea.
„Mi s-a părut că am auzit elicopterul.”
Era îmbrăcată într-o pereche de blugi şi o bluză albă, mai bronzată decât o văzuse Rapp vreodată, dar nu tocmai relaxată. Şi era pe cale să înrăutăţească situaţia. Mult mai rău.
„Plecăm mâine. Voiam să vin să te văd, dar trebuia să-i dau vestea Annei mai întâi.”
„Înţeleg”, a spus ea, arătând spre terasa lui Nicholas Ward. El şi Claudia au urmat-o pe ea, iar ea a folosit o telecomandă pentru a deschide pereţii cu lamele. În acelaşi timp, un panou mare s-a ridicat şi a creat o uşă deschisă, umbrită de un grilaj. Ea a intrat înăuntru, traversând spre bucătărie şi deschizând frigiderul.
„Băutură?”
„Aş lua o bere”, a spus Rapp.
Claudia doar a dat din cap.
Kennedy a scos o sticlă pentru el şi şi-a turnat un pahar de vin alb.
„Pari să te simţi bine aici”, a observat el, lăsându-se pe un scaun în faţa insulei din bucătărie.
„Chiar aşa?”
„Să înţeleg că te-ai hotărât să te bagi în pat cu Nick?”.
Ea a zâmbit. „Intenţionat?”
„Am fost isteaţă.”
„E complicat. Vreau să am o relaţie profesională cu Nick sau una personală? Nu cred că ambele sunt viabile.”

„Eşti sigură?” a spus Claudia. „Poate fi, să ştii. Există un astfel de lucru ca prea multă prudenţă în ceea ce priveşte relaţiile.”
„Probabil că ai dreptate, dar eu mi-am trăit viaţa după filozofia conform căreia nu există prea multă prudenţă.”
„Sunt de acord cu Claudia”, a spus Rapp. „Eşti la pensie acum. Ce moment mai bun să închizi ochii şi să faci un salt?”
„Vechile obiceiuri mor greu”, a spus Kennedy, luând o înghiţitură din paharul ei. „De exemplu, să pot trece cu vederea faptul că amândoi evitaţi subiectul Legiunii.”
A luat berea, dar nu a băut. „S-a avut grijă de ei, iar Bebe şi Sadie sunt bine.”
Kennedy s-a aşezat, păstrând insula între ei. Privirea ei neclintită sugera că se aştepta la o explicaţie mai detaliată. Claudia a fost prima care s-a pliat sub intensitatea ei.
„Legiunea este formată din trei femei antrenate de iranieni pentru a se infiltra în Israel. Programul a fost anulat când a venit noul guvern şi ele au evadat.”
„Mitch, ai spus că s-a avut grijă de ele, dar nu ai spus că sunt moarte. Poţi să ne lămureşti?”
„Am prins-o pe femeia care se ocupa de partea de operaţiuni, dar nu aveam cum să o folosesc pentru a-şi găsi oamenii. Nu ştia unde sunt.”
„Încă nu am o imagine clară a ceea ce s-a întâmplat”, a subliniat Kennedy.
„Nu părea să existe niciun motiv pentru a o ucide.”
„Serios? Pentru că eu mă pot gândi la câteva.”
Claudia i-a rechiziţionat berea şi a luat o înghiţitură nervoasă.
„Probabil că ai dreptate. Dar dacă aş fi omorât-o, nu aş fi putut să o angajez să-l elimine pe Anthony Cook.”
Faţa lui Kennedy s-a golit. Era ceva ce nu mai văzuse decât de o mână de ori în lunga lor relaţie. Practic, era atât de supărată încât nu reuşea să inventeze o expresie de acoperire şi se mulţumea cu nimic.
„Ce ai făcut?”
„Mi s-a părut corect. Şi vicepreşedintele este puţin cam moale, dar nu prea rău pentru un politician.”
A tăcut mult timp. Probabil un minut bun, fără niciun alt sunet în afară de briza care intra prin lamele şi de zumzetul motorului de la piscină.
„Aveţi vreo modalitate de a-i contacta?”.
„Sigur. Au renunţat la protocoalele lor normale de confidenţialitate.”
„Atunci aveţi posibilitatea de a-i chema.”
„Presupun că da. Dar n-am de gând s-o fac.”
Kennedy şi-a învârtit paharul pe blatul de granit, uitându-se în el. „Şi eu sunt furioasă, Mitch. Şi nu doar din cauza comportamentului bucătarilor faţă de tine. Îi învinovăţesc pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Mike. Au aprins un fitil şi când a descoperit că nu-l poate stinge, a fost nevoit să încerce să minimizeze pagubele. Câteodată nu există nici o cale de a câştiga. Singurul lucru pe care îl poţi face este să-ţi gestionezi pierderile.”
„Atunci suntem de acord”, a spus Rapp. „Stăm deoparte şi lăsăm Legiunea să facă ceea ce face”.
„Nu. Nu suntem de acord. Oricât de rău ar fi Cook pentru ţară, moartea lui ar putea fi mai rea. America este prea fragilă în acest moment. Prea divizată. Dacă ar muri, ar exploda teoriile conspiraţiei pe care a călărit-o până la Casa Albă. Nu exagerez când spun că eu cred că am putea fi târâţi într-un alt război civil. Dar chiar dacă nu vom fi, tulburările ar face ca aliaţii noştri să se îndepărteze de noi şi să caute un lider în locuri precum China. Eu cred în America, la fel ca şi voi. Cred că suntem puţin pierduţi în acest moment, dar, cu timpul, ne vom regăsi drumul.”
„Frumos discurs, Irene, dar un pic prea măreţ pentru starea mea actuală. Nu-mi trăiesc viaţa pe fugă pentru că oamenii vor face o criză pe Facebook dacă i se întâmplă ceva. Îl vreau mort. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.”
„Şi dacă îţi pot garanta siguranţa?”
„Eşti un magician, Irene. Ai dovedit asta de mai multe ori decât pot număra. Dar unele lucruri nu pot fi reparate.”
„Dar dacă le pot repara? M-ai lăsa?”

El nu a răspuns, în schimb a tras o gură din berea lui.
„Nu-ţi cer asta pentru Cooks, Mitch. Sau chiar pentru America. O fac pentru mine. Îţi cer o favoare personală."
„Chiar ai de gând să joci această carte?"
„Da."
„Bine. Bine. Dacă poţi să repari asta şi să mă convingi că e reparată, atunci voi anula Legiunea."
Kennedy i-a dat din cap recunoscător. „Mulţumesc."
„Cum", a spus Claudia, rupând tăcerea. „Cum ai de gând să o faci?".
Kennedy şi-a ridicat paharul la gură. „Habar nu am."

CAPITOLUL 44

SUD-VESTUL UGANDEI
IRENE Kennedy porni în sus pe un set de trepte de pământ care urcau pe zidul de apărare al complexului. Când a ajuns în vârf, a privit în tăcere pădurea care se desfăşura în faţa ei. Mitch, Claudia şi Anna plecaseră cu mai puţin de o oră în urmă. Se îndreptaseră literalmente spre apus cu nimic altceva decât o macetă şi rucsacurile din spate. Fără nicio paradă de tichete. Nici o recunoştinţă eternă din partea ţării pentru care se sacrificase atât de mult. Nici măcar urările ei de bine pentru orice i-ar fi rezervat viitorul.
Se simţea ruşinată de ultima, dar fusese furioasă. Destul de furioasă încât să lase ca aceasta să-i copleşească judecata. Nu era un eveniment obişnuit în viaţa ei şi, din această cauză, era greu de analizat. Poate că unele lucruri nu erau menite să fie analizate. Erau menite să fie simţite.
Nu era nici o îndoială că vechiul ei prieten pornise cronometrul unei bombe care putea distruge tot ce se afla în raza sa considerabilă. Un atentat reuşit asupra preşedintelui – chiar dacă nu părea a fi un asasinat – avea potenţialul de a face ca America să scape de sub control. Şi mai rău ar fi fost o tentativă nereuşită. Cook ar putea să o folosească pentru a-şi întări povestea unei Americi asediate de duşmani pe care numai el îi poate învinge. Ar fi un alt pas masiv spre strângerea puterii necesare pentru a prăbuşi democraţia americană. Istoria a fost plină de oameni ca el, iar lecţia tristă este că adesea au reuşit.
Dar sursa furiei sale era mai profundă decât atât. Oricât de atrăgător ar fi fost să arunce toate astea la picioarele lui Cook şi Rapp, era şi o deviere. Fusese într-o poziţie de conducere o mare parte din viaţa ei de adult şi fusese atât de concentrată asupra ameninţărilor externe, încât orbecăise la ceea ce li se întâmpla propriilor ei compatrioţi. Lipsa scopului. Furia amorfă. Căutarea disperată a unei identităţi şi a unui duşman cu care să lupte. Pentru ceva în care să creadă. Iar Cooks a profitat de această orbire.
S-a gândit la viaţa ei, transformând Agenţia Centrală de Informaţii în probabil cea mai avansată armă din istoria lumii. Orientată spre exterior, avea o mare putere pentru a apăra ţara pe care o iubea. Întoarsă spre interior de către Darren Hargrave, însă, avea potenţialul de a dărâma experimentul delicat pe care părinţii fondatori ai ţării îl începuseră cu atât de mult timp în urmă.
Soarele coborâse în cele din urmă sub munţii îndepărtaţi, pictând orizontul într-un portocaliu intens. Şi-a înfăşurat braţele în jurul trunchiului împotriva frigului brusc şi a început să coboare înapoi pe scări.

„Unde ai fost?" Nicholas Ward stătea la marginea punţii sale şi o privea cum se apropia.
„Mă bucuram de apusul soarelui."
„Serios?", a spus el, fără să se obosească să-şi ascundă scepticismul.
„Nu."
„Ştii dacă sunt bine?".
Kennedy a clătinat din cap şi l-a urmat până la o canapea secţională scăldată în strălucirea piscinei.
„Mitch le va dezactiva toate aparatele electronice. Trebuie să dispară."
„Chiar şi de tine?"
„Mai ales de mine. Voi fi prima oprire pentru oricine va încerca să-l găsească."
A acceptat un pahar de vin înainte de a se aşeza. Totul părea atât de civilizat. Atât de calm. Ca şi cum nu exista nimic dincolo de zidurile care îi înconjurau. Seducţia acelei iluzii era atât de puternică, încât s-a trezit nevoită să se lupte activ cu ea.

„Ai de gând să încerci din nou?”, a întrebat el, luând nişte brânză de pe o tavă de argint şi luând loc lângă ea. Putea să simtă căldura corpului lui, adăugându-se la lucrurile cu care trebuia să se lupte.
„Vrei să ajungi la Catherine Cook? Da.”
El a făcut clic pe o telecomandă şi un şir de flăcări de gaz a izbucnit de pe măsuţa de cafea din faţa lor.
„De ce să nu încerc? Eu şi soţii Cook avem divergenţele noastre, dar un trilion de dolari mă face greu de ignorat.”
Era tentant. Îi lăsase deja primei doamne trei mesaje din ce în ce mai urgente. Se presupunea că erau primite, dar era imposibil de ştiut cu siguranţă.
„Vă mulţumesc, dar nu. Nu este ceva în care vreau să te implic.”
„Ce nu este ceva în care nu vrei să mă implici?”.
„Nu vrei să ştii.”
„Eşti sigură? S-ar putea să nu fiu atât de sensibilă pe cât crezi.”
Ea a zâmbit şi a luat o înghiţitură din ceea ce s-a dovedit a fi un chardonnay spectaculos. „Se pregăteşte un război, Nick. Şi nu există niciun motiv pentru care să faci parte din el. Nu ar face decât să te slăbească şi nu cred că asta este în interesul nimănui în acest moment.”
El a dat încet din cap. „Aceasta este lumea ta, nu a mea. Sunt aici dacă tu sau Mitch aveţi nevoie de mine.”
„Ştiu. Şi apreciez asta. Amândoi o facem.”
S-a ridicat şi a arătat spre paharul ei. „Mă duc să verific cina. Pot să împrospătez asta mai întâi?”
„Sunt bine, mulţumesc.”
Ea l-a privit cum se retrăgea în casă, admirându-i fizicul zvelt şi felul în care lumina îi ridica cenuşiul din păr. Chiar şi pocnetul plictisitor al omniprezentelor lui şlapi devenea din ce în ce mai îndrăgit.
Un dezastru pe rând, şi-a amintit ea însăşi.
O relaţie personală între ea şi cel mai bogat om din lume ar împinge-o din nou în lumina reflectoarelor pe care trebuia neapărat să o evite. Şi, mai rău, ar mări dimensiunea ţintei deja extinse de pe spatele lui.
A lăsat să iasă un oftat lung şi a lăsat paharul jos în favoarea unui telefon prin satelit. Numărul în cauză era în partea de sus a istoricului ei şi l-a format, ascultând soneria acum familiară înainte de a se auzi vocea asistentei lui Catherine Cook.
„Bună ziua, dr. Kennedy.”
„Bună ziua, Susan. Încă nu am primit niciun răspuns de la doamna Cook. Este disponibilă?”
„Mă tem că nu, doamnă. A fost un pic de haos pe aici în ultimele zile. Pot să vă fac legătura cu căsuţa ei vocală?”
Kennedy l-a privit pe Ward cum scotea ceva din cuptor. Pe lângă faptul că era inimaginabil de bogat, genial şi arătos, era un bucătar excelent. Dacă mama ei ar mai fi fost în viaţă, ar fi făcut, fără îndoială, aluzie la faptul că, probabil, nu era momentul să se facă de râs.
„Dr. Kennedy?” a întrebat Susan.
„Îmi cer scuze. Nu, nu cred că e cazul. Aţi putea să-mi scrieţi un mesaj în schimb?”
„Bineînţeles.”
„Mă aflu într-o situaţie de viaţă şi de moarte”, a spus Kennedy, vorbind în mod deliberat. „Dar nu viaţa sau moartea mea este în joc. Şi, ca atare, aceasta este ultima dată când vă contactez.” Şi-a folosit mâna liberă pentru a-şi lua vinul. „Ai înţeles asta?”
„Da, doamnă.”
„Vă rog să mi-o citiţi înapoi.”
Ea a făcut-o. Cu ezitare, dar cuvânt cu cuvânt.
„Mulţumesc, Susan.”
Kennedy a deconectat apelul în timp ce Ward a pus cina înapoi în cuptor şi a setat un cronometru pe telefon. Ar fi fost interesant să vadă reacţia lui Catherine la mesaj. Nu doar formularea, ci şi faptul că nu venise prin intermediul mesageriei vocale private. Acum asistenta ei era conştientă că fostul director al CIA lansa avertismente cumplite. Nu era ceva ce ar fi fost uşor de ţinut sub tăcere.
Ward se aşează chiar în momentul în care ea punea telefonul la loc în buzunar. „Ai reuşit să o prinzi?”
„Pe cine?”

„Catherine.”
„Nu, nu am sunat la Casa Albă. Lucrurile nu par să meargă bine acolo şi comandasem mâncare chinezească.”
El a râs. „În aproximativ o jumătate de oră, vei mânca aceste cuvinte împreună cu cea mai bună spanakopita pe care ai mâncat-o vreodată.”

„Ei bine?”
Chiar era cea mai bună spanakopita pe care a mâncat-o vreodată.
„Nu vreau să devii prea încrezătoare.”
El a zâmbit. „E distractiv, nu-i aşa?”
Şi-a înfipt furculiţa în nişte verdeţuri pe care le culesese singur cu doar o oră în urmă. „Ce?”
„Să iei cina. Să faci conversaţie. Să ne prefacem că suntem normali.”
„Doar doi oameni obişnuiţi care mănâncă ceva pe un munte privat din Uganda.”
„Este nevoie de o mică suspendare a neîncrederii”, a recunoscut el. „Şi nici câteva pahare de vin nu strică.”
Era pe punctul de a răspunde când telefonul ei a început să sune. Probabil fiul ei, care amânase convorbirea lor săptămânală din cauza unei fete de care devenise obsedat. Când s-a uitat la ecran, însă, pe el clipea un număr necunoscut.
„Catherine?” a spus Ward.
„Cred că ar putea fi. Vrei să mă scuzi un moment?”
„Nu staţi mult. Se înmoaie pe fund când stă pe jos.”
„Mai puţin de cinci minute”, a promis ea în timp ce traversa puntea spre un set de scări.
„Alo?”
„Ce vrei, Irene?”
„Soţul tău a făcut câteva greşeli în ultima vreme. Dar nu cred că ai avut vreo legătură cu ele.”
„Şi?”
„Se apropie plata pentru aceste erori.”
„Totul este foarte dramatic şi criptic, Irene. Dar ce vrei să fac eu cu asta?”
„Vreau să te întâlneşti cu mine faţă în faţă pentru a vedea dacă putem rezolva această problemă înainte ca ea să scape de sub control.”
„Aşadar, ar trebui să cred că vrei să ne ajuţi. Că dintr-o dată ai la inimă interesele lui Tony.”
„Să spunem doar că în acest moment îl văd ca pe cel mai mic dintre rele.”
A fost o tăcere scurtă pe linie. „Dacă vrem să facem asta, trebuie să o facem în linişte. Săptămâna viitoare, le citesc unor copii de la o grădiniţă din Maryland. Te poţi întâlni cu mine acolo şi putem merge împreună cu maşina până la DC. Coordonează-te cu Susan.”
Linia s-a întrerupt, iar Kennedy a pornit înapoi spre casă.

CAPITOLUL 45

LA SUD DE SWAKOPMUND
NAMIBIA
„Renunţă.”
Rapp a decis să ignore sfatul şi şi-a folosit degetul arătător pentru a o împunge din nou pe Anna în spate.
„Renunţă!”
Erau la jumătatea drumului pe o dună de nisip masivă din afara Swakopmundului, urcând în strălucirea soarelui african necruţător. Ca şi el, Anna purta o placă de snowboard în spate şi strălucea prin ochelarii de soare negri. Mirosul cremei de protecţie solară din nucă de cocos în care era scăldată se amesteca plăcut cu cel mai familiar praf şi transpiraţie.
A aruncat o privire înapoi în josul pantei şi a văzut-o pe Claudia în depărtare. Stătea pe un şezlong instalat lângă Land Cruiser. O ladă frigorifică se odihnea lângă ea şi el putea vedea sclipirea unei sticle de apă cocoţată pe ea. A făcut un scurt semn cu mâna şi apoi s-a întors la cartea din poala ei.

Ieşiseră din Uganda cu două săptămâni în urmă cu paşapoarte letone furnizate de prieteni ai lui Scott Coleman. După ce trecuseră graniţa în Tanzania, luaseră un traseu liniştit prin Zambia înainte de a se scufunda în Botswana şi de a se îndrepta spre vest. Acum stăteau într-un Airbnb frumos, cu două dormitoare, pe care se gândeau serios să îl extindă. Namibia era o ţară frumoasă şi încă nu era plină de camere de luat vederi cu inteligenţă artificială.
„Dacă mergem mai încet, tot nisipul se va împrăştia înainte de a ajunge în vârf", a spus Rapp.
„Aveţi picioare mai mari!"
„Ridică-te, micuţule."
Încă douăzeci de minute, câteva împingeri şi multă gâfâială i-au adus în cele din urmă în vârf. El a ajutat-o să îşi aşeze placa de picioare şi a ridicat-o în picioare, împingând-o până la marginea pantei.
„În regulă. Cu siguranţă începusei să prinzi ritmul la baza ultimei coborâri. Ţine minte, traseul tău ar trebui să arate ca al meu. O mâzgălitură frumoasă şi netedă care merge mai mult sau mai puţin drept în jos pe faţă."
Ea şi-a încruntat faţa şi a dat scurt din cap, concentrându-se în întregime pe panta abruptă din faţa ei. El i-a dat drumul şi ea s-a răsturnat peste margine, lăsând gravitaţia să preia controlul. Primele două viraje păreau solide. Moştenise abilităţile atletice ale tatălui ei, dar şi tendinţa lui spre aroganţă. La aproximativ un sfert din coborâre, ea avea deja o viteză prea mare.
„Carvează puţin mai tare!", a strigat el. „Mâzgăleli, nu linii!"
A crezut că i-a ascultat sfatul când a făcut un arc la dreapta, dar şi-a dat seama repede de greşeală. Cineva construise o săritură din placaj în mijlocul pantei şi ea se alinia pe ea.
„Stai departe de asta!", a strigat el. „Întoarce-te la stânga! La stânga!"
Ea l-a ignorat, blocându-se pe rampă şi ghemuindu-se în ceva care semăna cu o aplecare. Trosnetul adânc al loviturii ei a fost suficient de puternic pentru ca el să tresară şi pentru ca mama ei să ridice privirea din carte. Anna a rămas în aer pentru o perioadă de timp chinuitor de lungă, coborând în cele din urmă în ceea ce la început părea a fi o aterizare decentă.
Apoi, lucrurile au luat o întorsătură nefastă. Rozul tricoului ei a fost brusc înlocuit de negrul de la baza plăcii, apoi de blondul părului ei. Roz, negru, blond. Roz, negru, blond...
Şi-a luat propria placă şi a plecat după ea, coborând în salturi lungi în timp ce nisipul se prăbuşea sub el. Când a ajuns în sfârşit la ea, a crezut că plânge, dar plânsul s-a dovedit a fi un hohot de râs.
„Ai văzut asta?", a spus ea, scuipând nisip în timp ce vorbea. „Eram la vreo 15 metri în aer!".
„Cel puţin", a spus el, verificând-o pentru răni, dar nu a găsit nimic mai mult decât câteva escoriaţii. În cele din urmă, a tras-o în picioare. „Eşti bine?"
„Da. Sigur. Pot să o fac data viitoare, totuşi. M-am scufundat doar în faţă. Asta e tot."
„Ce-ar fi să ne petrecem ziua cu placa sub tine, iar data viitoare vom pregăti o săritură mai mică. Uneori e mai bine să lucrezi mai mult."

„M-ai văzut?" a spus Anna în timp ce îşi sprijineau plăcile de Land Cruiser. „Mitch spune că eram la cel puţin 15 metri în aer."
Claudia s-a încruntat. „Ce ţi-am spus înainte de a fi de acord cu asta?"
„Că trebuie să fiu atentă, pentru că nici măcar nu ştim încă unde este spitalul."
„Şi ai fost atentă?"
„E, parcă, foarte moale. E doar nisip, ştii tu."
„Pe care acum îl ai peste tot."
„Putem rezolva asta", a spus Rapp, apucând-o pe fată, răsturnând-o şi scuturând-o în sus şi în jos de glezne. Ea chicotea în timp ce o cantitate improbabilă de nisip se revărsa din hainele ei. Când potopul a devenit un firicel, a întors-o înapoi şi a lăsat-o în picioare.
„Eşti gata pentru sandvişurile tale?". a întrebat Claudia.
„Cu siguranţă! Ţi-e foame, Mitch?".
„Mor de foame", a spus el, scoţându-şi prânzul din lada frigorifică. El s-a aşezat cu spatele la vehicul, în timp ce Anna a îngenuncheat şi a folosit partea de sus a lăzii frigorifice pe post de masă.
„Am terminat pe ziua de azi?" a întrebat Claudia.

Anna a clătinat din cap. „Vrem să mai facem câteva curse. Apoi pot să mă perfecţionez ca să putem construi un salt data viitoare”.
„Un salt?”
„Mitch spune că putem face unul puţin mai mic. Apoi pot lucra până la cel mare.”
A ignorat cearta care a urmat, terminându-şi mâncarea şi spălând-o cu o Coca-Cola îngheţată. Cât timp puteau sta acolo în siguranţă? Două săptămâni părea rezonabil. Apoi, poate că ar putea să se mute la Walvis Bay pentru încă două, înainte de a părăsi ţara pentru... Unde?
Anna a înghiţit restul sandvişului şi apoi a dat pe gât sticla de apă pe care i-o dăduse mama ei. După aceea, a fost imediat pe picioarele ei. „Eşti gata, Mitch?”
„Trebuie să dau un telefon rapid. Ce-ar fi să porneşti singură. Te ajung eu din urmă”.
„Singură?” a spus Claudia cu scepticism.
A arătat spre duna goală, larg deschisă. „Nu e ca şi cum s-ar putea pierde.”
Anna a înaintat spre placa ei.
„Bine, dar mergi încet”, a spus Claudia. „Se face foarte cald”.
„Da, este destul de greu. Ştii, pentru că nisipul e moale şi tu, parcă, alunecă înapoi la fiecare pas. Ştii ce ar fi mai uşor, Mitch?”
Şi-a ridicat privirea de la telefonul din mână. „Ce?”
Au răspuns la unison. „Elefanţii.”
Rapp a făcut o grimasă. „N-o să mă laşi niciodată să uit asta, nu-i aşa?”
Consensul părea să fie că nu o vor face.
Claudia a privit-o cum se târa înapoi spre pantă, aşteptând să vorbească până când nu mai era la distanţă de urechi. „Am emoţii.”
„O să fie bine.”
„Nu în legătură cu ea. În legătură cu apelul tău. La un moment dat, Anna va trebui să înveţe mai mult decât cum să facă sandboarding şi de ce zebrele au dungi. Asta va însemna că va trebui să se descurce cu educaţia la domiciliu. Şi va trebui să găsim o modalitate ca ea să fie în preajma copiilor de vârsta ei. Nu poate să socializeze doar cu noi.”
„Prima este fezabilă, dar ştii la fel de bine ca şi mine că a doua nu este. Este un copil deştept, dar nu ne putem aştepta ca ea să păstreze tăcerea despre trecutul ei. Iar poveştile pe care le-ar spune vor atrage atenţia.”
„Ştiu”, a spus Claudia cu părere de rău. „E vorba doar de incertitudine. O să dureze câteva luni? Câţiva ani? Toată viaţa noastră? Dacă aş avea un pic de bun simţ, aş putea să mă împac cu asta.”
A instalat o baterie în telefon şi l-a pornit. Abia a avut timp să achiziţioneze un satelit înainte ca o aplicaţie proprie creată de Legion să-l îndemne să se alăture unui apel.
„Spuneţi”, a spus el, răspunzând.
„Nu va fi uşor”.
Cyrah Jafari suna natural, dar nu ca ea însăşi. Pe lângă legătura securizată prin satelit şi criptare, exista şi un algoritm de alterare a vocii integrat în ambele capete. În ceea ce priveşte anonimatul, Legiunea credea că nu exista un lucru care să fie exagerat. Era o filozofie cu care era de acord din toată inima.
„Credeai că aşa va fi?”
„Nu. Dar, cu tine la pământ, nu va mai face multe evenimente. Şi în măsura în care o va face, vor fi ca la ultimul, dar şi mai sigure şi cu un public şi mai fidel.”
„Ce vrei să spui?”
„Dacă rămâne ascuns, este posibil să nu mai câştige data viitoare. După aceea, lucrurile devin destul de uşoare.”
Rapp a clătinat din cap. Anna ar fi avut zece ani până când Cook ar fi pierdut Casa Albă – presupunând că ar fi pierdut. Nu era suficient de mult din copilăria ei pe care era dispus să i-o fure.
„Pentru asta cereţi zece milioane de dolari? Inacceptabil. Şi nici nu-ţi aduce ceea ce-ţi doreşti. Nu e prea multă glorie să elimini un civil cu o securitate minimă.”
A fost o pauză lungă la telefon înainte ca ea să vorbească din nou. „Am presupus că asta va fi reacţia ta. Şi chiar avem o idee.”

„Vă ascult.”
„După cum am spus, se pare că va continua să facă evenimente virtuale mixte...”
„Cu un public limitat şi bine verificat.”
„Corect. Dar mulţi dintre cei pe care i-a ales pentru ultimul eveniment erau mai mult decât adepţi. Erau mai degrabă discipoli. Pe baza conturilor de social media pe care am reuşit să le accesăm, unii par la limita dezechilibrului. Vorbesc despre el ca şi cum ar fi un fel de Mesia.”
„Nu mă surprinde”, a spus Rapp, nesigur unde voia să ajungă cu asta. „Genul acesta de adepţi fac o imagine bună, mai ales când limitezi mărimea mulţimii.”
„Exact. Dar oamenii dezechilibraţi au tendinţa de a fi scoşi cu uşurinţă din curs. Ei vor cu disperare să facă parte din ceva, dar nu sunt chiar atât de specializaţi în legătură cu ce anume. După câteva cercetări superficiale, am găsit deja patru candidaţi care se potrivesc profilului psihologic pe care l-am dezvoltat. Bărbaţi care sunt furioşi, singuri şi disperaţi după apartenenţă.”
A zâmbit. „Cu alte cuvinte, bărbaţi care ar putea fi uşor de influenţat de o tânără şi frumoasă femeie persană care începe brusc să le acorde atenţie.”
„Exact. Dragostea şi ura sunt doar două feţe ale aceleiaşi monede. Dacă energia lor ar putea fi redirecţionată, ar putea face treaba în locul nostru.”
Dificil, dar plauzibil. Transformă-l pe Cook din sfânt în demon în ochii unui locuitor de subsol, bagă-l într-un eveniment cu o armă nedetectabilă şi lasă să iasă scântei. Rapp trebuia să i-o recunoască. A fost o căţea şireată. Sadie Hansen era norocoasă că era în viaţă.
„Asta e multă artă şi puţină ştiinţă”, a comentat Rapp. „Crezi că poţi s-o faci?”.
„Nu sunt nerăbdătoare să-mi petrec viitorul previzibil dormind cu mai multe...” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Care este cuvântul pe care îl caut?”.
„O să aleg „locuitor al subsolului”.”
„Da. Locuitori ai subsolului. Dar, pe baza a ceea ce am aflat până acum, este un plan promiţător.”
„Dar nu unul pe termen scurt.”
„Nu. Şi asta vreau să fie clar. Probabil că ne aşteptăm la un an. Poate un pic mai mult.”
A aruncat o privire spre Claudia, a ridicat un singur deget şi a spus cu gura un an.
Sprâncenele ei s-au încruntat pentru o clipă, dar numărul nu avea să fie o surpriză. Ea însăşi fusese creierul din spatele unor asasinate destul de alambicate. Cu toate acestea, era un lucru greu de înfruntat – un an de zile în care se strecura în jurul marginilor lumii cu un copil de şapte ani. În ciuda acestei realităţi, a dat din cap cu hotărâre.
Rapp îşi întoarse atenţia la telefon. „Continui să te ridici la înălţimea reputaţiei tale. Ţine-mă la curent.”
După ce a deconectat apelul, a izbit receptorul de bara de protecţie a Land Cruiser-ului.
„Poate s-o facă?” a întrebat Claudia, în timp ce Rapp îşi ridica placa pentru a o urmări pe Anna.
„Este greu de spus cu siguranţă, dar pot să vă spun asta: N-aş vrea să fiu Anthony Cook în acest moment”.

CAPITOLUL 46

GREENBELT
MARYLAND
SUA
IRENE Kennedy stătea şi privea cum se acumulează ploaia pe parbrizul ei. Dincolo era o parcare slab populată care înconjura o serie de clădiri de birouri. Scena avea o seninătate ciudată din care ea nu se putea desprinde. Dimpotrivă, părea să-şi bată joc de ea.
Situaţia ajunsese atât de gravă încât singura ei cale de acţiune era să rişte totul. Şi chiar dacă ar fi ieşit învingătoare, nu se ştia sigur că se va rezolva ceva. Democraţia a fost un compromis dezordonat şi frustrant care nu părea să dureze niciodată. Poporul american o făcea mai bine decât oricine altcineva, dar va continua aşa? Dacă rămâneau pe traiectoria lor actuală, probabil că nu. Dar poate că ea ar putea oferi imboldul necesar pentru a-i readuce pe drumul cel bun. Înapoi pe calea care a făcut din Statele Unite cea mai de succes ţară din istoria modernă.

Dacă nu reuşea, consecinţele ar fi fost inimaginabil de grave. S-ar afla într-o poziţie foarte asemănătoare cu cea în care îl omorâse pe Mike Nash: încolţită, singură şi cu sângele celor mai apropiaţi de ea pe mâini. Kennedy a văzut o limuzină intrând în parcare şi a urmărit-o în oglinda retrovizoare până când s-a oprit pe lângă ea. O tragere rapidă de mânerul uşii şi a ieşit, traversând prin ploaie şi alunecând pe bancheta luxoasă din spate înainte ca aceasta să o ude. A rămas în dreapta, folosind unghiul pentru a examina faţa şoferului. Faptul că era necunoscut nu era deosebit de surprinzător. Accentul său est-european era ceva mai mult.
„Bună ziua, dr. Kennedy".
Un mercenar cu care bucătarii puteau fi absolut siguri că nu avea nicio legătură? Cineva dispus să o transporte într-un loc secret din care nu va ieşi niciodată? În acest moment, nu prea conta. Singurul lucru de făcut era să se bucure de călătorie.
„Aceasta este o limuzină de rezervă", a continuat şoferul fără nume. „Cea care a dus-o pe doamna Cook la evenimentul ei va avea o problemă mecanică şi ne vom opri cu puţin timp înainte de a termina. Când ajungem, asiguraţi-vă că v-aţi mutat pe scaunul din spatele meu. Asta va asigura că presa nu vă va putea vedea când se va deschide uşa. De restul se va ocupa geamul de culoare."
„Înţeleg", a spus simplu Kennedy.

Aşa cum era de aşteptat, sosirea lor a fost programată la perfecţie. Abia alunecaseră până la oprire când Catherine Cook a apărut pe trepte, urmată de un roi de profesori şi elevi. Personalul ei de securitate vorbea brusc în staţiile lor radio în timp ce controlau presa şi căutau ameninţări.
Prin fereastră, Kennedy a putut vedea că Catherine făcuse adevărate progrese în capacitatea ei de a simula emoţie şi căldură. Zâmbetul ei era larg în timp ce dădea mâna, împărţea câteva îmbrăţişări copiilor şi, în cele din urmă, se retrăgea. Un agent al Serviciilor Secrete a urmat-o cu o umbrelă, deschizând uşa autovehiculului doar atât cât să se strecoare înăuntru.
Prima doamnă s-a uitat drept înainte, zâmbetul ei dispărând în momentul în care uşa a fost trântită şi un perete de sticlă s-a ridicat pentru a separa şoferul. Nu a vorbit, aşteptând ca coloana de maşini să se îndepărteze înainte de a recunoaşte prezenţa lui Kennedy.
„Mi s-a spus că avem douăzeci de minute. Aşa că, faceţi acuzaţiile repede".
„Cred că am depăşit cu mult acest termen", a spus Kennedy, arătând spre partea laterală a capului lui Catherine. „Îmi permiteţi?"
Femeia a dat scurt din cap, iar Kennedy i-a cercetat părul şi gulerul pentru a căuta orice fel de dispozitiv de ascultare. Nu a găsit niciunul, s-a apropiat suficient de mult încât buzele ei să îi atingă urechea femeii.
„Hai să vorbim în şoaptă, da?"
O altă mişcare din cap.
„Legiunea a fost neutralizată."
Faptul că vorbele ei nu au avut nicio reacţie era un semn bun. Sugea că prima doamnă se afla acolo pentru a vorbi serios şi nu pentru a se preface în ignoranţă sau inocenţă.
„Dar nu a fost ucisă. Redirecţionată spre o nouă ţintă. Una pe care o cunoaşteţi."
Gâtul femeii se mişca în timp ce înghiţea.
„Soţul dumneavoastră a pornit un război pe care bănuiesc că l-aţi sfătuit să nu-l facă. Acum, valul s-a întors împotriva lui. Chiar şi cu toate resursele tale, nu-l vei găsi pe Mitch. Iar el este încrezător că Legiunea va reuşi."
„Ce te interesează pe tine, Irene?"
„Oricât de mult dispreţuiesc tot ceea ce tu şi soţul tău reprezentaţi, nu cred că moartea lui va servi Americii sau democraţiei. Şi, sincer, când mă uit la viaţa prietenului meu în continuare, nu-mi place ceea ce văd. Merită mai mult decât să îşi petreacă următorii 30 de ani ascunzându-se în peşteri şi urmărind cerul pentru drone. Ţara lui îi datorează mai mult".
„Ce propuneţi?"
„Să găsim o modalitate de a restabili armistiţiul între cei doi oameni nebuni din vieţile noastre."
„O sarcină dificilă, nu?"
„Cred că se poate face. Dar mai întâi va trebui să avem încredere unul în celălalt."

„Un ordin şi mai mare.”
„În această bandă îngustă, avem interese similare.”
Catherine a clătinat încet din cap. „Te înşeli, Irene.”
„Cum aşa?”
„Banda nu este îngustă. Uită-te la ceea ce ai făcut acestei ţări şi lumii. Uită-te la ce au făcut preşedinţii slabi pe care îi admiri. Cât timp mai putem supravieţui cu o clasă politică şi o presă care profită de isterie? Democraţia americană a funcţionat pentru o vreme, dar acum devine haos. Şi vreţi să cred că marea Irene Kennedy nu vede acest lucru? Dacă credeţi că poporul american îşi va regăsi raţiunea, vă faceţi iluzii. Iar autoamăgirea nu este ceva ce femeile ca noi îşi pot permite.”
„Nu avem prea mult timp şi cred că ne abatem puţin de la subiect. „Noi...”
„Întoarce-te la noi, Irene.”
Kennedy nu era adesea prins cu garda jos, dar acesta era unul dintre acele momente.
„Noi nu suntem distrugătorii de lumi”, a continuat Catherine. „Nu suntem Hitler, Stalin sau Cezar şi nici nu aspirăm să fim. Dar poporul american a devenit o gloată care se sfâşie singură. Pentru nimic. Divertisment. Plictiseală. Cruzime ocazională şi priviri de moment a ceea ce ei cred că este puterea. Darren Hargrave este un idiot şi un cretin. Nu ne poate ajuta să salvăm această ţară. Ba da. Acceptă-mi oferta şi ia loc la masă.”
Kennedy se lăsă pe spate pe scaunul de piele. „Asta e ceea ce i-ai oferit lui Mike?”
„Da. Şi a fost suficient de inteligent să o accepte. Pentru a se pune în poziţia de a te ajuta şi de a modela politica de viitor.”
Kennedy a dat din cap gânditor. „Şi Mitch?”
„Trebuie să plece, şi tu ştii asta. Dar tu vei fi în poziţia de a-i proteja pe ceilalţi. Scott şi oamenii lui. Claudia şi Anna...”
„Te-ai gândit vreodată de ce?”
„De ce?” a spus Catherine.
„De ce ţi-ai petrecut viaţa urmărind ceva de care nu ai nevoie? Sunteţi bogaţi. Eşti puternică. Nu simţi niciun sentiment de recunoştinţă faţă de ţara care ţi-a permis să reuşeşti în felul în care ai reuşit. Eşti complet izolat de haosul de care spui că eşti atât de preocupat. De ce nu-ţi ispăşeşti pur şi simplu pedeapsa la Casa Albă şi pleci ca şi ceilalţi înaintea ta?”.
„De ce crezi, Irene?”
„Bănuiesc că nu este complicat. Problema este că nu va fi niciodată suficient. Din experienţa mea, cu cât oamenii ca tine au mai multă putere, cu atât tânjesc mai mult. Şi la ce e bună puterea dacă nu o foloseşti în cel mai visceral mod posibil? Tu spui că vrei doar să faci ordine în dezordinea pe care am făcut-o, dar te vei plictisi destul de repede de asta. Atunci vei dori să îţi înfigi călcâiul în gâtul oamenilor. Să-i faci să îngenuncheze.”
„Puterea absolută corupe în mod absolut”, a spus Catherine.
„Aşa este? Sau este că oamenii care o caută sunt corupţi din fire?”
Catherine a râs. „Atunci acceptă oferta mea, Irene. Fii îngerul de pe umărul nostru. Foloseşte-ţi mintea ta incredibilă şi deceniile tale de experienţă pentru a ne gestiona. Să ne manipulezi. Poate chiar să ne distrugi. Ce fel de patriot ai fi dacă ţi-ai vinde ţara pentru un singur om?”

CAPITOLUL 47

PARCUL DE VÂNĂTOARE DAAN VILJOEN
LÂNGĂ WINDHOEK
NAMIBIA
RAPP s-a ferit de o pânză enormă care conţinea un păianjen de mărimea unei mingi de softball şi a început să urce pe o potecă în dreapta sa. Se simţea bine să fie din nou singur în sălbăticie. Zdrăngănitul pantofilor de alergare pe pământ, bipul mustrător al monitorului de ritm cardiac atunci când se forţa prea tare. Temperaturile dimineţii se menţineau puţin sub optzeci de grade, dar nu avea să dureze. În acest

moment, viteza era cea mai bună parte a curajului. Sticlele mici de apă de mână pe care le alesese s-ar fi uscat destul de repede în plină căldură a zilei.
S-a uitat la ceas la jumătatea urcării, ignorând datele intermitente de antrenament în favoarea timpului. Încă două minute. Probabil că nu ar fi o idee rea să găsească puţină umbră.
Aceasta a apărut sub forma unei benzi concave de stâncă în dreapta lui. Un drum rapid prin copaci zdrenţuroşi şi alte câteva arahnide preistorice l-au adus la bază. Rangerii îl asiguraseră că nu existau prădători în parc, dar mirosul acru de urină l-a făcut să se întrebe. Încă un motiv pentru care trebuia să se grăbească. A scos un telefon prin satelit din rucsac şi i-a instalat bateria. La ora zece dimineaţa fix, a început să vibreze.
„Cum e pescuitul?" a spus Rapp, răspunzând la telefon.
„Puţin cam lent în această dimineaţă", a răspuns Scott Coleman. „Dar se va îmbunătăţi. Mă simt norocos."
Fostul SEAL plutea în largul coastei insulei greceşti pe care o numea a doua sa casă. Trăia o viaţă frumoasă şi îi oferea lui Rapp un ajutor pentru comunicaţii.
Sunetul unui telefon de la capătul lui Coleman a devenit audibil, urmat de nişte pocnituri aşteptate. Apelul venea de la Irene Kennedy de pe un alt telefon anonim prin satelit. Coleman ridica receptorul, lipea cele două telefoane cu bandă adezivă, apoi le punea într-o cutie izolată fonic – probabil răcitorul său de bere. Spaţiul de aer ar fi adăugat un alt nivel de protecţie împotriva NSA care ar fi folosit apelul pentru a-l localiza pe Rapp în Namibia. Zeci de ani de urmărire a teroriştilor îl făcuseră un expert în ceea ce priveşte punctele slabe ale supravegherii electronice. Ironic – şi un pic deprimant – că se baza pe aceleaşi trucuri pe care Al-Qaeda şi ISIS le foloseau împotriva lui.
„Irene?"
„Sunt aici. Eşti bine?"
„Suntem bine. Pot să presupun că ai găsit ceva?"
„M-am întâlnit cu Catherine şi ea a fost de acord să ajute să încercăm să construim o relaţie mai bună între tine şi preşedinte."
„De ce m-ar interesa asta? Nu a funcţionat de prima dată."
„Pentru că amândoi vom face gesturile... să spunem, adecvate."
„Când spui „noi", te referi la mine?"
„Da."
„Şi care sunt aceste gesturi, mai exact?"
„Pot să te aduc la o distanţă de apropiere de preşedinte."
„Serios? Unde?"
„La Casa Albă."
A râs în timp ce s-a mutat într-un loc mai bun pentru a urmări apropierea de poziţia sa. Ceea ce nu avea nevoie era o pisică care să se strecoare spre el. Păianjenii erau destul de răi. „Deci, înţelegerea ta cu ea este că mă va lăsa să intru într-o clădire plină de operatori cu ordin să mă ucidă la vedere? Cred că abilităţile tale de negociere încep să se piardă, Irene. Dacă nu te deranjează, voi sta o vreme în vacanţă şi voi lăsa Legiunea să-mi facă problemele să dispară."
„Cred că minimalizezi riscul pe care şi-l asumă, Mitch. Există o listă lungă de oameni pe care i-ai ucis în condiţii pe care toată lumea le credea imposibile."
„Poate că e adevărat, dar de data asta nu trebuie să-mi risc fundul. Pot doar să stau lângă piscină şi să aştept. De data asta, timpul e de partea mea."
„Deci, Cook moare, vicepreşedintele serveşte câţiva ani fără un mandat real, iar apoi Catherine câştigă Casa Albă."
„Nu este o problemă pentru mine. Şi ştii de ce? Pentru că este geamăna ta malefică. Ea va calcula că dacă vine după mine nu va face nimic pentru a muta acul în direcţia ei. Ea va fi complet blocată în a se instala ca dictator şi dacă poporul american va permite asta, va fi vina lor. Aşa cum am mai spus, nu este treaba mea să îi salvez de ei înşişi".
„Te cunosc mai bine decât atât."
„Eşti sigur?"

„Cred că adopţi această poziţie pentru că nu o vezi ca pe o posibilitate reală. Crezi că va servi opt ani şi va părăsi ţara deteriorată, dar fundamental neschimbată.”
„Nu credeţi?”
„Dacă Anthony Cook moare în cursul anului viitor, cred că există o şansă bună ca democraţia americană să eşueze. Cred că vom asista la o explozie a violenţei politice, la state care vor încerca să se desprindă de mandatele constituţionale şi, în cele din urmă, la o ţară distrusă, cu un guvern care nu este cu mult diferit de cel al Rusiei sau al Venezuelei.”
„Asta mi se pare cam alarmist.”
„Nu este.”
A înjurat încet sub respiraţie. O viaţă întreagă petrecută încercând să menţină lumea la o fierbere lentă, iar Bucătarii îi suflau capacul.
„Ce vrei să spui că ar trebui să fac în legătură cu asta?”, a spus el în cele din urmă.
„Livrează-ne condiţiile.”
„Trimite o scrisoare.”
„Ceea ce am de spus nu poate fi făcut în scris sau pe o linie telefonică. Şi, sincer, nu poate veni de la mine. După cum bine ştii, ameninţările trebuie să vină dintr-o poziţie de încredere şi putere. Sunt ceva ce se face ochi în ochi, nu din ascunzişuri.”
El nu a răspuns.
„Mitch? Eşti încă acolo?”
„Da, sunt încă aici.”
„O vei face?”
„Sincer, nu ştiu, Irene. Ar putea să mă ademenească acolo ca să-mi tragă un glonţ în cap. Iar eu nu aş putea face nimic în privinţa asta. Chiar dacă aş pune mâna pe o armă, în cine aş trage? Nu sunt nişte terorişti care îl protejează. Sunt de la Serviciile Secrete. Nu-mi ceri să mă duc acolo şi să mor. Îmi ceri să mă duc acolo şi să mor în genunchi.”

CAPITOLUL 48

ÎN FAŢA CASEI ALBE
WASHINGTON, DC
SUA
MITCH Rapp s-a uitat prin geamul deschis al limuzinei şi a văzut ceva ce semăna cu un punct de control într-o zonă de război activ. În acest caz, însă, zona de război era însorita Pennsylvania Avenue. Baricadele şi vehiculele de luptă fuseseră poziţionate pentru a devia traficul dinspre Casa Albă, iar Serviciul Secret fusese suplimentat cu operatori împrumutaţi de la forţele armate. Sârma ghimpată, câinii şi sistemele antiaeriene camuflate cu lenevire au contribuit la perturbare.
Fusese conştient de faptul că preşedintele se temea de el, dar să vadă rezultatul acestei temeri la prima mână era puţin dezorientant. Părea că America se afla sub asediu. Şi poate că aşa era, dar de către el? Când trecuse de la a apăra porţile la a sta în faţa lor cu un cocktail Molotov?
Şoferul a oprit uşor, iar Rapp a întins un obiect care nu prea avusese parte de prea multă acţiune de-a lungul anilor: paşaportul său adevărat. Un soldat îmbrăcat în camuflaj a răsfoit paginile în mare parte goale şi apoi a comparat fotografia cu cea a bărbatului din faţa lui. În cele din urmă, l-a înmânat înapoi.
„Vă mulţumesc, domnule. Vă doresc o zi bună.”
Şi apoi au plecat din nou. Rapp a închis fereastra şi gândurile lui s-au dus la lupta crâncenă pe care o avusese cu Claudia în legătură cu această operaţiune. Totuşi, mai rău decât furia ei faţă de el, era furia ei faţă de Kennedy. Fostul director al CIA a avut noroc că protocoalele de securitate pe care le stabiliseră făceau imposibil ca Claudia să o sune. Ar fi învăţat toate înjurăturile din limba franceză înainte de a suferi o explozie de timpan.
Coleman şi băieţii aveau tendinţa de a fi de partea Claudiei. De fapt, începuseră o bursă la birou cu privire la cât timp va supravieţui Rapp după ce va trece de poarta Casei Albe. Treizeci şi opt de minute era cel

mai mult pe care cineva era dispus să parieze. Rapp crezuse că era puţin cam optimist şi a pariat cincizeci de dolari pe unsprezece minute şi cincisprezece secunde.
Dar, deşi acesta era probabil cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată – o ştachetă înaltă, având în vedere cariera sa de până atunci –, ce alegere avea? Deşi nu era convins că planul lui Kennedy de a determina America să se retragă de pe marginea prăpastiei avea să funcţioneze, îi datora viaţa. Şi nu doar supravieţuirea lui. Viaţa lui. Omul care devenise. Lucrurile pe care le-a realizat. Prieteniile de o viaţă pe care şi le-a făcut. Unde ar fi ajuns tânărul şi supăratul Mitch Rapp fără ea? Probabil mort sau în închisoare.
Au trecut printr-un set de bariere de beton menite să încetinească vehiculele care se apropiau şi apoi s-au supus unei a treia verificări de bombă. După aceea, au intrat în sfârşit în incinta Casei Albe. Securitatea era şi mai intensă în interior şi includea o structură rezistentă la explozie care era în mod clar o cutie a morţii. Făcea parte doar din recentele modernizări sau fusese construită special pentru el?
Rapp a coborât din limuzină, oprindu-se pentru a permite unui câine să îl adulmece bine. Trăgătorii fuseseră distribuiţi într-un mod cât se poate de inofensiv, dar încă le simţea lunetele asupra lui.
După ce beagle-ul a fost mulţumit, s-a supus celei de-a doua şi celei mai amănunţite percheziţii înainte de a fi condus la cutia de ucidere. Când uşa din spatele lui s-a închis, se aştepta pe jumătate să fie tăiat în bucăţi de focul automat. Dar nu s-a întâmplat aşa ceva. Nu încă.
„Vă rog să vă dezbrăcaţi şi să vă puneţi hainele pe raftul din faţa dumneavoastră”, a spus o voce fără corp. „Apoi puneţi salopeta de pe raftul din spatele dvs.”.
A făcut cum i s-a spus, sfârşind într-o uniformă de închisoare de un portocaliu strălucitor şi o pereche de şosete care ar fi făcut dificilă alergarea pe orice altă suprafaţă în afară de covor.
„Vă rog să vă deplasaţi spre stânga şi să vă aşezaţi pe urmele galbene de picioare”.
Când a ajuns în poziţia indicată, o voce diferită a răsunat în spaţiul strâmt. „Priviţi drept în faţă şi ridicaţi braţele din lateral.”
A lăsat senzorii să îl sondeze în timp ce privea fix un perete gol.
„Poţi lăsa braţele jos”, a spus vocea după aproximativ douăzeci de secunde. „Vei vedea o pereche de cătuşe atârnând lângă uşa din stânga ta. Vă rog să vi le puneţi cu mâinile la spate”.
Din nou, Rapp s-a conformat.
„Arătaţi-le camerei.”
S-a întors ca să poată face un zoom.
Se pare că au fost mulţumiţi, pentru că uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat îmbrăcat în uniformă şi cu o vestă antiglonţ. Avea un tub de superglue într-o mână şi o sticlă de accelerator în cealaltă. După ce s-a poziţionat în spatele lui Rapp, i-a strâns cătuşele până la punctul de disconfort şi apoi a sigilat gaura cheii.
„Acum, singura modalitate de a le scoate este să le tai”, i-a şoptit lui Rapp la ureche. „Sau poate că te vom îngropa în ele.”
Nu e vorba de serviciile secrete. Accent străin. Ar fi fost interesant de ştiut dacă au avut un trecut împreună pe care Rapp nu şi-l amintea.
A fost înconjurat de încă cinci oameni şi condus la Centrul Prezidenţial de Operaţiuni de Urgenţă – o structură securizată sub aripa de est. Cu ani în urmă, Rapp îi salvase viaţa unui fost preşedinte care se ascunsese într-un buncăr similar nu departe de acolo. În multe privinţe, aceasta fusese operaţiunea care îl făcuse să fie cine era. Oare aici se va sfârşi totul?
Camera nu se schimbase prea mult de la ultima dată când o văzuse. Principala diferenţă era că toată mobila fusese scoasă, cu excepţia a două scaune. Cel de lângă uşă părea să fi fost luat de la masa de conferinţe care acum dispăruse. Celălalt se afla în partea îndepărtată a încăperii, construit din oţel greu şi ancorat în podea. Deloc surprinzător, a fost condus spre acela. După ce s-a aşezat, cătuşele i-au fost prinse cu lacătul de un lanţ din spate şi ceremonia lipirii s-a repetat. Apoi a fost lăsat singur.
Rapp s-a gândit că va trebui să aştepte o vreme până când va apărea Cook, dar s-a dovedit a fi mai puţin de cinci minute. Aparent, situaţia îl apăsase suficient de mult pe preşedinte încât să nu-şi mai poată exercita acea manifestare particulară de importanţă de sine. Şi mai interesant a fost faptul că, după ce a intrat, a închis imediat uşa în urma sa.
„Unde este soţia?”

„Are locul ei”, a răspuns Cook, privindu-l de la celălalt capăt al camerei. „Nu este aici.”
Rapp şi-a înăbuşit un zâmbet. Să-şi lase jumătatea lui mai inteligentă în afara acestei situaţii era o greşeală. Până acum, lucrurile mergeau chiar mai bine decât preziseseră Kennedy şi globul ei de cristal.
„Nu există microfoane aici, dar există camere de luat vederi”, a spus Cook, luând un loc care păstra distanţa dintre ei. „O singură mişcare greşită şi vor fi gărzi înarmate aici înainte ca tu să te ridici. Aşa că, nu încercaţi. Oamenii mei s-au antrenat pentru asta şi nici măcar tu nu eşti atât de rapid. Nimeni nu este. Nici măcar pe aproape.”
Faptul că nu tăcea din gură sugerează că nu era atât de convins pe cât voia să pară. Ar fi trebuit să fie, totuşi. Nu exista nicio cale de scăpare din cătuşe şi chiar şi la un sprint complet, ar fi fost nevoie de o secundă şi jumătate bună pentru a ajunge la el. Dar nu de asta se afla Rapp acolo.
„Deci, de unde începem?”, spuse preşedintele.
„M-am gândit la un pic de istorie. Ca să fim siguri că suntem pe aceeaşi lungime de undă.”
„Prin toate mijloacele. Daţi-i drumul.”
„Noi doi am fost de acord cu un armistiţiu. Voi părăsi ţara atâta timp cât vei fi la putere, voi sta la vedere în măsura în care este posibil, nu voi face nicio mişcare împotriva ta. În schimb, tu mă vei lăsa în pace.”
Cook a dat din cap, aşa că Rapp a continuat.
„În schimb, ai trimis un dosar despre Claudia duşmanilor ei. Asta l-a determinat pe Gustavo Marroqui să ne atace în Africa de Sud şi s-a terminat cu Enzo Ruiz care a angajat Legiunea să o ucidă. Am capturat Legion şi le-am schimbat ţinta”.
Cook a mai dat din cap lent înainte de a vorbi. „Deşi sunt de acord, în principiu, cu ceea ce ai expus, trebuie să te cred pe cuvânt că ai plănuit să onorezi înţelegerea noastră. De obicei, atunci când îngropi securea războiului, o faci în craniul celor pe care îi consideri duşmani.”
„Fac ceea ce am spus că voi face.”
„Promisiunile sunt respectate până când devin incomode.”
„Vorbeşti ca un adevărat politician.”
Cook a zâmbit subţire la insultă. „Deci, iată unde am ajuns, Mitch. Întrebarea pe care Catherine şi Irene vor să o rezolvăm este: unde mergem? Ele par să creadă că a ne pune în aceeaşi cameră este primul pas pentru a construi încrederea între noi. Ai permis să fii încătuşat de un scaun în interiorul apărării mele, iar eu am fost de acord să mă apropii la câţiva metri de tine singur. Presupun că ideea este să ne reafirmăm angajamentul faţă de mica noastră înţelegere imperfectă. Şi că de data asta toată lumea îl respectă.”
„Asta ai venit să faci?”
Cook se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. În felul lui, chiar era impresionant. Frumuseţea, carisma, sentimentul de forţă tăcută care transpiră din fiecare por atâta timp cât cătuşele lui Rapp ţineau. Nu era greu de înţeles de ce oamenii erau atât de nerăbdători să îl urmeze. De ce ar avea cineva încredere în el, totuşi, era o altă problemă.
„Aşadar, problema dumneavoastră este uşor de rezumat”, a spus în cele din urmă preşedintele. „Sunteţi încătuşat de un scaun înconjurat de o sută de oameni înarmaţi care au jurat să mă apere. A mea, însă, este un pic mai complicată. În primul rând, Legiunea vine acum după mine. Şi în al doilea rând, oamenii tăi au dispărut.”
Toate sunt adevărate. Cu câteva ore înainte ca Rapp să sosească în DC, oamenii lui dispăruseră în fum. Coleman sărise peste bordul bărcii sale cu un echipament de scufundare şi nu se mai întorsese. Wick dispăruse în curtea lui din spate – cunoscută şi sub numele de Wyoming. Bruno se pierduse în Noua Zeelandă, iar Maslick dispăruse într-o gură de canal din Virginia de Nord.
„Cam asta e tot”, a spus Rapp.
„Deci, dacă sunt de acord să ne întoarcem la armistiţiul nostru, îţi vei face oamenii să reapară şi vei anula Legiunea. Asta e ceea ce trebuie să cred? Că vei renunţa la orice represalii şi mă vei lăsa să-mi continui preşedinţia?”
„Pari sceptic.”
„Ai putea să spui că ai oprit Legiunea, dar de fapt să nu faci nimic. Apoi, într-o zi, voi sfârşi mort. Iar dacă Legiunea eşuează, tu şi oamenii tăi puteţi să dispăreţi din nou şi să faceţi propria încercare.”
„Băieţii mei nu au nimic de-a face cu asta. Şi oricum n-aş avea nevoie de ei”.

„De ce nu?”
„Pentru că nu vei mai avea toată această securitate după ce vei demisiona.”
Cook s-a uitat la el o clipă şi apoi a izbucnit în râs. Un pic nervos, cu siguranţă, dar părea sincer.
„Am spus ceva amuzant?”
„Atât de multe lucruri, de fapt. În primul rând că te crezi în poziţia de a-mi cere demisia. Dar în al doilea rând că tu crezi că aş lua-o în considerare. Tocmai ai spus-o chiar tu. Ai putea să mă alegi oricând vrei”.
„Deja pot.”
„Serios?” Cook a răspuns neîncrezător.
Rapp a făcut un gest cu capul, întrucât mâinile îi erau scoase din funcţiune. „Chiar crezi că toate porcăriile astea sunt altceva decât o risipă de bani din taxe? Permiteţi-mi să vă spun, din zeci de ani de experienţă, că pe oricine poţi găsi, poţi ucide. Şi în vreo mie de moduri diferite”.
„Sunt pe muchie de cuţit. Cum ai face-o, Mitch? Cum m-ai ucide?”
„Greu de spus, pentru că am fost prea ocupat ca să mă gândesc prea mult la asta. Întâlnirea ta cu acel grup de lideri africani, peste câteva săptămâni, este interesantă, totuşi.”
„Chiar aşa?”
„Ştiai că unul dintre acei oameni – preşedintele RDC – a luat Ebola acum câţiva ani şi s-a vindecat? Aşadar, el încă o poate lua, dar ar fi destul de rezistent la a deveni simptomatic. De ce să nu plătim pe unul dintre oamenii lui ca să-l infecteze chiar înainte de a veni? Într-o zi dai mâna cu el şi în următoarea sângerezi din ochi. Dar, din nou, sunt doar o presupunere. Şi să recunoaştem, sunt un fel de Cro-Magnon. Ideea mea despre o lovitură exotică este să împuşti pe cineva cu un SIG în loc de un Glock. Legiunea e un animal complet diferit. Ştiai că odată au prins un tip care a fost călcat de propriile vite? Şi că o altă ţintă a fost lovită de un fulger pe care mai mulţi martori de încredere jură că l-au văzut. Concluzia este că, atunci când vine vorba de securitate, există întotdeauna defecte.”
În realitate, el minimaliza ceea ce realizase Serviciul Secret, dar părea să funcţioneze. Luminile de deasupra capului începuseră să sesizeze o licărire de transpiraţie pe fruntea lui Cook.
„Nu faci un caz foarte bun pentru supravieţuirea ta, Mitch.”
„Nu? Credeam că mă descurc foarte bine. După cum am spus, sunt la înălţimea înţelegerilor mele. În plus, nu am obiceiul de a ucide pentru răzbunare. Omor pentru a neutraliza ameninţările şi, fără Biroul Oval, tu nu eşti una.”
„Nu te cred”, a spus simplu Cook.
„Atunci suntem amândoi morţi, domnule preşedinte. Eu astăzi, iar tu în următorul an sau cam aşa ceva”.
„Nu sunt atât de sigur”, a spus el gânditor. „CIA pare să creadă că poate înclina şansele în favoarea mea.”
„CIA?” a răspuns Rapp. „Vrei să spui Darren Hargrave? Dacă viaţa mea ar fi în joc, el nu ar fi cel pe care l-aş alege.”
„Darren nu este singura mea sursă CIA.”
„Dacă aşa spui tu.”
A arătat cu degetul spre Rapp. „Mă gândesc că, dacă aş fi la curent cu tot ceea ce se află în capul tău, aş avea un avantaj destul de mare. Ştii totul despre oamenii tăi – cum au fost antrenaţi, unde vor alerga, cum îşi finanţează operaţiunile. Şi, deşi nu eşti la fel de familiarizat cu Legiunea, mă îndoiesc că eşti atât de nepăsător încât să fii complet ignorant în privinţa lor. Recunosc că probabil nu ştii unde sunt, dar cred că ştii cine sunt şi probabil că ai o idee despre cum vor veni la mine. Şi, deşi sunt de acord că nimic din toate acestea nu este sigur, este mai bine decât să plec de la Casa Albă şi să mă pun la mila unui om care, după cum se ştie, nu are niciunul.”
„Sau poate că nu”, a spus Rapp. „Am fost interogat de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc şi nu am cedat niciodată. În plus, îi cunosc pe oamenii pe care ai vrea să-i foloseşti şi care vor refuza – unii pentru că suntem prieteni, iar alţii pentru că sunt prea deştepţi ca să rişte să prindă un glonţ de la Scott.”
„Cred că ai uitat pe cineva”, a spus Cook, o urmă de suficienţă strecurându-se pe expresia lui.
„Cine este acela?”
„Jane Hornig.”
Rapp îşi păstră o expresie neutră. Dr. Jane Hornig avea diplome avansate atât în neurologie, cât şi în biochimie, şi scrisese foarte mult despre psihologia durerii. De asemenea, realizase un volum de peste o

mie de pagini intitulat Ghidul complet al torturii antice: Tehnici şi dispozitive. Rapp primise un exemplar semnat al primei ediţii abia ieşite de sub tipar şi îl aruncase imediat la gunoi.
Charlie Wicker remarcase odată că femeia nu era destinată doar iadului, ci şi să conducă locul. Rapp nu era în dezacord cu ea, dar trebuia să recunoască faptul că nu dăduse niciodată greş în a furniza informaţiile de care aveau nevoie – chiar şi de la cei mai înrăiţi agenţi străini şi terorişti.
Nu o mai folosise cu ani în urmă, când hotărâse că atât ea, cât şi metodele ei depăşeau chiar şi limita lui. După aceea, uitase cu totul de ea. Sau, mai exact, îşi ştersese intenţionat din minte scurta lor asociere.
„Interesantă femeie", a continuat Cook, descrucişându-şi picioarele şi aplecându-se în faţă. „Nu numai că nu pare să se teamă deloc, dar chiar vrea să vorbească cu tine. Nu ştiu dacă este pentru a-mi sugera să-mi spui tot ce ştii, astfel încât să nu fie nevoită să-ţi transforme creierul în gelatină sau dacă este pentru că este încântată de provocarea de a înfrânge un om ca tine. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că e vorba de a doua variantă."
Rapp a fost de acord. Aceasta era o femeie care fusese acuzată de două ori că a torturat animale în subsolul ei, când în cele din urmă i-au dat drumul. Adevărul era că, cu o cantitate potrivită de droguri, suferinţă şi sonde electrice găurite în creierul lui, probabil că putea obţine tot ce-şi dorea.
Cook a scos un telefon din buzunar. „Nu ai niciun motiv să speculezi. Să vedem ce are de spus."
Părea să se distreze în timp ce-şi derula contactele. Şi de ce nu? Din punctul lui de vedere, valul întâlnirii lor tocmai se întorsese violent în favoarea lui.
Cook şi-a pus mobilul pe difuzor şi acustica superioară a încăperii a transmis tonul de apel cu o claritate aproape perfectă. Când apelul a fost preluat, însă, nu era de o femeie.
„Mai eşti în viaţă, dobitocule?"
„Mă tem că da, Mas."
„La naiba! Aveam o sută de dolari pe şaisprezece minute şi cincisprezece secunde."
„Nu le poţi câştiga pe toate."
Deşi era adevărat că Rapp uitase de Hornig, memoria lui Irene Kennedy era un pic mai ascuţită. Joe Maslick o răpise pe femeie din casa ei din Fairfax Station chiar înainte ca Rapp să aterizeze în Statele Unite. Cook probabil că regreta acum că îl eliberase pe bărbat din închisoare.
„Ce mai faci, Jane?" a spus Rapp.
„Am fost bine."
Trecuse mult timp de când nu mai auzise acea voce, dar tot îi venea să facă un duş.
„Jucăm Scrabble", a spus Maslick. „Ar trebui să terminăm jocul?"
O a doua clauză nerostită atârna în aer. Sau ar trebui să-i pun o pungă de plastic pe cap şi s-o îngrop în pădure?
„Sigur. Cred că mai ai timp."
Apelul s-a deconectat, dar Cook a continuat să se holbeze la ecran. Deloc surprinzător, îngâmfarea din expresia lui dispăruse.
„Dacă aş candida la preşedinţie", a spus Rapp, „crezi că te-aş putea învinge?".
Cook şi-a ridicat privirea, ameţit. „Ce?"
„M-ai auzit."
„Să mă învingi? Nu... Bineînţeles că nu."
„Te-ai gândi măcar o clipă la mine?"
Confuzia lui s-a adâncit. „De ce aş face-o?"
„Exact. De ce te-ai gândi? Eşti cel mai bun din lume în ceea ce faci. Simpla idee că v-aş putea învinge pe tine şi echipa ta la ceea ce v-aţi dedicat vieţile este o glumă. Politica este domeniul tău de activitate şi m-ai putea distruge într-o mie de moduri diferite la care nici măcar nu m-am gândit vreodată." Rapp a făcut o pauză de o clipă. „Bine ai venit în timoneria mea, Tony."

CAPITOLUL 49

CATHERINE Cook se opri în faţa uşii închise a biroului. Soţul ei se afla înăuntru, dar dincolo de asta nu ştia aproape nimic. Doar că Rapp sosise aşa cum fusese convenit şi că ea fusese exclusă de la întâlnire în ultimul moment.
De ce? Deşi soţul ei nu mai părea să aibă încredere în ea, cu siguranţă că încă mai înţelegea că avea nevoie de ea. Erau încă mult mai mari decât suma părţilor lor şi el era liber să ignore orice sfat pe care ea i-l oferea, dacă alegea să facă asta. De fapt, nepăsarea lui faţă de sfatul ei fusese cea care îi adusese în situaţia asta.
Ce discutase cu Rapp? Ce fusese păstrat şi ce fusese negociat? Dar, mai ales, reuşiseră să creeze un cadru de asigurări care să ducă la o detensionare durabilă?
Dacă da, soţul ei s-ar fi întors în lume şi aproape sigur ar fi plecat cu următoarele alegeri. După aceea, ea ar urma pentru încă două mandate. La sfârşitul acestei domnii de şaisprezece ani, ei ar avea o stăpânire de nezdruncinat asupra ţării. Tot ceea ce au visat, tot ceea ce au muncit, s-ar fi aşezat la locul lor.
Dacă, pe de altă parte, Rapp încerca pur şi simplu să-l atragă pe soţul ei din spatele securităţii sale, calculele se schimbau. În timp ce Casa Albă ar fi fost la îndemâna ei, timpul şi abilităţile necesare pentru a prelua controlul permanent ar fi lipsit. Nu era chiar premiul pe care îl căuta, dar era o consolare foarte atractivă.
Catherine recunoştea că ar trebui să se simtă mai profund afectată de situaţia dificilă a soţului ei, dar nu era în firea ei. Mai ales când rănile în cauză erau în întregime autoprovocate. Adevărul era că el îi atrăgea pe proştii care îl venerau pentru că, în multe privinţe, era unul dintre ei.
În cele din urmă, a păşit înăuntru şi a închis uşa în urma ei. Stătea la o masă mică, cu o tavă de prânz în faţa lui. Nu se atinsese de ea, iar în schimb era concentrat asupra paharului de whisky din mână. Imaginea a fost suficientă pentru a-i face să transpire pe frunte.
„Întâlnirea ta a decurs bine?", a spus ea, reuşind să conjure un pic de optimism.
Nu a primit niciun răspuns. În schimb, el a continuat să privească în pahar cu o expresie care era un amestec subtil de furie, teamă şi neputinţă.
„Tony? Ce s-a întâmplat?"
El s-a întors încet în direcţia ei, dar părea să privească prin ea. „Rapp mi-a spus că, dacă demisionez, va anula Legiunea şi se va retrage."
„Ce?", a spus ea, confuză. Nu despre asta vorbiseră ea şi Kennedy. Catherine a rămas încremenită. Sau o făcuseră? Ce anume se vorbise în scurtul lor timp petrecut împreună? Doar că armistiţiul trebuia refăcut. Nu şi termenii acestuia.
„Unde este, Tony? Unde este acum?"
Cook a ridicat din umeri.
„L-ai lăsat să plece?"
„De ce n-aş face-o?", a spus el, întorcându-şi atenţia la pahar. „Dacă l-aş reţine sau l-aş omorî, asta nu ar opri Legiunea. Nu l-ar opri nici pe Kennedy sau pe oamenii lui. Ar continua să vină până când aş fi mort."
„Eşti în cel mai sigur loc de pe planetă!", a strigat ea. „Şi devine mai sigur în fiecare zi. Dacă l-am fi reţinut, am fi putut cel puţin să-l folosim pentru a complica situaţia. Pentru a le diviza atenţia."
„Dacă tu crezi toate astea, de ce nu te duci după el, Cathy? Sună-l. Spune-i că am renunţat, dar că tu nu ai de gând să o faci. Pune-ţi viaţa în joc."
„De ce, Tony? De ce aş face asta? Asta e mizeria ta, nu a mea. L-ai lăsat pe Darren să te bage într-un război pe care nu ştiai cum să-l câştigi. Tu. Nu eu."
A tras îndelung din whisky, învârtindu-l în gură o clipă înainte de a-l înghiţi. „Recunosc punctul de vedere, dar nu contează. Nu am de gând să mor pentru ca tu să poţi construi o campanie în jurul cadavrului meu."
„Se joacă cu tine", a spus ea, deşi nu prea o credea. „Încearcă să te scoată din spatele securităţii tale."
Soţul ei a văzut prin schimbarea bruscă de atitudine. În realitate, părea disperat, chiar şi pentru ea. El era mincinosul seducător în acest parteneriat, nu ea.
„Mi-a dat cuvântul lui, Cathy. Nu eşti tu cea care îmi tot spune că pot avea încredere în el să şi-l respecte?"

Întotdeauna îl considerase un clişeu destul de banal, dar deodată pereţii chiar simţea că se închid în jurul ei. Îşi dedicaseră totul pentru asta. Fiecare decizie, fiecare prietenie, fiecare conversaţie. Vieţile lor nu existau dincolo de impulsul pe care îl construiseră pentru a-i duce acolo. Nu se putea sfârşi aşa. Nu din cauza unui fost agent CIA fără importanţă.
Mintea ei a început să treacă în revistă opţiunile. O demisie era fatală. De asta, nu exista nicio îndoială. Odată ce cineva se îndepărta de putere, nu mai avea cum să o recupereze. Un divorţ? Putea să-l transforme în duşman şi să se lupte cu moştenirea lui? Imposibil. Nu avea un astfel de sprijin în partid şi nici darurile necesare pentru a-l dobândi. Putea să ajungă la Rapp? La Legiune? Nu. Chiar dacă ar fi fost posibil, soţul ei nu i-ar fi permis acest lucru. Funcţia de primă doamnă era neputincioasă fără sprijinul lui.
Îşi dădu seama că el o privea direct în ochi, interpretând emoţiile care se jucau inconştient pe chipul ei. Când a ridicat din nou paharul, zăngănitul cuburilor de gheaţă a părut aproape asurzitor.
„Şah mat, Catherine."

EPILOGUL

ÎN AFARA ORAŞULUI SWAKOPMUND
NAMIBIA
„Spălătorul de vase este plin", a spus Anna din poziţia ei din uşa bucătăriei.
Claudia nu a răspuns imediat, în schimb s-a înghesuit pe canapeaua de lângă picioarele lui Rapp. El i le-a mutat în poala ei.
„Mai sunt vase murdare?"
„Câteva. Dar doar câteva. Le-am pus în chiuvetă."
„De ce nu le speli de mână? Nu vrem să mai luăm gândaci din aceia."
„Pentru că sunt prea multe! Putem să le punem în maşina de spălat vase diseară. Nu sunt atât de multe insecte."
„Mergi înapoi acolo şi nu ieşi până când nu sunt toţi curaţi."
„Nu pot ajunge la robinet."
„E un scăunel în cămară. Mai sunt şi alte probleme cu care te pot ajuta?"
„Mitch a spus că vrea să le facă el."
A apucat o pernă decorativă şi a aruncat-o, ratând-o cu câţiva centimetri. „Ai fi terminat deja cu ele până acum dacă nu te mai plângeai."
„Ai spus că vei fi plecată două zile şi a fost ca o săptămână! A trebuit să le fac tot timpul! E rândul tău."
Era adevărat că fusese nevoie de mai mult timp decât se aşteptase ca să se strecoare înapoi în Namibia fără să fie depistat. Faptul că Cook îl lăsase pur şi simplu să plece fără să scoată un cuvânt despre ultimatumul care îi fusese prezentat era puţin îngrijorător. Deşi putea însemna că avea de gând să accepte înţelegerea, putea la fel de bine să fie o retragere temporară pentru a se regrupa. Iar dacă acesta era cazul, Rapp era probabil ţinta forţelor combinate ale Securităţii Naţionale, ale armatei americane şi ale unui număr semnificativ de aliaţi ai SUA. Având în vedere acest lucru, o săptămână părea destul de respectabilă.
„Anna..." Claudia a avertizat.
„Bine!", a spus ea înainte de a dispărea înapoi în bucătărie. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit zgomotul furios al vaselor.
Claudia a suspinat. „Ar putea fi un an foarte lung".
„O să ne descurcăm noi."
„Ştiu că o vom face. Dar dacă preşedintele nu acceptă oferta ta, va trebui să schiţăm nişte planuri mai concrete. Nu ne putem petrece următorul an aruncând săgeţi pe o hartă a lumii şi mergând acolo unde aterizează. Anna are nevoie de mai multă structură decât atât. E o pacoste şi aşa. Nu vrem să devină sălbatică."
O linişte tulburătoare s-a aşternut în bucătărie şi Rapp era pe punctul de a se ridica să investigheze, când telefonul de pe măsuţa de cafea a sunat. Amândoi au încremenit. Singura persoană care avea numărul era Irene Kennedy şi era de unică folosinţă. Dacă suna, era vorba de ceva important.

Claudia şi-a lins buzele, uitându-se la bucata de plastic vibrant ca şi cum ar fi deţinut secretele universului. În cele din urmă, a dat din cap şi a întins mâna spre ea.
„Dă-i drumul.”
A auzit un zăngănit familiar în timp ce cineva lipea telefonul pe care ea îl sunase de un altul, pentru a crea un spaţiu de aer asemănător cu cel la care Coleman ajutase cu două săptămâni în urmă.
„Mitch?”, a spus ea. „Eşti acolo?”
„Sunt aici.”
„Sursele mele spun că preşedintele este pe cale să ţină o conferinţă de presă de urgenţă. Va începe în cinci minute.”
„Vreo veste despre ce este vorba?”
„Nu. Dar toate reţelele se grăbesc să o transmită în direct. Aveţi cum să vă uitaţi de unde sunteţi?”
„Da.”
„Atunci, mult noroc. Pentru noi toţi.”
A întrerupt apelul. Chiar şi cu toată securitatea, mai scurt era mai bine.
Claudia s-a uitat la el şi a lăsat să iasă un râs nervos. „E un pic ca şi cum ai deschide o cutie de Crăciun care ar putea fi cel mai frumos cadou pe care l-ai primit vreodată...”
„Sau o jumătate de kilogram de plastilină legată prin cablu la clapetă”, a spus Rapp, terminându-i gândul.
„Exact.”
A folosit o telecomandă pentru a porni televizorul şi a naviga printre canalele prin satelit. În cele din urmă, a găsit un serviciu de ştiri cu o transmisiune de la pupitrul gol din sala de şedinţe a Casei Albe. Un comentator specula la nesfârşit despre ce ar putea fi vorba la conferinţă, dar Rapp bănuia că nici măcar nu era pe aproape. Nu puteau exista decât două motive pentru ca preşedintele să vorbească în acea dimineaţă anume. Primul era să anunţe că Mitch Rapp ameninţase că îl va asasina şi că se pregătea o vânătoare de oameni la nivel mondial. Al doilea era să demisioneze. Care dintre ele ar fi fost, în acest moment, era o tragere la sorţi.
Zăngănitul vaselor a început din nou în bucătărie, dar ei l-au ignorat, rămânând lipiţi de imaginea nemişcată de pe ecran. Câteva minute mai târziu, preşedintele Anthony Cook a ieşit. Fără notiţe, îngrijit meticulos şi cu o expresie care nu dădea nimic de gol.
„Vă mulţumesc tuturor că aţi venit”, a spus el, făcând contact vizual cu reporterii aliniaţi în faţa lui. „Voi fi scurt şi nu voi răspunde la întrebări. Am fost diagnosticat recent cu o boală gravă. După ce am discutat îndelung cu medicul meu, cu prima doamnă şi cu vicepreşedintele, am ajuns la concluzia că nu mai pot îndeplini îndatoririle preşedinţiei la nivelul pe care îl merită poporul american. Din acest motiv, voi demisiona imediat ce vom putea elabora un plan care să asigure o tranziţie fără probleme. Deşi timpul petrecut în Biroul Oval a fost scurt, a fost cea mai mare onoare a vieţii mele. Vă mulţumesc tuturor pentru încrederea acordată şi Dumnezeu să binecuvânteze America.”
Niciunul dintre reporteri nu a scos nici măcar un sunet în timp ce el a dat din cap în direcţia lor şi a ieşit. Era greu de spus dacă a fost din respect sau din cauza unei tăceri stupefiate. Odată ce Cook a plecat, totuşi, prezentatoarea a părut să-şi amintească că avea un microfon şi a început să bolborosească în el. Rapp a folosit telecomanda pentru a opri televizorul şi şi-a lăsat capul să cadă pe braţul canapelei. A simţit-o pe Claudia strângându-i piciorul, dar niciunul dintre ei nu a vorbit. Planul nebunesc al lui Kennedy funcţionase. Intrase neînarmat în Casa Albă, ameninţase un preşedinte în exerciţiu şi ieşise nu doar viu, ci şi învingător. Se terminase. Şi-au recăpătat vieţile. Băieţii lui şi-au recăpătat vieţile.
Toată lumea se întorcea acasă.

Mai multe din această serie

American Assassin
Cartea 1
Kill Shot
Cartea 2
Transfer de putere

Cartea 3
A treia opţiune
Cartea 4
Separarea puterii
Cartea 5
Puterea executivă
Cartea 6

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, Vince Flynn (1966-2013), a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits.
Kyle Mills este autorul a douăzeci şi unu de thrillere politice, bestselleruri New York Times, printre care Enemy at the Gates, Total Power şi Lethal Agent pentru Vince Flynn şi The Patriot Attack pentru Robert Ludlum. Iniţial, şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, agent FBI şi fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber şi călători în lume, el şi soţia sa îşi împart timpul între Jackson Hole, Wyoming, şi Granada, Spania. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com sau conectaţi-vă cu el pe Twitter, Facebook şi Instagram la @KyleMillsAuthor.
SimonandSchuster.com
www.SimonandSchuster.com/Authors/Vince-Flynn
www.SimonandSchuster.com/Authors/Kyle-Mills
EMILYBESTLERBOOKS.COM
@EmilyBestler @EmilyBestler @EmilyBestler

Romane de Vince Flynn

Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Inamicul de la porţi
Puterea totală
Agent letal
Războiul roşu
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2022 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2022
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Designul copertei de Ervin Serrano
Fotografii ale copertei de 123RF
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.
ISBN 978-1-9821-6491-1
ISBN 978-1-9821-6493-5 (ebook)